

ИРИС
БИБЛИОТЕКА

КОНЧИ МЕЙСЪН

ОЛТВЪД
ХОРИЗОНТА

КОНИ МЕЙСЪН ОТВЪД ХОРИЗОНТА

Превод: Ваня Пенева

chitanka.info

Като глезена дъщеря на някога процъфтяващото семейство Бранигън, красивата Шанън не е подготвена за трудностите на Орегонския път, но още по-малко — за срещата с метиса разузнавач Суифт Блейд... Тъмните му очи като че ли пронизват самата ѝ душа, сваляйки пластове цивилизация, за да оголят скритите ѝ копнежи пред дивия му поглед. Бронзовите му ръце са забранени за нея, изгарящите му целувки са само изкусителна фантазия, но докато безброй мили минават под колелата на фургоните, които ги отнасят в сърцето на индианската територия, Шанън усеща, че тази дива земя ще ѝ даде нова сила и свободата да обича единствения мъж, който е способен да осъществи първичните ѝ желания...

ПРОЛОГ

Плантация „Двете върби“, Джорджия, март 1867 г.

— Проклет янки — прошепна Шанън Бранигън, кипейки от гняв, докато гледаше как Харлан Симънс се излежава безсрамно на изцялната веранда, а тя извиваше глава, за да погледне за последен път любимия си дом и семейството си.

Стисна здраво юздите и подкара коня по дългата алея. Сега за семейство Бранигън не оставаше нищо в Джорджия, помисли тъжно Шанън, изтривайки една сълза, която се отрони от окоето ѝ. Старият ѝ живот си беше отишъл. Сега „Двете върби“ принадлежаха на този тлъст пришълец, баща ѝ бе загинал от собствената си ръка, подтикнат към това от янките, а брат ѝ Грейди беше убит на бойното поле, пожертвал младостта си за едно обречено дело.

— Добре ли си, скъпа?

Шанън обърна глава и се опита да се усмихне на пралеля си, седнала до нея в двуколката. Макар да беше предложила доброволно да остане в Атланта с пралеля Юджиния, докато останалите от семейство Бранигън бяха заминали за Айдахо, за да си устроят там живота наново, раздялата със сплотеното ѝ семейство я разкъсваше. Всичко ѝ изглеждаше непоправимо.

— Добре съм, лельо Юджиния, наистина.

Но беше ли добре? Припомни си прощалните думи на брат си Тъкър. „Ще пишем веднага щом стигнем Боаз“ беше казал той.

„Не се тревожи за мен, Тъкър, беше отвърнала тя. Ние с леля Юджиния ще се справим. Янките не са победили семейство Бранигън. Само си мислят, че е така.“ Но думите ѝ не бяха заблудили никого, най-малкото самата нея. Колко време щеше да мине, преди да се присъедини към семейството си в Айдахо?

Шанън не бе единствената от семейството, която остана. Седемнадесетгодишният Девлин дни наред беше спорил с Тъкър, защото отказваше да избяга от янките. Настояваше да остане, кой знае

защо. Шанън му съчувстваше. И двамата бяха известни с горещия си темперамент и всички ги смятаха за луди глави.

Макар че очите на Юджиния бяха замъглени от възрастта, нейният подвижен ум съвършено разбираше тъгата на племенницата ѝ. Огромна любов и състрадание извираха от сърцето на това момиче, което се бе отказало от всичко, заради една старица, която най-вероятно нямаше да доживее до края на годината.

— Трябваше да тръгнеш със семейството си — прошепна дрезгаво леля Юджиния, гласът ѝ ясно показваше немоцта ѝ, неспособността ѝ да пропътува огромното разстояние, което другите от семейството бяха изминали.

— И ти си от моето семейство — напомни ѝ нежно Шанън. — Аз съм тук, защото така искам, лельо Юджиния. Ще покажем на проклетите янки, че не могат да ни изгонят.

Вашингтон, 4 април 1867 г.

— Президентът сега ще ви приеме, капитан Страйкър.

Мъжът, който влезе през вратата на кабинета, носеше синята униформа на юнионистката армия, но не това го отличаваше от другите млади мъже на негова възраст. У него имаше неподдаваща се на описание сила и нещо дълбоко мистериозно.

— Елате, седнете, капитан Страйкър — покани го президентът Джонсън. — Както можете да видите, майор Ванс вече е тук.

Блейд Страйкър поздрави с кимване и усмивка своя началник и дългогодишен приятел. После насочи цялото си внимание към президента. Това беше първият път, когато се срещаше с президента Джонсън, и той му се стори строг и сдържан човек.

— Предполагам, питате се защо пратих да ви доведат — започна президентът, — но майор Ванс ме увери, че вие сте точно човекът, когото търся.

Блейд вдигна вежда и погледна озадачено към майор Ванс.

— Не знам какво ви е казал майор Ванс, но вероятно е споменал, че смятам да се уволня от армията и да се върна у дома.

— Къде по-точно?

— В територията Уайоминг... предимно — отвърна Блейд.

— Майор Ванс ме запозна с историята ви, капитане, затова няма нужда от преструвки.

— Надявам се, не мислиш, че съм предал доверието ти, Блейд — намеси се майор Ванс, — но веднага разбрах, че ти си точно човекът за тази работа.

— Тогава знаете, че съм метис, сър — каза Блейд с тихо достойнство, обръщайки се към президента.

— Знам, че сте добър офицер и чест за армията. Но съм любопитен — защо тръгнахте на война.

— Майка ми е чистокръвна сиукска от племето огалала, другото име на дакотите. Баща ми беше трапер, французин. Влюбил се в майка ми и се оженил за нея по индианските обреди. Бях отгледан сред сиуксите до седемнадесетата си година, когато татко реши, че трябва да опозная света на белите хора. Изпрати ме да уча на изток. Когато започна войната между Севера и Юга, разбрах, че трябва да се боря за свободата на всички раси. Малцина знаеха за смесената ми кръв, така че беше лесно да постъпя в юнионистката армия.

— Интересна история, капитан Страйкър. Може ли да ви наричам Блейд? — Той кимна. — Убеден съм, че точно вие сте човекът, от когото имам нужда. Ще ме изслушаш ли, синко?

— Разбира се, сър, но това няма да промени намерението ми да напусна армията.

— Смутовете в равнините растат — обясни президентът Джонсън. — Големите индиански племена не са доволни от договора от 1857 г., който разделя равнините на територии и определя граници на индианците. Не само, че отделните племена нахлуват в ловните територии на другите, но и открито воюват с белите. Нападат керваните от фургони и преселниците, пътуващи по Орегонския път, рушат пътищата, не позволяват да завърши строежът на железницата. Тези жестокости трябва да спрат, Блейд. Хора умират всеки ден, не само бели, а и индианци. Но докато някои продават контрабандни оръжия на индианците, тези непредизвикани с нищо нападения ще продължават.

— Извинете ме, господин президент, но нима индианците години наред не се оплакват, че ги мамят, че Вашингтон не спазва договореното? Какво ще кажете за недобросъвестните агенти, които

нарочно лъжат и мамят индианците с провизиите, които трябва да им доставят? — запита смело Блейд.

— Блейд, ние не знаем, че индианците са били лъгани — намеси се Ванс с намерение да смекчи критиката на младия офицер.

— Няма да отрека, че има недобронамерени хора, но не говорим за това. Говоря за оръжията — продължи президентът Джонсън. — Незаконни оръжия, доставяни на буйни млади хора от племената, които ги използват, за да нападат и да убиват безразборно.

— Не виждам как мога да помогна — рече предпазливо Блейд.

— Някой във форт Ларами урежда оръжията да бъдат пренасяни на запад по пътя за фургоните. Който и да е този човек, той взема оръжията и ги продава на ренегатите индианци.

— Подозирате човек от армията ли? — запита Блейд.

— Може би не точно. Възможно е, да е някой от града, но цялата информация, която имаме дотук, говори, че е замесен някой пряко свързан с армията.

— И искате да разкрия кой е този човек — предположи Блейд. — Вече си подадох оставката.

— Толкова по-добре — отвърна президентът. — Вече изгубихме един човек, специален агент, изпратен във форт Ларами да разузнава. Нямаме никакви сведения за съдбата му. Това, което искам да направите, е да разузнавате като индианец, когото няма да заподозрат. Върнете се във вашето племе. Трябва да разберете кой от младежите там търгува с оръжия. Наблюдавайте ги. Но е извънредно важно никой, абсолютно никой да не знае, че сте специален агент или че сте свързан с армията или с кабинета на президента. Имам си достатъчно неприятности и тук, под носа си, не ми се отговаря на обвинения, че се занимавам с далечните граници.

— Разбирам, сър. Ако реша да приема, има ли някакъв специален начин да стигна до форт Ларами?

— Майор Ванс е уредил да пътувате с керван от фургони като водач. Ще ги отведете до форта, където ще сменят водача и ще продължат до Орегон.

— Началникът на кервана се казва Клайв Бейли — каза Майор Ванс. — Върти факторията във форт Ларами. Смятаме, че той е един от онези, които пренасят нелегално оръжия през равнините. Най-

напред трябва да разберете дали подозренията ни са верни. Този Бейли може да е човекът, когото търсим.

— Знам, че познавате територията — продължи Ванс — и ще бъде извънредно важно да разчитате на индианските си инстинкти. Началникът на кервана ще бъде уведомен, че сте метис.

— Разбирам — изрече сковано Блейд. — Метис, когото не смятат за човек, полудивак, от когото се страхуват и когото презират.

Не можа да удържи горчивата нотка, която се промъкна в гласа му.

— Това е единственият начин, Блейд — каза извинително президентът. — Животът, както знаете, няма да спре да съществува, ако приемете тази задача. Единствената ви връзка ще бъде майор Ванс, когото пращаме във форт Ларами като помощник-командир на полковник Гриър. Имате ли индианско име?

— Сред сиуксите съм известен като Суифт Блейд.

— Когато стигнете Индипендънс, ще станете Суифт Блейд. Трябва да използвате цялото си индианско възпитание, за да оцелеете. Забравете десетте години, когато сте живели като бял човек и разчитайте единствено на индианското си възпитание. Ще приемете ли тази задача? За залавянето на заподозрения е определена награда.

Блейд погледна очаквателно към Уейд Ванс. Те бяха приятели от дълго време и той уважаваше мнението на майора. Освен това, Блейд не беше богат и наградата щеше да му бъде от полза.

— Ще направиш огромна услуга на страната, Блейд — напомни му майор Ванс.

Това беше достатъчно.

— Ще го направя, сър — каза Блейд, отговаряйки на въпроса на президента.

1.

Атланта, Джорджия, май 1867 г.

Златните нарциси цъфтяха и нежният бриз носеше обещания за пролет, но Шанън не виждаше нищо друго, освен прясната купчина пръст в краката си, под която лежеше леля Юджиния. Кой да помисли преди месец, когато семейство Бранигън тръгнаха за Айдахо, че Юджиния ще умре така внезапно от сърдечен удар? Макар че беше твърде крехка, за да оцелее в дългото пътуване с фургон до Айдахо, Юджиния не беше в лошо здраве, като се има предвид възрастта ѝ — осемдесет и девет години.

Шанън не смяташе за нещо изключително, когато доброволно беше предложила да остане в Атланта с леля си, вместо да се присъедини към семейството си в пътя на запад. За нея това беше акт на обич, защото тя беше много привързана към старицата. Семейното чувство беше силно в клана Бранигън и Шанън беше наследила забележителна доза от него. Тя смяташе в бъдеще да се присъедини към останалите от семейството в Айдахо, да отиде дотам с влак, защото само след една-две години железницата щеше да се простре от бряг до бряг.

Но внезапната смърт на Юджиния беше променила всичко. Все още имаше възможност, макар и слаба, Тък, мама и малките да не са напуснали Индипендънс. Именно тази слаба надежда, беше предизвикала Шанън да продаде къщата на леля Юджиния на някакъв презрян янки и да използва част от парите, за да купи билет за влака до Индипендънс, надявайки се да настигне семейството си, преди да са тръгнали на запад с фургона.

— Хайде, Шанън. Ако стоиш тук на гроба на леля Юджиния, това няма да я върне.

Осмелявайки се да пусне неуверена усмивка, Шанън се обърна и тръгна след брат си Девлин, за да излязат от гробищата. Той имаше право, леля Юджиния не би искала тя да скърби. Слава богу, Дев беше

разбрал за смъртта ѝ. Беше пристигнал точно навреме, за да даде на Шанън подкрепата, от която тя имаше нужда. Дев обикновено се появяваше точно когато трябва. Трудно можеше да се отгатне, къде ще бъде след една седмица, но поне беше тук, за да ѝ помогне с погребението и пътуването.

— Сигурен ли си, че няма да дойдеш с мен, Дев? — запита Шанън с надежда. — Още има шанс да догоним другите.

— Сигурен съм, Шанън. Вече се договорих с Тък, така че не се опитвай да ме убеждаваш, решил съм го. Желая ти всичко хубаво, но ще се заема със собственото си бъдеще.

Погребението беше голямо, защото приживе леля Юджиния беше много обичана. Но нищо, което Шанън би могла да каже или да направи, не можеше да попречи на Девлин да замине скоро след това. Той я прегърна силно, пожела ѝ всичко най-хубаво и потегли. Смъртта на леля ѝ и заминаването на Девлин отвори празнота в сърцето на Шанън и това едва не я съкруши. Но тя знаеше, че философията на леля ѝ не би позволила да затъва в сантименталности. Спомни си последния им разговор.

— Щом умра, живея собствения си живот, Шанън — беше я посъветвала проницателната старица. — Не позволявай ужасите на войната и загубата на близки хора да убият чувствата ти. Ти си изключително силна млада жена, с ненадмината красота и ум. Любовта ще дойде един ден, когато най-малко я очакваш и подозирам, че ще я приемеш със същата смелост и самоотверженост, които те накараха да останеш с мен в Атланта.

Това бяха последните думи, които Юджиния бе изрекла, защото същата нощ беше получила удар и беше починала. Това бяха думи, които Шанън щеше да си спомня непрестанно.

Преди да напусне Атланта, тя изпрати писмо до майка си на адреса на своя братовчед Кийгън Бранигън, Той живееше в Айдахо Сити и беше уговорил семейството да се установи в западните територии. Ако не успееше да настигне близките си, писмото щеше да ги намери малко след пристигането им.

Скъпа мамо,

Тръгвам за Айдахо. Със съжаление съобщавам, че леля Юджиния почина малко след като заминахте от Атланта. Тръгвам утре за Индипендънс с надеждата да ви настигна, но ако не стане така, това писмо ще стигне до вас скоро, след като пристигнете в Боаз.

Девлин дойде за погребението и се опитах да го убедя да дойде на запад с мен, но както винаги, той упорства. Янките направиха Атланта истински ад и се радвам, че се махам оттук. Не мога да си представя защо Дев отказва да замине. Един ден ще се появи, когато най-малко го очакваме.

Скоро ще се видим, мамо. Предай поздравите ми на Тък и малките.

Твоя предана дъщеря Шанън

Индипендънс, Мисури, юни 1867 г.

— Съжалявам, госпожо, семейство Бранигън заминаха от Индипендънс преди два месеца. Сега вече са изминали доста разстояние по Орегонския път.

Умората беше издълбала дълбоки резки по челото на Шанън и силно разочарование помрачаваше блясъка на бездънните ѝ сини очи. Отмятайки назад разкошната си кестенява коса, тя потисна импулса да отприщи всеизвестния си буен темперамент и да се накара на господ, задето е позволил да стане така. Но това не беше краят на света, помисли тя, изправяйки тесните си рамене.

— Два месеца! — изрече тя гласно. — Нямам достатъчно пари за дилижанс. Но ако се присъединя към друг керван с фургони, ще мога да намеря семейството си в Айдахо.

— Извинете, госпожо — каза мъжът, — но това е малко трудно в края на годината. Повечето кервани с фургони вече отпътуваха.

Изражение на абсолютен ужас се мярна на красивото лице на Шанън.

— Значи трябва да остана в Индипендънс до пролетта?

Мъжът, с когото говореше, беше притежател на магазина за екипировка, който повечето преселници намираха причина да посетят при престоя си в Индипендънс. Той като че ли познаваше всички и знаеше всичко.

— Е — каза той, почесвайки рядката си брада, — може да имате късмет. Извън града се събира керван от фургони за хора, дошли покъсно.

— С кого трябва да говоря? — запита Шанън обнадеждена. Може би бог не я беше изоставил в края на краищата.

— Кажете на мъжа си да поговори с Клайв Бейли, той е началник на кервана. Собственик е на факторията във форт Ларами и кара припаси, които да продава в магазина си. Ако не можете да го намерите, попитайте за един мъж, който се нарича Блейд.

Да кажа на мъжа си, помисли Шанън с недоумение. Но преди да зададе въпроса, който висеше на езика ѝ, един дълбок мъжки глас запита:

— Някой май споменаваше името ми?

Той стоеше като висока сянка в рамката на вратата, слънцето грееше откъм гърба му и не позволяваше да се различат чертите му. Широките му рамене докосваха двете страни на рамката, а великолепните му гърди и стройните хълбоци се крепяха от крака, здрави като дъбове. Шанън потръпна, усещайки се странно застрашена, когато той тръгна към нея с олюляващата се походка на дебнеща пантера, тазът му се движеше по така крещящо мъжествен начин, че тя усети как плътна червенина плъзва по шията ѝ.

— Тази млада жена питаше дали може да се присъедини към твоя керван, Блейд — обясни търговецът, обръщайки се, за да обслужи един клиент. — Ще ви оставя да се уговаряте.

Блейд обърна магнетичната сила на пронизителните си черни очи към младата жена — както смяташе, под двадесетгодишна, — която се взираше в него с неприкривано любопитство. Привлекателно дребно създание, помисли той, с кестенява коса, нито червена, нито кафява, а богата и блестяща със златисти отблясъци. По вирнатото ѝ носле имаше червеникавокафяви лунички, пълната ѝ долна устна беше прехапана от дребни бели зъби. Дълбоките сини очи, широко отворени и умни, бяха леко повдигнати в краищата. Тръпка на предчувствие обхвана Блейд и не го пусна, докато Шанън безстрашно срещаше

погледа му с присвити очи, когато най-накрая забеляза какво прави този мъж така различен от всички други, които беше срещала досега.

Той беше индианец!

Не само принадлежеше към раса, от която добрите хора се страхуваха и която презираха навсякъде по света, заради жестокостта и езическите ѝ вярвания, но и носеше изпомачканата куртка на войник от юнионистката армия, прибавяйки още едно оскърбление към предишното. Изглеждаше безскрупулен, опасен и напълно способен на насилие.

— Ако вие и съпругът ви искате да се присъедините към кервана с фургони, не ви остава много време да се екипирате. Клайв Бейли е началник и организатор. Той ще ви даде съвет, ако имате нужда от помощ — каза Блейд с нахална усмивка, увиснала на ъгъла на устните му.

Реакцията на младата жена, когато беше разпознала расата му, го забавляваше.

Беше озадачаващо, помисли той в пристъп на прозрение, че така облечен в униформата на своята армия, подстриган прилично и с избледняло от източните зими лице, никой не подозираше, че е сиукс. Но сега, в кожените дрехи, с коса до раменете, вързана с лента от необработена кожа, с изгоряла до бронзово кожа, безпогрешно го определяха като нечистокръвен „дивак“.

— Аз... нямам съпруг — заекна Шанън, смутена от крещящата сексуалност на Блейд.

Очите му бяха тъмни като нощта, мистериозни и неумолими, обградени от дълги, гъсти мигли. Веждите, тънки и леко извиващи се нагоре, бяха като от черно кадифе. Устата му беше широка и чувствена, единият ъгъл се извиваше леко нагоре, само колкото да разкрие сардоничния ум, който несъмнено се криеше зад суровата му красота. Безспорно, призна Шанън с брутална честност, този индианец беше красив. Лицето му красноречиво издаваше дързост, а големите, здрави ръце, внушаваха сила, чието съществуване тя само би могла да предполага.

— Не сте омъжена? — изрече остро Блейд. — Неомъжени жени не могат да пътуват с този керван, освен ако не са със семействата си. На колко сте години, госпожице...?

— Бранигън. Шанън Бранигън. На двадесет години съм, достатъчно възрастна, за да се грижа за себе си.

— Не сте достатъчно възрастна, за да предприемете такава дълго и рисковано пътуване сама. Не може и дума да става, госпожице Бранигън. Върнете се у дома, където ви е мястото.

Шанън изфуча възмутено. Никой индианец, колкото и страшен да изглеждаше, не можеше да ѝ нарежда.

— Може би господин Бейли има какво да каже по въпроса.

— Клайв Бейли може да е началник на кервана, но аз отговарям за фургоните и съм водачът. Без мен, фургоните не могат да заминат от Индипендънс. Казвам, че няма да тръгнете с нас. И нещо повече — натърти той, — не знам някой керван да се съгласи да приеме неомъжена жена, толкова млада и красива като вас. Предлагам да си намерите съпруг, госпожице Бранигън, ако искате да заминете на запад.

Тъмното му лице беше строго и неумолимо, но Шанън не се уплаши и настоя, принудена да прибегне до женски хитрости, от каквито се ужасяваше. Но отчаяните времена изискваха отчаяни мерки.

— Нямам дом, господин... Блейд, така се казвате, нали?

Той кимна предпазливо.

— Сиуксите ме наричат Суифт Блейд, но и Блейд става.

— Семейството ми замина преди два месеца за Айдахо. Аз останах да се грижа за възрастната си леля, но тя неочаквано умря и ме остави съвсем сама на този свят. — Премига няколко пъти и успя да изцеди една сълза от ъгълчето на окото си. — Виждате как се налага да замина. — Гласът ѝ затрепери така, че малцина мъже биха устояли. Но Шанън вече беше предположила, че Блейд не е като останалите мъже. — Ако тръгна с вашия керван, ще мога да намеря семейството си в Айдахо.

— Спестете ми сълзите си, госпожице Бранигън — изрече Блейд, без изобщо да се развълнува. — Красива млада жена като вас в един керван може да предизвика само неприятности. Големи неприятности. Моят отговор е все още „не“. Сега, ако ме извините, имам да купувам още някои неща.

Отказът на Блейд отприщи ирландския темперамент на Шанън и тя се нахвърли върху красивия метис, чийто език звучеше прекалено

чисто като за индианец, макар че дръзките му, тъмни черти свидетелстваха красноречиво за дивашкия му произход.

— Някак се съмнявам, че имате последната дума за този керван, господин... ъ-ъ... Блейд — отбеляза тя, извила презрително устна. — Кой цивилизован мъж би поверил живота си на див индианец? Може да говорите като бял, но сте чист дивак. От кой нещастен войник сте откраднали тази куртка? Да се надяваме, че е запазил поне скалпа си.

Зашеметен от язвителното ѝ оскърбление, Блейд се отстриковано, докато тя мина покрай него и излезе през вратата, а полите ѝ се развяваха сърдито около стройните ѝ глезени. Това беше първият път, доколкото си спомняше, когато някоя жена му отнемаше дар слово!

— Голяма проклетия — измърмори той под нос, приближавайки се към тезгяха, за да се заеме с покупките си.

Когато подмина една клиентка, тя нарочно прибра полите си с изражение на отвращение и страх. Сега, когато въстанията на сиуксите застрашаваха границите, много малко почтени граждани се осмеляваха да си имат вземане-даване с диваците.

Той не показва никаква реакция спрямо оскърблението на жената, но вътрешно кипеше от безсилен гняв. Каква ирония — беше достатъчно добър, за да се бие за равенството на всички хора, но го третираха като отхвърлен, поради същата причина, която го беше убедила да се присъедини към тази война. Животът сред белите в продължение на толкова много години, го беше разглезил, беше отвикнал открито да го отхвърлят и да му се присмиват. Почувства се засрамен, защото почти беше забравил гордото си наследство и благородния народ, чиито черти носеше.

Като Блейд Страйкър, красив армейски офицер, жените му се лепяха като мухи на мед. Преследваха го упорито най-красивите във Вашингтон. Но преобразяването му, от армейския капитан Блейд Страйкър, в сиукса метис Суифт Блейд, за една нощ го беше превърнало в отвратително създание, недостойно за уважение. Дори Клайв Бейли, който се нуждаеше от опита му за кервана си, се отнасяше към него с едва прикрито презрение.

Блейд беше прекарал в Индипендънс почти един месец, като оглеждаше и тайно претърсваше всеки керван за скрити оръжия, докато фургоните се събираха извън града. Досега не беше намерил

нищо уличаващо, ето защо, беше съсредоточил наблюденията си върху кервана, който Клайв Бейли организираше. Блейд смяташе Бейли за хитър негодник. Беше много лукав, непочтен тип, който, може би не се интересуваше от това, че като доставя оръжия на индианците, в резултат ще загинат много хора — и индианци, и бели. Ако беше контрабандист на оръжие, Блейд смяташе да го разобличи. Като специален агент на президента приемаше работата си много сериозно. Никоя жена, независимо колко красива можеше да бъде, нямаше да му попречи. Интуитивно разбираше, че госпожица Шанън Бранигън представлява по-голяма неприятност, отколкото му беше необходима.

— Търся Клайв Бейли.

Клайв Бейли се извърна през рамо към красавицата, която го беше заговорила. Много е красива, реши той, обгръщайки с преценяващ поглед изкусителното ѝ лице и фигура.

— Аз съм Клайв. С какво мога да ви помогна, госпожице?

Шанън беше наела една двуколка и беше излязла извън града, за да стигне до мястото, където се събираха фургоните от кервана и да говори с Клайв Бейли лично. За щастие, индианецът водач не се виждаше никакъв и Шанън видимо се отпусна. Този мъж беше прекалено плашещ за нея.

— Аз съм Шанън Бранигън и разбрах, че вие сте човекът, с когото трябва да говоря, за да се присъединя към вашия керван.

— Вие и съпругът ви имате ли фургон? — запита Клайв, разочарован, че дребничката хубавица вече е ангажирана.

— Не съм омъжена — каза Шанън, вдигайки войнствено брадичка. — Това има ли значение?

— Тръгвате на запад сама? А семейството ви?

Клайв беше впечатлен от готовността на Шанън да предприеме опасното пътуване сама и незащитена.

— С две думи, семейството ми замина за Айдахо преди два месеца с друг керван. Искам да ги намеря, а вашият керван е последният за тази пролет.

— Почти неписан закон е, млади жени да пътуват само под закрилата на семействата или съпрузите си. Съжалявам, госпожице Бранигън, но мисля...

— Моля ви, господин Бейли, не можете ли да направите изключение? — замоли се Шанън. — Няма ли някое семейство, с което да пътувам? Ще работя и ще си платя пътя. Просто нямам достатъчно пари, за да остана в Индипендънс до другата пролет.

— Вие сте прекалено млада и красива, за да пътувате сама, госпожице Бранигън, а наоколо ми има доста много неангажирани мъже, за да повярвам, че присъствието ви ще остане незабелязано или неоценено. Но може би само за този път... — намекна той, не желаейки да изпусне възможността, когато му се представи.

Шанън Бранигън изглеждаше като зрял плод, готов да бъде откъснат, а той беше мъж, който харесваше зрелите плодове.

Огненият блясък в бледите очи на Клайв трябваше да предупреди Шанън, но тя беше твърде възбудена, за да го забележи.

— Не може и дума да става. Госпожица Бранигън няма място в този керван.

Шанън вдигна очи, за да срещне решителния поглед на Блейд.

— Запознали сте се с госпожица Бранигън? — запита Клайв, вбесен, че някакъв си метис се обръща към една дама.

Беше наел Блейд като водач на кервана и разузнавач, защото му го бяха препоръчали и имаше нужда от него. В края на годината, всички добри водачи вече бяха ангажирани. Клайв се нервираше от това, че така хвалят Блейд, сякаш е толкова добър, колкото някой бял. Но беше благодарен, че намира способен човек, който да отведе кервана до форт Ларами. Беше заложил твърде много, за да чака до другата година, товарът му беше прекалено скъп за такова продължително отлагане. Ако не беше имал проблеми при получаването на стоките си, щеше да замине още преди няколко седмици.

— Запознахме се — каза троснато Блейд, удостоверявайки Шанън с кратко кимване. — Няма да допусна да внесе смут в моя керван.

— Изглежда, забравяш, че работиш за мен — възрази безцеремонно Клайв. — Винаги мога да си намеря друг водач.

Гневът на Блейд кипеше и той отчаяно се стремеше да го задържи под контрол. Заповедта от Вашингтон беше да следи Клайв Бейли, а единственият начин, по който би могъл да я изпълни, беше да остане в кервана. Почувства се обаче задължен да изтъкне

опасностите, свързани с приемането на самотно пътуваща млада жена. Особено толкова красива като Шанън Бранигън.

— Кой ще я закриля, когато всички буйни мъже от кервана започнат да се бият, за да я спечелят?

— Аз мога да се грижа за себе си! — възрази Шанън, разгневена от начина, по който двамата говореха за нея, но не и на нея, сякаш тя не беше способна сама да взема решения.

— Как ли пък не! — изригна Блейд, отприщвайки буйния си темперамент. После, когато усети как е прозвучало това, гласът му се смекчи. — Вижте, госпожице Бранигън, нямам нищо лично против вас, но не искам да ви видя наранена.

— Странни думи от дивак — изфуча Шанън, отмятайки гъстите си кестеняви къдрици.

Клайв се разсмя гръмогласно, възхитен от духовитите думи на Шанън. Ако този заплашително изглеждаш метис не приличаше на див бик и не изглеждаше толкова суров, самият той би го поставил на мястото му.

— Дамата не е глупава, Блейд. Мисля, че ще се справи. Ще се погрижа нищо да не ѝ се случи.

И междувременно ще спя с нея, помисли той.

Плътните устни на Блейд се изопнаха, смути го самодоволното изражение по лицето на Шанън. Не му харесваше как се развиваха нещата, но нямаше властта да го промени. Странната светлина в очите на Бейли му подсказваше какви планове крои за нищо неподозиращата Шанън Бранигън. Все пак, той би могъл да спаси донякъде положението, да намери начин да осуети коварните намерения на Бейли за младата жена. Тя беше твърде невинна, за да разбере какво е намислил Бейли за нея и достатъчно решена, да тръгне на запад по друг начин, ако не може с техния керван. Ако трябваше да пътува с тях, поне щеше да бъде на място, където той да може да я държи под око, помисли Блейд, макар че не можеше да разбере защо това има значение за него.

— Добре, вие решавате — съгласи се накрая той.

Решителната липса на ентузиазъм у него, не подкрепи особено силно, колебливото убеждение на Шанън, че прави точно каквото трябва, тръгвайки на път сама. Съзнаваше опасностите, но беше

твърдо решена да настигне семейството си. Тъкър винаги беше казвал, че е прекалено упорита и импулсивна.

— Но настоявам сам да намеря място за госпожица Бранигън в кервана — добави Блейд.

— Погрижи се за това, Блейд — поръча Клайв, като го отпрати с небрежно махване на ръка.

Колкото и да се опитваше, Шанън не можеше да отдели очи от елегантната походка на Блейд, докато той излизаше с изправен гръб и горда стойка. Обутите му в мокасина крака стъпваха безшумно, а стегнатото му седалище, плътно обгърнато от панталоните от еленова кожа, украсени с ресни, се движеше с неподражаема грациозност. Раменете му, под оскърбителната синя куртка бяха широки и внушителни. И тогава, невероятно, въображението ѝ я поведе по забранена пътека, защото тя почти можеше да усети гладката бронзова кожа на торса му под пръстите си.

Клайв Бейли милосърдно прекъсна опасното ѝ мислено пътуване.

— Госпожице Бранигън... Шанън... може ли да ви наричам Шанън? — Когато тя кимна, Клайв продължи гладко — Да ви предупредя за този метис. Много го препоръчаха, но както виждате, не се е отказал от дивашките си нрави. Не му се доверявайте. Настоятелно ви препоръчвам да се държите далече от Суифт Блейд. Добре възпитаните млади дами не общуват с индианци.

— Ценя съвета ви, господин Бейли, и ви уверявам, че този Блейд не е човек, с когото бих общувала.

Шанън беше помислила, че Блейд е чист индианец, но не беше особено облекчение да научи, че е метис.

— Точно така, Шанън... и, моля те, казвай ми Клайв. Всички в кервана ме наричат така. Това ще бъде прекрасно преживяване, ще видиш — предсказа той.

Особено за мен, добави мислено.

2.

Шанън се държеше здраво, когато тромавият „кораб на прерията“, теглен от осем яки вола, потегли със скърцане. До нея на твърдата скамейка, седяха много бременната Кали Джонсън и младият ѝ съпруг Хауи, които пляскаше с бича над здравите гърбове на воловете, с учудваща за охайски фермер сръчност.

Шанън беше повече от щастлива да споделя фургона на семейство Джонсън, вместо да купува свой и да наема някого да го кара. Цената на собствена екипировка щеше да бъде двойно по-голяма от тази, която беше платила на двамата Джонсън за пътуването с тях. Не ѝ се искаше да признае, че идеята на Блейд е добра, но наистина беше така. Кали беше благодарна за компанията и заради това, че има с кого да споделя работата, защото бременността ѝ не беше лека. Хауи също беше приятен, достатъчно загрижен за здравето на жена си, за да се съгласи да споделят фургона си с една непозната. Допълнителен чифт ръце винаги бяха добре дошли в такова изпълнено с трудности пътуване.

Преди седмица я бяха запознали със семейство Джонсън и взаимно се бяха преценили като подходящи за съвместно пътешествие. След няколко часа, прекарани в тяхната компания, Шанън се беше сближила с младата двойка, впечатлена от смелостта и решимостта им да потърсят нов живот, въпреки възраженията на близките им срещу техния брак.

Родителите на Кали бяха богати търговци, докато Хауи произхождаше от семейство на дребни фермери. Въпреки безброй препятствия и напук на очевидното, двамата се бяха влюбили и се бяха срещали тайно. Когато Кали забременяла, бяха избягали от Охайо, страхувайки се от неприятности. Орегон ги беше привлякъл с новия живот и те бяха използвали почти всичките си спестявания, за да купят фургон, волове и екипировка, необходима за пътуването. Бяха се оженили в Индипендънс само преди няколко дни. Състоянието на Кали

беше единственото неудобство в голямото приключение, в което се бяха впуснали.

С угълчето на окоото си, Шанън зърна Блейд да се придвижва по дължината на кервана, да говори с всеки кочияш и да дава насърчение, където имаше нужда.

— Всичко наред ли е, Хауи?

Дълбокият глас на Блейд накара тялото на Шанън да застане нащрек. За един наелектризиращ миг, черните очи отплавиха искра към нейните и Шанън не усещаше нищо друго, освен възбуждащото му присъствие. Самото високомерие на този метис я изгаряше, объркваше я, разпиляваше мислите ѝ.

— Всичко е наред, Блейд — ухили се Хауи с момчешки ентузиазъм.

— Ще вървим по стария преселнически път покрай Блу Ридж — осведоми го водача, откривайки, че му е трудно да се съсредоточи върху нещо друго, освен върху играта на слънчевата светлина в кестенявите къдрици на Шанън. — Ще се видим по пладне.

Кимна кратко и се отдалечи с дългокракото си сиво пони. Изглеждаше същински дивак с опърпаната филцова шапка, покриваща спускащата се до раменете му черна коса. Прекрасно тренираното му тяло беше облечено в панталони от еленова кожа с дълги ресни по шевовете, същата съмнителна куртка, с която не се разделяше, и мокасини на краката. Дългият нож, привързан на колана му, изглеждаше опасен и смъртоносен. Щом Блейд изчезна от погледа ѝ, Шанън се върна към размишленията си.

Пътуването ѝ до Индипендънс беше скучно. Беше взела влака от Атланта до Сейнт Луис, после беше пътувала с речен кораб по Мисисипи до Индипендънс. Слава богу, че беше пристигнала навреме, за да се присъедини към кервана на Клайв Бейли, защото той беше последният за сезона. Съставен предимно от новодошли преселници и изостанали войници, керванът беше малък в сравнение с другите, които понякога достигаха до двеста фургона. Състоеше се от петдесет и шест фургона и двеста души, включително емигранти и конни разузнавачи. Придружаваше ги стадо от петстотин глави едър добитък и други дребни домашни животни, собственост на преселниците.

Бяха тръгнали от Индипендънс точно когато слънцето се беше подало иззад куп сиви облаци. С бавна точност, фургоните потеглиха

полека напред, като всеки заемаше определеното му място в кервана. По сигнала на началника, разузнавачите препуснаха в галоп далеч напред с крясъци и подвиквания, изразявайки едва сдържаното си нетърпение. После „прерийните кораби“ се изтъркаляха през границата на Мисури и поеха през прерията.

Отначало пътеката беше тясна, с редуващи се слънчеви и сенчести горички, докато след един плътен пояс от храсти, пред фургоните се ширна зеленият океан на прерията, простираща се до самия хоризонт. За Шанън това беше миг на върховно вълнение, както и на носталгия, защото никога повече, животът ѝ нямаше да бъде същият, никога повече нямаше да види скъпата си Атланта и „Двете върби“. Представи си как са се чувствали Тъкър и майка ѝ, когато бяха заминали преди нея на запад.

След час-два, Шанън и Кали се присъединиха към повечето жени и деца, които вървяха до натоварените коли, за да облекчат животните. Миля подир миля, сред високата прерийна трева растяха очарователни цветя и Шанън скоро се видя да спира често край пътя, за да бере огромни букети от тях.

— Не изоставяйте много, госпожице Бранигън.

Изумена, Шанън вдигна очи и намери Блейд взрян в нея от гърба на сивото си пони. Тъмните му очи се вглеждаха в нейните с пронизителна настойчивост. Разбирайки как изглежда с изпотената рокля, прилепнала към тялото по извънредно предизвикателен начин — отдавна се беше отказала от фустите — Шанън притисна букета до гърдите си, без да съзнава колко прекрасно се съчетават жълтите цветя със златистите отенъци на кожата ѝ.

Не осъзнаваше, че е изостанала толкова много след кервана, докато Блейд не беше дошъл, да ѝ го напомни. Кали беше влязла във фургона, за да подремне, а Шанън не можа да устои на подтика да бере диви цветя. Със закъснение осъзна, че и последният фургон отдавна я беше задминал.

— Аз... не бях разбрала — заекна тя. — Няма да се повтори.

Последното, което искаше, беше да привлече вниманието към себе си.

— Гледайте да е така — посъветва я строго Блейд. — Не можем да си позволим да изоставаме. Твърде близо сме до края на годината,

за да изпълняваме капризите на мечтатели, които се губят из прерията и ни забавят.

— Казах, че съжалявам! — изфуча Шанън, питайки се защо Блейд прави такъв въпрос от нещо толкова дребно. — Обещавам да внимавам повече.

И тогава, преди тя да разбере какво е намислил той, Блейд я вдигна на седлото пред себе си.

— Какво правите?

— Връщам ви във фургона.

— Мога да вървя.

— Погледнете пред себе си. Така, както вървите, ще ги настигнете едва по залез-слънце. Аз отговарям за всеки човек в този керван, включително и за вас.

Ръката му изгаряше ребрата ѝ, докато я държеше притисната към тялото си. Контактът бе наелектризиращ и твърде силен, за да ѝ хареса. Защо мъж като Блейд ѝ въздействаше по такъв странен начин, когато десетки контета в Атланта не бяха успели да я развълнуват? Тя беше достигнала зрялата възраст от двадесет години с недокоснато сърце и запазени чувства и един дивак нямаше да промени това! Един ден, надяваше се тя, щеше да срещне мъж, когото би могла да обича и да се омъжи за него, но само с одобрението на семейството си. Никъде в живота ѝ нямаше място за един метис, който носеше куртката на омразните янки със самоувереност и гордост, които я изкарваха от кожата ѝ.

Всяко място, което Шанън докосваше, изгаряше Блейд. Малката палавница нямаше представа какво му причинява. Той беше повече от смутен от властта, която упражняваше върху него тази разглезена южняшка красавица, която беше срещнал само преди броени дни. От момента, в който я беше зърнал, беше разбрал, че е изключителна, че би могла да означава нещо за него, ако го допуснеше. Поради тази причина той се бунтуваше против лудото привличане, което експлодира в мига, когато двамата влязоха в контакт помежду си. Шанън Бранигън представляваше опасност, която той не би могъл да си позволи. Задачата, която беше получил, изискваше цялото му внимание. Единственият начин, по който би могъл да работи както

трябва, разсъди Блейд, беше да накара Шанън да го мрази, а по всичко личеше, че се справя прекрасно с това, защото огнената малка ирландка нямаше търпение да се освободи от дразнещата му компания.

Дори само това, че беше метис, му беше спечелило презрението на Шанън, разсъди Блейд. Повечето уважавани жени се държаха далеч от индианците, макар че той трябваше да признае, някои от жените в кервана изглеждаха готови да привлекат вниманието му. Но не и Шанън Бранигън, която като че ли беше от добро потекло. Но, господи, колко хубаво миришеше, като ароматните диви цветя, които още притискаше до гърдите си. И беше толкова мека, така невероятно нежна, че ръката му трепереше от желание да се притисне почти болезнено до ребрата ѝ. По собствена воля, палецът му се отдели от другите пръсти и леко докосна извивката на гърдата ѝ.

Лекият допир беше толкова мимолетен, че Шанън помисли, че си го е въобразила. Но нямаше време да се съсредоточава върху това, защото Блейд вече я оставяше на земята до фургона на семейство Джонсън.

— Гледайте да не се изгубите отново — предупреди я той. После се отдалечи към челото на дългата редица от фургонали, оставяйки Шанън изчервена и обърквана.

— Господи, колко е красив — въздъхна Кали, непоправима романтичка.

След като беше подремнала, беше седнала отпред до Хауи. Сега слезе, за да повърви с Шанън.

Шанън издаде презрителен, съвсем неженствен звук.

— Той е метис.

Тонът ѝ подсказваше, че не е необходимо никакво друго обяснение.

— Не мисля, че съм виждала друг по-привлекателен мъж, червенокож или бял. Той е толкова силен и мъжествен, че само като го погледна, ме плаши. — Кали трепна деликатно. — Не е чудно, че всички млади жени от кервана са лапнали по него.

— Не и аз — отрече Шанън, широко отворила сините си очи. — Халал да са му другите момичета.

— Нанси Уилсън ще се радва да чуе това — подразни я Кали. — Малко се разтревожи, когато ти се присъедини към кервана. Допреди да пристигнеш, тя се смяташе за най-красивото момиче от всички. Знаем, че се надява Блейд да я забележи.

— Нямам желание да се състезавам с Нанси Уилсън — изсумтя Шанън, спомняйки си кафявооката руса красавица, на нейната възраст.

Тя пътуваше с родителите си, с три други деца, по-малки от нея, и с един по-голям брат. Шанън помнеше много добре Тод Уилсън, защото той прекарваше повечето от свободното си време да ѝ хвърля влажни погледи.

След първия лесен ден, преселниците се разположиха на лагер за през нощта до един ручей, където имаше много вода и дърва за огън. Блейд беше решил да преминат сравнително спокойната вода на следващата сутрин. Шанън почти не го виждаше. Той прекара вечерта в минаване от фургон на фургон, раздавайки съвети и насърчителни думи. Тя го забеляза, че се храни със семейство Уилсън по покана от Нанси, която, както Шанън констатира с леко отвращение, ловеше всяка негова дума с бездиханно възхищение. Шанън инстинктивно разбираше, че същите тези хора, чийто живот зависеше от него, щяха да го отбягват, когато пътуването приключеше и престанеха да имат нужда от помощта му. Беше сигурна, че и Блейд го съзнава.

След вечеря, когато всичко беше раздигнато и чиниите бяха измити и сложени на място, Кали се оттегли във фургона, докато Хауи се настани да спи под него. Беше уговорено Шанън да споделя фургона с Кали, но тя се чувстваше толкова неудобно, че разделя младоженците, че след като надяна огромната си нощница и пеньоара, прати Хауи вътре при съпругата му, настоявайки, че иска да спи навън в такава топла нощ. Но скоро усети, че е твърде възбудена, за да заспи. Търсейки място, където би могла да остане насаме, тя стигна до границите на лагера и седна на един камък, взряна в обсипаното със звезди небе.

— Прелестна нощ.

— Ох! — Стресната, Шанън скочи на крака, облекчена да види Клайв Бейли изправен до нея вместо плашещия метис. — Изплашихте ме.

— Съжалявам — измърмори Клайв, но тонът му не беше изпълнен с разкаяние. — Как се спогаждате със семейство Джонсън?

— Чудесно. Сигурна съм, че е добре за всички ни.

— Радвам се да го чуя. — Той направи пауза, подбирайки внимателно думите си. — Но ако поради някаква причина нещата не вървят както би трябвало, ще бъда повече от щастлив да ви предложа собствения си фургон, за да се ползвате от него. Въздържах се да го направя пред метиса, но моля ви, не забравяйте какво ви предложих. Вие сте прелестно създание, Шанън Бранигън — добави той с нисък и многозначителен глас.

Шанън почувства първото тревожно бодване, когато Клайв се примъкна към нея и паниката я овладя, когато думите му и едва прикриваното им значение излязоха от устните му.

— Господин Бейли, не съм сигурна какво ми предлагате, но нямам намерение да напускам фургона на семейство Джонсън... поради каквато и да било причина. Сега, ако ме извините, време е да се връщам.

Тя се обърна, за да се отдалечи, но намери пътя си блокиран от твърдата стена на гърдите на Клайв. Нисък и набит, той беше непреодолима сила пред слабите възможности за съпротива на Шанън.

— Да не се опитвате да ме плашите, господин Бейли?

— Казвам се Клайв и последното, което искам, е да ви плаша, Шанън. Просто искам да бъдем приятели... добри приятели — намекна той.

Вдигна яката си ръка и погали рамото ѝ в неловък опит да заглади настръхналата ѝ перушина. Очевидно беше подходил погрешно, разсъди той в заблудата си. Момичето беше необуздано като млада кобилка и се изискваше търпение и нежно отношение, за да може да я съблазни.

— Тогава ще ви пожелаая лека нощ, господин... Клайв — изрече хладно Шанън, отърсвайки се от оскърбяващата я ръка.

Преди той да успее да я спре, тя се извърна и избяга към безопасността на сенките.

Беше задъхана, когато стигна до фургоните, не само от тичането, но и от невероятен гняв. Как беше могла да помисли Клайв Бейли за приятен човек, запита се тя вбесена. Какво го беше накарало да предположи, че може да я оскърбява по такъв начин? Тя се гордееше,

че може да разгадава характери, но този път беше сбъркала. Клайв Бейли беше един гол охлюв и тя се закле да стои надалеч от него за в бъдеще.

Точно преди да стигне фургона на семейство Джонсън, Шанън усети една ръка да се обвива около талията ѝ и замръзна, готова да отприщи ирландския си темперамент върху Клайв Бейли, сигурна, че я е последвал. Намери се взряна в буреносното изражение на Блейд.

— Какво искате? — изсъска тя, уморена от разпавии. Клайв Бейли ѝ беше повече от достатъчен за една вечер.

— Стойте настрана от този мъж — предупреди я Блейд с неумолим тон. — Вие сте твърде млада и неопитна, за да знаете какво е намислил той. Насочете се другаде.

— Ако говорите за господин Бейли, уверявам ви, че не се интересувам от него.

— Тогава престанете да го примамвате — посъветва я Блейд.

— Да го примамвам! Да го примамвам! — повтори тя, вцепенява от неверие. — Защо да го правя?

— Не опитвайте да отричате, че примамихте Бейли там, за да се срещнете с него. Дори сте облечена като за среднощна любовна среща — забеляза сухо той.

Шанън си пое остро дъх, смаяна от забележката на Блейд. Не заслужаваше презрението му, нито пък щеше да го толерира.

— Вие ме шпионирате! Как смеете! — избухна тя.

Вдигна ръка, за да го удари, но за свое учудване намери китката си хваната зад гърба като в клещи, когато Блейд я стисна и прилепи тялото ѝ до своето. Той потръпна в потиснато възхищение, когато твърдите връхчета на гърдите ѝ опряха в мускулестата стена на неговите. Нещо в него изригна и преди да се усети, започна да я целува, откривайки меката форма на устните ѝ, вкусвайки сладкия ѝ аромат. Тя ахна шокирана, оставяйки му възможност да вмъкне езика си в устата ѝ.

Силата на Блейд леко преодоля съпротивата на Шанън, защото шокът я остави силно стресната. Отначало Блейд искаше само да ѝ даде урок, да ѝ покаже какво би могло да се случи на невинните момичета, които се забъркват с мъже, с каквито не могат да се справят, или с неща, които не разбират. Но за огромно негово съжаление, това,

което постигна, беше да си докаже, колко е податлив на фаталния чар на тази красива южнячка.

Целувката продължаваше, изсмуквайки дъха от дробовете на Шанън и превръщайки краката ѝ в желе. Никога не я бяха целували така... и не беше се чувствала така абсолютно възвисена, от действие, което беше сигурна, че има за цел да я унижи.

Може би наказанието беше първоначалният замисъл на Блейд, но той скоро го забрави, когато сладостта на първата плаха реакция на Шанън стопли сърцето му. Тъкмо този слаб изблик на страст внезапно разтърси сетивата му. Какво, по дяволите, правеше?

Точно когато Шанън се почувства на ръба на велико откритие, Блейд прекъсна целувката, задържайки я, когато тя се олюля.

— Ако си играете с огъня, най-вероятно ще се изгорите, госпожице Бранигън — изрече той с нарочно строг глас. — Съблазняването на мъже може да ви докара неприятности, както току-що ви демонстрирах. Можех да ви взема още сега, на земята, пред фургоните, ако бях поискал. Както знаете, рицарството не съществува в западните територии. Стойте настрана от Клайв Бейли и другите мъже, които се облизват подире ви. Но ако откриете, че нещо ви сърби и трябва да го почешете, ще бъда повече от щастлив да се погрижа за това.

Блейд знаеше, че е жесток и безчувствен, но му се стори необходимо да покаже на Шанън опасността, пред която се изправяше тя в това пътуване.

Това беше последната капка!

— Вие... мръсно, диво копеле! От вас трябва да се пазя!

Блейд премига, остротата на думите ѝ го опари, но той си го беше заслужил. Беше поискал да ѝ даде ценен урок и беше успял, но с цената на собствената си гордост. Обикновено не се отнасяше към жените с такова пренебрежение, но задачата, която изпълняваше, изискваше съвършена концентрация, а единственият начин, по който можеше да го постигне, беше да накара Шанън да го мрази. Най-добре беше за нея да го мисли за презрян дивак, каза си той тъжно. И това не беше нито първият, нито последният път, когато щяха да се отнасят към него по този начин.

Първите седмици от пътуването бяха леки, фургоните вървяха към Небраска и река Ла Плата. Прекосяваха малките потоци без никакви произшествия. Климатът бе мек, пейзажът — идиличен. Това даваше на преселниците време да се научат да се справят с фургоните си, да се отърсят от рутината и да свикнат с изключителните приключения, към които се бяха запътили.

Срещнаха и първите бродещи индианци, но те нито ги предизвикаха, нито ги нападаха. За Шанън беше забавно да отбележи, че тези първи няколко срещи показаха набор от оръжия в най-различен стил. В действителност, канзаските индианци бяха жалки, победени, опърпани, изгладнели създания, които често идваха при преселниците, за да просят храна.

Тъй като дългите летни дни не изтощаваха пътешествениците, лагерните вечери бяха запълнени с игри, с празненства, музика и танци. На Шанън не й липсваха партньори, тя беше една от най-популярните жени. Забеляза, че Блейд се държи настрана, никой не го канеше да се присъедини към веселието, нито пък той го очакваше. Но това не пречеше на някои от младите жени, особено Нанси Уилсън, да се конкурират безсрамно за вниманието му. Шанън си казваше, че не я е грижа колко жени тичат подир метиса. Но си оставаше факт, че споменът за неговата целувка още пареше устните ѝ и топлеше душата ѝ.

В неделя, преселниците се забавляваха в съответствие с вярата и вкусовете си. Ако с кервана пътуваше свещеник или мисионер, имаше служби. Но сред спътниците на Шанън нямаше такъв. Често се правеха конни надбягвания и по правило това беше ден за всеобща почивка.

Под вещото водачество на Блейд, керванът стигна до Бит Блу, приток на река Канзас. Това беше капризен, своенравен поток, който изискваше голямо внимание. През нощта беше валяло и се разнесе слух, че трябва да се устрои лагер на брега, докато водата спадне. Шанън се зарадва на почивката. Това беше едно от най-идиличните лагерни места по цялата дължина на пътя, както и едно от най-романтичните. Наричаше се Алкоув Спрингс и името му беше издълбано на една скала.

Тази нощ Кали се чувстваше зле и Шанън се разтревожи, че може скоро да започне раждането. Тъй като оставаха още няколко

седмици до определения ѝ срок, загрижеността ѝ беше основателна. Тя знаеше доста за раждането и бебетата от голямото си семейство и тихо се заприготвя за преждевременно раждане. Но за щастие беше освободена от това задължение, когато две жени, по-опитни в тези неща, предложиха услугите си. По някакъв начин вестта стигна до Блейд и той се появи неочаквано, след като седмици наред беше пренебрегвал Шанън. Хауи беше вътре във фургона с Кали, оставяйки Шанън сама, когато дойде Блейд.

Той влезе в кръга на светлината от огъня, с животинска грациозност и клекна до Шанън, която седеше близо до фургона.

— Как е госпожа Джонсън?

— Държи се — изрече Шанън със стегнато гърло. — Много ѝ е рано да ражда.

— Случва се — вдигна рамене той с философски жест. — Имате ли нужда от помощ, ако детето реши, че е време?

— Госпожа Уилсън и госпожа Кормак ще помогнат.

— И двете са способни жени, а госпожа Джонсън е млада и в добро здраве. Няма защо да се притеснявате.

Ако думите му трябваше да я успокоят, помисли Шанън, не успяха. Тя сведе глава, опитвайки се да преодолее смущението си. Внезапно главата ѝ се вдигна, когато усети как Блейд полага ръце върху нейните в жест, който ѝ се стори извънредно интимен.

Блещукацията лагерен огън смекчаваше суровите линии на лицето му, а изражението на тъмните му очи беше топло и сърдечно, заменило обичайното строго неодобрение, което показваше спрямо нея. За един кратък момент, той се беше отпуснал, позволявайки на Шанън да зърне чувствителния мъж под строгата фасада. Изглеждаше... Божичко, помисли Шанън замаяна, изглеждаше като всеки друг мъж, натоварен с отговорности и грижи!

И тогава, точно както се беше появил, мъжът, когото Шанън помисли, че е открила, изчезна, заменен от метиса Суифт Блейд. Когато топлината на ръцете му се отдели от нея, Шанън се усети странно изоставена, но и неимоверно облекчена.

— Не се тревожи, Шанън — изрече меко той. — Кали ще се справи. Подозирам, че детето е достатъчно голямо, за да оцелее, ако се роди преждевременно.

И изчезна. Беше до нея, а в следващия миг вече го нямаше, почти убеждавайки Шанън, че си е въобразила всичко.

3.

Късно през нощта, започна преждевременното раждане. Госпожа Уилсън и госпожа Кормак бяха повикани веднага, а Шанън беше пратена навън да успокоява Хауи, който още малко и щеше да изпадне в паника. Бедният мъж не беше на себе си от тревога и то съвсем основателно. На разсъмване, изгледите Кали да роди не бяха поголеми, отколкото през нощта. Към пладне, целият керван вече знаеше, че Кали ражда с огромни затруднения. Когато взе да се смрачава, госпожа Уилсън и госпожа Кормак излязоха от фургона, за да обявят, че Кали все повече отслабва и се страхуват за живота ѝ. Двете жени изглеждаха изтощени и Шанън незабавно предложи да им помогне.

— Няма какво да направиш, скъпа — каза госпожа Уилсън, потупвайки я утешително по ръката.

Тези думи, като че ли накараха Хауи, вече почти обезумял от мъка, да превърти.

— Моля ви, направете нещо — замоли се той със сълзи, търкалящи се по бузите му. — Не оставяйте Кали да умре.

— Може би аз мога да помогна.

Всички очи се обърнаха към Блейд. Безшумното му приближаване вече не учудваше Шанън. Очевидно беше чул и думите на госпожа Уилсън, и покъртителната молба на Хауи.

— Какво има?

Госпожа Уилсън се изчерви, несвикнала да обсъжда интимните подробности от раждането с мъж. Блейд усети нейната сдържаност и устоя на подтика да я укори за неуместната ѝ скромност. Тя не разбираше ли, че животът на жената е в опасност?

— Как да помогна, ако не знам къде е затруднението?

Госпожа Уилсън погледна към Хауи и обясни:

— Детето не иска да излезе. Смятаме, че е наопаки.

Схващайки веднага ситуацията, Блейд се обърна към Хауи.

— Вярваш ли ми, Хауи? Вярваш ли ми достатъчно, за да ми позволиш да помогна на съпругата ти?

Отначало Хауи изглеждаше смутен от мисълта, че друг мъж ще докосва съпругата му. Но възможността тя да умре, беше още поужасна. Ако Блейд можеше да помогне на Кали, какво значение имаше, че е мъж... или индианец? Хауи разсъди разумно.

— Ще ти бъда много благодарен, ако помогнеш на Кали — каза той с равен глас, виждайки по шокираните лица наоколо си, че спътниците му мислят, че си е загубил ума.

Какво може да знае един метис за раждането?

— Ще ви помогна — предложи госпожа Уилсън, стиснала неодобрително устни.

— Вие сте изтощена, госпожо Уилсън, вие също, госпожо Кормак — каза снизходително Блейд.

Той огледа хората, скупчили се около фургона на семейство Джонсън, осъзнавайки, че приличието изисква жена да присъства на раждането. Взря се в лицата, които го гледаха втренчено, някои със страхопочитание, други с отявлено недоверие, и реши.

— Госпожица Бранигън е близка на госпожа Джонсън. Тя ще ми помогне.

Изненадана, Шанън пристъпи напред, повече от готова да направи всичко необходимо, за да помогне на Кали.

— Но госпожица Бранигън не е омъжена — възрази госпожа Кормак, извънредно шокирана. — Не е прилично.

— Имам по-малки братя и сестри, раждането не е тайна за мен — заяви упорито Шанън.

Извърна се и влезе във фургона, последвана от Блейд.

Шанън коленичи до Кали, която лежеше и стенеше тихо на пропитата с пот постелка. Тъмни пурпурни сенки се открояваха по бледата кожа под очите ѝ, виждаше се, че силите ѝ бързо се изчерпват.

— Кали, чуваш ли ме? Аз съм, Шанън.

Кали отвори очи и отчаяно се вкопчи в ръката на Шанън.

— Ще умра ли?

Страхът ѝ беше съвсем истински.

Шанън и Блейд размениха угрижени погледи.

— Не, разбира се, че няма. Блейд дойде да ти помогне.

— Блейд? — запита объркана Кали.

— Мога да ви помогна госпожо Джонсън... Кали... ако ми позволите — каза Блейд. — Вярвате ли ми?

Кали премести очи от Блейд към Шанън, после пак към него. Искаше бебето си, искаше да живее и намери отговора.

— Вярвам ви, Блейд.

Усмивайки се окуражително, той провря глава през отвора на платнището и нареди:

— Гореща вода и силен сапун.

Когато ги донесоха, каза на Шанън да седне до Кали и да държи ръката ѝ. Шанън се подчини, без да задава въпроси, а той изми добре ръцете си до лактите. Когато се приготви, започна да говори успокоително на Кали, като ѝ казваше какво ще направи и я молеше да не се страхува.

Шанън затаи дъх, когато Блейд внимателно вмъкна ръката си в тялото на родилката, за да разбере какво е положението на бебето. Издаде доволен звук, когато откри какво е затруднението, и полека обърна детето в най-подходящото за раждане положение. Кали изпищя веднъж, после още веднъж, пъшкайки от болка. Оттук нататък нещата тръгнаха бързо и малко след това детето се плъзна леко в големите ръце на Блейд.

— Момченце — каза той, подавайки го на Шанън.

После излезе от фургона, за да позволи на жените да се заемат с останалото.

За секунди изчезна в сгъстяващия се мрак.

По-късно през нощта Шанън потърси Блейд. Независимо какво мислеше лично за него, той беше спасил живота на Кали, а почти не беше получил благодарност за усилията си. Като научи, че тази нощ той ще стои на стража, тя го намери облегнат на едно дърво малко извън границите на лагера.

Изглеждаше спокоен, но Шанън усети нестихваща бдителност в погледа и стойката му. Като че ли усещаше всеки шум и всяко движение, разпознавайки точния момент, когато тя се приближи към него.

— Какво правиш тук посред нощ? — намръщи се той. Сякаш я беше призовал с магия, защото мислеше за нея и как не се беше уплашила и не изглеждаше шокирана, когато беше направил необходимото, за да спаси Кали и детето ѝ.

— Аз... искам да ти благодаря. За това, което направи за семейство Джонсън. Кали щеше да умре, ако не беше помогнал и ако не знаеше какво трябва да направиш.

— Казвал съм ти го и преди, отговорен съм за всеки човек от кервана. Правя каквото трябва да се направи.

— Откъде знаеше какво да сториш?

Не смяташе да любопитства, но не можа да се сдържи.

— Индианците знаят много неща — отвърна той. Загадъчните му думи не й разкриха нищо.

Това, което не й каза, беше, че като млад лейтенант веднъж трябваше да асистира на един военен лекар точно при такова раждане. Тяхната част беше потърсила жилище в една отдалечена плантация и бяха пристигнали там във възможно най-подходящия момент. Младата господарка беше останала сама заедно с един роб и тъкмо беше започнала да ражда. Лекарят веднага си предложи услугите и Блейд се зае да му помага. Също като при Кали, детето се беше обърнало и двете с майката щяха да умрат, ако добрият доктор не знаеше какво да направи.

Шанън се вгледа в лицето на Блейд, питайки се как такъв състрадателен мъж може да изглежда толкова едър и опасен. Това беше една негова страна, която рядко показваше. За нея си оставаше загадка и защо като че ли не я харесваше.

— Защо не ме харесваш? — запита тя направо.

— Така ли мислиш?

— Очевидно моето присъствие в този керван ти е неприятно.

— Нищо в теб не ми е неприятно, Шанън — измърмори той под нос, — освен това, което правиш с мен.

— Какво?

Май не беше чула правилно.

— Казвам, че не си ми неприятна. По-скоро аз съм ти противен заради това, което съм.

Не беше имал намерение да каже това, но някак си тази вълнуваща жена сложи думите в устата му.

Шанън се изчерви. Преди няколко седмици това можеше и да е истина, но докато дните отминаваха, тя беше започнала да гледа на Блейд като на мъж, а не като на нечистокръвен сиукс.

— Вярно ли е, Шанън? Наистина ли ме смяташ за нещо по-малко от човек?

Гласът му беше мек и нисък, умоляващ, превръщайки краката на Шанън във вода. Тя не можеше да произнесе и една дума.

Той беше толкова близо, че тя можеше да долови мъжествения му мускусен аромат, да усети напрежението в тялото му. С нарастваща паника започна да изучава формата на устните му, когато се приближиха опасно до нейните, омагьосана от богатите им, плътни очертания. Живо си спомни мекотата им, неповторимия вкус, когато езикът му изследваше устата ѝ.

— Шанън.

Името ѝ беше стон на устните му, мек и вълнуващ, едва доловим, отнесен от топлия летен ветрец.

Без да разберат точно как стана това, устните им се сляха. Тръпка разтърси Блейд, когато езикът му се плъзна по великолепните очертания на устните ѝ, спирайки при влажните им ъгълчета, вкувайки сладостта им. Той знаеше, че не му е работа да целува Шанън, че това можеше само да доведе до проблеми и за двамата им. Но някаква непреодолима сила помрачи разума му и го накара да си позволи това малко удоволствие и да го вкуси. Търсейки по-голяма интимност, той я притисна до себе си и желанието му се издигна помежду им като нажежено клеймо.

Задаваният му стон, като че ли внесе някакъв ред в обърканите мисли на Шанън и тя рязко се опомни.

Какво си мислеше — да позволи подобни волности на един мъж, когото едва познава? Устата му искаше нещо, за които тя не знаеше нищо, докато ръцете му търсеха тялото ѝ с вещина. Колко други жени е съблазнил с такава лекота и с мъжкия си магнетизъм, запита се Шанън. Как един метис беше придобил такива изтънчени умения? И какво правеше тя в ръцете му, реагирайки с жажда, която я шокираше?

— Недей — изпъшка тя.

Трепереше цялата, изтръгвайки се от ръцете на Блейд. Господи, помисли той, разтърсен не по-малко от нея. Ако беше продължил така, щеше да я вземе тук, на земята, само след миг.

— Това искаше, нали? — изрече той подигравателно.

Беше му необходимо значително усилие, за да направи гласа си груб и циничен.

— Опитваш се да ме унижиш ли?

Шанън се задъхваше, жестоките му думи разпалваха гнева й.

— Нали затова дойде тук? — отвърна той с лукав намек. — Целувката на метиса различна ли е от тази на белия мъж? За експерименти ли ме избра, защото съм полудивак и тази мисъл те възбужда?

Шанън остро си пое дъх. После го заля с ирландския си темперамент.

— Самонадеян глупак! Нищо не разбирам. Целуваш ме, а после ме обвиняваш в отвратителни неща. Но защо да очаквам внимателно отношение от един полуцивилизован дивак? Може да си заблудил някои хора в кервана, но не и мен!

Обърна се рязко и се отдалечи, оставяйки Блейд с лош вкус в устата. Пътят до форт Ларами беше дяволски дълъг и Шанън Бранигън нямаше да направи пътуването по-лесно!

Керванът остана още един ден на брега на Биг Блу, а после мина на отсрещния бряг сравнително лесно, защото водата беше спаднала. Тинестото дъно изглеждаше опасно на Шанън, но Блейд като че ли знаеше точно къде е бродът.

От другата страна, пътят минаваше в Небраска и стигаше до река Плат, която преселниците описваха като трудна за пресичане, без никаква риба, мръсна за къпане и мътна за пиене.

Сега вече виждаха много индианци, предимно от племето поуни, които трябваше да бъдат внимателно наблюдавани, защото крадяха коне, добитък и всякаква храна. Преселниците попадаха на следи от поуни, водещи от постоянните им зимни селища към ловните полета на юг. Блейд като че ли не се безпокоеше от това, което значително облекчаваше тревогите на останалите.

Сега пътуването беше еднообразно, вече бяха преминали средата на една дълга и тясна песъчлива равнина, простираща се като разтегнат пояс чак до Скалистите планини. Почти нямаше дърва за горене и равнината остана засипана с печки, от които вече нямаше полза и бяха прекалено тежки, за да представляват някаква ценност. Вървейки зад фургоните, жените и децата събираха волски изпражнения за огъня. Те горяха с удивително малко дим и миризма,

но работата по събирането им беше безкрайна. Додето око вижда, жени и деца носеха кошници или бяха запретнали престилки, за да събират волските изпражнения. На Шанън тази работа много не ѝ харесваше, но Кали още се възстановяваше от раждането и противното задължение се падна на нея.

Улавяше се, че мисли за Блейд през тези дълги, горещи дни, вървейки зад фургоните. Той беше загадка — мъж, който я привличаше и едновременно я отблъскваше. Някога щеше ли да разбере как действа умът му? Може би беше най-добре да не се опитва.

Пот капеше изпод бонето, което я пазеше от слънцето и тя я изтри с ръка. Набръчка изгорелия си от слънцето нос, миризмата на пропитата ѝ с пот рокля беше противна дори за нея. Но се утешавате с факта, че не беше по-различна от другите жени. До един или два дни щяха да стигнат река Плат и Блейд обеща на жените, че ще имат възможност да се изкъпят и да перат дрехи.

Сякаш го беше повикала с магия, той се появи до нея, възседнал сивото си пони.

— Сложи си бонето. Да не искаш прерийното слънце да ти изпържи мозъка?

— Свалих го само за миг — опита се да му обясни Шанън.

— Лицето ти е червено, носът ти се бели. Кожата ти е твърде деликатна, за да не я защитаваши от силното слънце.

Кожата ѝ била деликатна? Шанън беше потресена, че е забелязал такова нещо. Прилежно нахлупи бонето и върза връзките под брадичката си. Подразни се, че единственият път, когато Блейд ѝ беше заговорил през тези дни, беше, за да я критикува. Той като че ли намираше нещо нередно във всичките ѝ постъпки.

— Така е по-добре.

И без да каже нито дума повече, той пришпори коня си и се отдалечи.

Какво, по дяволите, го беше прихванало да спира и да говори с Шанън, запита се объркан Блейд. Когато я видя да се влачи зад фургоните, с рокля, развяваща се около стройните ѝ крака, докато богатите ѝ кестеняви къдрици блестяха под слънцето, просто не можа да се сдържи. Заради горещината повечето жени бяха свалили

ненужните женски парцалки като корсети и фусты, а понякога дори напъхваха полите между краката си и затъкваха подгъва в колана. Така вървяха по-добре и им беше доста по-удобно.

Блейд се учудваше, че Шанън още изглежда красива с почервено лице и нос, поръсен с миниатюрни кафяви лунички. Гледката беше толкова изкусителна, че нещо го застави да спре, за да изпита отново целия магнетизъм на тези невероятни сини очи. Докато се връщаше към челото на кервана, нарочно спря при фургона на семейство Уилсън, за да пофлиртува с Нанси, надявайки се тя да го разсее от мислите за Шанън.

Шанън не можа да не забележи къде спира Блейд или колко се бави там, задявайки се с онази уличница Уилсън. Това, че се засегна, я шокира. Блейд я беше избягвал като отрова в последните няколко дни и тя нямаше нищо против. Индианската част от него я караше да не му вярва... но ярката му мъжественост отиваше отвъд всяко понятие за бели и червенокожи. Той беше мъж. Красив, невероятно мъжествен. Но така ужасно арогантен, че й се искаше да му крещи всеки път, щом го видеше. Чудно ли беше, че Нанси Уилсън го намира толкова интригуващ?

Клайв Бейли наблюдаваше разговора между Шанън и Блейд и удовлетворена усмивка повдигаше ъгълчетата на устата му. До момента дългът го беше възпрепятствал да я ухажва. Но тъй като бяха свикнали с всекидневната рутина, той имаше повече време да се отдава на фантазиите си за Шанън Бранигън. Тя беше поразила въображението му още в мига, когато се бяха запознали и той не се беше отказал от мечтата си да я притежава. Отначало беше помислил, че тя е привлечена от Блейд, но с всеки изминал ден ставаше все по-очевидно, че двамата не могат да се понасят. Шанън беше прекалено извисена, за да позволи на някакъв метис да й нашепва сладки думички. Мъж като Блейд заслужаваше уличница като Нанси Уилсън, която отваряше крака за всеки обут в панталони. Дори самият той я беше опитал преди няколко дни, когато тя се беше измъкнала, за да се срещнат посред нощ. Но това не беше утолило страстта му по Шанън, съвсем не.

Няколко дни по-късно стигнаха до река Плат, след като бяха пътували сред две редици хълмове, обграждащи тясна долина на около една-две мили вдясно и вляво от пътя. Еднообразието на равнината не се нарушаваше от нищо, докъдето око вижда. Плат течеше през долините като равна лента от бърза, мътна вода, половин миля широка и едва две стъпки дълбока. Ниските брегове, в по-голямата си част лишени от каквато и да било растителност, се състояха само от пясък. На отделни места се срещаха групички от канадски тополи или върби, което според Шанън беше много странно.

Известно време следваха реката. Тъй като приближаваше краят на годината, тя беше извънредно плитка. Дъното ѝ се състоеше от подвижни пясъци, които поглъщаха лодките и колелата на фургоните. Не можеха да преминат по никакъв начин, беше твърде опасно. На около три мили по течението, брегът се издигаше във вид на скали от пясъчник, които ставаха все по-високи и по-начупени, колкото повече на запад отиваше пътят.

Шанън се удивляваше на животните в прерията — елени, койоти, гризли, черни мечки, бизони и кучета. Териториите на прерийните кучета понякога се простираха по на петстотин акра. Най-лоши от всичко бяха облаците комари и дребни мушици. Нямаше особено много бизони, както в по-стари времена, но те можеха да създадат неприятности. Понякога годната за пиене вода се размътваше, когато през нея премине стада. В други случаи воловете и кравите на преселниците можеше да се отклонят подир стадата бизони и повече да не се върнат.

Неприятностите с индианците бяха редки, защото долината на река Плат беше ничия земя между териториите на поуните на север и чейените на юг. Макар, че срещите с индианци бяха редки и хората от племената разменяха бизонско месо за тютюн, железни сечива и стари дрехи, Блейд настояваше фургоните да бъдат нареждани като ограда при всяко лагеруване. Тя имаше и практична роля, заграждаше добитъка, за да може да пасе. Образуваше се от свързаните помежду си фургонали, като тегличът на единия се пъхваше под корпуса на другия.

По време на дългото, скучно пътуване покрай река Плат Клайв Бейли започна упорито да преследва Шанън, за огромно неудоволствие на Блейд.

Шанън държеше малкия Джони Блейд Джонсън на гърдите си, мислейки колко много ѝ липсва сплотеното ѝ семейство. Малкото момченце ѝ беше много скъпо и ужасно щеше да ѝ липсва след раздялата им. Силите на Кали се връщаха постепенно и за щастие имаше достатъчно мляко, за да бъде бебето ѝ добре нахранено и доволно. Като най-малък от всички в кервана, той скоро стана всеобщият любимец.

Клайв Бейли свикна да се отбива често, за да вижда детето, но преструвката не заблуждаваше Шанън. Тя правеше всичко, което ѝ беше по силите, за да го обезсърчи, но той оставаше безчувствен към хладината ѝ. Когато обявиха импровизирана танцова забава за неделната вечер, Клайв замисли план да накара Шанън да остане сама.

Блейд рядко посещаваше тези празненства, не го и канеха на тях. Обикновено стоеше отстрани, за да гледа и да слуша, спомняйки си с любов някои от празничните балове, които беше посещавал преди и след войната. Никога не му бяха липсвали партньорки. Но тук, на западната граница беше нежелан, нито бял, нито червенокож. Понякога Нанси Уилсън или някоя от другите млади дами настояваха да танцува с тях, но той обикновено отклоняваше поканите им, не искайки да предизвиква обичаите или да гневи родителите им.

Тъмните, тайнствени бездни на очите на Блейд следяха стройната фигура на Шанън, когато тя прелиташе от ръцете на един мъж в тези на друг. Тялото му реагира спонтанно, припомняйки си, как я беше усещал в прегръдките си, мека и топло женствена.

Въртейки се под звуците на цигулката, Шанън внезапно се намери в ръцете на Клайв Бейли. Още не му беше простила, задето се беше държал така отвратително с нея и усмивката увехна на устните ѝ.

— Нямах възможност да се извиня, че постъпих като глупак, Шанън — изрече той. Угодливата усмивка не му спечели особено много симпатиите ѝ. — Не съм искал да проявявам неуважение. Не знам какво ми стана. Можеш ли да ми простиш?

— Всичко вече отмина — каза Шанън с хладно презрение. — Не искам да говорим за това. Може би това, че пътувам сама, ви е създало лъжливо впечатление за мен.

— Ако можем да започнем отначало, обещавам да се държа като съвършен джентълмен.

Шанън се съмняваше в искреността на Бейли, но великодушната ѝ природа я накара неохотно да се съгласи. Хитра усмивка изви тънките устни на Бейли, когато я завъртя сред кръга от танцуващи.

Очите на Блейд се присвиха опасно, когато забеляза суетенето на Клайв около Шанън. Макар че не му се искаше да я остави в ноктите на Бейли, той се плъзна безшумно в сенките, стапяйки се като призрак в мрака. Имаше още няколко фургона, които не беше претърсил за скрити оръжия и не можеше да си представи по-добър момент от настоящия, за да го стори. Импровизираното празненство беше извело всички при музиката и танцьорите. С котешка грация, той се пъкна във фургона на Фред Ханкинс и семейството му. Фред беше гръмогласен самохвалко, който безсрамно тормозеше семейството си. Но колкото и да му се искаше на Блейд да го замеси в контрабандата на оръжие, не намери нищо, което да потвърждава участието му.

Избра друг фургон в кръга, но пак не намери нищо уличаващо. Може би Вашингтон грешеше и оръжията бяха вече на път за форт Ларами, скрити в друг керван. Следващият фургон беше на Клайв Бейли и както обикновено, кочияшът, едър швед на име Олсън, се мотаеше наоколо. Блейд изруга късмета си. Все не можеше да претърси фургона на Бейли заради дразнещия навик на Олсън да стои облегат на задното колело и да дялка някакво дръвце. Някак си, помисли той мрачно, трябваше да намери начин да го отдалечи, за да има време за проверка.

С изключение на фургона на Бейли, на Блейд му оставаше да претърси още два, единият от които беше този на младото семейство Джонсън. Поглеждайки към танцуващите, той забеляза, че и двамата Джонсън са заети. Хауи беше при една група мъже, а Кали седеше сред куп жени, които се любуваха на бебето ѝ. Шанън танцуваше с младия Тод Уилсън. Мокасините на Блейд не вдигаха никакъв шум, когато той се промъкна отзад във фургона на семейство Джонсън. Не ги подозираше, но беше длъжен да претърси навсякъде.

Решила да откаже следващия танц, за да си поеме дъх, Шанън отиде при жените около Кали и детето ѝ. Посрещнаха я топло и щеше

да се включи в разговора, ако не беше внезапният ветрец, от който по гърба ѝ полазиха тръпки. Кали също го усети и когато Шанън каза, че ще отиде при фургона, за да вземе шаловете им и одеяло за малкия Джони, Кали сметна това за добра идея. Шанън тръгна незабавно.

Тъмнина цареше във външния периметър на лагера, където фургоните оформяха защитен кръг около танцьорите и Шанън се плъзна във фургона така тихо, както и Блейд само преди минути. В мига, когато влезе в тъмния фургон, незабавно почувства, че не е сама. Тръпка на страх пропълзя по гръбнака ѝ и тя усети как космите по тила ѝ настръхват. Замръзна нерешително, изчаквайки, без да знае дали да вика, или да отпрати предизвикателство. Избра последното и събра смелост, за да запита:

— Кой е там?

Тишина.

— Знам, че има някой. Кой е? Ще викам, ако не отговорите.

Тогава разбра! Усети ясения му мускусен аромат и мириса на дърво, пушек и кожа, който винаги го придружаваше. Нямахше нужда от светлина, за да разпознае Блейд, защото неговата близост създаваше у нея ясно усещане, което беше трудно за определяне, но лесно за долавяне.

— Блейд? Какво правиш във фургона на Джонсън?

Той изпълзя иззад натрупаните сандъци и слабата светлина, долитаща откъм огъня, потвърди самоличността му. Откъде беше разбрала, че е той, запита се Блейд озадачено. Да не би да беше една от онези млади ирландки — ясновидки? Или така силно го усещаше, както и той нея?

— Надявах се да свърша, преди някой да се върне. Загадъчните му думи ѝ се сториха безсмислени.

— Какво търсиш тук? Семейство Джонсън нямат нищо ценно, което да може да се открадне.

— Мислиш, че искам да крада от тях?

Гласът му прозвуча осъдително. Заболя го, че тя го смята за крадец.

— Не знам какво да мисля. Индианците са крадливи.

— А бялата половина от мен?

— Ако не си влязъл да крадеш, тогава какво търсиш тук?

Тя беше склонна да му даде благото на съмнението, но ѝ беше трудно, защото го беше хванала на местопрестъплението.

— Не мога да ти кажа. — Твърдата линия на устата му се изви надолу. — И настоятелно те съветвам да забравиш, че си ме видяла тук тази вечер.

— Да не би... да не би да ме заплашваш? — ахна тя. Неверие оцветяваше думите ѝ.

— Може би — изрече той неопределено.

— Не се плаша лесно. — Блейд едва не се засмя на глас, когато твърдата малка брадичка на Шанън се издаде предизвикателно напред. Той можеше да я пречупи на две само с една ръка. — Убеди ме в противното и ще взема... молбата ти под внимание.

— Не мога да ти обясня. Просто ще трябва да ми повярваш.

— Да ти повярвам! Това ли е най-доброто, което можеш да направиш?

Шанън наистина искаше да му повярва, но чувстваше, че заслужава обяснение.

Искра блесна в тъмните очи на Блейд.

— Мога да направя това — изрече той с пресипнал глас, прегърна я и я привлече към себе си. — И това.

Устата му се прилепи към нейната, търсейки сладостта, която си спомняше с жива яснота, докато телата им губеха границите помежду си. Шанън усети дръзкия натиск на мъжествеността му между тях, докато езикът му караше устните ѝ да се разтворят.

Блейд я привлече още по-плътнo към себе си, ръцете му стиснаха седалището ѝ, после сграбчиха талията ѝ и накрая намериха меките хълмчета на гърдите ѝ. Всички прегради паднаха, когато Шанън изстена и ръцете ѝ се обвиха около врата му по собствена воля, а пръстите ѝ се плъзнаха нагоре в гъстата му копринена коса.

— Ти си една малка ирландска вещица, Шанън Бранигън — изпъшка Блейд.

Разумът му отлетя, когато се отпусна заедно с нея на пода на фургона.

Целувката му беше толкова мощна, че Шанън не усещаше колко е опасна или докъде ще стигне, ако ѝ се предаде. Не чувстваше и как ръцете му дърпат копчетата на корсажа ѝ. Усещаше само устните му, които се спускаха надолу по шията ѝ, вкусвайки нежната мида на

ухото ѝ, докато езикът му дразнеше издутината, издигаща се над деколтето на ризата ѝ.

— Шанън, тук ли си? Кали се безпокои, че не си се върнала.

Хауи! Зададено проклятие излетя от устните на Блейд.

— Кажи му, че идваш веднага — изсъска той, когато Шанън не реагира незабавно. — Не казвай нищо за мен.

Гласът му беше заплашително нисък и изпълнен с предупреждение.

— Шанън!

Хауи беше близо до фургона... прекалено близо. Шанън беше изправена пред дилема. Можеше да запази тайната на Блейд или можеше да каже на целия керван, че той е крадец. Но колкото и да се опитваше, в действителност не можеше да повярва, че е способен да открадне.

Мислите ѝ неволно се върнаха към начина, по който беше почувствала устата на Блейд върху своята, как тялото ѝ пареше навсякъде, където я беше докоснал и имаше само един възможен отговор.

— Идвам, Хауи. Не можах да си намеря шала.

Закопчавайки набързо роклята си, вземайки това, за което беше дошла във фургона, Шанън излезе навън. Хауи вече беше отметнал платнището на входа и ѝ подаде ръка, за да ѝ помогне да слезе долу. Погледна през рамо само веднъж, докато се отдалечаваше, осъзнавайки, че Блейд я наблюдава, и се запита какво ще направи той, ако тя реши да разкаже за нощното му приключение на всички от кервана. Колко други фургони е претърсил тайно, запита се тя унило. Намери отговора късно същата вечер, когато се върна преди другите и забеляза Блейд да се измъква от фургона на семейство Карпентър.

Отначало беше сметнала, че се интересува само от колата на семейство Джонсън, но той беше опровергал това предположение, влизайки и в друг фургон. Естественото ѝ любопитство искаше отговор на тази загадка.

Блейд се измъкна от фургона на Карпентър с не повече доказателства за контрабанда на оръжие, отколкото беше намерил и преди пътуването. През последните седмици беше успял да претърси всички фургони, с изключение този на Клайв Бейли, без никой да разбере, докато не се беше натъкнал на Шанън. Обърна се, стопявайки

се в сенките, и с ъгълчето на окоето си забеляза тя да го наблюдава. Разбра, че трябва да намери правдоподобно обяснение, за да успокои подозренията ѝ, иначе щеше да изпадне в големи неприятности. Но как, по дяволите, да го направи, когато дори не можеше да си спомни собственото си име, щом се озовеше на две стъпки от госпожица Бранигън?

На следващата сутрин Блейд изненада Шанън, когато я помоли да язди с него, докато разузнава пътя пред кервана. Както обикновено, той яздеше високото сиво пони Боец. Шанън и Кали вървяха зад фургона, когато той се приближи, държейки юздите на една кротка черна кобила.

— Можеш ли да яздиш? — обърна се той към Шанън, кимвайки дружелюбно на Кали.

— Разбира се.

Наистина ли си мисли, че тя не умее нищо, запита се Шанън.

— Мислех, че може да ти хареса да појздим, докато разузнавам терена.

Шанън като че ли се стресна.

— Предпочитам да вървя.

— Предлагам пак да помислиш — настоя Блейд.

Нямаше място по тялото ѝ, което да остана недокоснато от тъмния му поглед.

Кали се загледа с интерес в двамата, питайки се дали не е пропуснала нещо. Би се заклела, че има нещо скрито между Блейд и Шанън, нещо натежало от тъмни тайни и напрежение, което нямаше нищо общо с обикновеното приятелство.

— Иди, Шанън — насърчи я Кали, — разнообразието ще ти се отрази добре.

Преди Шанън да успее да протестира, Блейд слезе и я настани на седлото, подавайки ѝ юздите.

— Ще појздим няколко мили на запад и ще се срещнем по пладне — каза той на Кали.

Плесна задницата на кобилата на Шанън и тръгна напред покрай криволичещата редица от фургони.

Бузите ѝ цъфнаха с червенина, която не се дължеше на слънцето, когато ги проследиха десетки очи... и най-вече тези на Нанси Уилсън и Клайв Бейли.

Блейд знаеше, че не помага на репутацията на Шанън, настоявайки тя да язди с него, но това не беше повече от онова, с което беше удостоявал някои от другите млади жени в последните няколко седмици. Освен това, нямаше друг начин да говори с нея насаме, за да я убеди да си мълчи за подозрителното му поведение.

Яздиха мълчаливо няколко мили, оставяйки кервана далеч зад себе си. Накрая Блейд спря при един тесен приток на река Плат, за да напои конете. Шанън се смъкна от седлото и коленичи до потока, гребвайки с шепи вода, да намокри врата и лицето си. После свали бонето си и разтърси обърканата маса от кестеняви къдрици. Омагьосан, Блейд помисли, че изглеждат като лъскави ленти от полирана мед. Веднага щом се освежи, тя се обърна към него с буреносни облаци, събиращи се в сините ѝ очи.

— За какво е всичкото това, Блейд? Да не си ме довел тук, за да ми обясниш защо претърсваш фургоните? Видях те да излизаш от фургона на семейство Карпентър снощи, след като душеше около този на Джонсън.

— Благодаря ти, че не ме издаде. Това, което правя, няма да навреди на никого.

— Щом е така, тогава защо не можеш да ми обясниш?

— Знам, че ти звучи безсмислено, Шанън, но това, което правя, е извънредно важно.

— Важно за кого? За какво? Да не би да чакаш хората си да дойдат и да нападнат кервана? Да не търсиш скрито богатство и възможна плячка?

— Никога няма да предам хората, които съм наел да защитавам. — Блейд изрече това с такава искреност, че Шанън беше склонна да му повярва. — Смятам се за бял също толкова, колкото и за индианец. Гордея се със сиукската кръв на майка си, както и с наследството от белия си баща.

— Сиукс! — ахна Шанън, това име ѝ вдъхваше страх. Войнствените сиукси се осмеляваха да нападнат кервани, влакове и дилижанси по Орегонския път, защото бяха много недоволни от отношението на американското правителство, от големия брой преселници, които минаваха през ловните им полета и от жестокото избиване на бизоните. Блейд веднага усети страха ѝ.

— Майка ми е сиукска. Баща ми беше планинец, трапер, приет в племето на Жълтото куче. Той се влюбил в майка ми и се оженил за нея.

Нямаше представа защо ѝ казва всичко това, освен че се нуждаеше от доверието и мълчанието ѝ.

— Родителите ти живи ли са?

— Само майка ми. Баща ми беше убит от гризли преди няколко месеца.

— Съжалявам. Сигурно са били добросъвестни родители, защото имаш добро образование.

— Татко искаше да имам образование като на белите, за да мога да се справям в света им, ако пожелая!

Шанън го изгледа подозрително и погледът ѝ се спря върху синята армейска куртка, която носеше с небрежна гордост.

— На север ли си учил? Янки ли си?

Изсумтя така, сякаш дори метисите бяха повече от янките.

— Толкова ли мразиш янките?

Лицето на Шанън се изкриви в горчива гримаса.

— Те убиха брат ми. Те причиниха смъртта на баща ми и загубата на дома ми. Ти за северняците ли се би?

Прямият въпрос на Шанън хвана Блейд неподготвен. Президентът Джонсън го беше посъветвал да не казва, че е бил армейски офицер. Всичко в мисията му трябваше да остане в тайна. Отговорът така и не излезе от устата му, когато очите му се отправиха покрай Шанън към едно място някъде над главата ѝ, където кафявите хълмове се издигаха като неравна стена.

Шанън почувства как тялото му се напруга, видя го да гледа покрай нея и запита:

— Блейд, какво има?

— Не знам, но знам, че нещо не е наред.

— Какво виждаш?

— Нищо, само усещам. Може би греша. Какво казваше?

— Питам дали си воювал за янките.

— Щеше ли да има значение, ако бях?

— Всъщност, не ме интересува — изсумтя тя високомерно. Внезапно Блейд се стегна и тя отново го видя да гледа покрай нея към хребета, който се издигаше зад гърба ѝ.

Гласът му беше нисък и дрезгав, думите строги.

— Обърни се и тръгни полека към коня си. Не се паникьосвай и не прави никакви резки движения. Ще тръгна след теб и ще ти помогна да се качиш на седлото. После препусни с всичка сила към кервана.

— В опасност ли сме?

— Може би — изрече той бавно. — Обградени сме от сиукси.

Шанън пребледня. Искаше да се обърне и да огледа хълмовете, но не се осмели. Вместо това направи точно каквото беше наредил Блейд, и тръгна с омекнали крака към коня си.

— Спри! — Гласът му беше суров, тялото изпънато. — Късно е. Ето ги.

4.

Вече нямаше нужда от предпазливост, когато Шанън се извърна, за да застане с лице към опасността, която ги връхлиташе. С разтуптяно сърце тя загледа как двадесет-тридесет войни се спускат от хълмовете към тях. Бяха нагиздени в пълно бойно снаряжение и причудливо боядисани. Шанън заподозря, че или се връщат от някой набег, или са тръгнали да нападат някого.

От това, което бе чувала за сиуксите, те бяха жесток народ, често наричани „ужаса на планините“. Когато се приближиха, тя видя, че са и доста красиви, повече от поуните или от други, които беше виждала. Също като Блейд, те бяха високи и здрави, с решителни лица и светло бронзова кожа. Изглеждаха чисти и добре поддържани, с лъскавочерни коси. Шанън знаеше, че след 1860 г. сиуксите бяха станали извънредно враждебни към пътуващите, които преминаваха през земите им. Нападаха малки кервани и изостанали от частите си войници, защото атаките срещу добре въоръжените кервани бяха опасни и водеха до незабавни ответни действия от страна на армията на Съединените щати.

Очите на Блейд се присвиха в тъмни прорези, когато войните ги обкръжиха. Ръцете му висяха отпуснати, тялото беше напрегнато, но външно не показваше почти никакви емоции или безпокойство. На Шанън ѝ се стори замислен, но бдителен и внезапно ѝ хрумна, че може би е очаквал индианците да се появят. Това имаше ли нещо общо с претърсването на фургоните, запита се тя. Всяка мисъл спря, когато индианците застанаха в кръг наоколо им и водачът им смушка коня си към тях.

Блейд не помръдваше. Шанън беше учудена, че може да изглежда хладнокръвен и спокоен в такъв момент. Нищо в изражението му не ѝ подсказваше по никакъв начин, какво мисли или какво смята да прави. Тя щеше да се изненада, ако можеше да разбере думите му, отправени към страшния войн на езика на сиуксите.

— Мина много време, Бесни Вълко.

Бесният вълк се вгледа втренчено в Блейд за няколко минути, преди една бавна усмивка да извие устните му, но без да стигне до черната бездна на очите му.

— Не е достатъчно много, Суифт Блейд. — Разпозна го полека, но със сигурност. — Мислехме, че животът на белите те е превзел много отдавна. Защо се връщаш?

— За да видя майка си и дядо си — отвърна Блейд. — Никога не съм изоставял народа на майка си. Дори когато се биех във войната, знаех, че един ден ще се върна. Какво правиш тук? Воюваш с белите ли?

— Белите убиват нашите бизони, тъпчат прерията и опустошават ловните ни полета — изфуча гневно Бесният вълк. — Казват ни, че трябва да стоим в резерватите и да умираме от глад, докато те крадат земите ни. Старците може и да са доволни да седят пред типитата и да мечтаят за отминалите дни, но младите войни се обединяват, за да изгонят белите.

— Захванали сте се с непосилна задача — забеляза Блейд.

— Белите са повече от тревите в прерията. Много от тях са тръгнали на запад и не можете да спрете неизбежното.

— Може би, но ще умра, докато се опитвам да го постигна — изсъска Бесният вълк. Свирепа решимост и омраза изкривиха лицето му в грозна маска. — Скоро, много скоро — добави той лукаво — ще преборим белите със собствените им оръжия.

Интересът на Блейд се изостри при споменаването на оръжията. Дали пушките, които следеше, не бяха предназначени за Бесния вълк и неговата банда ренегати?

— Откъде ще вземете оръжие? Противозаконно е да се продават оръжия на индианците. — Когато разбра, че Бесният вълк няма да отговори, Блейд настоя: — Не ми отговори на въпроса. Какво правиш толкова далече от селото?

— Ходим, където ни харесва — отвърна индианецът след кратка пауза. — Жълтото куче е стар и мечтае за мир, но ние знаем, че този ден никога няма да настъпи.

— Значи убивате и плякосвате безразборно — нападна го Блейд. Презрителният му поглед се спря на скатовете, украсяващи копието на Бесния вълк. — Воювате с безпомощни жени и деца.

— Войниците вземат нашите жени, използват ги и ги оскърбяват, а после ги изхвърлят. Убиват нашите деца и старци, унищожават селата ни. На нас, силните и младите, се пада да защитим народа си. Ти си живял с белите много луни, ял си тяхната храна, наслаждавал си се на техните жени. Не си ли предал народа на майка си? Шпионин на белите ли си?

Блейд трепна силно. Бесният вълк беше по-близо до истината, отколкото подозираше. За съжаление, Шанън избра точно този момент, за да привлече вниманието към себе си, дърпайки Блейд за ръката с въпроса:

— Какво има? За какво говориш?

Усети напрежението у Блейд, почувства непримиримостта между двамата мъже и не можа да сдържи езика си.

Студеният поглед на Бесния вълк се плъзна към Шанън, обгръщайки стройната ѝ фигура от глава до пети, хипнотично привлечен от пищния кестеняв блясък на косата ѝ. Забелязвайки накъде гледа индианецът, Блейд изсъска:

— Сложи си бонето!

Шанън се подчини незабавно, но вече беше твърде късно. Лицето на Бесния вълк издаваше интерес, а студеният му тъмни очи пламнаха от вътрешна светлина, която Блейд правилно определи като страст.

— Коя е тази жена? Ако е твоя, ще я купя. — Изражението на Бесния вълк прати студена тръпка по гръбнака на Шанън.

— Малката Жар птица не е за продан.

В мига, когато я беше видял за първи път, Блейд беше дал на Шанън това живописно индианско име, но сега за първи път се осмеляваше да го произнесе на глас.

Шанън осъзнаваше с плашеща яснота, че свирепият войн говори за нея. Не ѝ харесваше начинът, по който дръзките му черни очи сякаш се забиваха в нея. Несъзнателно пристъпи към Блейд, търсейки закрилата на успокояващото му присъствие.

— Какво казва той?

— Бесният вълк иска да те купи.

Думите на Блейд бяха придружени от развеселена усмивка.

— Да ме купи ли? Никой не ми е господар!

— Ще ти дам десет понита — предложи щедро Бесният вълк. Според индианските стандарти това беше великодушно предложение.

— Малката Жар птица не е за продан — повтори Блейд. Този път нямаше намек за веселост в гласа му. — Тя е моя жена и възнамерявам да си я запазя.

Бесният вълк само изсумтя, продължавайки да поглъща Шанън с жаден поглед, който я накара да стисне зъби. Блейд наруши напрегнатата тишина, запитвайки:

— Свободни ли сме да си вървим? Жълтото куче все още е достатъчно силен, за да поиска възмездие от мъжа, който оскърби внука му.

— Върни се в кервана и в живота на белите, Суифт Блейд. Ти много отдавна престана да бъдеш сиукс. Отведи Малката Жар птица, но не се отпускай, защото пак ще чуеш за мен. Следя кервана вече много слънца.

— Смятал си да нападнеш кервана — обвини го Блейд.

— Може би. — Думите му не издаваха нищо. — Може пък да съм искал да видя как напредвате.

— Защо ще го правиш?

— Не ти дължа никакво обяснение, Суифт Блейд. Вземи жена си и си върви, преди да съм забравил, че си внук на Жълтото куче и сиукска кръв тече във вените ти.

Метна към Шанън един изгарящ поглед, смушка понито си и се отдалечи в галоп с боен вик, който можеше да събуди и мъртвец. Другите войни го последваха, с изключение на един, който се забави, за да ги предупреди. Блейд го разпозна незабавно като Голямата врана, един от младите мъже, с които другаруваше, докато живееше в селото на майка си.

— Пази се от Бесния вълк, Суифт Блейд. Той е решителен и горд. Ще намери начин да вземе това, което иска.

И погледна многозначително към Шанън.

— Защо го следваш, Голяма врана? Добре помня Бесния вълк. Подтикват го гняв и негодувание. Той не е човек, на когото младите мъже като теб трябва да подражават.

— Следвам го, защото вярвам в това, в което вярва и той — разкри Голямата Врана. — Белите ще ни унищожат, ако не се съпротивляваме.

Без да дочака отговор, младият войн препусна подир Бесния вълк и другарите си.

Шанън се отпусна облекчена в ръцете на Блейд.

— Ще се върнат ли?

Гласът ѝ трепереше и краката ѝ трепереха от вълнение и ужас.

— Това е страната на сиуксите — Загадъчното обяснение на Блейд не успокои ума на Шанън. — Ела, ще ти помогна да се качиш на коня си. Време е да се върнем при кервана.

— Познаваш ли тези индианци? Като че ли...

Изречението ѝ прекъсна по средата, сякаш се страхуваше от това, което ще научи.

— Те са от моето село — изрече полека Блейд. — Ние с Бесния вълк никога не сме били големи приятели. Той беше прекалено арогантен и луда глава. Май е напуснал селото и сега е главатар на банда ренегати.

— Ще нападнат ли кервана? — запитва Шанън.

Мислеше за десетките невинни жени и деца, които щяха да умрат при такова нападение.

— Може би, но не мисля така — отвърна Блейд, настанявайки я на седлото. — Нещо, което Бесния Вълк каза, ме кара да вярвам, че наистина само ни е наблюдавал.

Един въпрос се оформи в ума на Шанън, но тя не успя да го изрече, когато Блейд скочи на седлото на Боец и подкара двете животни с плясване на юздите. Каквото и да беше искал да обсъжда с Шанън, беше забравено, отстранено от по-наложителни неща.

Вестта, че са видели индианци, се разнесе бързо сред хората в кервана. Блейд беше събрал мъжете, малко след като двамата с Шанън се бяха върнали и ги предупреди. Фактът, че се бяха натъкнали на военен отряд, беше приет сериозно и бяха взети мерки за сигурност, за да могат преселниците да се предпазят, ако сиуксите се върнат. Дори жените бяха инструктирани как да зареждат пушки и да стрелят с тях, за да пазят себе си и децата си. Блейд предупреди, че никой не бива да изостава от кервана, и настоя нощем всички да стоят в безопасност в границите на лагера.

От всички засегнати само Клайв Бейли остана удивително спокоен при вестта, че са били забелязани индианци, открито се присмиваше над опасността и изразяваше съмнение, че те ще нападнат. Изглеждаше толкова спокоен, че Блейд веднага го заподозря. Проклинаше късмета си, че не може да претърси фургона на Клайв Бейли, защото беше убеден, че вътре ще намери нещо повече от мебели и храни. Дали Бесният вълк се познаваше с Клайв Бейли? Дали той със своите ренегати в действителност не пазеше кервана от други нападатели, знаейки какво превозва?

Тази нощ охраната беше удвоена и лагерът утихна. Шанън заспа блажено във фургона с Кали и детето. Бурята, разразила се през нощта, накара Хауи да влезе вътре и Шанън донякъде се отпусна, уверена, че индианците няма да нападнат в такова лошо време.

Бурите бяха често явление в прерията през пролетта и лятото, великолепните светкавици непрекъснато осветяваха фургоните, а гръмотевиците не преставаха да ги разтърсват. Но понеже дни наред не валия никакъв дъжд, както често се случваше иначе, прахът, който се трупаше в слой дебел шест инча, в коловозите, се завихряше в заслепяващи облаци под колелата на фургоните и копитата на животните.

Когато Шанън се събуди на следващата сутрин, научи, че част от животните са избягали, подплашени от бурята, и денят премина предимно в издирване на заблудените добичета. Блейд поведе група мъже още на разсъмване, а Шанън и Кали наблюдаваха потеглянето им, защото Хауи беше един от тези, които тръгнаха с Блейд. Вместо да чака мъжете, керванът потегли напред по пътя, воден от Клайв Бейли, който пое ролята на водач в отсъствието на Блейд.

Мъжете още не се бяха върнали с добитъка, когато банда сиукси се спусна от хълмовете без никакво предупреждение. Те се приближиха към фургоните, показвайки, че искат да преговарят, фургоните спряха и група въоръжени преселници се присъедини към Клайв, който изчакваше водача на индианците да се изкаже. Шанън веднага разпозна Бесния вълк и се приближи към тълпата, за да чуе какво ще каже. Беше шокирана, когато чу как Бесният вълк заговори на Клайв на неуверен, но разбираем английски.

— Не сме дошли да ви навредим — заяви Бесният вълк.

— Надявам се — отвърна Клайв. — Този керван кара ценни неща за форт Ларами. — Погледът му срещна многозначително очите на Бесния вълк. — Какво искате? Имаме стоки, които може да ви интересуват.

Бесният вълк даде знак на един от войните си, който незабавно излезе напред, водейки група понита.

— Точно търговия имах предвид. Предлагам десет понита за Малката Жар птица.

— Малката Жар птица ли? — повтори озадачено Клайв.

— Малката Жар птица ще ми даде хубави синове — каза Бесния вълк.

Сега Клайв наистина се обърка.

Но Шанън знаеше точно какво иска да каже индианецът и се приготви да отстъпи назад. Движението привлече вниманието му, той вдигна ръка и я посочи.

— Жената с огън в косата е Малката Жар птица. Искам да я купя. Десет понита е великодушно предложение.

— Не! — Като чува гласа ѝ, всички отклониха погледи към Шанън. — Против закона е да се продават хора.

— Сиуксите имат собствени закони — заяви на висок глас Бесният вълк.

— Вижте — избухна Клайв, търсейки начин да печели време. — Госпожица Бранигън не се продава на каквато и да било цена.

Бесният вълк не се разтревожи от думите на Клайв.

— Мога да чакам — изсумтя той. Думите му съдържаха намек за свирепа решимост и мъжкарска арогантност. — Малката Жар птица ми принадлежи.

— Какво правиш тук, Бесни Вълко? Вече ти казах, че Малката Жар птица принадлежи на мен и не е за продан.

Докато преселниците стояха скупчени около индианците, Блейд и другите се върнаха незабелязани. Той се приближи към Бесния вълк навреме, за да чуе възмутителното му искане. Думите му бяха изречени на съвършен сиукски, лицето му беше студено и неумолимо.

— Може би Малката Жар птица ще предпочете мен — намекна арогантно Бесният вълк.

— Шанън! — излая Блейд на английски. — Ела тук.

Всички очи се фокусираха върху нея, когато тя тръгна с гумени крака, за да застане до Блейд. Макар че вътрешностите ѝ се преобръщаха и брадичката ѝ трепереше, очите и не се отместиха от свирепия войн, който предизвикваше Блейд. Солидната фигура на Блейд и неговата ръка на рамото ѝ, ѝ придадоха известна смелост.

— Бесният вълк предложи десет понита за теб — бавно каза Блейд на английски, така че ренегатът сиукс да го разбере.

Ноздрите на Шанън трепнаха и очите ѝ се превърнаха в сини пламъци.

— Аз не съм за продан.

Предизвикателно вдигнатата брадичка само увеличи желанието на Бесния вълк и решимостта му да я притежава.

— Моят народ много ме уважава — похвали се той, надувайки гърди. — Ти и децата, които ще ми дадеш, ще бъдете добре.

Как смееше той дори да изрича такова чудовищно предложение, кипна вътрешно Шанън. Беше готова да отприщи ирландския си темперамент, когато Блейд изсъска на ухото и:

— Не го оскърявай, Шанън, той говори напълно сериозно.

Блейд бързо усети гнева на Шанън и предупреждението му я накара да се замисли. Тя хвърли внимателен поглед към Бесния вълк, разбирайки, че от отговора ѝ зависи много. Преселниците също го разбираха, защото страховете им бяха очевидни, повечето разбираха, че отказът на Шанън означава незабавно противодействие. Дори другарите на Бесния вълк като че ли осъзнаваха, че резултатът от идването им зависи изцяло от отговора на Шанън. Претегляйки думите си много внимателно, тя изрече:

— Аз съм поласкана от предложението ти, Бесни Вълко, но не мога да приема.

Бесният вълк замръзна и очите му се присвиха опасно, когато изгледа внимателно Блейд.

— Суифт Блейд каза истината. Ти направи избора си. Но аз не го приемам.

Обърна коня си, даде знак на другарите си и те отпрашиха в галоп през равнините към околните хълмове, докато ужасяващите им бойни викове заглъхваха със смразяващо ехо.

— Шанън, за какво беше всичко? — любопитства Кали.

Задъхана от страхопочитание, тя беше впила поглед в Шанън. Не беше единствената, която искаше да разбере какво е станало — преселниците, скупчени около нея, също искаха обяснение.

— Бесният вълк си е харесал Шанън.

Сбитото обяснение на Блейд я опази от необходимостта да дава отговор.

— Ще се върне ли? — запита единият от мъжете.

— Не мисля — излъга Блейд, — но няма да навреди вечер да поставяме допълнителна охрана и да бъдем нащрек.

Не искаше да тревожи хората, но и не искаше да бъдат неподготвени. Знаеше, че ако иска толкова много Шанън, колкото очевидно я искаше и Бесният вълк, нямаше да допусне нищо да я отдели от него.

— Бесният вълк няма да нападне — каза тихо Клайв Бейли. — Ние сме повече от тези ренегати, четирима срещу един. Може да се опитат да ни откраднат добитъка, но не са глупави. Върнете се във фургоните и да тръгваме.

Тълпата се пръсна неохотно, но Блейд остана, за да поговори с Клайв.

— Защо си толкова сигурен, че сиуксите няма да нападнат?

— Просто знам — каза загадъчно Клайв.

— Срещал ли си се и преди с Бесния вълк?

— Просто си върши работата, за която ти се плаща и не поставяй под въпрос преценката ми — отвърна Клайв. — Ела, Шанън, ще те изпратя до фургона ти.

Блейд като че ли искаше да възрази, но когато не го направи, Шанън вдигна рамене и се отдалечи. Погледът му проследи грациозното полюшване на хълбоците ѝ, гордо вдигнатата глава и го обзе внезапен, необясним подтик да я вземе на ръце, да я отнесе на тайно място и да се люби с нея нежно... безкрайно нежно и дълго. Нещо у Шанън Бранигън го вълнуваше дълбоко, въпреки факта, че тя го презираше. Тя вече знаеше, че той е метис... какво ли би направила, ако откриеше и че се е бил редом с янките? Надменната красива южнячка неведнъж беше изказвала на висок глас презрението си към янките.

Шанън се отдалечи, отхвърляйки назад буйните си кестеняви къдрици, извънредно доволна от себе си заради начина, по който бе

поставила на мястото му този ренегат, Бесния вълк. Но поради някаква причина, Блейд изглеждаше дистанциран и разтревожен. Лицето му, като че ли беше постоянно намръщено, особено щом Клайв Бейли беше наблизо. Тя се запита какво ли означават озадачаващите думи на Бесния вълк. За какво е казал истината Блейд? Погледът, който Бесният вълк му беше хвърлил, преди да се отдалечи, говореше красноречиво за ревност и омраза. Какво му беше казал Блейд, че да го накара да ревнува? Въздъхвайки уморено, Шанън се качи във фургона при Кали, докато Клайв докосваше учтиво шапката си, а после се сбогува. Имаше толкова много противоречия около Блейд, че остатъкът от живота ѝ нямаше да ѝ стигне, за да ги разбере.

Ужасена, Шанън осъзна накъде я водят мислите ѝ, и пребледня. Остатъкът от живота ѝ? С метис? Абсурд!

5.

Керванът продължи пътя си покрай река Плат. Бесният вълк не се появи, за голямо облекчение на Шанън. Два пъти ги пресрещнаха пощенски фургони, съпроводжани от осем или десет конници от форт Ларами, но те се движеха не по-бързо от впрегнат в рало добитък.

Тук реката се разливаше на половин миля ширина и водата не беше по-дълбока от стъпка и половина. Шанън беше изненадана от гледката на мебелите и ценностите, пръснати край пътя от преселници, които вече не се нуждаеха от подобни безполезни неща. Отминаха малък търговски форт, построен от греди, после прекосиха един бърз поток, който се вливаше в реката. Вълнението им се засили, когато стигнаха Плъм Крийк Стейшън, единствената спирка между форт Киърни и Джулсбърг, някогашна междинна станция за пътническите и пощенските дилижанси. Прекараха там само една нощ, спомняйки си, че през 1864 г. десетината обитатели на станцията са били избити и скалпирани от сиукси ренегати.

Продължиха към Котънууд Спрингс, добро място за лагеруване на осемдесет мили западно от форт Киърни. Това, че бяха стигнали толкова далече без произшествия, беше повод да празнуват и след вечеря цигуларите се събраха в средата на лагера, а само след минути танцьорите вече се въртяха весело наоколо им. Дори онези, които не танцуваха, потропваха с крака и пляскаха с ръце по такта на музиката. Поемайки си дъх между танците, Шанън се огледа и видя, че Блейд подозрително отсъства. Забеляза, че Клайв Бейли стои недалеч от фургона си с кисело изражение на лицето. Кочияшът му Олсън трябваше да пази лагера тази нощ, и Клайв като че ли не искаше да се отдалечава от фургона си, макар да се виждаше, че би предпочел да се присъедини към празненството.

Внезапно Шанън видя нещо, което накара сърцето ѝ да заблъска в гърдите. Една тъмна, снишена фигура се отдели от сенките и влезе в колата на Клайв. За секунди призрачната фигура стана част от тъмната вътрешност на фургона.

Съсредоточен върху танцьорите, Клайв като че ли не забеляза това. Тя ли беше единствената, която е видяла какво стана, запита се Шанън. Беше сигурна, че Блейд продължава тайнственото претърсване на всеки фургон, и се учуди на смелостта му.

Тъкмо щеше да се обърне, когато видя, че на лицето на Клайв се изписва замислено изражение и той се спира пред платнището в задната част на фургона си, колебаейки се дали да влезе. Сетивата на Шанън закрепяха в безмълвно предупреждение, в странно нежелание да позволи разкриването на подозрителното поведение на Блейд. Тя нямаше представа какво става, но от двамата би повярвала по-скоро на Блейд, отколкото на Клайв. Ако не направеше нещо още в този миг, Блейд щеше да се озове в голяма опасност. Нещо вътре в нея я накара да действа спонтанно и без да помисли съзнателно за последиците.

— Клайв, ще танцуваш ли с мен?

Клайв се обърна и бавна усмивка изви тънките му устни. Не можеше да повярва на късмета си, когато видя Шанън да се приближава към него и да го кани на танц.

Блейд тъкмо бе влязъл във фургона на Бейли, убеден, че ще намери оръжия, но му трябваха солидни доказателства, форт Ларами беше само на няколко дни път и времето изтичаше. Знаеше, че подлага на изпитание късмета си, но беше чакал много време за такава възможност. Клайв Бейли не беше толкова бдителен като Олсън, затова Блейд изостави всякаква предпазливост и влезе във фургона, докато умът на Бейли беше зает с друго.

Възторг обхвана Блейд, когато откри двойното дъно на фургона. Но това не трая дълго. Сянката на Клайв се очерта пред задното платнище и той замръзна, съзнавайки много добре какво ще стане, ако го открият да тършува из фургоните, особено в този на Бейли. Понеже беше метис, това го поставяше в извънредно неизгодна позиция. Една грешка и щеше да увисне на въжето. Хората не се церемоняха особено много в тази част от страната. Освен това, Бейли щеше да разбере защо е претърсвал неговия фургон и нямаше да го остави жив достатъчно дълго, за да каже някому. Блейд почти се беше примирил, че ще го разкрият, когато един закачлив глас отвлече вниманието на Клайв.

— Клайв, ще танцуваш ли с мен?

— Ама разбира се, Шанън — чу той отговора. — Как да откажа на такава приятна покана?

Заглъхващите стъпки се отдалечиха и Блейд си позволи отново да диша. Шанън не знаеше, но вероятно му беше спасила живота. Съзнаваше ли какво е направила, или просто наистина беше поискала да танцува с Клайв Бейли? Той прогони тази смущаваща мисъл от ума си, докато бързо претърсваше двойното дъно. Надявайки се цигуларите да заглушат шума, отпра една дъска и пъхна ръка в цепнатината. Дъхът излезе като залп от гърдите му, когато пръстите му докоснаха дуло на пушка, после още една и още, и още. Очевидно цялото дъно на фургона беше натъпкано с истинско съкровище от оръжия. И можеше да се обзаложи, че Бесният вълк знае това!

Блейд внимателно постави на място дъската и излезе от фургона така тихо, както и беше влязъл.

— Благодаря за танца, Шанън — каза Клайв, приближавайки се към фургона си.

Искаше му се да остане и да задържи изплъзващата се Шанън в ръцете си, но не искаше да оставя колата без надзор. Не вярваше на този метис, беше прекалено любопитен. В действителност, не вярваше на никого от кервана. Всеки, включително и метисът, можеше да е правителствен агент, а оръжията, които пренасяше контрабандно във фургона си, струваха цяло състояние.

Сърцето на Шанън затуптя силно, когато Клайв се приближи към фургона си. Макар че си беше държала очите отворени, не беше видяла Блейд да излиза и инстинктивно знаеше, че още е вътре и търси господ знае какво. Не можеше да позволи на Клайв да влезе там сега и да открие Блейд да върши каквото там вършеше.

— Трябва ли да си тръгваш? — запита тя, изненадвайки Клайв. — Нощта е толкова хубава и ми се иска да се поразходя.

Клайв не можеше да повярва на ушите си. Беше прекарал седмици наред в опити да се сближи с Шанън Бранигън и намеренията му се осуетяваха на всяка крачка. Беше достатъчно умен, за да се възползва от неочакваното щедро предложение и отвърна с готовност:

— Много ще се радвам да се поразходим, Шанън. С тези индианци, които се навъртат наоколо, не бих искал да се разхождаш сама.

Клайв в действителност не мислеше за индианците, които още скитаха наоколо, но сметна, че няма да навреди да поуплаши госпожицата. Предложи ѝ ръката си и двамата тръгнаха да се

разхождат извън кръга на фургоните, внимавайки да не излизат извън зоната между часовите и кръга от фургони. Беше тъмна нощ, само звездите блещукаха и Шанън започна да се съмнява, че е разумно да стои тук сама с Клайв Бейли. Тъкмо щеше да предложи да се връщат, когато усети ръката му да се увива около талията ѝ.

— Радвам се, че най-накрая се вразуми — каза той. Самодоволният му тон накара зъбите ѝ да заскрипят. — Отначало помислих, че си падаш по оня метис, но той не е достатъчно добър за теб. Разбирам, че е красив негодник, но въпреки това си е дивак.

Шанън замръзна, разбирайки, че е допуснала сериозна грешка в преценката си.

— Махни си ръцете от мен.

— Какво има, сладурче? Не се срамувай, нали ти ме примами тук. Сами сме. Всички са заети, танцуват и се веселят. Освен това, високата трева ще ни скрие достатъчно добре.

Той я задърпа надолу към земята и я прикова под себе си.

— Клайв, недей! — Шанън започна да се отбранява яростно. — Ще викам!

Той изглеждаше объркан. Нима Шанън не искаше точно това? Действайки спонтанно, затисна устата ѝ с ръка.

— Какви игри играеш? — изсъска той на ухото ѝ. — Защо ме покани тук, ако не за да се потъркаляме? Стой мирно, палавнице, ще се погрижа да ти бъде добре. Но ако ме дразниш, ще си взема удоволствието и ще забравя за теб.

Шанън не можеше да направи друго, освен да издава отчаяни звуци и трескаво да разтърсва глава. Това, което ѝ се беше сторило като добра идея, бързо се беше променило в ужасен кошмар. Защо не беше оставила Блейд сам да се оправя, запита се тя мрачно, докато се бореше с Клайв. Понеже беше поел по опасен път, Блейд би трябвало да е готов да приеме последиците. Защо, ох, защо мислеше, че може да му помогне?

Внезапно натискът върху устата ѝ отслабна и тя си пое въздух на големи глътки. Макар че не го виждаше, знаеше, че метисът я е намерил навреме, за да я спаси от Клайв, това беше вторият път, след като керванът напусна Индипендънс.

Но грешеше... ужасно грешеше.

Вярно, че Клайв вече не я натискаше към земята, но някой, определено по-страшен, беше заел мястото му. Една фантастична маска преплува над нея, с боядисано лице и блеснали бели зъби на фона на медноцветната кожа. Като го позна, Шанън отвори уста, за да извика, само за да се озове почти задушена от огромната ръка на Бесния вълк. Беше попаднала от трън на глог!

Бесният вълк не каза и дума, ухилвайки се самодоволно, че толкова лесно е открил Шанън. Беше очаквал, че ще има затруднения да открадне жената на Суифт Блейд под носа му, но Уакан Такан, духът на прадедите, сигурно го беше покровителствал, за да изведе Малката Жар птица при него. Той се движеше с неподражаема грациозност във високата трева, влачейки Шанън зад себе си, все още затиснал устата ѝ с ръка. Хвърли презрителен поглед към проснатото тяло на Клайв Бейли. Не го беше ударил достатъчно силно, за да го убие, но щеше да го направи, ако някой друг беше излязъл тук с жената, която искаше за себе си.

Усилията на Шанън да се освободи не представляваха затруднение за силния сиукски войн. С ъгълчето на око си тя зърна Клайв Бейли, проснат на земята. Знаеше, че не е мъртъв, защото пъшкеше и се въртеше. Смътно се зачуди защо охраната не е дала предупредителен сигнал и разбра — Олсън лежеше мъртъв в локва кръв, със стърчаща от гърба му томахава.

Отвъд външния периметър на лагера, другарите на Бесния вълк го чакаха с конете. Мятайки Шанън на понито си, той скочи зад нея и подкара животното в галоп, преди тя да успее да си поеме дъх. Викът ѝ излезе твърде късно, заглушен от воя на вятъра и крясъка на една кукумявка.

Блейд небрежно се присъедини към преселниците в средата на лагера. Дълбока бръчка прекоси челото му, когато не видя никаква следа нито от Клайв Бейли, нито от Шанън. Щеше да тръгне веднага да ги търси, ако Нанси Уилсън не се беше промъкнала до него и не го беше увлякла в разговор. Когато най-накрая успя да се измъкне, Шанън още не се беше появила и ужасно предчувствие го обхвана.

Той претърси щателно лагера, когато се отърва от Нанси Уилсън, която като че ли не искаше да го пусне. Очите ѝ говореха красноречиво

за тайни удоволствия, чувствените ѝ извивки бяха изкусителни. Но Блейд имаше да мисли за други неща. Шанън и Клайв не се виждаха никъде в лагера, беше сигурен в това. Дали малката вещица не беше примамила Клайв в прерията с някакъв умисъл, запита се той разсеяно. Не знаеше ли колко опасен е той? Едва се беше спасила от авансите му веднаж — защо сега изкушаваше съдбата, като отново го прикоткваше?

Точно тогава някой извика, вдигна се шум и хората хукнаха към фургоните. Привеждайки в движение дългите си крака, Блейд се провря през тълпата и сърцето му падна в петите, когато видя Клайв Бейли да се олюлява между два фургона.

— Индианци! — изпъшка той, падайки на колене.

Тази страшна дума накара преселниците да се втурнат към фургоните си, за да вземат оръжия. Блейд бързо прецени положението и пое командването, пращайки мъжете да подсилят охраната и раздавайки заповеди на останалите. После се обърна към Клайв с разкривено от ярост лице.

— Шанън с теб ли беше?

— Не се ли е върнала? — запита отпаднало Клайв.

Изтри кръвта, която се стичаше от една драскотина на главата му, и сметна, че е щастлив, задето е отървал живота си. Честно казано, не беше и помислил за Шанън. Освен това, смяташе, че индианците няма да ги нападнат заради съюза му с Бесния вълк. Ако знаеше, че именно Бесният вълк стои зад това, негодникът щеше да плати по-скъпо, отколкото е очаквал, за контрабандното оръжие.

— Бесният вълк! — изсъска Блейд, стоварвайки ужасния си гняв върху Клайв. — Копеле такова! Позволил си му да отвлече Шанън! Знаеш, че той я искаше... защо я изведе извън лагера?

— Тя искаше да се поразходи — опита се да обясни Клайв, отстъпвайки пред неумолимия гняв на Блейд. — Изпълних желанието ѝ. Освен това, не знаем дали Бесният вълк я е отвлякъл.

— Олсън е мъртъв!

Силна ругатня се изтръгна от устата на Блейд.

Един от мъжете тъкмо се беше върнал от претърсването на околността с мрачната вест за смъртта на Олсън. Тя вся паника сред преселниците.

— Какво друго намерихте, Джо? — запита Блейд с нисък, рязък глас.

— Нищо, всичко беше спокойно.

— Някаква следа от ренегати?

— Ако са били тук, вече ги няма. Намерихме изпотъпкана трева. Може да са били индианци.

— Блейд, не мога да намеря Шанън! — Кали не беше на себе си от тревога. Беше търсила навсякъде. — Къде може да бъде?

Мъката замъгли черните очи на Блейд, устата му се стегна в тънка, решителна черга.

— Страхувам се, че Бесният вълк я е отвлякъл.

— О, божичко! — захлипа Кали, сграбчвайки лакътя на Блейд. — Какво ще направи с нея?

— Знаем, че я иска. Най-лошото, което може да направи, е да я накара да стане негова... съпруга. Предполагам, че няма да я нарани — предсказа Блейд, скривайки собствените си страхове.

Познаваше Бесния вълк, знаеше на какво е способен. Познаваше и Шанън, и огнения ѝ темперамент, колко лесно би могла да раздразни Бесния вълк. Замоли се, дано да я намери, преди да е станало твърде късно.

— О, Блейд, направи нещо? — хлипаше Кали. Имаше отчаяна нужда да бъде успокоена.

— Разбира се, ще направя нещо — изрече Блейд със стегнат глас. — Веднага щом поговоря с мъжете, отивам да я търся.

— Ами керванът? — възрази Клайв. — Платено ти е, за да ни отведеш във форт Ларами.

— Достатъчно близо сте и можете да стигнете там сами — отвърна късо Блейд. — Отбий от заплащането ми, ако искаш, но нищо и никой няма да ми попречи да тръгна да търся Шанън.

И той се обърна, за да тръгне.

— Благодаря — извика Кали след него. — Ти ще я намериш.

Настанена на седлото пред Бесния вълк, Шанън трудно успяваше да остане будна. Яздиха цялата нощ, без да спират за нищо. Ако бронзовите ръце на Бесния вълк не я бяха задържали на гърба на коня, Шанън със сигурност щеше да падне. Блейд щеше ли да организира

издирване, щеше ли да тръгне да я търси, запита се тя. Щяха ли да могат да я намерят? Би трябвало да са открили отсъствието ѝ, защото Клайв сигурно им беше казал, след като се беше върнал в лагера. Какво смяташе да прави с нея Бесният вълк?

Беше средата на сутринта и Шанън дремеше, опряна на гърдите на индианеца, макар че отчаяно се беше опитвала да остане будна. Внезапно осъзна, че вече не се движат. Бесният вълк беше спрял понито си и очите на Шанън се отвориха, за да съзрат десетина индианци, които ги бяха обкръжили. Трепвайки, тя осъзна, че Бесният вълк я е докарал в селото си. Духът ѝ падна. Как можеше да се надява да се спаси от село, пълно с диваци?

— Слез! — изръмжа той, смъквайки я от гърба на понито.

Шанън тупна долу с глух звук, после полека се надигна.

Наблюдаващите тази гледка не показваха особени чувства, когато Бесният вълк сграбчи дългата ѝ коса и я повлече към едно от типитата, пръснати по полянката. Бяха стигнали до едно ярко боядисано типиче, когато един старец излезе от него и вдигна ръка за поздрав. Макар че лицето на стария индианец беше дълбоко прорязано от множество бръчки, той гордо носеше отличителните знаци на вожд. Възрастта не беше замъглила очите му, те бяха ярки и интелигентни.

Бесният вълк спря точно когато една жена излезе от типичето зад вождата. По-млада от стареца, тя беше надарена със зряла красота, която нямаше възраст. Сиви ивици на слепоочията оживяваха чернотата на косата ѝ, а очите и бяха нежни и изпълнени със съчувствие. Вождът се обърна към Бесния вълк на сиукски.

— Не сме те виждали вече много луни, Бесни Вълко. — Поради някаква причина вождът още не беше готов да обърне внимание на Шанън. — Младите мъже от селото много ни липсват.

Неколцина младежи от бандата на Бесния вълк наведоха виновно глави, осъзнавайки, че би трябвало да прекарват дните си в лов и грижи за семействата си, а не да нападат и да убиват.

— Някой трябва да изгони белите очи от земята ни, Жълто куче — отвърна грубо Бесният вълк. — Старците имаха възможност, сега младите войни трябва да спасят народа. Наближава времето да се изберат нови вождове. Никой не може да оспорва моите способности. Моята мъжественост и смелостта ми правят моя избор логичен.

Дръзките му думи ядосаха красивата жена, застанала до Жълтото куче. Тя щеше да избухне, ако вождът не ѝ беше дал знак да замълчи.

— Един ден гордостта ти ще те провали, Бесни Вълк — предсказа Жълтото куче. — Моля се, когато дойде времето, нашият народ да избере умен вожд, който разбира, че бъдещето ни зависи от способността ни да живеем в мир с белите. Когато внукът ми се върне, ще ти каже, че това, което ти говоря, е истина.

— Суифт Блейд предаде наследството си. Той живее по законите на белите. Би се във войната на белите.

От думите на Бесния вълк капеше отрова.

— Не говори така за сина ми!

Шанън загледа вцепенено как прелестната индианка пристъпва напред, не можейки да сдържи езика си. Зачуди се какво ли ѝ е казал Бесният вълк, та толкова да я разсърди.

— Не позволявай думите на Бесния вълк да те разгневяват, Пеец дъжд — каза Жълтото куче, полагайки ръка на лакътя ѝ. — Младите са с гореща кръв и прибързано хвърлят обвинения.

Тогава вниманието на Жълтото куче се отклони към Шанън, която разумно беше мълчала, но без да изпуска нищо от вниманието си. Тя не трепна пред внимателния поглед на стария вожд, ярките ѝ сини очи го гледаха с любопитство и страхопочитание.

— Жената е моя пленничка — разкри Бесният вълк, отговаряйки на безмълвния въпрос на Жълтото куче.

— Разумно ли е? — запита вождът. — Откъде е тя? Боя се, че ще ни донесе неприятности.

— Малката Жар птица пътува с един от керваните, които нахлуват в земите ни — съобщи Бесният вълк.

Устните му се свиха доволно, когато си спомни колко лесно я беше откраднал.

— Тя има ли съпруг? — запита Пеец дъжд, нежното ѝ сърце съчувстваше на нещастната млада жена.

— Аз ще бъда съпругът на Малката Жар птица. — Бесният вълк подчерта думите си, тупайки се силно по гърдите. — Тази вечер тя ще ме обгърне с белите си бедра и аз ще ѝ дам син.

Ако Шанън беше разбрала думите му, щеше да излее не само гнева си върху него.

Осъзнавайки, че няма голямо влияние върху импулсивните млади войни, които жадуваха за кръвта на белите, Жълтото куче не възрази, когато Бесният вълк повлече Шанън след себе си. Но тя не остана безразлична.

— Не! Какво искаш от мен? — Закрещя с все сила, мъчейки се да остане на място. — Не му позволявайте да ме отведе — замоли се тя, обръщайки се към Пеещ дъжд.

Нямаше към кого друго да се обърне за помощ, освен към красивата жена с топли очи.

Бръчка проряза широкото чело на Пеещ дъжд. Тя нямаше право да се бърка на Бесния вълк, Жълтото куче също. Според сиукските закони, Малката Жар птица беше собственост на Бесния вълк и той можеше да прави с нея каквото си иска. Той имаше пълното право да предяви претенции върху пленничката и да се съвкупява с нея. Може би Малката Жар птица не разбираше, че е в нейна полза да бъде съпруга на Бесния вълк вместо негова робиня. Тя дръзко се изстъпи пред младия войн, рискувайки гнева му, като му се изпречи на пътя.

— Дръпни се от пътя ми, Пеещ дъжд.

— Искам да говоря с момичето — помоли Пеещ дъжд.

— Защо?

— Тя е уплашена. Може би ще мога да ѝ помогна.

— Пфу! Ти и твоят нечистокръвен син много се грижите за белите, чиито войници колят нашите жени и деца, убиват бизоните ни и тъпчат свещените ни земи.

— Малката Жар птица не е правила нищо от тези неща, за които говориш — защити я Пеещ дъжд.

Тя нямаше представа защо изпитваше такова съчувствие точно към тази млада жена, но нещо у нея дълбоко я развълнува.

— Говори тогава — разреши неохотно Бесният вълк. Застана мълчаливо настрана, скръстил ръце на масивните си гърди, когато Пеещ дъжд се приближи към Шанън.

Намесата на индианката възроди надеждите на Шанън и тя вдигна молещи очи към нея.

— Оставете ме да се върна при моите хора — изхълца тя, сигурна, че жената я разбира. — Казвам се Шанън Бранигън и отивам при семейството си в Айдахо. Не съм ви направила нищо.

— Казвам се Пеещ дъжд.

— Слава богу, говорите английски. Можете ли да ми помогнете?

— Не мога да ти помогна да се върнеш при твоите хора — изрече тъжно Пеещ дъжд. — Мога само да те успокоя за намеренията на Бесния вълк. Ако му се подчиняваш, няма да пострадаш.

Войнът изсумтя одобрително. Пеещ дъжд го изтълкува като позволение да продължи.

— Бесният вълк е могъщ войн. Ти и децата ти ще бъдете задоволени с всичко.

— Деца! Не... не разбирам.

Дълбоко в сърцето си тя знаеше точно какво иска индианецът от нея, но нарочно го беше изгонила от ума си.

— Бесният вълк не е длъжен да спи с теб — опита се да ѝ обясни Пеещ дъжд. — Може сам да те използва или да те даде на другите мъже да правят с теб каквото си поискат. Той ти прави чест, като те взема за съпруга. Трябва да приемеш новия си живот.

— Никога! — извика Шанън, с широко отворени от ужас сини очи. — Няма да бъда съпруга на... на един червен дивак!

— Достатъчно! — излая Бесният вълк. — Ще кажа на Малката Жар птица всичко, което има нужда да знае.

Хващайки я за ръката, той я дръпна след себе си.

— Пеещ дъжд! Не го оставяй да ме отведе! — замоли се Шанън.

— Мълчи! — изфуча Бесният вълк. Гневът го накара да действа неоправдано жестоко и той силно я бутна напред.

Спря пред едно типи, отметна кожата и я бутна вътре.

— Какво ще правиш? — запита тя, оглеждайки се, за да намери начин да избяга.

— Ще пратя Враната при теб — изрече Бесният вълк, не можейки да скрие желанието, което превръщаше тялото му в твърд гранитен къс.

Никога не беше искал жена толкова силно, колкото сега искаше Малката Жар птица. Ноздрите му трептяха от жажда, която никоя друга жена не би могла да утоли.

— Коя е Враната — пожела да знае Шанън — и защо я пращаш при мен?

Устните на Бесния вълк се извиха в самодоволна усмивка.

— Враната е моята съпруга. Ще ѝ се подчиняваш.

— Съпруга! Защо ме искаш, щом си имаш съпруга?

— Такъв е обичаят ни — обясни кратко Бесният вълк. — Тази вечер ще спиш с мен и ще шеташ заедно с Враната.

След като каза каквото имаше да каже, той се обърна, за да излезе.

— Няма да направя това! — предизвика го Шанън с пламтящи очи и напрегнато тяло.

Бесният вълк само се усмихна студено и излезе от типито.

Шанън се втурна към входа, вдига кожата и надникна навън... само за да намери един от войните на Бесния вълк да стои отвън. Извърна се и се успокои достатъчно, за да огледа вътрешността на типито, надявайки се да намери друг начин да избяга.

Типито беше удивително просторно. Четири дълги кола държаха бизонската кожа, най-отгоре имаше подвижно парче, което позволяваше да се запази топлината или да се осигури проветрение. Дървени колчета държаха кожите и се местеха лесно, така че палатката можеше да се свие, когато трябваше да се пътува. В средата имаше яма за огнище, триножникът стоеше наблизко. Освен постелката от навита бизонска кожа до един от коловете имаше облегалка за гърба. Няколко кошници, употребявани предимно за хранителни припаси, висяха по стените, също както и една торбичка с лекове, съдържаща свещени предмети. Дървен лък и колчан със стрели също висяха на една от стените, но Шанън разбираше, че са безполезни в неопитните й ръце.

Тъкмо щеше да започне да претърсва кошниците, когато кожата на входа се отметна и една жена, може би на нейна възраст, влезе в типито. Беше изключително красива, но не в строго женствен смисъл. Висока, с приятна, но не изключителна фигура. Смолисточерните и очи се възряха в Шанън с неумолима ярост.

— Коя си ти? — запита Шанън, отстъпвайки. Индианката беше няколко инча по-висока и няколко фунта по-тежка от нея. Въпросът беше посрещнат с оголени зъби и диво изръмжаване. — Ти ли си Враната?

— Враната не говори английски. — Бесният вълк беше влязъл след жената. — Не я ядосвай. Тук е по моя заповед.

Обърна се рязко и излезе от палатката.

Враната пристъпи към Шанън с лош блясък в черните си очи. Очевидно никак не й харесваше, че съпругът й си взема още една жена. Шанън също не беше доволна. Тогава Враната започна да дърпа

дрехите ѝ. Шанън протестира енергично, макар и безполезно. Силата на индианката беше огромна и скоро Шанън остана напълно гола, пред оценяващия поглед на Враната. Тя беше зашеметена, когато жената се обърна и излезе, стиснала всичките ѝ дрехи под мишница.

— Чакай! Дрехите ми!

Темпераментът ѝ избухна и тя се разбесня на Бога, задето беше позволил това да се случи.

Несъмнено в момента тя не фигурираше в плановете му. Знаеше, че невинаги с била толкова добра, както майка ѝ би искала, но вярваше дълбоко и безрезервно в бога и вярата и не намаляваше, въпреки умението ѝ да се набърква във всякакви неприятности и да очаква бог да я спаси. Този път вече наистина беше загазила!

Когато Враната се върна с един мях с вода, Шанън беше намерила одеяло, за да се увие. Враната изпръхтя с отвращение и ѝ посочи, че трябва да използва водата, за да се изкъпе. Шанън искаше да се противопостави, но се разколеба, решавайки, че би могла да си позволи една баня. Използвайки одеялото като щит, тя се изми под заплашителния поглед на Враната. Когато свърши, Враната извади една мека рокля от еленова кожа от една кошница и я подхвърли на Шанън. Благодарна за каквото и да било прилично облекло, тя я намъкна.

Роклята от еленова кожа беше мека и изключително удобна. Беше обагрена в мек тъмнокафяв цвят, богато избродирана и украсена с ресни, обгръщаше приятно тялото ѝ и падаше в изящни линии до средата на прасеца. Мокасини с връзки до коленете ѝ бяха дадени с неохота от Враната. След като Шанън се облече, индианката я избута навън и я ощипа болезнено, когато тя се забави. Накара я да стрива сушена царевица на фино брашно. Бесният вълк намина, погледна я с безизразни очи и се отдалечи. Никой друг като че ли не я забелязваше, с изключение на Враната, която я наблюдаваше с горчиво негодувание.

Работата, която Шанън вършеше, ѝ оставяше достатъчно време, за да мисли над съдбата си и какво ще стане с нея тази нощ. Не се беше отказала от надеждата, че бог по някакъв начин ще направи чудо и ще ѝ даде изход от мъчителната ситуация. Но с всеки изминал час тя все повече се съмняваше в това. Знаеше, че когато настъпи здрач, Бесният вълк ще я изнасили и ще докаже господството си над нея по най-първичния начин.

Умът ѝ непрестанно се връщаше към Блейд и какво изпитваше от целувките му, към начина, по който ръцете му превръщаха плътта ѝ в течен огън. Какво щеше да стане тогава, ако се беше поддала на желанието му и на собствената си страст, питаше се тя замечтано. Поне щеше да узнае какво да очаква тази вечер. Без някой да ѝ казва, Шанън знаеше, че Блейд би направил първия път незабравим за нея.

Тогава помисли за семейството си, колко много ги обичаше, колко копнееше да ги види, и решително изправи гръб. Щеше да ги види отново. Невероятно упорита, храбра, горда — като всички от рода Бранигън. — Шанън беше решила, че няма да се остави без борба на Бесния вълк. Можеше да си навлече бой или нещо по-лошо, но щеше да се противи до последен дъх. Майка ѝ не беше отгледала плахи момичета, помисли Шанън, но ако някога ѝ трябваше смелостта на рода Бранигън, това беше именно сега.

6.

Здрачът донесе оживление в селото, когато жените започнаха да приготвят вечерята. Шанън, инструктирана от Враната, приготви пържени питки от брашното, което беше смляла по-рано. Когато яденето беше готово, Бесният вълк се върна в типито и остана да седи в стоическо съзерцание, докато Шанън му сервираше. Тя чувстваше тъмните му очи да я следят — пронизателни, неразгадаеми, напрегнати — и потръпна. Отвращение се надигна в гърдите ѝ и паниката едва не я парализира.

Бесният вълк беше така потопен във фантазиите си за Шанън, че не чу шума пред типито и високите, развълнувани гласове. Дори Враната като че ли не обръщаше внимание на врявата, ревността ѝ я караше да забрави всичко, с изключение на вниманието на Бесния вълк към бялата жена.

— Остави ни! — изръмжа Бесният вълк към Враната, махвайки рязко с ръка.

Със злобен поглед, отправен към Шанън, Враната се извърна и излезе от типито.

— Не! Не си отивай! — извика Шанън, смръзната от ужас.

Не разбра какво беше казал Бесният вълк, но когато Враната излезе, всичко ѝ стана ясно. О, да, разбра, но нямаше да се подчини без борба.

Поглеждайки към входа, Шанън взе внезапно решение. Събрала смелост, тя изскочи от типито, без да я е грижа къде ще отиде, само да е по-далече от Бесния вълк. В сърцето си знаеше, че няма молитва, която да я избави от него, нито да ѝ помогне да напусне жива селото, но тичаше презглава, докато не се натъкна на едни широки бронзови гърди и две ръце, които я хванаха като със стоманени клещи. Накъсан вик се изтръгна от гърлото ѝ.

Блейд влезе в селото няколко часа след Бесния вълк и Шанън. Знаеше съвсем точно къде е отишъл Бесният вълк. Тъй като беше прекарал много щастливи години там с майка си и баща си, той знаеше точно се намира селото. Последните лъчи на залязващото слънце се отразяваха в широките му бронзови гърди, обутите в еленови мокасини крака бяха здраво прилепнати към хълбоците на сивото пони. Лицето му беше добило мрачно изражение, очите бяха тъмни и заплашителни.

Хората гледаха любопитно как Блейд влиза в селото, някои бяха враждебно настроени, но повечето просто любопитстваха. Бяха минали десет години, откакто за последен път бяха видели Суифт Блейд, а през тези години младежката му фигура, макар и все така силна и здрава, беше съзряла в прекрасно настроена машина от мускули. Той яздеше с неподражаемото умение на сиуксите, тялото му беше част от животното, движенията му бяха плавни и изящни. Стойката му беше горда, а бялата кръв у него си личеше в светлия оттенък на кожата му и в лекото къдрене на гъстата черна коса.

Внезапно един висок млад мъж излезе от тълпата.

— Суифт Блейд!

Широка усмивка раздели пълните устни на Блейд, когато прехвърли един дълъг крак над врата на Боец и се плъзна от широкия му гръб. Едно от децата веднага се спусна, за да поеме юздите, и отведе настрана животното.

— Хубаво е да те видя, Скачащи бизоне — топло го приветства Блейд. — Минаха много луни.

Двамата мъже се прегърнаха, стиснаха си ръцете и се затупаха взаимно по гърбовете.

— Майка ти и дядо ти чакаха да се върнеш.

— Как са те?

Скачащият бизон грейна.

— Отсъди сам, те идват.

Оставяйки Жълтото куче зад гърба си, Пеещ дъжд се втурна със сияещо от радост лице към сина си. Всеки ден се беше молила на Уакан Такан той да се върне жив и здрав и най-накрая молитвите й бяха чути. Блейд протегна ръце и Пеещ дъжд се озова в здравата прегръдка на сина си.

— Майко — изрече той с достойнство. — Съжалявам за татко.

Със стоически индиански фатализъм Пеещ дъжд изрече:

— Той умря храбро, синко. Уби гризлото, но раните му бяха смъртоносни. Живя само няколко часа.

Жълтото куче стигна до Блейд и уморените му очи блеснаха в нескривана гордост.

— Добре дошъл у дома, сине на дъщеря ми.

— Благодаря, дядо — отвърна Блейд. Той много обичаше този мъдър старец.

— Завинаги ли се връщаш?

— Бесният вълк тук ли е? — запита Блейд, нарочно пренебрегвайки въпроса на Жълтото куче.

Жълтото Куче и Пеещ дъжд размениха угрижени погледи.

— Защо търсиш Бесния вълк? — запита Пеещ дъжд.

— Той открадна моята жена.

— Твоята жена! — повтори Пеещ дъжд зашеметена. — Бесният вълк каза, че е откраднал Малката Жар птица от един керван.

— Така е — изрече сурово Блейд. — Като последен страхливец открадна Шанън, след като му каза, че не може да я купи. Като среднощни крадци са дошли и са взели това, което е мое.

Обърна се и изгледа Скачащия бизон с обвиняващи очи.

Скачащият бизон пристъпи напред с възмутено изражение и високо вдигната глава.

— Аз не яздя с тези луди глави. Следвам законите на Жълтото куче и съвета.

— Радвам се да го чуя. — После Блейд се обърна към Жълтото куче. — Къде е отвел моята жена Бесният вълк?

Очите му бяха решителни, тонът — непоколебим.

Надяваше се Шанън да го подкрепи. Единствената надежда да я измъкне от хватката на Бесния вълк беше като предяви претенциите си върху нея. Молеше се Бесният вълк още да не я е взел със сила. Това не само щеше да усложни още повече мисията му, но и се тревожеше как ще се отрази на духа на Шанън. Това беше една от чертите ѝ, на които най-много се възхищаваше.

Жълтото куче посочи към типито на Бесния вълк точно когато Враната изскочи оттам невероятно разгневена. Блейд погледна към дядо си за потвърждение. Старият вожд кимна и младия мъж се понесе натам. Беше направил няколко крачки, когато Шанън излетя от типито

с див поглед и лице, изкривено от ужас. Бесният вълк тичаше подир нея. Накъсан вик се изтръгна от гърлото на Шанън, когато Блейд я грабна в прегръдките си и я притисна към голите си гърди. Ръцете му я обгърнаха като стоманени въжета, когато нежното ѝ тяло се притисна към неговото, и нещо дълбоко и силно разтърси цялото му тяло.

— Шанън — изрече той. — Малка Жар птица — повтори, опитвайки се да я успокои, без да я плаши. Бесният вълк вече беше свършил чудесна работа в това отношение. — Не се бори с мен.

Шанън едва чу гласа, докато продължаваше да се бори със задържащите я ръце. Силата на мъжа беше неимоверна, мощните му, изпъкнали мускули с лекота възпираха усилията ѝ.

— Шанън — повтори Блейд.

Тя замръзна. Блейд! Блейд беше дошъл да ѝ помогне. Тя се отпусна, дълбокото облекчение превърна мускулите ѝ в желе. Но после осъзна, че нищо не се е променило, когато Бесният вълк, който я следваше, грубо я дръпна от ръцете на Блейд. Беше решен да я има на всяка цена.

Блейд усети момента, когато Шанън го разпозна, защото тя се остави в ръцете му. Искаше да ѝ каже, че всичко ще бъде наред, копнееше да я запита дали Бесният вълк ѝ е сторил нещо... но нямаше време. Бесният вълк я издърпа от ръцете му и изви уста в заплашителна гримаса.

— Малката Жар птица е моя — изръмжа предизвикателно той.

— Нямах право — възрази Блейд. — Малката Жар птица е моята жена. — Обръщайки се към Шанън, той я запита: — Бесният вълк направи ли ти нещо, Шанън?

— Н-не — заекна тя.

Колкото и да се опитваше, трудно ѝ беше да повярва, че Блейд е пристигнал толкова бързо. Той си пое дъх на пресекулки.

— Слава богу.

— Блейд, не му позволявай да ме вземе — замоли се Шанън, осъзнавайки, че Блейд и Бесният вълк спорят за нея. — Кажи ми какво става.

Понеже не разбираше какво говорят, това правеше положението ѝ още по-отчаяно.

— Всичко е наред, Шанън — обясни Блейд, преминавайки с лекота на английски. — Казах им, че ми принадлежиш, че Бесният

вълк не може да те има.

Шанън се замисли над думите му, интензивността на неговия поглед молеше... не, изискваше помощта ѝ. Дълбоко в себе си тя знаеше, че той се опитва да ѝ каже нещо... нещо жизненоважно за оцеляването ѝ. Ако искаше да се измъкне от това непоносимо положение, трябваше да се довери на Блейд. Поради някаква необяснима причина, ѝ изглеждаше наложително да се обяви за негова жена.

Помъдрял от тежестта на годините, Жълтото куче интуитивно усети объркването на Шанън. Запита я на неуверен английски:

— Внукът ми истината ли казва? Ти негова жена ли си?

— Внук! Блейд е твой внук? — запита зашеметена Шанън.

— И мой син — добави Пеещ дъжд, пристъпвайки напред. Майчинската гордост внасяше мекота в гласа ѝ и необикновен блясък в очите ѝ.

— Отговори на дядовия въпрос, Шанън — настоя Блейд.

Говореше с нисък, напрегнат тон, който изискваше пълно подчинение на волята му.

Шанън се поколеба за един кратък миг, преди да отговори:

— Блейд не лъже, аз съм негова жена.

Едва не се задави от тези думи.

— Тя лъже! — нападна я Бесният вълк, стискайки още по-силно ръката ѝ. — Наблюдавах кервана много слънца подред и нито веднъж Суифт Блейд не сподели постеля с Малката Жар птица. Тя пътува с друг мъж, с неговата жена и бебето им. Спи сама всяка нощ. — Той изпрати буреносен поглед към Блейд. — Наистина ли вярваш, че такъв мъж като Суифт Блейд ще позволи на своята жена да спи сама?

— Не разбираш обичаите на белите — отвърна Блейд без никакво смущение. — Малката Жар птица е моя жена, но ако нейните хора заподозрат това, ще я презират и ще странят от нея. Белите жени не спят с метиси.

Бесният вълк изглеждаше объркан и Блейд използва смущението му, за да продължи:

— Ще заведе Малката Жар птица при нейните хора.

И решително изтръгна ръката на Шанън от хватката на Бесния вълк.

Той избухна в безподобен гняв.

— Не! Малката Жар птица е моя. С нея ще създадем силни синове.

— Тя може би вече носи моите — намекна Блейд.

Двамата мъже сякаш бяха готови взаимно да се разкъсат и може би точно така щеше да стане, ако Жълтото куче не се беше намесил.

— Спрете! Съветът на старейшините ще реши кой ще вземе Малката Жар птица. Бесният вълк трябва да се придържа към племенните закони, докато живее в селото ни. Както и ти, Суифт Блейд. Никой не е над нашия закон.

Сиукският народ беше разделен на няколко независими племена, не обединени от централно управление. Те рядко се съюзяваха, дори по време на война, макар, че говореха един и същи език и имаха еднакви обичаи и вярвания. Всяко племе се делеше на села, всяко село се управляваше от вожд, уважаван и почитан само докато личните му качества пораждаха уважение и страх. Понякога властта на вождъта беше абсолютна, нерядко съветът на старейшините влияеше върху решенията му. Тъй като това решение засягаше внука му, Жълтото куче благоразумно реши да свика събрание, за да му помогне да вземе справедливо решение. Благодарение на правилните си преценки, смелостта и почтеността, застаряващият вожд все още управляваше своето село. Сиуксите, които неспирно странстваха и зиме, и лете, го обичаха и уважаваха, изключение бяха само мъже като Бесния вълк, който искаше да узурпира властта му.

— Вземи Малката Жар птица в твоето типиче, дъще — нареди Жълтото куче. Пеещ дъжд се пригответи да изпълни заповедта му. — Съветът ще реши този проблем, когато се събере утре.

Пеещ дъжд нежно хвана Шанън за ръката.

— Ела.

— Къде ме водиш? — запита Шанън, отправяйки безмълвна молба към Блейд.

— Върви с Пеещ дъжд, Шанън — насърчи я той. — Майка ми ще се погрижи да не ти се случи нищо лошо, докато съдбата ти не бъде решена от съвета.

— Няма какво да се решава — възрази упорито Шанън. — Искам да си вървя.

— Не е толкова просто — опита се да ѝ обясни Блейд.

— Съветът ще реши в моя полза — провъзгласи на висок глас Бесният вълк. Арогантният му тон и огромното му самодоволство оставиха лош вкус в устата на Блейд. — Не можеш да претендираш за жена, с която никога не си спал — настоя той. — Аз съм единственият, който ще легне между белите ѝ бедра и ще положи главата си върху меките ѝ гърди.

Той се извърна рязко и се отдалечи.

Дръзките думи на Бесния вълк изтръгнаха възмутено изръмжаване от устата на Блейд. Той много добре осъзнаваше, че решението може да бъде в полза на противника му, ако запитат направо Шанън дали Блейд е спал с нея и ако тя се запъне или не отговори достатъчно бързо. Интуитивно усещаше, че не е особено умела в лъжите и че старейшините са достатъчно мъдри, за да разберат разликата между лъжа и истина.

— Чакай ме да се върна, синко. Имаме да говорим за много неща — каза Пеещ дъжд, докато отвеждаше Шанън.

Блейд кимна и очите му последваха Шанън, която вървеше нерешително до Пеещ дъжд. Тя погледна назад веднъж с такава молба в очите, че сърцето му едва не се пръсна.

Той беше толкова погълнат от спора си с Бесния вълк, че не беше забелязал колко очарователна изглеждаше Шанън в индианското си облекло. Всяка линия и извивка на гъвкавата ѝ фигура се движеше с плавна грация под едничката ѝ дреха. Благодарни на Бога, че беше пристигнал навреме, за да я спаси да не бъде изнасилена от Бесния вълк.

Блейд усещаше настоятелна потребност да защити и успокои Шанън. Два пъти едва не се беше любил с нея, но навреме се беше осъзнал. Тя не се нуждаеше от един метис да ѝ усложнява живота, но жаждата да я притежава го тормозеше като нестихваща болка в слабините. Не само копнееше да вкуси нейната невинна сладост, но искаше и да я успокои, да удовлетвори всяко нейно желание. Господи, помисли той, поразен от насоката на мислите си. Ставаше сантиментален на стари години.

— Какво ще стане с мен? — обърна се Шанън към Пеещ дъжд, докато се настаняваше на постелката в типито на индианката.

Стъмняваше се и Пеещ дъжд се зае да пали огън. Щом свърши тази работа, клекна до Шанън и заговори с успокояващ тон:

— Съветът на старейшините ще се събере утре и ще реши съдбата ти. Опитай се да не се безпокоиш. Сигурна съм, че ще решат в полза на Суифт Блейд.

— Да се опитам да не се безпокоя! — повтори Шанън вцепенено. — Може да ме дадат на Бесния вълк. Къде е Блейд? Защо не мога да го видя?

Пеещ дъжд се усмихна потайно. Винаги се беше надявала, че красивият ѝ син ще си намери жена, също толкова силна и смела като него, и беше удовлетворена, че е избрал жената, наречена Шанън.

— Става късно, Малка Жар птица. Легни да спиш. Трябва да се доверим на старейшините, че ще вземат правилното решение. Преди да се произнесат, ще бъдеш повикана, за да отговориш на няколко прости въпроса. Важно е да отговориш честно, защото старейшините са мъдри мъже и лесно различават истината от лъжата.

— Какви въпроси? Какво трябва да кажа?

— Трябва да кажеш каквото ти е на сърцето — посъветва я Пеещ дъжд. Двусмисленият ѝ отговор не успокои особено много страховете на Шанън. — Сега ще отида да поговоря със сина си.

— Не, не си отивай!

— Нищо лошо няма да ти се случи тук. Десет дълги години не съм виждала Суифт Блейд.

— О — пророни тихо Шанън.

Колко егоистично бе от нейна страна да задържа Пеещ дъжд, когато тя копнееше да поговори насаме със сина си.

След като индианката излезе, Шанън се излегна на постелката, благодарна за отсрочката, независимо колко кратка щеше да бъде. Не след дълго клепачите ѝ се затвориха, денят беше дълъг и тежък, а не беше спала много през изминалите четиридесет и осем часа. Всичко, което успя да направи, преди да заспи, беше да благодари на бога с кратичка молитва, че е пратил Блейд при нея, и да го помоли за прошка, че се е съмнявала в него.

Пеещ дъжд се усмихна на сина си с неимоверна гордост. Той беше заминал като малко момче, а се беше върнал като силен войн,

красив, мъжествен, здрав. Тя боязливо докосна лицето му, нежните ѝ кафяви очи предаваха без думи любовта ѝ.

— Променил си се, синко.

— Станах мъж, майко. В последните десет години научих обичаите на белите, за да доставя удоволствие на баща си.

— Той щеше да се гордее с теб, точно както и аз — изрече Пеещ дъжд. Дълбока скръб оцветяваше думите ѝ. — Беше доволен от решението ти да се присъединиш към войната на белите. Не вярваше в робството. Ще останеш ли?

— Не мога да остана, майко. Имам важна задача от Великия баща във Вашингтон — обясни предпазливо Блейд. — Много хора зависят от успеха ми. Не мога да ти кажа нищо повече и ти не бива да говориш пред никого за това, което току-що ти казах.

— Няма да кажа нищо, синко — обеща Пеещ дъжд. — В опасност ли си? — Блейд се поколеба достатъчно дълго и мълчанието му беше достатъчен отговор. — Моля те, внимавай, Суифт Блейд.

— Не съм загубил сиукските си умения, майко — усмихна се хитро той.

— Ами момичето? Бесният вълк е решен да го вземе.

— Знам — отвърна мрачно Блейд. — Надявам се съветът да реши в моя полза.

— Малката Жар птица наистина ли е твоя жена?

— Казах го, нали?

— Суифт Блейд, знаеш какво имам предвид — смъмри го нежно Пеещ дъжд. — Тя трябва да каже истината, когато я попитат дали си я завел на постелята. Боя се, че ти каза това само за да я спасиш от Бесния вълк. — Тя изгледа внимателно сина си. — Само ако кажеш истината, ще можеш да предявиш претенции. Но ако нейният отговор е „не“ или съветът реши, че тя лъже... — Изречението ѝ остана недоизказано. — Можеш ли да бъдеш свършено сигурен, че съветът ще ѝ повярва, ако отговорът ѝ бъде „да“?

Блейд замълча, премисляйки заплашителните думи на майка си. Това, което тя искаше да му каже, не му убягна. Съобщението, което се опитваше да предаде, беше, че ще повярват на Шанън само ако Блейд наистина е спал с нея. Старейшините щяха да познаят истината, щом я чуят. Господи! Смееше ли? Смееше ли да поиска такова невъобразимо нещо? Тялото му се втвърди само като помисли за това. Шанън щеше

ли да го намрази дори само задето е предложил нещо толкова възмутително? Измъчвайки се от угризения, той реши, че това е единственото, което може да измисли, за да попречи на Бесния вълк да я вземе.

— Права си, майко — призна Блейд.

Капки пот избиха по челото му и устата му пресъхна. Знаеше, че онова, което трябва да направи, е грешно, но нямаше избор.

Пеещ дъжд се вгледа в лицето на сина си и разбра, че той ясно осъзнава какво трябва да стори. Беше доволна, че е изпълнила дълга си. Сега от Блейд зависеше, да намери начина. Не че желаше това за Малката Жар птица, но нейната съдба зависеше изключително от Блейд.

— Върви сега, синко. Ще поговорим утре. — Нежните ѝ кафяви очи се взряха в лицето на Блейд, предавайки му безмълвно послание. — Аз ще спя в типито на Жълтото куче.

Последните думи на Пеещ дъжд отекнаха като гръмотевица в мозъка на Блейд. Шанън щеше да бъде сама тази нощ!

Селото беше тихо. Дори кучетата бяха утихнали и заспали. Всички спяха — само не и Блейд. Той се приближи към типито, където спеше Шанън, безшумен като призрак. Отметна кожата, която закриваше входа, и се вмъкна вътре. Жаравата още тлееше в плиткото огнище и Блейд ясно различаваше фигурата на Шанън. Тя лежеше настрана и извивката на ханша ѝ заедно с очертанието на тънката ѝ талия подразни сетивата му. Дългите блестящи кичури кестенява коса се спускаха през лицето ѝ в разкошно безредие и Блейд остана да съзерцава като хипнотизиран съвършената картина, която тя представляваше. После изражението на лицето му рязко се промени в мрачна решимост. Клекна до нея и леко я побутна по рамото.

Шанън се събуди с трепване, сънищата ѝ бяха изпълнени с ужасни видения и предчувствия. Нямаше да си позволи да заспи тази нощ, ако Пеещ дъжд не ѝ беше обещала, че няма да я безпокоят. Вярваше на майката на Блейд, но се запита дали не се излъгала, когато се намери рязко събудена и видя клекнала до себе си фигура. Първата ѝ реакция беше да извика. Тогава позна Блейд.

— Блейд, изплаши ме! Какво правиш тук?

— Шанън — каза той нежно и настоятелно — искаш да си идеш оттук, нали?

— Разбира се. Какъв е този въпрос?

— Важен — настоя той. — Бесният вълк те иска и има само един начин да те спася.

— Господи, не си играй игри с мен! Знам, че си дошъл тук заради мен. Защо просто не можем да си тръгнем?

— Не е толкова просто, Шанън. Понеже дядо ми е вожд, сме длъжни да спазваме законите на племето. Но има начин, за да стане както искаме, трябва да правиш точно каквото ти кажа. Казах на Жълтото куче и на съвета, че си моя жена. Сега от теб зависи да ги убедиш, че говоря истината. Ще трябва да се явиш пред тях утре и да отговориш на въпросите им.

— Кажи ми какво да кажа — изрече тя с надежда. — Вече признах, че съм твоя жена, какво още мога да им кажа?

— Това, което сега ще ти кажа, може да те разсърди, но няма друг начин — изрече полека Блейд. — Ще те питат дали съм спал с теб. Само утвърдителен отговор ще те спаси от Бесния вълк.

Шанън се вцепени шокирана. Как е възможно някой да ѝ зададе подобен въпрос?

— Не, няма да го направя! Освен това... не ме бива да лъжа. Те веднага ще разберат, че не е вярно. Никога не съм чувала подобно нещо.

— Индианците не следват законите на белите — възрази остро Блейд. — Съветът се състои от стари и мъдри мъже, свикнали да разпознават лъжите и заблудите. Можеш да им кажеш, че сме любовници, но ако не сме, те ще прочетат истината в очите ти. Освен ако...

Изречението увисна във въздуха, в очакване Шанън да схване мисълта.

Силна червенина плъзна по шията и лицето ѝ.

— Освен ако... — едва чуто прошепна тя.

— ... освен ако е вярно — изрече Блейд, изпускайки остро дъх.

— Блейд, не може да казваш... Не очакваш, че аз ще... Не! Няма да ти позволя!

Тя внезапно разбра.

— Толкова ли е немислимо да се любиш с дивак? Би ли рискувала с Бесния вълк?

Откровените въпроси на Блейд бяха по-смислени, отколкото Шанън би искала да си признае. Просто тя винаги беше смятала, че да правиш любов е нещо, което човек прави само ако има любов. Блейд щеше да вземе девствеността ѝ поради напълно неуместна причина. Но имаше ли друга възможност?

— Няма ли друг начин?

— Боя се, че няма — отвърна той, омаян от играта на чувствата по красивото лице на Шанън. — Ти не си правила любов с мъж досега, нали?

— Разбира се, че не! — изфуча възмутено тя. — Това право принадлежи на съпруга ми.

На Шанън никак не ѝ се искаше да си признае, че любенето с него не я плаши, даже напротив. Дори тази мисъл предизвикваше у нея тръпка на диво очакване. Тревожеше я това, че трябваше да позволи такъв интимен акт на мъж, който не е неин съпруг. Това несъмнено беше нещо, за което никога не се беше говорило в семейството ѝ, защото нейното строго възпитание забраняваше интимност без брак, независимо поради каква причина.

— Съжалявам, Малка Жар птица, но трябва да стане така. Аз не съм неопитен, няма да те нараня. Дори може да ти хареса — добави Блейд с дяволито подсмиване.

Миг след това се изтегна до нея, на постелката от бизонска кожа.

— Не! Не мога — извика Шанън, като се дръпна назад. — Не бива така студено! Не е редно!

— Не, не е студено, Малка Жар птица — прошепна пресипнало той. — Мисля за това още от първия миг, когато те видях. Ако целувките ми не те отблъскват, защо да е различно за любенето с мен? Забрави, че съм индианец, и мисли за мен като за мъж... мъж, който те иска не само за да попречи на Бесния вълк да те вземе, но и защото си красива, чувствена жена, узряла за любов.

Той я целуна по очите, носа, мъничките изящни уши, после устата му се плъзна до шията ѝ нагоре, за да плени устните ѝ.

Шанън искаше да се противопостави, искаше да отрече, че думите му ѝ въздействат по някакъв начин, но не можа. Не можеше да преброи колко пъти беше мислила за неговите целувки, как беше

мечтала да лежи така в прегръдките му, знаейки, че е невъзможно. Беше нередно... ужасно нередно.

Но ако беше така, как би могло нещо толкова прекрасно да бъде грешно? Докато тялото ѝ реагираше, умът ѝ отхвърляше това, което Блейд правеше с нея, това, което щеше да се случи, и тя замръзна. Макар че главата ѝ беше объркана, не можеше да приеме това, без да се противопостави.

— Не го прави, Блейд.

— Знаеш, че трябва.

— Разбирам, че мислиш, че е необходимо, но ще те намразя след това.

— Приемам го. Разбери, Малка Жар птица, ще направя всичко, за да те спася от Бесния вълк, дори ще живея с омразата ти.

— Това не променя нищо.

Блейд трепна, но продължи, сякаш не я беше чул.

— Вдигни ръце, ще ти помогна да свалиш роклята.

— Трябва ли?

— Моля те, Шанън, довери ми се. Не искам да живееш в страх от мъжете или брака заради това, което трябва да направя. Не искам да оставям белези от акт, който би трябвало да носи удоволствие. Позволи ми да го направя както трябва и ти обещавам, че когато се присъединиш към семейството си, физическата страна на брака няма да те плаши. Мрази ме, ако това ще облекчи съзнанието ти, но не се бори с мен.

Шанън преглътна конвулсивно. Вгледа се в потъмнялото лице на Блейд за един кратък миг, преди послушно да вдигне ръце и той да измъкне роклята над главата ѝ. Ръцете му трепереха, докато полека оголваше тялото ѝ. Толкова често си беше представял как ще изглежда гола, беше си мечтал да я държи в прегръдките си, да я люби, да се заравя в стегнатите, горещи гънки на женската ѝ плът. Знаеше, че това е забранено за него, опитваше се да не мисли. Но сега, когато то щеше да се превърне в действителност, той се усещаше стимулиран, възбуден и толкова развълнуван, че не можеше да престане да трепери.

— Господи, ти си невероятна! — изрече той с благоговение. Сатенената повърхност на млечнобялата кожа, която току-що беше разкрил пред очите си, го накара да занемее. Блейд беше виждал много голи жени, но не и толкова красива като Шанън. Гърдите ѝ бяха

високи, зърната плътни и розови, зрели като първи летен плод и също толкова изкусителни. Краката ѝ бяха дълга и гъвкави, тялото беше създадено за любов, за безкрайни часове нежно изследване.

С повече нежност, отколкото мислеше, че е възможно, Блейд обгърна гърдата ѝ в дланта си, извличайки изумен стон от устните на Шанън. Дъхът ѝ излезе накъсано и се ускори още повече, когато палецът му леко подразни розовото зърно. То щръкна безсрамно и Блейд се усмихна самодоволно.

— Харесва ли ти? — запита той.

Ръцете му я обгърнаха плътно и устата му замени ръката върху гърдата ѝ. Тялото ѝ се сгорещи и се вцепени на мига, тя осъзна, че плътта ѝ се топи, докато той засмукваше зърната ѝ, първо едното, а после другото.

— Д-да — призна тя виновно. — О, господи, да!

Устата му се отдели от гърдата, езикът се плъзна нагоре към ухото ѝ, изследвайки, без да бърза, всяка извивка и вдлъбнатинка, карайки мислите ѝ да се пръскат в замаяно объркване, докато ръцете му се местеха нагоре-надолу по гърба ѝ. Тогава той намери устата ѝ и погледът му плени нейния за най-кратката от всички секунди на света. Сетивата ѝ сякаш замръзнаха, връхлетени от безброй усещания.

Върхът на езика му овлажни ъглите на устата ѝ, карайки устните ѝ да се разтворят, но Шанън не разбра.

— Отвори уста, Мажа Жар птица — прошепна Блейд срещу устните ѝ.

И тогава езикът му нахлу в сладката влажност на устата ѝ. Целувката му беше властно изискваща, но и толкова нежна, че Шанън едва осъзна, че му отвръща със същото. Ръцете му бяха като от желязо и камък, но толкова нежни, че тя се стремеше към прегръдката им.

Шанън усещаше ръцете му на гърдите си, чувстваше как гаят голата ѝ плът, дланите му бяха груби и болезнено възбуждащи срещу втвърдените зърна. Целувката му не приличаше на нищо, изпитвано от нея досега, предишните му целувки бяха просто детска игра, сравнени с това нахлуване в царството на сетивата ѝ. Замаяна и изплашена от усещанията, които разпръсваха мислите ѝ, Шанън направи храбро усилие да овладее посоката, която поемаше животът ѝ.

— Блейд, недей, страх ме е!

— Отпусни се, Малка Жар птица, справяш се чудесно — заувещава я той, шепнейки на ухото ѝ. — Не мисли, остави тялото си да говори вместо теб. То ми казва кое ти харесва, виждаш ли? — каза той, вземайки ръката ѝ, за да я постави между краката ѝ. — Усещаш ли как си се намокрила? Това ми казва, че си почти готова.

Тогава той я целуна отново, увличайки я в бездна от бушуваща страст. Когато тя откъсна уста от неговата, той изпъшка разочаровано, мислейки, че я е изплашил с необузданата си страст.

— Шанън — изстена той, — нека... нека...

Пръстите му се заровиха в косата ѝ и той привлече отново устните ѝ към своите. Ако някой му беше казал, че да се люби с Шанън ще бъде толкова прекрасно, нямаше да му повярва. С напрегнато от отчаяна нужда тяло, той отлепи устни от нейните, очаквайки страстта му да се уталожил, за да може да продължи. Беше ѝ обещал удоволствие и държеше на думата си. Възползва се от кратката пауза, за да смъкне панталоните си, и когато се върна при Шанън, тя почувства твърдия натиск на мъжествеността му срещу корема си. Преодолявайки плахостта си, тя се осмели да погледне надолу, не толкова уплашена, за да не удовлетвори любопитството си.

— Гледай колкото ти сърце иска, Малка Жар птица — каза Блейд. Гласът му трепна развеселено и той ѝ се усмихна така дяволито, че тръпка на неизмеримо вълнение пробяга по гръбнака ѝ. — Искам да знаеш кое ще ти достави удоволствие.

В отчаян трепет Шанън не пожела да пита нищо, само притегли Блейд върху себе си. Усещаше се толкова гореща и влажна от допира на втвърдените си зърна до мускулестата му гръд. И тогава ръката му се озова между краката ѝ, срещу меката ѝ женска плът, галейки и изследвайки с дръзка властност и нежна загриженост. Топлината на неговото докосване я обгори с течния си огън. Той я галеше дръзко, дълбоко, налагайки ритъм, който я изгаряше, възглавничката на палеца му върху нежната ѝ плът я оставяше слаба и трепетна, тя се притисна към него, когато усещането се превърна в сладка агония.

— Да, Малка Жар птица — изпъшка той накъсано, не можейки да сдържи нарастващото си желание. Не можеше да си спомни, кога някоя жена му е въздействала толкова дълбоко като Шанън. Какво правеше тази дива и красива южнячка толкова различна от всички

други жени, с които беше спал, питаше се той. — Разтвори крака, Шанън.

Тя замръзна, когато огромният му горещ член се вмъкна между краката ѝ. Как ще преживее това, запита се в кратък пристъп на здрав разум. Не би могла.

— Не! — извика тя, разтърсвайки глава.

Дръпна се, опитвайки се да избяга от безпощадния му натиск, но беше твърде късно... твърде късно...

— Да — отвърна Блейд, вече стигнал твърде далече, за да спре.

Движеше се нежно, бавно, дълбоко в нея. Тя почувства как той я изпълва и я разтяга с големината си. Остра болка между краката ѝ я накара да подскочи в опит да го отмести от себе си. Никой не я беше предупредил, че толкова ще боли! Агонизиращ вик се изтръгна от устата ѝ.

— Блейд, не мога да го понеса!

Той покри устата ѝ с палеца целувка, изчаквайки болката да се оттече в пулсиращо смъдене. Не му се искаше да я наранява, но нямаше друг начин. Никакво количество нежност не би могло да изличи болката, която момичето изпитваше, ставайки жена.

Дрезгав стон се откъсна от гърлото на Блейд, когато горещата ѝ влажна плът се склучи плътно около него. Навлезе изцяло в нея, с един бърз тласък я направи своя и започна полека да влиза и да излиза, дълбоко и сладко, използвайки цялата си сила, за да отложи освобождението си, докато Шанън не намери своето.

— Ти си моя, моя, моя — шепнеше той диво.

Щом болката отмина, Шанън изпита толкова интензивно удоволствие, че трябваше да прехапе устни, за да сдържи вика си. Не се беше надявала на такова нещо, не беше знаела, че съществуват такива чувства, дори, че са възможни. Мислите ѝ се пръснаха, когато Блейд засмука и започна да облизва зърната ѝ, всеки удар на езика му изпращаше диви вълни по продължението на нервите ѝ, към онова място, където тялото му се съединяваше с нейното. Усещането, което той създаваше, я водеше неотменно към нещо... нещо...

— Блейд, какво става с мен?

С отчаян копнеж тя се вкопчи в твърдата плът на раменете му.

— И аз усещам същото, Малка Жар птица — изпъшка той. Невероятно благоговение оцветяваше думите му. — Съсредоточи се.

Не мисли за нищо друго, освен за онова, което правя с теб, как ме усещаше да навлизам в теб. Господи, великолепна си! Толкова стегната и топла, и... толкова сладка. Пей ми, Малка Жар птица, пей ми любовната си песен.

Неговите думи, така еротични, толкова възбуждащи, хвърлиха Шанън в екстаз, нежните ѝ стонове потъваха в устата на Блейд.

— Побързай — прошепна той трескаво срещу устните ѝ. — О, Шанън, не знам дали мога да чакам.

Потънала в лабиринта на накъсаните си мисли, Шанън чуваше думите на Блейд, но не знаеше какво означават. Но тялото ѝ се стремеше към една цел, към едно място, където никога дотогава не се беше озовавала. И тогава, учудващо, точно когато се отчая, че изобщо ще го намери, тя го откри. Тялото ѝ се разтърсваше от усилието, крайниците ѝ трепереха, тя се изви срещу него, запращайки го над ръба на бездната. Той нададе тържествуващ вик, навлизайки дълбоко в нея, и ѝ даде семето си.

— Моя, Малка Жар птица, моя — повтаряше Блейд, отпускаяки се върху нея в неизмеримо задоволство.

7.

Блейд заспа веднага, но Шанън имаше прекалено много да мисли, за да позволи на съня да я завладее. Току-що беше преживяла нещо толкова невероятно дълбоко, че беше объркана и в същото време възбудена. Как един нечистокръвен дивак ѝ беше доставил такова изключително удоволствие, питаше се тя. Възможно ли беше това с друг мъж? Някак си се съмняваше. Отначало греховността на този акт я беше овладяла изцяло. Отнемането на девствеността ѝ наистина ли беше необходимо, за да бъде спасена от Бесния вълк и живот на пленница, или Блейд я беше съблазнил с еротични думи и изгаряща страст, за да задоволи желанието си? Добре, благодарение на него тя вече не беше девствена, но сега беше свободна да напусне селото на Жълтото куче и да продължи живота си. Би могла да забрави Блейд и това, което беше направил с нея. Нямаше да обяснява загубата на друг, освен на съпруга си, ако успееше да си намери такъв.

Съвършено изтощена, Шанън затвори очи, усещайки голото тяло на Блейд до собствената си голота. Опитваше се да го мрази, отчаяно имаше нужда да намали съкрушителната си вина заради безобразното си поведение. Но някак си, не можеше да се застави да мрази мъжа, който може би я беше спасил от съдба, по-лоша дори и от смърт. Тогава Блейд се размърда и посегна към нея.

— Защо не спиш? — запита той. Ленивата му многозначителна усмивка я вбеси. — Трябва да си уморена.

Шанън се изчерви, думите му ѝ напомниха как диво се беше отдала.

— Аз... ще заспя, когато излезеш — отвърна тя със запъване.

— Искам отново да те любя.

Сините ѝ очи се разшириха тревожно.

— Няма нужда. Направи каквото си беше намислил. Благодарение на теб, няма да се наложи да лъжа Жълтото куче и съвета. Моля те, излез.

— Това, което направих, го направих заради теб, макар че не знам кога друг път нещо ми е харесвало толкова. Ти ме омагьоса, Малка Жар птица, с твоята песен и сладкото си отдаване.

— Нищо такова не съм направила! — изфуча Шанън, вбесена от думите му. Нямаше намерение да повтаря осъдителния си грях — Защо ме наричаш Малка Жар птица?

— Не харесваш ли това име?

Шанън изглеждаше объркана.

— Аз... не знам.

— Прилича ти. Мисля за теб като за Малката Жар птица от дълго време насам. Има жар у теб, която ме привлича, не мога да устоя на пламъка, който гори у теб. След като ме опърли, не мога да изгася жаравата.

Блейд внезапно се претърколи и я целуна, задушавайки с устата си гневната ѝ тирада. Когато тя затихна достатъчно, устните му се отделиха от нея, за да се прилепят към деликатната извивка на шията ѝ и да слязат надолу, обхващайки гърдата ѝ, докато езикът му облизваше нежно зърното, изтръгвайки стреснат, задушен вик от устните ѝ. Той не искаше отговор, а го изтръгваше така умело, че не ѝ беше възможно да удържи решимостта си да му откаже насладата, за която той копнееше.

Усети умелото му навлизане между дългите си крака, когато той се търкулна върху нея, и дълбокия натиск на завладяването. И се отдаде на магията, с която Блейд оплиташе сетивата ѝ.

След това остана да лежи неподвижно и поток горещи сълзи потече изпод затворените ѝ клепачи. Първият път, когато Блейд се беше любил с нея, беше по необходимост, но сега... нямаше оправдание за тази страст. Ако не го мразеше преди, сега имаше пълно основание. Чувстваше се използвана и унижена. Беше вбесена, ужасно вбесена. Отвори очи и му хвърли пламтящ поглед.

— Махай се оттук! Не направи ли достатъчно, за да ме унижиш? Ти си отвратителен... животно... дивак!

Очите на Блейд пламнаха като късчета черно стъкло, остри и пронизващи.

— Ти се наслаждаваше толкова, колкото и аз. Не очаквай да се извинявам за нещо, което достави удоволствие и на двама ни.

— Простих ти за първия път, Блейд, но когато го направи отново, премина границите на приличието. Може да си ме спасил от Бесния вълк, но аз мога само веднъж да дам девствеността си.

— Твърде късно е за обвинения — изрече той мрачно.

Разбирайки, че няма начин да я успокои с това нейно настроение, той се извърна и се изправи на крака. Да, не трябваше да се люби още веднъж с Шанън, но не можа да се удържи. Щеше да го направи отново, ако не се махнеше бързо.

Виждайки Блейд, облечен само в разкошната си голота, Шанън остана без дъх. Опита се, но не можа да откъсне очи от мускулестия му торс и стегнатото седалище, докато той навличаше панталоните от еленова кожа и ги вдигаше по дългите си жилести крака. Тя затвори очи и когато ги отвори, той стоеше до нея. Кожата му беше като смазан бронз, смекчена от топлата светлина на огнището, тежките мускули на ръцете, раменете и бедрата преливаха от съдържана сила.

— Какво чакаш? — изсъска Шанън. Отчаяно искаше да го прогони от очите си, за да го изтрие от ума си. — Тръгвай!

— Шанън, аз... — Той протегна ръка, после безсилно я отпусна. — Опитай се да ме разбереш. Ще поговорим утре.

Странно как краката ѝ трепереха, но успяваха да я държат, помисли Шанън. Още на разсъмване Пеец дъжд беше дошла да ѝ каже, че трябва да се яви пред съвета по пладне. Това беше покана, на която не смееше да се противопостави. Когато времето дойде, Пеец дъжд я съпроводи, давайки ѝ смелост в момент, когато най-много имаше нужда от това. Солидното присъствие на Блейд до нея ѝ помагаше да не трепери, но не беше достатъчно.

Облечени в церемониални дрехи, шестима възрастни мъже, включително Жълтото куче, седяха в кръг, пушеха и разговаряха. Настъпи тишина, когато Шанън се появи пред тях. Като по даден знак Бесният вълк зае място от едната ѝ страна, а Блейд се изправи от другата. Тя почувства как коленете ѝ се разтреперват. Долавяйки ужаса ѝ, Блейд посегна да я успокои.

— Не се страхувай — насърчи я той, стискайки ръката ѝ.

Думите му вдъхнаха смелост на Шанън, но най-вече я накараха да осъзнае, че постъпва като страхливка. Изправяйки гръб, тя вдигна

високо глава, заповядвайки си да не трепва, докато индианците се взираха в нея безмълвно. След много време, което ѝ се стори като предълги часове, Жълтото куче заговори на неуверен английски, за да може Шанън със сигурност да разбере думите му.

— Съветът на старейшините разгледа молбите на Бесния вълк и Суифт Блейд. Те още не са взели решение кой мъж има право на теб, Малка Жар птица. Само ти можеш да ни кажеш истината. Те искат да знаят дали Суифт Блейд те е отвел на постелката си, както той твърди. Трябва да отговориш честно. Съветът ще вземе решение, като се опира на твоя отговор. Но не забравяй — предупреди я той сериозно — че лъжата само ще ти навреди.

Ярка червенина пропълзя по шията на Шанън, стигайки чак до корените на косата ѝ. Да признае нещо толкова греховно, толкова неморално беше съкрушително за нея. Тя отвори уста, но не се чу никакъв звук.

— Говори свободно и правдиво — подкани я Блейд с тих глас.

— Послушай внука ми, Малка Жар птица — посъветва я Жълтото куче.

— Аз... да, вярно е — призна засрамена Шанън. — Ние с Блейд... той... ние...

Думите излизаха едва-едва от устата ѝ. Жълтото куче ги преведе. Тишина се възцари над съвета и над хората, дошли да наблюдават.

— Не! Тя лъже! — изкрещя Бесният вълк, не искайки да си признае, че е победен.

Очите на Жълтото куче огледаха презрително Бесния вълк, преди вождът да се обърне, за да се посъветва с другите старейшини. Шест чифта пронизителни черни очи се вдигнаха, за да се впият в Шанън в безмълвно съзерцание. Тя беше готова да крещи от яд, когато Жълтото куче изсумтя и се надигна. Приближи се към Блейд, сложи ръка на рамото му и изрече:

— Съветът взе решение. Малката Жар птица принадлежи на Суифт Блейд и той може да прави с нея каквото поиска.

Шанън се вцепени. Искаше да изкрещи, че никой мъж не може да я притежава, но бе достатъчно разумна, да си държи езика зад зъбите. Щом напуснеха това ужасно място, щеше да се накара на Блейд така, както си го беше заслужил.

Застанал висок и горд до Шанън, Блейд почувства как огромна тежест се смъква от раменете му. Можеше да си е навлякъл омразата ѝ, но не чувстваше вина заради онова, което беше направил, защото в крайна сметка то ѝ беше спечелило свободата. В пристъп на съжаление той осъзна, че девойка с потеклото на Шанън никога не би могла да му прости, че се е любил с нея. А после беше утежнил греха си, като я взе втори път, когато и един беше достатъчен. Тя можеше и да му прости този първи път, защото го беше направил, за да я спаси от Бесния вълк, но той беше излязъл извън границите на приличието, когато нарочно я беше съблазнил после.

Честно казано, беше искал Шанън толкова много, че не можеше да спре и да помисли за последиците. Сега нямаше друг изход, освен да ги приеме заедно с нейното презрение. Знаеше, че да се люби с метис и да се наслаждава на това, за нея сигурно е било оскърбително и болезнено.

С лице, застинало в маска на студена ярост, Бесният вълк не прие решението на съвета. Очите му блеснаха с пламък на омраза, защото никога не беше харесвал Суифт Блейд, дори когато бяха деца. Блейд винаги беше по-бърз, по-умен и по-силен. Похвали и слава го отрупваха неизменно, докато подвизите на Бесния вълк оставаха по-скоро незабелязани и неоценени.

— Може този път да си спечелил, Суифт Блейд, но моят ден ще дойде. Ти се показва повече бял, отколкото индианец и ще те унищожа заедно с другите бели.

Извъръщайки се рязко, той скочи на понито си и препусна в галоп, надавайки смразяващ кръвта крясък. Народът му скоро щеше да го оцени, заради неговата сръчност и храброст, и щеше да го поиска за вожд. Жълтото куче беше стар, утешаваше се Бесният вълк и беше логично той да го замени. Хората щяха да разберат това, щом се върне в селото с оръжия и амуниции. Тогава всички похвали и слава щяха да бъдат негови. Всички ще разберат, че той е единственият мъж, способен да се изправи срещу Великия баща от Вашингтон и да освободи земята им.

— Какво става? — запита Шанън.

Тя загледа с трепет как Бесният вълк и неговите ренегати напускат селото.

— Бесният вълк се ядоса от решението на съвета — обясни Блейд. — Не му обръщай внимание. Той не може да ти направи нищо, докато си с мен.

— Къде отива?

Блейд имаше много добра представа къде отиват Бесният вълк и другите луди глави. Заминаването им имаше нещо общо със скритото оръжие във фургона на Клайв Бейли, но не можеше да сподели с Шанън.

— Вероятно има лагер някъде сред хълмовете, далеч от селото и от правосъдието на съвета.

— Да не би да искаш да кажеш, че по-голямата част от твоя народ не одобрява военствените идеали на Бесния вълк? Че твоите хора са миролюбиви?

— Някои са — изрече полека Блейд, — докато други мислят, че Бесният вълк е прав, като убива и граби. Същото е и при белите. Има и лоши, и добри.

— Ти какво мислиш? — запита Шанън и това го стресна.

Блейд подбра внимателно думите си.

— Обичам и уважавам народа на майка си. Никога няма да забравя, че съм наполовина сиукс, няма да престана да се гордея с индианското си наследство. Но съм живял твърде дълго между белите, за да се съмнявам в победата им над индианците. Денят, в който индианците не ще могат да бродят свободно из равнините, ще дойде скоро. Аз се бих във войната между щатите, защото вярвам в свободата на човека, и ще направя всичко, което ми е по силите, за да предотвратя по-нататъшно кръвопролитие.

Шанън пребледня, очите ѝ се разшириха шокирано.

— Трябваше да го разбера! Не само че си дивак, ами и си проклет янки! Мислех, че си откраднал тази синя куртка, която толкова ти харесва да носиш.

— Служих в юнионистката армия и то с гордост. Но не трябваше да ти го казвам. Трябва да те помоля настоятелно да не казваш на никого това, което току-що ти споделих. Животът на много хора зависи от твоето мълчание. Ако си умна, ще забравиш това, което ме накара да призная.

— Очакваш да забравя, че си се бил в една армия, която уби брат ми и накара баща ми сам да отнеме живота си? Никога!

Блейд прокле глупостта си, че каза на Шанън неща, които не й беше работа да знае. Но тя го объркваше така, че понякога дори забравяше собственото си име.

— Съжалявам за семейството ти, Малка Жар птица. Но ти ми дължиш мълчанието си. Можеше да оставя Бесният вълк да те отведе, вместо да тръгна да те търся. Можех да продължа с кервана и да забравя, че някога си съществувала.

Шанън не можеше да оспорва доводите му. Беше му много задължена. Нямаше намерение да му благодари, че й отне невинността, но можеше да запази тайната му... макар че причината, поради която това беше толкова важно, си оставаше тайна.

— Опазването на твоята тайна има ли нещо общо с това, че претърсваше онези фургони? — запита тя внезапно.

— По дяволите, Шанън, прекалено си любопитна.

Хващайки я за ръката, той я дръпна към типито на майка си и грубо я бутна вътре. Застана пред нея със свиреп поглед, сложил ръце на кръста, с неумолимо лице.

— Няма защо да си толкова груб — изрече тя с упрек и потърка мястото, където пръстите му бяха оставили белези по меката й плът.

— Предупредих те да забравиш, че си ме видяла във фургоните. Това не те засяга. Никой не пострада от претърсването ми, а то може да спаси много хора. Освен това, щом тръгнеш на север към Айдахо заедно с кервана, няма да има никакво значение дали съм се бил за Севера или за Юга.

— Но...

— Искаш да се махнеш оттук, нали? — запита той с тиха заплаха. — Още мога да те дам на Бесния вълк, ако поискам. Ти си моя и мога да правя с теб каквото ми се прииска.

— Никой не ме притежава! — нападна го разгорещено Шанън. За съжаление, думите й отскачаха от него като камъчета.

— Искам да ми обещаеш, Шанън. И в замяна имаш думата ми, че това, което направих, няма да навреди на теб или на приятелите ти.

— Никога не вярвам на янки — измърмори троснато Шанън.

— Шанън...

Името й сякаш се процеждаше със сила иззад здраво стиснатите му зъби и тя разбра, че трябва да отстъпи.

— О, много добре, обещавам. Но ако науча, че си замесен в мръсни сделки, ще те издам на войниците.

— Така е честно.

Макар че Блейд се колебаеше дали може да ѝ се, довери, нямаше избор.

— Сега можем ли, да тръгваме?

— Смятах да остана един-два дни да се видя с Пеещ дъжд и Жълтото куче. Нямах много възможности да говоря с тях.

— Моля те, Блейд, не се чувствам добре тук. Ами ако Бесният вълк се върне? Или съветът промени решението си?

— Сега си в безопасност, Малка Жар птица. Никой няма да ти навреди.

— Не ме наричай така!

Това ѝ напомняше твърде силно за отминалата нощ, когато Блейд непрекъснато беше шепнал името ѝ, любейки се с нея.

Шанън искаше окончателно да забрави този смуцаващ епизод. Нямаше нужда да ѝ се напомня за срамните начини, по които той беше накарал тялото ѝ да реагира на докосванията му. Изумително, но това изобщо не беше ѝ се сторило срамно, когато Блейд беше я омайвал с магията си и беше дарявал тялото ѝ със свършена наслада. Беше унижително... вълнуващо... великолепно.

Блейд въздъхна. Нямаше никакво настроение за спорове. Вече беше взел решение. Не виждаше нищо нередно да остане още един-два дни в селото.

— Пеещ дъжд ще се грижи за твоите нужди, докато си тук.

Донякъде умилостивена, Шанън се съгласи с неохота. Харесваше майката на Блейд и вече не се страхуваше от Жълтото куче, но индианското село я изнервяше. Беше чувала много разкази за зверства, за да ги пренебрегне с лека ръка. Но най-голямата заплаха за спокойствието на ума ѝ, беше Блейд. Трябваше само да я докосне и тя усещаше обещанието за рай и ад едновременно.

— Харесва ми твоята жена, синко — изрече плахо Пеещ дъжд. — Тя е силна. Малката Жар птица ще ти даде хубави синове и дъщери. Надявам се да доживея да ги видя.

Майка, син и дядо седяха в типито на Жълтото куче. Мъжете споделяха лулата с тютюн, докато Пеещ дъжд просто седеше и се възхищаваше на високия си, красив син. Тя беше започнала да линее след смъртта на съпруга си, но завръщането на Блейд ѝ възвърна бодростта. Вече не се усещаше на края на живота си.

— Имаш много години пред себе си, майко — предсказа Блейд.
— В известието, което ми изпрати Пиер Лабо съобщаваше за смъртта на баща ми, но и намекваше, че здравето ти не е добро.

— Всичко това се промени в деня, когато ти се върна в селото ни, синко.

Тъмните ѝ очи го обсипваха с любов и гордост.

Тя се беше състарила през изминалите десет години, забеляза Блейд, но не беше загубила нежността си. Това беше едно от качествата, на които баща му толкова много се възхищаваше у нея. Блейд помисли, че тънките линии около устата и очите не отнемаха нищо от красотата ѝ.

— Защо трябва да тръгваш толкова скоро? — оплака се Пеещ дъжд. — Бих искала да видя как ти и Малката Жар птица се обвързвате според нашите обичаи. Ще направим церемония, след това ще има танци. Прекалено много скръб имаше напоследък. Празненството ще създаде много радост на нашите хора.

— Съжалявам, майко, но няма време. Трябва да се върна при кервана и да изпълня задължението си да заведа хората до форт Ларами. Освен това, ако се оженя за Шанън Бранигън, това ще стане по законите на белите — намекна той, не искайки да разгласява, че двамата с Шанън скоро ще се разделят и по всяка вероятност никога повече няма да се видят. — Но ти обещавам, че ще идвам често на гости, форт Ларами не е толкова далече, че да не намеря време да дойда при теб и дядо.

— Във форт Ларами ли ще останеш?

— Да, имам работа там.

— А после? Ще се върнеш ли при своя народ?

— Може би — допусна той.

Честно казано, нямаше представа в каква посока ще поеме животът му, след като залови контрабандистите на оръжие.

Шанън чака колкото можа Пеещ дъжд да се върне в типито тази нощ, но накрая умората я надви. Беше много късно, когато тя се събуди от шумоленето на нечии дрехи.

— Пеещ дъжд?

Дълбокият мъжки глас, който ѝ отговори, веднага я разбуди.

— Не, Малка Жар птица, Пеещ дъжд спи в типито на дядо.

— Махай се оттук! — изсъска Шанън, придърпвайки завивката от бизонска кожа чак до брадичката си.

Блейд въздъхна уморено. Не можеше да я обвинява, че го пъди. Със сигурност се беше държал като дивак, за какъвто го смяташе тя, а не като офицер и джентълмен.

— Успокой се, Шанън, днес си в безопасност. Искам просто да се наспя.

— Спи другаде.

— Не мислиш ли, че ще изглежда странно да спя другаде, след като обявих пред цялото село, че си моя жена?

Той спокойно разгъна завивката, която намери наблизо, и легна до нея.

Шанън замръзна. Блейд дори не я беше докоснал, но плътта ѝ тръпнеше и пареше. Какво не беше наред с нея? Как един нечистокръвен дивак можеше да ѝ въздейства по този начин? Какво щеше да прави, ако той посегнеше към нея? Въпросът беше спорен, защото равномерният ритъм на неговото дишане ѝ подсказваше, че Блейд вече беше заспал.

Двамата прекараха още един ден и една нощ в селото на Жълтото куче. През по-голямата част от времето Шанън стоеше при Пеещ дъжд, докато Блейд подновяваше дружбата си със своя приятел Скачащия бизон и другите млади мъже.

Блейд имаше причина да търси дружбата им. Чувстваше, че те могат да му кажат какво е намислил Бесният вълк. Досега беше научил много малко, знаеше само, че Бесният вълк и неговите ренегати са отговорни за много нападения над заселници, кервани и железници. Според Скачащия бизон Бесният вълк се хвалел, че когато се върне в селото, ще бъде победител. Хората ще го поздравяват като герой, вместо да се отнасят към него като към отхвърлен.

На следващия ден Шанън и Блейд напуснаха селото. Небесата бяха тъмни, гръмотевици отекваха зловецко в далечината, но Шанън не

съжаляваше, че си заминава. Макар да се беше привързала към Пеец дъжд, тя се опасяваше, че Бесният вълк ще се върне за нея, въпреки решението на съвета. Водачът на ренегатите не ѝ се стори човек, който би позволил на няколко старци да му попречат да вземе това, което иска.

Благодарна за коня и одеялото, дадени ѝ на заем, през по-голямата част от деня Шанън яздеше редом с Блейд. Колкото и да ѝ беше трудно, тя се опитваше да не обръща внимание на внушителното му присъствие и на ореола чувственост, който я обезоръжаваше. Ненавиждаше този мъж, опитваше се да си внушава тя, но в същото време осъзнаваше, колко голяма благодарност му дължи. Всичко у Блейд беше противоречиво. Нямаше логика и в чувствата, които тя изпитваше към него.

Блейд като че ли не осъзнаваше беглите ѝ погледи. Изглеждаше необикновено заинтересуван от снишаващото се небе и странните синьо-зелени облаци, които се завихряха над главите им. Очите му толкова често се отклоняваха към необикновеното явление, че Шанън скоро забеляза интереса му към природните стихии. Внезапната тишина, която се възцари, ѝ се стори странна и тя се обърна към Блейд, за да му зададе въпрос. Думите така и не излязоха от устата ѝ. Внезапно над тях започна да се излива пороен дъжд, носен от вятъра в почти хоризонтални потоци и бодящ като хиляди игли.

— Бързай! Бързай, ако ти е мил животът! — извика ѝ Блейд, надвиквайки се с плющенето на дъжда.

— Какво е това?

— Торнадо!

Думата събуди страх в сърцето на Шанън. Макар никога да не се беше сблъсквала с това бедствие, беше виждала смъртта и разрушенията, предизвикани от яростта на природата. Какво ли щеше да направи торнадото тук, в прерията, запита се тя, подгонвайки понито си в главоломен галоп. Къде можеше да се скрие човек, като наоколо не се виждаше нищо, освен затревена равнина и ниски хълмове?

Шанън вече виждаше въртящото се чудовище, което се спускаше от кълбящите се облаци подобно на всепоглъщаща змия. Паника я обзе, когато осъзна, че няма къде да се скрие.

— Блейд...

— Там горе! — и той посочи към редицата заоблени хълмове, които се издигаха наблизко.

Сиво-кафявите възвишения едва се виждаха през завесата на поройния дъжд и отломките, летящи във въздуха, но бяха единствената им надежда за подслон. Ако имаха късмет, щяха да намерят някоя цепнатина или овраг, за да се опазят от напора на торнадото. Блейд се молеше да имат достатъчно време. Не му харесваше мисълта двамата да бъдат отнесени от вихрушката.

Конете бяха нервни, почти извън контрол, когато Блейд и Шанън се закатериха по хълма. Оставаше им все по-малко време. Ревящото чудовище, въртящо се в гибелна спирала, не им позволяваше дори да разговарят. Неравната почва под тях не предлагаше нищо друго, освен туфи подгизнала груба трева и ниски храсти. Никакъв овраг, никаква цепнатина, никакво място, където да избягат от необратимата заплаха на торнадото.

— Блейд, погледни!

Шанън го видя първа. Точно под тях, където оттичането на стопения сняг беше разяло земята през годилите. Оврагът не беше дълбок, но беше по-добре от нищо. Спирайки понито си, Блейд се смъкна от седлото и посегна към Шанън. Тя се пъкна в оврага миг след като тупна на мократа земя. Блейд има присъствието на духа да сграбчи завивките, манерките и оръжията си и да ги хвърли след нея. В мига, когато отпусна юздите, понитата, обезумели от ужас, препуснаха и се изгубиха от очите им. Торнадото вече връхлиташе върху тях, когато Блейд се метна върху Шанън, изблъсквайки въздуха от дробовете ѝ. Тогава здрачът внезапно се смени с пълен мрак и ужасен, непоносим рев изпълни заобикалящата ги бездна.

8.

Ужасна неподвижност се възцари около Шанън. Сякаш беше попаднала в бездна. Да не би да беше умряла? Тежест, която не можеше да избегне, я притискаше надолу към меката земя и прогонваше всички мисли от мозъка ѝ. Дъждът беше спрял — беше сигурна — и вече се смрачаваше. Но най-голямото чудо беше това, че е жива.

— Блейд, можеш вече да ставаш — каза тя задъхана.

Никакъв отговор.

— Блейд.

Пак никакъв отговор.

— Блейд, какво има?

С нарастващо безпокойство тя се извъртя, но не можа да види нищо, освен очертанията на лицето на Блейд.

Тя се измъкна изпод него много трудно и седна за няколко минути, да си поеме дъх. Беше цялата мокра и трепереше от студения нощен въздух. Предпазливо го обърна, питайки се какво може да го е накарало да изпадне в безсъзнание. Ръцете ѝ се движеха бързо, делово по тялото му, но не откри нищо нередно. Когато пипна главата му, ръката ѝ стана лепкава. Кръв! Да не би някакви летящи отломки да го бяха наранили? Припомняйки си, че той беше спасил манерките, тя откъсна парче от ризата му, намокри го с вода и го притисна към раната в усилие да спре кръвенето. Блейд изпъшка, но не се свести.

Нямаше нищо друго, което Шанън би могла да направи. След като покри Блейд с одеялата, които той предвидливо беше им осигурил, тя коленичи, отпусна се на пети до него и го зачака да излезе от вцепенението. Когато се умори, се настани до него, за да сподели топлината на тялото му, и заспа, обгърнала с ръце тънката му талия.

Безпощадното пробуждане на слънчевите лъчи събуди Блейд. Устата му беше суха, главата му туптеше болезнено, крайниците му бяха като от олово, напълно безчувствени. Тогава си спомни торнадото и близката среща със смъртта.

— Шанън!

Тежестта на гърдите му го накара да погледне надолу. Главата на Шанън почиваше на гърдите му. Вълна от неизразима нежност се разля из него и той не можа да се противопостави на подтика да положи закриляща ръка върху разбърканата маса от кестеняви къдрици. Мисълта, че тя може да е ранена — или още по-зле — накара чувствата му да се завъртят в дива вихрушка.

— Блейд?

Шанън се раздвижи, вдигайки глава, за да намери Блейд взрян в нея със странно изражение на лицето.

— Слава богу, че си добре.

Молитвата беше като бездиханна въздишка, която дълбоко трогна Блейд.

— Ранена ли си, Малка Жар птица?

— Не, добре съм. Трябва да съм заспала. Как е главата ти?

— Боли ужасно — оплака се Блейд. — Какво стана?

— Сигурно си бил ударен от някоя отломка, отнесена от торнадото. Часове наред беше в безсъзнание.

Блейд се опита да се надигне, изпъшка и се опря в земята.

— Блейд, какво има?

— Вие ми се свят.

— Зле ли си ранен?

— Не мисля. Най-вероятно е сътресение, така ми се струва.

— Може би трябва да легнеш.

— Виждаш ли конете наблизко?

Шанън огледа прерията и околните хълмове във всички посоки. Въздухът беше прозрачен и чист, слънцето блестеше като ярка топка в небето. Това, което бяха преживели предния ден, изглеждаше невероятно под златистата дневна светлина.

— Не виждам нищо. Конете или са избягали, или са мъртви.

— Проклятие! — изръмжа Блейд, трепвайки от болка. — Май ще трябва доста да вървим.

Слънцето печеше с безпощадна ярост. Прерията беше безкрайна, високата трева стигаше почти до кръста на Шанън, затруднявайки ходенето. Първите няколко мили, Блейд не можеше да се държи на

краката си, често спираше, когато замайването караше главата му да се върти. Освен пушката си той носеше одеяло и манерка, оставяйки другото одеяло и втората манерка на грижите на Шанън. С напредването на деня силите му се върнаха, докато Шанън започваше да изнемогва от изтощение и глад. Нямаха нищо за ядене през този ден, с изключение на плодове, които намериха по храстите до един поток, и див лук.

Почти се беше стъмнило, когато Блейд реши да спрат до един ручей, който се вливаше в река Норт Плат. Ако не беше вчерашният проливен дъжд, леглото на ручея щеше да е сухо, но сега там се плискаше вода, дълбока няколко стъпки. Тъй като бяха вървели в посока северно от Огалала, сега следваха южния бряг на река Норт Плат.

— Почини си тук, Шанън, докато аз отида да хвана нещо за ядене — каза Блейд, след като се беше освежил в ручея.

Щом той се отдалечи, Шанън свали роклята от еленова кожа и се изми щателно в ручея. Ако имаше малко сапун, щеше да измие и косата си, но трябваше да се задоволи само да намокри дългите си къдри, а после да прокара пръсти през косата си, за да я разреши. Сред това я сплете на една дълга плитка. После насочи вниманието си към роклята. Изтърси я и я изчетка с ръце, за да премахне напластената кал и пясък.

Блейд се върна след малко, ухилен до уши, вдигнал по един заек във всяка ръка. Бързо ги одра и изкорми, стъкна огън и ги наниза на шиш, докато Шанън го наблюдаваше с все по-нарастващ апетит. После, хвърляйки кос поглед към нея, той започна да се съблича.

— Какво правиш?

Очите ѝ се разшириха тревожно.

— Ще се изкъпя — изрече той. — Нали не възразяваш?

— О — каза тя тихо.

Бързо обърна глава, правейки се, че ѝ е много интересно да наблюдава печенето на зайците. Но колкото и да се опитваше, не можеше да накара очите си да не се отклоняват към съвършените му широки рамене, тесните хълбоци и дългите крака. Бузите и запламтяха, когато си припомни това мощно тяло надвесено над нея, обладавайки я по най-първичния начин. Той я беше пренесъл във висини, каквито дотогава не знаеше, че съществуват.

Блейд безсрамно нагази в плиткия ручей, осъзнавайки, че Шанън не е чак толкова безразлична, колкото претендираше, че е. Запита се дали ѝ въздейства по такъв начин, както тя на него. Беше спал с много жени в миналото, някои бяха красиви, някои — умни, трети — и двете, но никоя не беше толкова омагьосваща, като Шанън Бранигън. Хрумна му, че тя е твърде добра за него, но това не му пречеше да я иска отново — и отново, — докато не се насити на вкуса и сладостта ѝ. Макар че сериозно се съмняваше, че може да постигне подобно състояние.

Когато зайците се изпекоха, те се нахраниха мълчаливо, наслаждавайки се на вкусното ястие, приготвено от Блейд. Той наблюдаваше, хипнотизиран, как Шанън облизва пръстите си, а гледката на езика ѝ, който се плъзгаше по плътта ѝ, предизвикваше мощни еротични фантазии, които едва не го размекнаха.

— Не знам откога не съм яла нещо толкова вкусно — въздъхна заситена Шанън.

Блейд искаше да каже, че сладката ѝ плът е още по-прекрасно угощение, но не посмя.

— И аз — съгласи се той.

Ставайки почти едновременно, те отидоха при ручея, измиха ръцете и лицата си, а после се върнаха при огъня. Настъпи неловка тишина, докато Блейд не донесе одеялата и ги постла.

— Време е да си лягаме. Имаме да вървим още много.

— Мислиш ли, че ще намерим конете?

— Съмнявам се — изрече полека Блейд, не искайки да дава надежда, когато не виждаше никаква. — Добре, че форт Ларами не е много далече.

Той се изтегна на одеялото и се уви като пашкул.

Шанън направи същото, достатъчно уморена, за да заспи, но твърде силно осъзнавайки застрашителното присъствие на Блейд до нея, за да затвори очи. След като известно време я слуша как се мята неспокойно, той се осмели да запита:

— И ти ли не можеш да заспиш?

— Н-не — заекна Шанън. Нямахте представа, че го смущава. — Не мога да се успокоя.

— Знам един начин да те успокоя — каза Блейд. Шанън дочу усмивка в гласа му и се опита да пренебрегне крещящия му намек. —

Може би мога да ти го покажа.

— Не е необходимо.

— Позволи ми да се любя с теб, Малка Жар птица.

— Няма да ти позволя пак да ме съблазниш, Блейд — заяви Шанън. — Имаш благодарността ми, задето ме измъкна от едно ужасно положение, но само дотам мога да стигна.

— Не ми казвай, че не ти е харесало, защото аз имам достатъчно опит, за да разбера.

— Това няма нищо общо — възрази Шанън. — Достатъчно е да кажа, че повече никога няма да се случи. Сега спи. Още не си се оправил от раната на главата.

— Нерешителността ти няма нищо общо с това, че съм метис, нали? — запита мрачно Блейд.

Шанън умишлено отказа да отговори, не искайки да даде на Блейд удовлетворението да узнае, че наследството му няма нищо общо с нейното решение. Това, което тя не би могла да понесе, беше срамният начин, по който той я караше да се усеща. Възпитанието ѝ забраняваше онова, което се беше случило помежду им. Подобни интензивни чувства бяха запазени за женените двойки, които се обичаха. Тя приписваше на неопитността и огромния страх, вината за разпуснатото поведение и силното желание, с което беше отговорила на умелите ласки и еротичната съблазън на Блейд. Само като си помислеше за това, я обхващаше потиснат копнеж. Би дала душата си, за да почувства ръцете му да я прегръщат, а устата му да изследва тялото ѝ и той да прониква в нея, докато тя не изкреши в диво отдаване.

— Така си и помислих — каза Блейд с дрезгав от отвращение глас. Когато Шанън не отговори, той допусна, че мълчанието ѝ означава, че тя е съгласна с доводите му. — Успокой се, няма да те моля да си цапаш ръцете с един индианец. Лека нощ, госпожице Бранигън.

Шанън трепна, думите му я засегнаха дълбоко. Винаги се беше гордяла със способността си да преценява мъжа според заслугите му, но Блейд не приличаше на никой друг. Можеше да е индианец, но беше повече мъж, отколкото всеки друг, когото тя познаваше. За съжаление, не можеше да му каже какви са чувствата ѝ. Най-добре за двама им беше, да го остави да си мисли, че го презира заради расата му, вместо

да му позволи да разбере колко дълбоко и бързо ѝ беше влязъл под кожата. Освен това, той беше твърде арогантен за нейния вкус.

Следващият ден мина като повторението на първия. Вървяха, докато краката им отказаха, починаха си, а после отново тръгнаха. Говореха малко, спестявайки енергията си, за да могат да се придвижват напред, стъпка по стъпка. Слънцето стана техен враг, печейки ги с безпощадна ярост. Шанън беше загубила бонето си и лицето и ръцете ѝ станаха яркочервени. Луничките по носа ѝ изпъкваха ярко, което Блейд тайно в себе си намираше очарователно. Често спираха, за да берат плодове, а после продължаваха бавно напред.

— Колко още има да вървим, Блейд? — запита Шанън, разчупвайки дългото мълчание.

Не можеше да понася безмълвието помежду им, имайки предвид, че двамата бяха единствените хора на мили наоколо.

Той трепна силно, напевният глас на Шанън беше приятно облекчение, нарушаващо дълбоката тишина, която ги заобикаляше.

— Още два-три дни — пресметна, присвивайки очи в посока към западния хоризонт. — Виждаш ли този висок варовиков хребет ей там? Това е Чимни Рок. Отзад е Скотс Блъф, форт Ларами не е далече от Скотс Блъф.

— Мислиш ли, че керванът още е във форт Ларами?

— Съмнявам се — каза замислено Блейд. — Предполагам, че не са губили много време във форта, след като са купили запаси от храна и разни необходими неща. Имат още много път, докато стигнат Орегон и не могат да си позволят да се бавят. Снегът пада рано в планинските проходи.

— Как ще стигна до Боаз, ако керванът е заминал? — изхлипа Шанън. — Ще мога ли да се присъединя към друг керван?

— Не и преди следващата пролет.

Отговорът на Блейд я зашемети.

— Следващата пролет! Какво ще правя дотогава?

— Сигурен съм, че ще се намери подслон за теб при някое семейство във форта — увери я Блейд. — Това е обикновената процедура. Командващият...

Внезапно думите му замряха и на лицето му се изписа внимателно изражение.

— Блейд, какво има?
— Конници — изрече той късо.
— Какво! Не чувам нищо.
— Ще чуеш.

Той се сниши и допря ухо до земята.

— Какво можем да направим?
— Нищо. Конете са подковани. Не са индианци.

Шанън зяпна, смаяна от способността на Блейд да чува неща, които друг не чуваше. Минаха няколко напрегнати минути, преди конниците да се появят в полезрението им. Те галопираха в редица двама по двама, приближавайки се през безбрежната прерия.

— Кавалеристи — каза Блейд.

Гласът му беше съвършено безизразен, лицето неразгадаемо.

— Слава богу. Може би ще мога да стигна форт Ларами, преди керванът да е заминал.

Те наблюдаваха в безмълвно съзерцание приближаването на колоната. Дълбоко в сърцето си Блейд знаеше, че пристигането във форт Ларами означаваше краят на всякакви контакти между него и Шанън. Нейната репутация вече беше съсипана от факта, че е била отвлечена от индианци и е прекарала известно време сама в компанията на един метис. Мнозина веднага щяха да я осъдят за нещо, над което тя нямаше контрол. Жените, похитени от индианци, обикновено биваха изнасилвани. Шанън би могла с основание да отрече това обвинение, въпреки факта, че това, което беше направила, би могло да бъде изтъкувано от някои като изнасилване. За нейно собствено добро, Блейд вече беше решил да прекратят всякакви контакти, щом стигнеха във форта.

Остра и необяснима болка поразя Шанън при мисълта, че Блейд ще се превърне в чужд човек за нея, щом стигнат форт Ларами. Инстинктивно осъзнаваше, че не би било прилично да поддържа приятелство с метис.

Откога се тревожиш кое е прилично, запита едно гласче в главата ѝ. Нима майка ѝ не ѝ беше казвала винаги, че е мъжкарана и безразсъдна?

— Идват, Шанън — изрече Блейд, отвличайки я от мислите ѝ. Предупреждението се оказа излишно. Лейтенантът, който командваше колоната, вече даваше сигнал на конниците да спрат.

Той слезе и се приближи към Шанън, отмери изискан поклон и запита:

— Госпожица Бранигън, предполагам?

Въпреки умората напуканите устни на Шанън се отвориха в усмивка.

— От плът и кръв, лейтенанте.

— Прелестна при това, госпожице Бранигън — направи ѝ той галантен комплимент. — Аз съм лейтенант Роналд Гудман. Пратени сме от форт Ларами да ви спасим.

— Така ли? — запита изненадана Шанън.

— Вашите приятели от кервана съобщиха, че сте била отвлечена от Бесния вълк и неговата банда ренегати. Бяха непреклонни в желанието си да ви открием, особено младото семейство Джонсън.

— Още ли са във форта? — запита обнадеждена Шанън.

— Трябваше да заминат тази сутрин — разкри лейтенант Гудман, попарвайки надеждите ѝ. — Новият водач ги чакаше във форта и потеглиха за Орегон. С изключение на Клайв Бейли, разбира се, който управлява факторията във форта.

Внезапно Гудман като че ли забеляза присъствието на Блейд, който стоеше безмълвен до Шанън, и на лицето му се изписа озадачена усмивка.

— Вие ли сте метисът, когото наричат Блейд?

Долната му устна се изви презрително, докато оглеждаше Блейд с едва прикривано презрение. Очевидно не харесваше диваците и не го беше грижа кой ще разбере това.

— Аз съм Суифт Блейд.

— Защо сте пеша? Неприятности ли имахте с Бесния вълк? Бяхме готови да помогнем, но виждам, че сте се справили.

— Това е дълга история, лейтенанте, която ще бъде повече от щастлив да разкажа по-късно. Точно сега предлагам да заведете госпожица Бранигън във форта. Тя преживя мъчителни изпитания.

Устата на лейтенант Гудман се изпъна в недоволна черта.

— Няма нужда някакъв метис да ми казва как да си върша работата — изрече той кисело. После се обърна към Шанън. — Извинете ме, госпожице Бранигън, обикновено не съм толкова небрежен. Можете да яздите с мен, има още един кон за метиса.

Шанън хвърли изпитателен поглед към Блейд, но стоическото му изражение не й казваше нищо. Ако се беше почувствал разгневен заради пренебрежителните забележки на Гудман, запазваше гнева си добре прикрит. Но после, в момент на откровение Шанън забеляза студената ярост в очите му и разбра, че не е толкова безразличен, колкото се показваше. Колкото до нея, тя беше ядосана, макар да нямаше представа защо, като се изключи това, че не й изглеждаше редно да нареждат Блейд в редицата на диваците, понеже беше наполовина бял. Не беше и толкова сигурна, че всички индианци са лоши. Много се възхищаваше на Пеещ дъжд и се беше научила да уважава Жълтото куче. Но се страхуваше от Бесния вълк и другите като него.

Стиснатите юмруци бяха всичко, което Блейд си позволяваше да покаже като реакция. Работата му беше да намери контрабандистите на оръжие, а не да се бори с предразсъдъци. Когато прие задачата, знаеше, че ще срещне трудности. Това беше неизбежно. Мъже като лейтенант Гудман, не бяха по-добри от Бесния вълк и неговите ренегати. Те мразеха, без да правят разлика.

Лейтенант Гудман помогна на Шанън да се качи на коня му и с лекота се метна зад нея. Шанън почувства ръката му да докосва гърдите й, когато посегна, за да хване юздите, и се намръщи. Не я беше грижа за начина, по който арогантният лейтенант говореше на Блейд, нито пък оценяваше нахалната му фамилиарност.

— Не исках да казвам нищо пред мъжете, госпожице Брайтън, но всичко наред ли е с вас? Индианците... м-м... не ви направиха нещо лошо, нали?

Интонацията му подсказа на Шанън точно какво си мислеше той, че са й направили индианците.

— Много добре съм, лейтенанте — увери го тя. — Не ме нараниха по никакъв начин.

Тя наблегна на тези думи, искайки той да разбере съвсем ясно, че не е била изнасилена.

— Ами метисът? Опитът показва, че не може да им се вярва. Надявам се, че не се е опитал да... искам да кажа...

— Лейтенант Гудман — изрече Шанън раздражена. — Блейд ме спаси от Бесния вълк и от една ужасна съдба. Дължа му благодарност,

каквато никога няма да мога да му върна. Моля ви, не говорете за него по такъв презрителен начин.

Зашеметен, Гудман остана съвършено занемял. Изглеждаше така, сякаш пищната брюнетка предпочита дивия сиукс пред един изискан джентълмен като него. Той лениво се запита дали индианецът вече не я е съблазнил. Или е била изнасилена от него и прекалено много се срамува да си го признае? Сериозно се съмняваше, че ирландката е толкова невинна, колкото претендираше. Беше стояла в компанията на индианци прекалено дълго, за да остане девица. Тъй като репутацията ѝ вече беше под въпрос, помисли обнадежден Гудман, може би щеше да успее да я убеди, да се покаже благосклонна и към него.

Красив мъж със светлокестенява коса, светлосини очи и тънки мустаци, Гудман наскоро беше навършил тридесет години. Висок и слаб, той изглеждаше много добре в униформа и си го знаеше.

Вървяха право на запад, като спираха само за да дадат почивка на конете и да се нахранят. Скоро стигнаха Чимни Рок. Хълмът се издигаше сред бездната между небе и земя, осеяната с кактуси земя сякаш се надигаше срещу него. Продължиха и се устрои на лагер при Скотс Блъф, разкошна заоблена верига от скалисти хълмове, обагрени в деликатна охра и меко розово.

Шанън виждаше Блейд само отдалеч. Той се държеше повече или по-малко настрана от другите и внимателно я избягваше. С остро съжаление Шанън осъзна, че това вероятно беше за добро. Но не можеше да не го следва с очи и да си припомня, да си припомня...

Вдигнаха лагера още на зазоряване. Шанън се почувства добре отпочинала, след като беше прекарала нощта сравнително удобно в малката палатка на лейтенант Гудман. Времето беше топло и сухо, и той с хората си, спаха под звездите. Според Гудман щяха да бъдат във форт Ларами по-късно този ден.

Стигнаха до бърз поток в подножието на едни безплодни хълмове, вливащ се в река Плат. Отвъд него се простираше зелена поляна, осеяна с храсти, а сред тях, на мястото, където река Плат се сливаше с река Ларами, лежеше голямата крепост Ларами. Американското знаме се вееше на висок пилон, увенчаващ възвишението вляво от потока. Отзад се простираше редица от сухи пустинни хребети. Преминаха ручей Ларами, чиято вода силно беше

спаднала това лято. Шанън отбеляза с интерес, че имаше мост, който обаче още не беше довършен.

Колоната прекоси една малка равнина, слезе в ниското и продължи нагоре по плиткия бряг, за да се приближи към форта.

Форт Ларами беше създаден от Американската компания за търговия с кожи. През 1849 г. беше купен и определен за армейски гарнизон, с цел закрила на преселниците от индианците, които ставаха все по-враждебни след период на относителен мир. Форт Ларами нямаше обичайния вид на укрепление със защитни стени. Първоначалните планове предвиждали изграждането на стени от греди или камък с няколко блокауса, но тъй като заплахата от страна на индианците по това време не била особено голяма, а и нямало време, форт Ларами бил построен без стени.

Къщите, квартирите и сградите от кирпич и глина бяха издигнати около един двор, или по-скоро параден плац, почти сто и тридесет квадратни фута. Всички бяха обърнати с лице към него.

Казармените помещения на кавалерията и пехотата стояха отделно, всяко подразделение си имаше собствена столова и кухня. Офицерските квартири гледаха към плаца, също както лавката, пощата, караулната, квартирите на несемейните офицери, на хирурга и двуетажният клуб, наричан „Лудницата“. Шанън щеше да научи по-късно, че в „Лудницата“ се организираха много веселби и танцови забави, защото колкото и да беше странно, в цялата му история, фортът никога не беше нападан от индианците.

На бреговете на река Ларами се намираще отходното място, което обслужваше четири полка. Оттам мръсната вода отиваше към реката.

Във форта имаше пощенска служба, която представляваше и фактория за индианците и преселниците.

Докато колоната минаваше по оживения плац, Шанън с учудване видя високи индианци, загърнати в колоритни одеяла, да вървят сред хората или да се облягат пред вратите на сградите. Живописно облечени индианки стояха по двойки и си приказваха, ярките им дрехи се открояваха сред сините облекла на военните.

Колоната спря на прашния плац. Лейтенант Гудман слезе и свали Шанън от седлото така, сякаш тя изобщо не тежеше. Почти веднага

един възрастен мъж със сива коса и рошави вежди излезе от една от постройките, на която имаше надпис „Поща“.

С няколко дълги крачки той стигна до Шанън и протегна ръка в искрено приветствие.

— Добре дошла отново в цивилизацията, госпожице Бранигън. Аз съм полковник Гриър — каза той, усмихвайки се топло. — Не знаете колко се радваме да ви видим жива и здрава. Сигурен съм, че за вас е било мъчително преживяване, но сега можете да оставите всичко това зад гърба си.

Той се обърна към лейтенант Гудман.

— Добра работа, лейтенанте, печелите похвала за това. Можете да подадете рапорта си по-късно в канцеларията ми. Разпуснете хората си.

— Тъй вярно.

Лейтенант Гудман отдаде чест, зарадван от похвалата на полковника.

— Елате, госпожице Бранигън, можете да останете при семейството ми, докато се намери квартира за вас. Имам дъщеря почти на ваша възраст и съпруга, която несъмнено ще ви глези така, както глези и нашата Клеър.

— Почакайте — възрази Шанън. — Ами Блейд?

— Кой, по дяволите, е Блейд? — запита озадачен Гриър.

— Суифт Блейд — поясни тя. — Той е мъжът, който ме спаси от Бесния вълк. Лейтенант Гудман и неговите хора ни намериха едва преди два дни, след като изгубихме конете си.

Полковник Гриър хвърли поглед към Блейд, който стоеше облегнат на коня си в лениво съзерцание. Устата му беше извита в изражение на върховна досада... а може би развеселеност? Гриър махна небрежно към красивия метис.

— Метисът ще бъде възнаграден. Не се занимавайте с него.

Хващайки я решително за ръката, той я поведе, без да ѝ позволи да каже поне дума на Блейд. И той самият не продума, не направи никакъв жест. Просто погледна Шанън с тъмните си, пронизителни очи, дълбоки и тайнствени като среднощното небе.

9.

— Скъпа, какво ужасно, невероятно изпитание — изрече съчувствено Моли Гриър.

Приятна матрона на средна възраст, Моли цъкна с език в съпричастие, докато помагаше на Шанън да влезе във ваната с димяща вода. Дъщеря ѝ Клеър, ослепителна брюнетка с виолетови очи, която изобщо не приличаше на родителите си, стоеше наблизко с пресметливо изражение на прелестното си лице.

— Какво ти направиха индианците? — запита тя направо. — Изнасилиха ли те? Колко бяха...

— Клеър! — ахна ужасена Моли, потресена от неделикатните въпроси на дъщеря си и жестоките ѝ предположения. — Не притеснявай госпожица Бранигън. Къде са ти маниерите? Тя е гостенка в дома ни и ако иска да знаем какво ѝ се е случило, ще ни го каже.

— Нищо не се е случило, наистина — побърза да каже Шанън. — И моля ви, наричайте ме Шанън.

Всички ли щяха да предположат, че е била изнасилена от индианците? Господи, каква бъркотия!

— Разбира се, че не, скъпа — изрече съчувствено Моли. Тонът на гласа ѝ подсказваше, че не е убедена в искреността на Шанън.

— Наричай ни Моли и Клеър. И моля те, не обръщай внимание на Клеър, тя е доста пряма. Не бързай, изкъпи се, докато аз се погрижа за вечерята. Клеър може да ти прави компания, ако внимава как се държи. Когато станеш готова, ще намериш дрехите си в онези сандъци до стената. Приятелите ти ги оставиха. Толкова бяха сигурни, че онзи метис, когото сте били наели за водач на кервана, ще те намери и ще те върне благополучно.

Клеър изчака Моли да излезе от стаята, преди да се примъкне поблизо и да каже:

— Завиждам ти, че си била насаме с метиса. — И потръпна деликатно. — Видях го да минава през плаца. Може да е наполовина

дивак, но е най-красивият мъж, когото някога съм виждала. Изглежда толкова силен и жесток, само като си помисля за него, се плаша.

— Ако говориш за Блейд, той ме спаси от Бесния вълк. Изобщо не се плаша от него.

— Блейд? Така ли се казва? Някак си му отива. — Тя се изкикоти при представата, която името му предизвикваше. — Насили ли те? Див любовник ли е?

Тя облиза устни в нетърпеливо очакване отговора на Шанън.

— Наистина, Клеър — изрече укорително Шанън, — нищо не се е случило. Само благодарение на навременната му намеса се върнах невредима. Това е всичко, което ще кажа по този въпрос.

— Просто полюбопитствах — изрече заядливо Клеър. Обидена, тя отиде до прозореца, нравейки се, че наблюдава движението отвън, докато Шанън довършваше банята си.

— Ето го, влиза в канцеларията на татко.

Трудно беше да се прави на безразлична пред пороя от конкретни въпроси на Клеър и нескриваното ѝ любопитство. Добре беше, че красивата брюнетка не можеше да чуе дивото туптене на сърцето на Шанън. Блейд щеше ли да разкаже всички интимни подробности от спасяването ѝ? Или щеше да бъде дискретен и да не споменава как точно е успял да я изведе от селото на Жълтото куче с толкова малко затруднения? Тя не можеше да не се тревожи, защото не се искаше особено силно въображение, за да си представи как ще се отнасят с нея хората, ако подозират, че е спала с индианец.

Блейд наближи канцеларията на полковник Гриър, където беше призован да се яви само преди няколко минути. Разбра, че ще бъде разпитан сериозно от командващия на форта и се надяваше отговорите му, да го удовлетворят. Още не беше имал време да се отбие при Клайв Бейли, но възнамеряваше да го направи веднага, щом излезеше от канцеларията на полковник Гриър. Толкова беше закъснял, за да успее да отведе Шанън във форта, че се страхуваше, че Бейли вече се е отървал от контрабандното оръжие. Питаше се и дали е пристигнал Уейд Ванс, свързката му. Получи отговор на въпроса си, когато беше въведен в канцеларията на полковник Гриър и видя, че полковникът не беше сам. Майор Ванс наистина беше пристигнал и седеше на стола

срещу бюрото на полковника. Лейтенант Гудман също присъстваше, застанал „свободно“ пред началниците си.

— А, Суифт Блейд, елате — каза полковник Гриър, давайки знак на Блейд да се приближи. — Познавате лейтенанта, а другият джентълмен е майор Ванс. Той току-що пристигна по назначение във форт Ларами и е мой заместник — командващ.

Блейд поздрави двамата мъже с леко кимване, внимавайки изражението му да не издаде, че и преди е виждал майора, когото познаваше и уважаваше от много години насам.

— Лейтенант Гудман ми каза, че патрулът му е попаднал на вас и госпожица Бранигън на около тридесет мили на изток от форта. Знаем, че сте проследили младата дама, след като е била отвлечена от сиукски ренегати, но какво се случи? Трудно ли я измъкнахте от Бесния вълк?

— Госпожица Бранигън беше отведена в сиукското село от Бесния вълк, който искаше да я вземе за съпруга — обясни Блейд. Внимаваше да не я нарича Шанън. На никой индианец не би било позволено да се държи така възмутително интимно.

— За щастие стигнах в селото навреме, за да осуетя плановете на Бесния вълк за младата дама.

— И как точно успяхте да постигнете това невероятно нещо? — запита Гудман с откровен скептицизъм. — От това, което знаем за Бесния вълк, той е безразсъден ренегат, който си създава собствени правила.

— Тъй като беше отвел госпожица Бранигън в селото на Жълтото куче, беше длъжен да се съобрази с правилата на съвета. Аз се застъпих пред Жълтото куче и пред съвета да пуснат госпожица Бранигън и те отсъдиха в моя полза.

Това беше доста просто обяснение, но Блейд нямаше намерение да навлиза в подробности относно освобождаването на Шанън.

— Защо да го правят? — запита заинтересуван полковник Гриър. — Познавате ли Жълтото куче лично? От неговото село ли сте? Защо не сме ви виждали преди във форта?

— Живеех с баща си, който беше трапер — обясни Блейд, решен да не казва цялата истина. — Когато той умря, бях разузнавач известно време във форт Киърни, а после отидох в Сейнт Луис, където ме наеха като водач на кервана.

— Това все още не обяснява, защо съветът е взел решение във ваша полза — възрази Гудман, убеден, че Блейд лъже.

— Дайте му шанс — обади се майор Ванс, намесвайки се в разговора за първи път. — Младежът е проявил смелост, спасявайки госпожица Бранигън. Малцина мъже биха се опълчили срещу авторитета на Бесния вълк.

— Е? — настоя Гудман, хвърляйки остър поглед към Блейд. — Кажете ни как постигнахте това чудо.

— Прекарах ранното си детство в селото на Жълтото куче — разкри Блейд. — Майка ми беше сиукска. Бесният вълк не е много обичан в селото. Има си последователи, но повечето са горещи глави и отхвърлени като самия него.

— Майка ви мъртва ли е? — запита остро Гриър.

— Да — излъга Блейд, поради някаква неясна причина не искаше да разгласява местонахождението на майка си и да разкрива връзката си с Жълтото куче.

— Благодарни сме, че госпожица Бранигън се върна жива и здрава — каза Гриър.

— Какъвто и метод за убеждаване да сте използвали, със сигурност спечелихте благодарността ни — добави Ванс с нескривано възхищение.

Лейтенант Гудман хвърли пронизителен поглед към Блейд.

— Усещам, че не ни казвате всичко.

Блейд се стегна.

— Лъжец ли ме наричате?

Лицето му стана като от камък, устата се превърна в тънка линия на фона на загорялата кожа. Не харесваше самоуверения лейтенант, изобщо не го харесваше. Имаше нещо у него, което не му вдъхваше доверие.

Гудман усети тихата заплаха в мрачните черти на Блейд и страхливо реши да не се забърква с този жесток метис, страхувайки се, че ще си навлече неумолимия му гняв.

— Не съм искал да ви засегна със забележката си, Суифт Блейд — избухна той. — Никой не поставя под въпрос правдивостта на думите ви. Само искаме да чуем цялата история.

Майор Ванс скри една усмивка зад дланта си. Не бе идвал отдавна във форта, но много му хареса да види как напереният

лейтенант трепери пред стоманения поглед на Блейд. Гудман беше любимецът на полковника, който не можеше да греши. Лично Ванс не го харесваше и беше доволен да забележи, че Блейд споделя чувствата му. Преценката му още не го беше подвеждала.

— Стига, — предупреди ги строго Гриър. — Мисля, че ни казахте всичко, което искахме да знаем, Суифт Блейд. Какви са плановете ви сега? Керванът вече нае друг водач, а няма да има други до следващата пролет.

Блейд изгледа изпитателно полковника.

— Да не би да ми предлагате работа?

— Има една, ако се интересувате — изрече полека Гриър. — Е?

— Зависи какво имате предвид.

— Трябва ни разузнавач. Предишният умря от ухапване на гърмяща змия. Работата е ваша, ако я искате.

Блейд се престори, че обмисли предложението, поглеждайки към майор Ванс изпод полуспуснатите си клепачи. Майорът кимна едва забележимо и това му даде необходимия отговор.

— Мисля, че ще приема предложението ви, полковник Гриър.

Усмихна се и протегна ръка. Гриър не се колеба, приемайки ръкостискането му, за да подпечатат сделката.

— Идете при интенданта, той ще ви определи квартира. Ако ви трябва кон, изберете си от нашите конюшни.

Блейд кимна рязко, обърна се и излезе от стаята.

— Страхувам се, че допуснахте грешка — каза намръщено Гудман. — Не вярвам на този метис. Сиуксите са диваци, които не се приспособяват лесно към цивилизацията.

— Дайте му шанс — обади се Ванс. — Изглежда ми надежден. Ако е имало нещо, сигурен съм, че госпожица Бранигън ще каже.

Полковник Гриър кимна мъдро и лейтенант Гудман нерешително изостави темата, заклевайки се да държи метиса под око, защото нещо му подсказваше, че този човек не е това, за което се представя.

Блейд не се оплака, когато му отредиха една стаичка зад ковачницата, която очевидно не беше достойна за действащ армейски офицер или обикновен войник. Поне щеше да бъде сам, без никой да го следи къде ходи.

Но когато отиде да си избере кон, го очакваше изненадата на живота му. Дъвчейки доволно сеното, сред другите животни стоеше Боец. Блейд пъхна два пръста в устата си и изсвири пронизително. Ушите на сивото пони мръднаха, то изцвили и се отпрати към него, за да го приветства. Блейд го почеса по главата и му заговори с тих глас.

— Май ви познава, господине.

Блейд се извърна, когато началникът на конюшната се появи до него.

— Така е, мой е от много години насам. Много сме пътували с него. Как е стигнал тук?

— Дойде преди няколко дни. Помислих си, че някой ще си го познае рано или късно. Аз съм Сам Даниелс.

— Аз съм Суифт Блейд, но Блейд е напълно достатъчно — отвърна младият мъж. — Току-що се наех за разузнавач. Не си и помислях, че ще намеря Боец. Сам ли беше?

— Да, и се запъти право насам, сякаш ви е чакал. Откраднат ли беше?

— Изгубих го в торнадото преди няколко дни. Предположих, че е мъртъв. Радвам се да видя, че съм сгрешил. Липсваше ми това старо момче.

— Искате да кажете, че трябва да седя тук цялата зима? — изхлипа Шанън. — Какво ще правя? Сигурни ли сте, че никакъв друг керван няма да мине оттук до края на годината?

Шанън седеше на масата, приготвена за вечеря, заедно със семейство Гриър и се наслаждаваше на великолепно приготвеното ядене, докато Моли цъкаше с език заради малките порции, които тя си сипваше. Шанън живееше вече няколко дни при семейство Гриър и полковникът беше обещал да потърси възможност да я изпрати към Айдахо.

— Знам колко сте разочарована, Шанън, но се боя, че нищо не мога да направя по този въпрос. Вече е септември и планинските проходи до Боаз скоро ще станат непроходими. Освен това, пътят Боузман е подложен на непрекъснати нападения в последните месеци. Получихме известие, че групи дървари от форта Фил Киърни са били нападнати из засада от банда ренегати, двадесет или тридесет,

фортовете Фетърман и Рино съобщават за подобни събития. Почти няма сигурност извън стените им и предупредих Уилсън да избере друг маршрут.

— Франк Уилсън ли?

— Да, беше избран за водач на кервана, след като Клайв Бейли се отдели от тях.

— Аз имам добри приятели сред преселниците... те в опасност ли са? — запита уплашена Шанън.

— Винаги има опасност в земите на индианците — отвърна тактично Гриър. — Опитавме се да подпишем договор със сиуксите за правото да пътуваме през земите им, но вождовете се оттеглиха от преговорите. Всеки, който минава по пътя Боузман, рискува опасности и възможни нападения.

— Чували сте за клането Фетърман, нали? — продължи той. Шанън поклати отрицателно глава. — Уилям Фетърман беше амбициозен млад капитан във форта Фил Киърни, изпратен с осемдесет мъже да измъкне керван с дървен материал изпод обстрел. Един хитър млад сиукс, Лудият кон, примами патрула в засада и избил всички, включително дървосекачите.

Разказът на полковника така изнерви Шанън, че тя млъкна, дъвчейки замислено. Ако трябваше да остане във форт Ларами, имаше много неща, които трябваше да премисли. Изглеждаше така, сякаш щеше да ѝ се наложи да остане тук цялата зима, поне до началото на лятото, когато започваха да пристигат кервани. За щастие, имаше пари в един от сандъците, които семейство Джонсън бяха оставили, но те щяха да ѝ трябват, за да си купи място в следващия керван. Добросърдечната Моли Гриър ѝ предложи да остане да живее при семейството ѝ толкова, колкото поиска, но Шанън не искаше да им се натрапва за толкова много време.

— Полковник Гриър, няма ли начин да си изкарвам издръжката? — запита тя. — Чувствам се неудобно да злоупотребявам с любезността ви.

— Глупости, скъпа, можете да останете колкото искате — усмихна се топло Моли. — Не за първи път отваряме дома си за гости. Така става по западната граница.

— Оценявам великодушието ви — отвърна Шанън, — но сигурно има нещо, което бих могла да върша.

— Не си затруднявайте хубавата главичка с това, скъпа — намеси се полковникът. — Доволни сме, че сте при нас.

— Татко, не казваше ли, че търсите учителка? — намекна невинно Клеър. — Шанън ще бъде идеална за тази работа.

— Не мисля, че тя ще...

— Учителка ли? — запита Шанън със събуден интерес. — Разкажете ми за това.

— Щом настоявате. Опитвах се да примамя някоя учителка, за да обучава десетината деца на офицери, назначени във форта. Като че ли никой не проявява интерес да преподава в училище, в сърцето на сиукска земя.

— Аз се интересувам — чу се да казва Шанън, изненадана от себе си. — Получила съм добро образование и смятам, че имам квалификацията за тази работа. Има и заплата, нали?

— Разбира се, а и собствена къщичка точно до училището. Да не би да искате да кажете, че ще си помислите?

— О, да. Бих искала да бъда полезна, вместо да седя тук цяла зима и да не върша нищо — увери го Шанън.

— Добре — изрече полковник Гриър — щом сте сигурна. Една учителка ще ни бъде от полза. Опитвах се да заинтересувам Клеър, но без полза.

— Кога мога да започна? — запита с готовност Шанън.

— Има да се свърши малко работа, за да се приведат училището и къщата ви в добро състояние. Ще се опитам да наема някого, но ни липсва работна ръка. Не би трябвало да минат повече от две седмици, преди всичко да бъде подредено.

— Сигурна съм, че мога да се справя и сама — каза тя.

— Ще ви помогнем, Клеър? — предложи любезно Моли.

Клеър се принуди да се съгласи с неохота.

— Кога ще мога да се преместя в къщата? — запита Шанън.

— Толкова ли бързате да ни напуснете? — смъмри я бащински полковник Гриър. — Когато къщата стане обитаема, можете да се преместите.

— Не че намирам гостоприемството ви за недостатъчно — увери го Шанън, — но просто бих искала да започна да преподавам възможно най-скоро.

Тази вечер лейтенант Гудман се отби на посещение. Шанън не беше изненадана да научи, че лейтенантът често идва тук на гости и че двамата с Клеър са почти годеници. Като за мъж, който се предполага, че е влюбен, помисли Шанън, той отклоняваше поглед към нея прекалено често. Клеър сигурно също беше забелязала това, защото хвърляше остри погледи към нея при всяка възможност. Когато Гудман покани Клеър да се разходят, а Шанън да се присъедини към тях, тя учтиво отказа. Със сигурност не искаше да се забърква в любовната им история.

Блейд стоеше скрит в сенките до квартирата на полковник Гриър. Питаше се какво ли прави Шанън, ако стаята, където току-що заблещука светлинка, беше нейната. Толкова близо и същевременно толкова далеч, помисли той със съжаление. Двата бяха много различни, не беше съдено да бъдат нито приятели, нито любовници. Но той искаше да бъдат и двете. Стоя отвън, докато светлината зад прозореца на горния етаж угасна, после се върна мрачен в стаичката си, припомняйки си с жива яснота нощта, когато беше взел девствеността на Шанън и беше докоснал рая.

Ако Блейд беше Уакан Такан, щеше да може да прочете мислите на Шанън, да усети как душата и тялото ѝ го викат. Липсваше ѝ успокоителното му присъствие, голямото му тяло до нейното през нощта. Бяха прекарали заедно толкова много дни и нощи, че тя беше привикнала с компанията му, приемаше я съвсем естествено. Чувствата ѝ към Блейд бяха толкова объркани, че ѝ беше трудно да се справи в тях!

Той беше рискувал живота си, за да я спаси, макар че методите му бяха груби и тя беше загубила невинността си. Но простата благодарност не можеше да опише това, което тя изпитваше към него. Не можеше да го мрази, привличането между тях беше твърде силно. Хрумна ѝ, че той се беше любил с нея така, сякаш наистина искаше да направи първия път незабравим. Блейд не беше като никой друг мъж. Наистина ли имаше значение, че е метис?

Клайв Бейли беше щастливец. Беше се върнал във факторията си, за да я намери преуспяваща под нещото ръководство на един мъж от Айова на име Бърт Дънлап. Съпругата му Айрис шиеше дрехи и ги

продаваше в магазина. Но след връщането си, той вече нямаше нужда от тях, затова ги освободи, преди да са открили по някаква случайност контрабандното оръжие. След това успешно беше продал оръжията на Бесния вълк срещу цяло състояние в злато — злато, което ренегатите бяха откраднали от дилижанс, превозващ скъпоценния метал за заплати на работещите по строежа на железницата. Бейли дори беше поискал и получил повече от това, за което се беше пазарил. Беше разгневен от нападението на Бесния вълк в прерията и заплаши да не му даде оръжията, ако не получи повече злато. Понеже не споделяше алчността на белите за злато, Бесният вълк се съгласи с лекота.

Бейли толкова бързаше да се отърве от контрабандното оръжие, че отиде на срещата, определена му от Бесния вълк, скоро след като пристигна във форт Ларами. Беше научил от ренегата, че Блейд е заминал от селото на сиуксите заедно с Шанън Бранигън и вероятно щеше скоро да пристигне във форта.

Чувствата му по този повод бяха смесени. Не се знаеше много за този метис, с изключение на това, че се е появил неизвестно откъде, за да се наеме като водач. Много препоръчан от армията, Блейд беше нает, без никой да го види, и бе пристигнал в Индипендънс дни преди керванът да потегли. Макар че Бейли нямаше оплаквания от работата му, мъжът изглеждаше прекалено образован, за да бъде просто обикновен метис, а и прекалено любопитен.

Въпреки това, Бейли с облекчение се отърва от оръжията и скри златото, което щеше да му стигне за много време. Един ден, преди диваците да избият всичко живо по западната граница, той щеше да се върне в цивилизацията и да харчи богатството си. Но не можеше да изтрие от паметта си последните думи на Бесния вълк:

— Доведи ми Малката Жар птица и останалото злато е твое.
Това беше съблазнително предложение.

10.

Стъпките на Блейд бяха съвършено безшумни, когато приближи към задната стена на факторията на Клайв Бейли. Фургонът, с който Бейли беше прекосил равнините, стоеше като изоставен под светлината на бледия лунен сърп. Нощта беше тиха, въздухът свеж, с обещание за зима. Среднощният набег на Блейд не привлече нищо внимание, благодарение на индианските му умения. С безшумни движения на пума, той се вмъкна във фургона.

Тъй като фургонът беше почти празен, не му беше трудно да отвори фалшивото дъно. Остро разочарование го прободеше, когато разбра, че оръжията са били извадени оттам. Бяха или вече доставени, или скрити някъде в магазина на Бейли. Спускайки се на прашната земя, Блейд обиколи сградата, докато не откри един незарезан прозорец отзад. Надигна се на мускули и влезе вътре, широките му рамене едва се провряха през тесния отвор.

Щом се вмъкна, Блейд се озова в склада на магазина, където нямаше други прозорци, освен този, през който беше влязъл. Зарови се в джобовете си, за да намери кибрит, светна и вдигна клечката. Намери се пред една затворена врата, която заподозря, че води към основното помещение на магазина. Видя остатък от свещ на една от близките бали и внимателно го запали. После щателно запретърсва склада. Не намери нищо, което дори и малко да прилича на оръжие, или нещо друго подозрително. Макар да се съмняваше, Бейли да е толкова глупав, че да скрие оръжието в самия магазин, той предпазливо отвори вратата и влезе в голямото помещение, претърпкано с всякакви стоки. Без да губи много време, започна да рови из кутиите и торбите, складирани по рафтовете и на пода.

Нуждата от бързане го направи небрежен и той закачи една консервна кутия, кацнала на ръба на една полица. Тя се залюля за един изпълнен с напрежение момент, а после падна на пода. Дробовете на Блейд се изпълниха с въздух, после той полека го изпусна, загасвайки свещта и клекна зад тезгяха. Изчака със затаен дъх, за да види дали

грубата му грешка не е събудила Бейли, който живееше над магазина. Внезапно един люк се отвори отгоре и Бейли, с нощна дреха над панталоните, с пушка в едната ръка и лампа в другата се появи на най-горното стъпало.

— Кой е там? — извика той, вдигайки високо лампата, за да освети тъмната вътрешност на магазина.

Блейд изпъзля на четири крака към отворената врата на склада и се плъзна през нея. Чу стъпките на Бейли да слизат по стълбата, после той тръгна из магазина, а след това се спря пред вратата на склада. Блейд осъзна, че ако го намерят да се навърта там, където няма работа, рискува да го обвинят и обесят. Президентът Джонсън го беше предупредил, че трябва да разследва самостоятелно, и той не беше сигурен, че дори майор Ванс ще му помогне, ако се забърка в някоя неприятност.

Бейли нахлу в склада, когато Блейд се гмурна през прозореца.

Макар да беше късен час, една самотна светлинка още блещукаше в прозореца на една от офицерските квартири. Три кратки почуквания предизвикаха незабавен отговор.

— Чаках те. Закъсняваш.

Блейд се вмъкна вътре и Уейд Ванс бързо затвори вратата зад него. Това бе втората частна среща, която метисът имаше с него, след като беше пристигнал във форт Ларами. Блейд вече беше му съобщил подозренията си за Клайв Бейли и беше получил разрешение да претърси факторията за контрабандно оръжие.

— Няма ги! — обяви Блейд с ужасна ругатня. — Бейли вече се е освободил от оръжията. По дяволите, исках да го закова.

— Не се обвинявай, Блейд — заутешава го Ванс. — Той е един хитър кучи син. Склонен съм да се обзаложа, че това не е първият път, когато се забърква с незаконно оръжие. Питам се дали си няма съучастник?

— Ако не бях отделил време да търся Шанън, щях да имам доказателството, което ни е необходимо. Сега ще трябва да чакаме и да видим дали Бейли няма да тръгне на изток през пролетта и да докара още оръжия — измърмори кисело Блейд.

— Има голям шанс, по някакъв начин той да се издаде — предположи Ванс. — Седни, Блейд, и ми разкажи какво стана. Уискито е добро, нали?

— Да, много е добро — каза разсеяно Блейд.

Ванс наля два чаши кехлибарена течност и подаде едната на Блейд, който започна полека да отпива от уискито, докато разказваше на майора как е претърсил фургона на Бейли и магазина му, как не е намерил нищо и за малко се е спасил от залавяне на място. Побъбриха малко за лошия си късмет, после Блейд си тръгна, за да откъсне няколко часа сън. Преди да излезе, увери Ванс, че няма да се предат толкова лесно. Провалът не беше нещо, което би приел добре.

Шанън се събуди рано, развълнувана от перспективата да огледа училището и да се премести в собствен дом. Закуси набързо и когато полковник Гриър я запита дали иска да види къде ще преподава, тя закима ентузиазирано, което го развесели.

Училището се намираше в далечния край на форта, отвъд оградата за добитък. Представляваше постройка с едно помещение, обзаведено с чинове и черна дъска в очакване на учителката, която досега беше липсвала. Голямото разнообразие от книги и припаси беше достатъчно, за да започне обучението. Печка на дърва се разполагаше в средата на помещението. Беше мръсна. Както и прозорците. В действителност толкова мръсни, че Шанън не виждаше през тях.

Тя научи, че ще отговаря за чистенето, донасянето на вода, събирането на дърва и поддържането на запасите. Задълженията на учителката изглеждаха безкрайни. Тя щеше да преподава обичайните предмети, включително четене, писане, аритметика, правопис, география, история и граматика. Всичко това, срещу четиридесет долара месечно и къщата, която обитаваше. Не беше кой знае какво състояние, но Шанън не възрази. Тя беше сигурна, че работата не само щеше да я удовлетвори, но и да запълва времето ѝ през дългата зима.

Самата къща, също не беше в по-добро състояние от училището, наистина се нуждаеше от основно почистване. Шанън разбра, че ако училището трябва да заработи след две седмици, я чака много работа.

Преди полковник Гриър да я остави, за да се върне към задачите си, той строго ѝ напомни моралните ѝ задължения.

— Знам, че няма нужда да ви предупреждавам, скъпа, но понеже ще учите нашите деца, поведението ви трябва да бъде безупречно. Аз вече направих каквото можах, за да уталожа приказките около злощастното ви изпитание с Бесния вълк. Останалото зависи от вас.

— Разбирам, полковник, няма да имате оплаквания относно поведението ми.

— Добре, много добре. Сега ще ви оставя на вашите занимания. Има много да се свърши, преди училището да бъде отворено, и аз ще ви помогна, като ви пратя един мъж да свърши по-тежките работи.

Шанън вървеше през плаца, облякла най-старата си рокля, с ведро в едната ръка и метла в другата, готова да се заеме с огромната задача да изчисти училището и новото си жилище. Внезапно забеляза Блейд да води сивото си пони през плаца. Изглеждаше едър, строен и опасен. По нищо не приличаше на нежния любовник, когото си спомняше от индианското село. Тя се запита къде ли е намерил Боец. Двамата смятаха, че животното е загинало в торнадото. Шанън спря, очаквайки Блейд да приближи, за да го запита за коня му. Беше шокирана, когато той я отмина, без дори да премигне в знак, че я е познал.

— Блейд, как смееш да не ми обръщаш внимание!

Той спря рязко. Трябваше да знае, че Шанън не би позволила да я пренебрегне. Нима не разбираше, че я избягва с основание? Тя го настигна и го изгледа ядосано с предизвикателство, готово да се откъсне от устните ѝ.

— Нямахте да ме заговориш, нали?

— Повярвай ми, Шанън, това е за твое добро. Не съм човек, с когото една благовъзпитана млада дама като теб, би могла да общува. От новата учителка се очаква да прояви повече благоразумие.

— Научил си за това?

— Новините се разпространяват бързо в малките армейски постове. Значи реши да станеш учителка?

— Засега — каза тя. — Сигурна съм, че ще ми хареса. Освен това, редовният доход ще ми позволи да си платя пътя до Айдахо. И не ми харесва да се възползвам от гостоприемството на семейство Гриър.

Не е ли късмет, че квартирата е включена в заплатата? Сега отивам там — прибави тя досетливо.

Тъмните очи на Блейд се спряха на всяка черта от прелестното лице на Шанън. Божичко, колко беше красива! Нямахте представа как му въздействаше или колко много искаше да я прегърне, да почувства мекотата ѝ да се топи срещу неговата твърдост. За съжаление, тук на границата той беше смятан за обикновен дивак и неподходяща компания за добре възпитана млада дама.

Силно желание го накара да пристъпи напред със съзнанието, че хората ги гледат, но без да може да направи нищо.

— Шанън...

— Има ли някакъв проблем?

Гласът на лейтенант Гудман беше остър и неодобрителен. Той беше видял Блейд и Шанън през плаца и веднага се беше насочил към мястото, където двамата стояха, увлечени в разговор. Беше достатъчно проникателен, за да усети скритата емоция, която минаваше помежду им, и кипеше от гняв.

— Не, няма никакъв проблем — отрече Шанън, не можейки да откъсне очи от горещия поглед на Блейд. Запита се какво ли щеше да каже той, ако Гудман не ги бе прекъснал. — Ние с Блейд имахме частен разговор.

— Нямате ли си задължения? — обърна се Гудман към Блейд с глас, натежал от неприкрито осъждане. — Предлагам да не досаждаме на госпожица Бранигън.

— Но той не...

— Лейтенантът е прав, госпожице. Трябва да вървя.

Шанън разбра по стиснатите устни на Блейд и студенината на погледа му, че е вбесен, усети и усилието му да сдържи гнева си. Това ѝ направи силно впечатление. Загледа вцепенена как той се отдалечава, а Боец го следва отблизо. Конят ѝ напомни, че не е питала Блейд къде го е открил.

— Блейд, къде откри Боец?

— Дошъл във форта преди няколко дни — обясни сбито Блейд, без да спира, и продължи по пътя си.

— Чакай, аз...

— Оставете го, госпожице. Метисът си знае мястото.

— Лейтенант Гудман, Блейд е мъж, какъвто няма друг, и по-добър от някои, които познавам — намекна тя, фиксирайки го със студен поглед. — Защо непременно държите да го подценявате?

— Вече е свикнал на това — изрече Гудман с небрежен тон. — Моля, наричайте ме Роналд и аз ще ви наричам Шанън. Бих искал да бъдем приятели.

— Не мисля...

— Шанън, това е малък форт и хората говорят. Не е уместно да ви виждат със Суифт Блейд. Казвам ви го за ваше добро.

— Благодаря, лейтенанте, но не се нуждая някой да се грижи за благополучието ми.

— Роналд.

— Много добре... Роналд — съгласи се неохотно тя. Както и да е, само да се отърве от него. — Ако ме извиниш, имам много работа да свърша, преди да отворя училището.

Шанън се зае най-напред с къщата, разчиствайки няколкомесечния слой прах и мръсотия с такава енергия, която учуди дори нея. Къщата беше малка, състоеше се от спалня, кухня и приемна, оскъдно мебелирана с най-необходимото. Но с платовете, които тя беше донесла със себе си, и с разните неща, подарени ѝ от Моли и съпругите на другите офицери, къщата щеше да посрещне нуждите ѝ и дори щеше да бъде удобна. Поне щеше да бъде изцяло нейна.

Верен на думата си, полковник Гриър изпрати един мъж да помогне с чистенето. Санди Лумис, млад луничав редник, с готовност се впусна да помага и само за два дни къщата блесна от чистота. Преди редник Лумис да си тръгне в края на втория ден, Шанън получи от него обещание, че ще идва да помага, когато има нужда.

Останала най-накрая сама, изтощена, но доволна от всичко, което беше свършила, тя отдели един момент, за да се отпусне на меката повърхност на приготвеното легло. Започваше вече да се чувства у дома си. Въздъхна сънено. Уморена, толкова уморена... Клепачите ѝ се отпуснаха, гърдите ѝ започнаха да се вдигат и да спадат в равномерен ритъм.

Блейд стоеше пред къщата на Шанън в сгъстяващия се здрач с нерешително изражение на лицето. Знаеше, че трябва да се обърне и да си тръгне толкова бързо, колкото можеха да го носят краката му. Нямаше работа тук, в никакъв случай... но сърцето му говореше друго.

Беше се справял отлично, докато не видя Шанън на плаца. До този момент беше се заставял да вярва, че тя не е важна за него, беше отричал в сърцето си, че има нужда от нея. Възнамеряваше да се върне в стаята си, след като си изпълни задълженията, но краката му бяха действали самостоятелно и го бяха отвели пред къщата на Шанън.

Макар да знаеше, че тя е забранена за него, Блейд се чувстваше подтикван от сила, по-мощна от самия живот. Трябваше да види Шанън, да говори с нея, да ѝ каже, че не е искал да бъде толкова груб, когато разговаряха последния път. Почука леко на вратата и когато не получи никакъв отговор, влезе вътре, внимавайки да не го забележи някой. Знаеше, че тя е сама, защото беше видял младият редник, изпратен да ѝ помогне, да си тръгва.

Когато един бегъл оглед го увери, че Шанън я няма нито в кухнята, нито в приемната, Блейд се приближи към спалнята. Вратата беше открената и той я видя заспала на застланото легло. Един голям шал скриваше богатите ѝ кестеняви къдрици, изцапана бяла престилка покриваше синята ѝ рокля, но за него тя беше най-красивата гледка, на която някога се беше наслаждавал. Загледа я втренчено, хипнотизиран, но без да се решава да я събуди. Трябваше да си отиде, каза си той. Със сигурност не беше редно да е тук, не беше в интерес на Шанън. Взел решение, той се обърна, за да си тръгне. Но като за късмет обутите му в мокасини крака, обикновено извънредно безшумни, настъпиха една разхлабена дъска. Тя поддаде под тежестта му и изскърца протестиращо.

Шанън остана за миг в пространството между съня и будното състояние, усещайки някакво движение наоколо си. Скърцането на дъската я събуди окончателно. Тя отвори очи и го видя. Беше с гръб към нея и като че ли се канеше да си тръгне, без да я събуди. Би познала този широк гръб и масивни рамена, където и да било по света.

С нотка на укор в гласа си тя запита тихо:

— Блейд? Какво правиш тук?

Той се обърна рязко, изненадан да види Шанън съвсем будна и втренчена в него с въпросително вдигнати вежди.

— Аз... наминах да питам дали имаш нужда от нещо — импровизира той, защото наистина нямаше представа какво го беше довело. Беше опасно да ги заварят сами, опасно в повече от едно

отношение. — Имаш ли нужда от пари... или нещо друго? Имам малко спестени пари и с удоволствие ще ти ги заема.

— Не, благодаря ти, добре съм — отговори скромно Шанън. — Нуждите ми не са големи.

— Моите обаче са огромни — изрече пресипнало Блейд.

Думите му тежаха от скрито значение, от което ирландският темперамент на Шанън пламна. Как смее първо да я пренебрегва, а сега да идва и да иска неща, които тя не беше готова да му даде!

— Може би трябва да си тръгнеш — изрече тя хладно, отклонявайки погледа си от него.

Щом останеше насаме с Блейд, това ѝ действаше, караше я да чувства неща, които не ѝ беше работа да чувства, а още по-малко — да прави. Онази единствена нощ, прекарана в обятията му, неговото любене, това, че беше научила какво означава да бъдеш жена, беше вмъкнало непозволени мисли в главата ѝ. Тя не можеше да го погледне, без да си спомни всички онези хубави неща, които беше правил с нея и невероятната наслада, която ѝ беше доставил. Но дълбоко в сърцето си Шанън знаеше, че той не я обичаше, че се беше любил с нея само защото се налагаше. Единственото чувство тогава беше страстта.

Блейд не искаше да си тръгне, но не искаше и да направи нещо, с което би наранил Шанън. Отново се обърна към вратата, без всъщност да го иска, но готов да си отиде, ако тя наистина пожелаеше. Усилието беше безполезно. Изведнъж той се извърна с лице към нея, абаносовочерните му очи се взряха в лицето ѝ.

— Искам те, Шанън. Искам да се любя с теб.

Дъхът заблъска болезнено в гърдите ѝ. Не беше очаквала той да бъде така брутално откровен, затова думите му я хванаха неподготвена. Всичките ѝ сетива крещяха да му каже, че го иска също толкова силно, колкото и той нея. Защо нещо, което я караше да се чувства толкова жива и толкова добре, трябваше да бъде греховно?

Шанън копнееше да му даде съгласието си, но думите отказваха да излят от устата ѝ. Тя само се вираше в Блейд, вираше се в него толкова продължително, че се почувства погълната от страстната настоятелност в тъмните дълбини на очите му.

— Не ти ли харесва да се любиш с метис?

— Блейд, ти не разбираш. Аз...

— Да, можеш... и ще го направиш!

Само с две стъпки той стигна до нея и започна да дърпа дрехите ѝ, давайки ѝ представа какво означава да бъде любена от истински дивак.

— Блейд, престани... не го прави!

— Защо? Прекалено див ли съм за теб? Любенето ми отвращава ли те?

За първи път, откакто го беше срещнала, тя се почувства истински уплашена. Отвори уста да протестира, да изпищи, каквото и да е, само и само да го разубеди, да не прави ужасното нещо, което смяташе да стори.

— Копеле такова! Не искам това!

— Да, искаш го. Искаш го толкова, колкото и аз.

— Не, аз...

Думите замряха в гърлото ѝ, когато устата му завладя нейната, докато ръцете му я освобождаваха и от последните ѝ дрехи. Целувката му накара устата ѝ да се отвори, за да може да опустошава вътрешността ѝ с езика си, докато тя не започна да му отвърща. Тогава устата му се озова над гърдите ѝ, засмуквайки дълбоко едното зърно, докато тя не извика, разтърсвайки глава, сякаш да отрече собствената си реакция.

— Знаеш ли колко пъти съм искал да те имам след онзи първи път? — изпъшка пресипнало Блейд.

Шанън се мъчеше да се противопостави, но не можеше. Ръцете му правеха великолепни неща с нея, пръстите му се плъзваха ритмично в нея, докато удоволствието не се превърна в безумен ритъм, който пееше във вените ѝ като течен огън.

— О — изпъшка тя. — О, не.

Надигайки се леко, Блейд освободи с дългите си пръсти пулсиращата си мъжественост. Шанън ахна, разбирайки, че тялото ѝ е станало негово и той може да прави каквото си поиска.

С нисък стон и проклетие той се вряза в нея — дълбоко, още по-дълбоко.

— Кажи го, по дяволите! Кажи, че ме искаш!

— Не!

— Кажи го! Кажи! — Капки пот се търкаляха по челото му, докато се бореше да овладее ужасната необходимост да навлиза

безкрай, докато тя не извика, докато не започне да го иска толкова силно, колкото и той нея. — Кажи ми, че ме искаш!

Сломено ридание се откъсна от устните ѝ.

— Да! Господ да ми е на помощ, искам те!

Тогава той започна да се движи в нея, влизайки и излизайки, съединявайки слабините им в едно с мощните си тласъци. Запълваше я отново и отново, разтягаше я и си пробиваше път колкото можеше по-навътре. Интензивността ставаше непоносима. Пламтящо блаженство избухна в нея, разтърсващо, опустошаващо. Блейд се напрегна, потръпна и извика. Шанън усети как тялото му пулсира силно, докато я изпълваше с огнена лава.

Тя изхлипа.

Звукът като че ли отключи нещо у Блейд, разбуждайки рязко сетивата му.

— Господи, Шанън... прости ми, прости ми. Не искам да те нараня. За момент забравих какво съм, кой съм.

— Какво си ти, Блейд? — запита Шанън, сподавяйки едно ридание.

— Мъж. Червен или бял, аз съм мъж.

— Да, така е — съгласи се тя. — Никога няма да го забравя. Макар че може би ще горя в ада, исках да ме любиш.

— Това означава ли, че ми прощаваш? Господи, Шанън, не те заслужавам — изпъшка Блейд. — Това, че съм метис, не е единственият ми грях спрямо теб. Служих в юнионистката армия, борих се против всичко, което обичаш и цениш.

Шанън трепна, не искаше да си припомня болезнените спомени и всичко, което беше загубила през войната. Може би се учеше по-бавно, но животът продължаваше напред. Нищо не оставаше завинаги едно и също. Тя беше избрала нов живот, точно както го бяха направили и други от семейство Бранигън, и нямаше връщане назад. Всичко, което имаше значение, беше утрешният ден и онова, което лежеше отвъд хоризонта — нова земя, ново начало, свобода да прави каквото иска и да бъде тази, която поиска.

Шанън имаше много за какво да бъде благодарна и доста от него се дължеше на Блейд. Истина беше, че той ѝ беше отнел невинността, но само защото беше необходимо, за да я спаси от плен. Тя не можеше

да го обвинява и за онова, което току-що беше направил. Наистина не я беше насиллил, просто я беше накарал да признае колко много го иска.

— Наистина не ме интересува какъв си, Блейд, знам само какво чувствам, когато съм с теб — призна тя. Как можеше да се бори с него, когато докосването му я издигаше до такъв екстаз? — Отчаяно исках да те мразя. Това изглеждаше единственият начин да се защитя от теб.

— Погледни ме — подкани я той, гласът му беше нисък и сексуален. — Какво виждаш?

Погледът ѝ се отпрати към устата му — пълна и чувствена сега, макар да я беше виждала изпъната в тънка черта от гняв, — а после към твърдата му, арогантна челюст. Имаше някакво безскрупулно благородство в тъмните му черти. Очите ѝ се спуснаха надолу към силната колона на бронзовата му шия и към широките му гърди — осеяни с меки, черни, къдриви косъмчета в отвора на ризата му, — после към стегнатия му корем и тънките хълбоци, за да се взрат най-накрая в мускулестите бедра и дръзката издутина на мъжествеността му. Изчервявайки се, тя вдигна поглед към черните му като нощта очи, обградени с гъсти и невероятно дълги абаносови мигли.

— Не се срамувай, Малка Жар птица. — Той се вгледа в очите ѝ, гласът му беше нисък и дрезгав. — Каж ми, какво виждаш.

— Виждам... виждам...

— Продължавай — насърчи я той.

— Един мъж... красив и мъжествен.

— Какъв е цветът ми?

— Цветът ти? Не виждам цвят. Кожата ти е гладка и бронзова от слънцето. Какво искаш да кажа?

— Че индианската ми кръв не те оскърбява, че след това ще си спомняш само, че с теб се е любил мъж, а не дивак, метис.

— Знам кой се люби с мен.

Думите ѝ като че ли освободиха нещо у Блейд.

— О, господи, Шанън, имам нужда от теб. Никога няма да ти се наситя! Каква магия си ми направила?

Сърцето ѝ заби бързо, когато Блейд бавно вдигна ръка към лицето ѝ и леко прокара пръст по пълната ѝ долна устна. Ръката му се спусна и обхвана гърдата ѝ, галейки я, а палецът му подразни зърното и го превърна в стегната розова пъпка.

— Искам този път да го направя както трябва.

Шанън усети слабост, горещо, пулсиращо чувство я връхлетя, когато той я взе в силните си прегръдки. Той сведе глава към гърлото ѝ и леко прокара език по него, проследявайки пулсиращата вена чак до ухото ѝ, заобиколи го, а после полека навлезе в него. Шанън изтръпна в отговор. Той захапа леко ъгълчетата на устата ѝ, дразнейки ги с език. Накрая устните му плениха нейните в дълга, властна целувка, езикът му нападаше, а нейният отговаряше, докато двамата заедно не затрепериха от неконтролируема възбуда.

Целувката продължаваше безкрайно, докато той сръчно събличаше останалите си дрехи. Когато свърши, помежду им вече нямаше нищо, само трептяща плът. Блейд продължи бавното си, възхитително нападение. Леко заципа чувствителните ѝ гърди, а после прогони болката с близване, езикът му се търкаляше около едното чувствително връхче, а после около другото. Ръката му се плъзна между бедрата ѝ, пръстите му започнаха да я гаят, да я измъчват, докато езикът му проследяваше ребрата ѝ чак до корема, задълбочено изучавайки вдлъбнатинката на пъпа. Разполагайки се между бедрата ѝ, той плъзна език надолу по вътрешната им страна.

Тялото на Шанън гореше в екстаз, кръвта ѝ пулсираше като огън във вените. Но когато устата му докосна гнездото от къдрави косъмчета между краката ѝ, тя замръзна, шокирана и изплашена.

— Блейд, недей!

— Няма да те нараня, остави ме... остави ме...

Разделяйки бедрата ѝ, той зарови глава в нейната мекота, езикът му беше като горещо клеймо, пърхаше, дразнеше, галеше с еротично предизвикателство. Всепоглъщаща топлина се разля из нея, когато бедрата ѝ се отвориха непринудено, за да му позволят пълен достъп. Плъзвайки ръка под седалището ѝ, Блейд я повдигна към горещата си, ненаситна уста, ароматът и медената ѝ сладост го подлудяваха. Шанън изстена, не подозирайки, че е възможно да има такова усещане. Само знаеше, че иска то да продължи завинаги.

— Блейд, искам те в мен!

— Още не, Малка Жар птица, дължа ти това. Не се въздържай, любов моя, това е още един начин за любене.

Тогава тя извика, разтърсвайки глава, когато вълни от екстаз я отнесоха надалече. Тялото ѝ още вибрираше, нервните ѝ окончания

горяха, когато Блейд навлезе дълбоко в нея. Силният му тласък ѝ подейства като удар на светкавица.

Неговата реакция на яростното им съединяване беше да прошепне дрезгаво на ухото ѝ:

— О, господи, Шанън, ти си толкова стегната... толкова топла... толкова е хубаво в теб.

Тласъците му бяха чувствени и умели, ръцете и устата му бяха навсякъде, галеха я и я възбуждаха, докато телата им се притискаха едно о друго в първично и мощно сливане.

Той я докара до ръба на екстаза, а после се оттегли, оставяйки я задъхана и молеца, докато непрестанните му дълбоки тласъци не запратиха и двамата в забрава, в див водовъртеж, огласян от блажените им викове. След като се спуснаха на земята, Шанън би се заклела, че душите им се бяха докоснати и съединили.

— Моята сладка, възбуждаща вещица — прошепна той на ухото ѝ.

— Моят дързък, красив дивак — въздъхна Шанън в отговор. Блейд замря, а после осъзна, че го е казала като похвала. Надигна се и се изтегна до нея, притегляйки я плътно до себе си.

— Не биваше да идвам тук, Шанън. Никога не съм искал да излагам на риск репутацията ти.

— И двамата сме твърде горещи глави — забеляза сухо тя. — Нахвърляме се един срещу друг за самозащита. Нещо ми стана ясно — че нямам гордост, когато стане дума за теб.

— Опасно е да те виждат с мен.

— Какво искаш да кажеш? — Блейд мълча толкова дълго, че Шанън осъзна, че предупреждението му е двойно.

— Замесен си в нещо, нали? Нещо свързано с това, че ровеше в онези фургони.

Блейд не отговори, не искаше да я забърква в тайните си разследвания.

— Можеш да ми кажеш, защото няма да се успокоя, докато не разбере какво е. Може би мога да ти помогна.

— Не питай, Шанън. Твърде много държа на теб, за да те видя наранена.

— Казах ти, че няма да оставя тази работа така. Може би трябва да попитам полковник Гриър.

— Господи, Шанън! — Той прокара пръст през косата си и изфуча раздражено. — Това е най-лошото, което можеш да направиш. Когато си навиеш нещо на пръста, не се отказваш. Разследвам по поръчка на правителството... това задоволява ли те?

Шанън внимателно премисли отговора му.

— Не съвсем. Какво разследваш?

Мълчание.

— Е? Може би мога да се поогледам и...

— Контрабанда на оръжия.

— Контрабанда на оръжия! Подозираш ли някого от нашия керван? За кого са оръжията?

— За индианците — каза Блейд. — Ренегати като Бесния вълк имат нужда от оръжия.

— Работиш за правителството?

— Да.

— Но ти си...

— ... метис — довърши той вместо нея. — Но се бих за янките, не помниш ли?

— Как мога да го забравя? — измърмори тя. — Намери ли каквото търсеше?

Блейд замълча, премисляйки внимателно. Ако кажеше на Шанън истината, какво щеше да стане? Ако излъжеше, любопитството ѝ щеше ли да ги вкара в беда? Накрая той реши да ѝ каже истината и да я помоли да пази тайна.

— Намерих оръжията, макар че нямаше полза от това.

— Намерил си ги в един от фургоните ли? — запита Шанън. Честно казано, беше малко повече от учудена, че Блейд ѝ се доверява. Вероятно беше решил, че това е по-малкото зло. — В чий фургон? — Преди той да успее да отговори, тя добави — Не, не ми казвай, вече знам. На Клайв Бейли. Той е контрабандистът на оръжия. Никога не съм го харесвала. Какво ще правиш сега?

— Нищо — отвърна намусено Блейд. — Тоя негодник се е освободил от оръжията, докато ние бяхме загазили в прерията.

— О — изпъшка тихо Шанън. — Какво ще правиш сега?

— Ще наблюдавам и ще чакам Бейли да допусне грешка.

— Как мога да ти помогна?

— Като забравиш, че някога съм ти казвал подобно нещо — изрече сериозно той. — Като не кажеш на никого какво съм ти доверил. Обещай ми, Малка Жар птица.

— Разбира се, няма да кажа на никого — закле се Шанън, — но искам да направя нещо повече от това.

— Не, Шанън — предупреди я той, като я изгледа остро. — Говоря сериозно. Можеш да ми помогнеш, като стоиш настрана от тази работа.

— Както кажеш — изрече смирено Шанън. Ако Блейд не беше толкова замаян от гледката на дългите ѝ кестеняви коси, които се виеха на гърдите ѝ, щеше да заподозре нещо в лесно постигнатата си победа. Пасивното съгласяване не беше в характера ѝ. — Добре, поне...

— Шанън, къде си? Като не дойде навреме за вечеря, ние с Клеър решихме да ти донесем храната. Много работиш, скъпа.

— О, господи, Моли и Клеър! — Шанън скочи от леглото и се намъкна бързо в дрехите си. Блейд я последва моментално. — Какво ще правим? Не бива да ни заварват така.

— Ще се измъкна през прозореца — прошепна той, нахлузвайки панталоните си.

— Шанън! В спалнята ли си?

— Ще бъдат тук след миг.

Гласът ѝ трепереше тревожно.

Блейд събра останалите си дрехи, сграбчи обувките си и се метна през отворения прозорец.

Шанън се отдели от прозореца точно, когато Моли и Клеър Гриър влязоха в спалнята.

— Господи, защо не отговаряш? — запита подозрително Клеър. Виолетовият ѝ поглед обходи стаята, без да пропусне нещо. Нито разхвърляното легло, нито отворения прозорец, нито червената кърпа, която Блейд беше забравил в светкавичното си отстъпление.

— Аз... трябва да съм заспала — призна виновно Шанън. Съвършено ясно осъзнаваше любопитния поглед на Клеър и се замоли тя да не заподозре нищо.

— Горкичката — изгука Моли съчувствено. — Работиш прекалено много. Навечеряй се и ела у дома да се изкъпеш, а после да се напиш както трябва. Утре няма да можеш да се нанесеш. Съпругите на офицерите ще ти донесат храна, да имаш в запас.

— Колко хубаво — възкликна Шанън, наистина изпитвайки благодарност.

— Ще учиш децата им и те искат да те посрещнат както трябва. Е, трябва да тръгвам. Идваш ли, Клеър?

— Мисля, че ще остана и ще побъбря с Шанън, докато вечеря — каза Клеър, отпращайки майка си с жест.

Обърна се рязко и хвърли към Шанън усмивка, която не достигна до очите ѝ.

Шанън разбираше, че Клеър не я харесва, но не знаеше защо. Не разбираше, че дори само красотата ѝ е достатъчна, за да накара Клеър да ревнува бясно. Досега Клеър беше красавицата на форта, откакто беше пристигнала тук с баща си, и не искаше никаква конкуренция. Шанън вече беше привлякла вниманието на всички млади офицери и Клеър усещаше, че между нея и Блейд има нещо повече, отколкото виждаше окото. Блейд беше повече мъж от всички, които Клеър познаваше досега, и не би имала нищо против един таен флирт.

— Да отидем в кухнята — каза Шанън. — Храната мирише възхитително, а аз съм прегладняла.

Внезапно Клеър се наведе и вдигна от пода нещо, което беше полускрито под леглото. Шанън пребледня, разпознавайки незабавно кърпата на Блейд.

— Какво е това? — запита Клеър.

Многозначителната ѝ усмивка изтръгна безмълвен стон от устните на Шанън.

— Ами това е кърпата за прах, която използвам — излъга тя, мислейки усилено.

— Хмм, хубав парцал за прах — забеляза Клеър, вдигайки вежди в открито предизвикателство.

Макар че Шанън нямаше как да го знае, Клеър беше видяла Блейд да носи точно такава кърпа на врата си тази сутрин. Клеър нямаше представа какво става, но със сигурност възнамеряваше да разбере. Шанън беше конкуренция, от каквато тя нямаше нужда и каквато не желаше.

Шанън изпусна облекчена въздишка, когато Клеър си отиде след малко. Имаше да мисли за много неща и се нуждаеше от усамотение. Искеше да претегли мислено всичко, което Блейд ѝ беше казал за разследването си, и да проучи по какъв начин би могла да му помогне.

11.

Блейд влезе във фабриката, уж заинтересуван от стоките, докато Бейли беше зает с един клиент. Заразхожда се сред рафтовете, претъпкани с чували брашно, боб, кафе, царевично брашно и бъчви със солено месо. Имаше и консерви, конски амуниции, въжета, седла и дори колела за фургони. Бързо огледа масите, по които се виждаха дрехи и градински сечива, и заразглежда оръжията и ножовете. В допълнение към всичките тези стоки на дълги прътове висяха женски бонета против слънце и корсети, а до тях се виждаха купчини гърнета и тигани. Дори в ъгъла се виждаше една месингова вана.

Блейд подозираше, че бизнесът на Бейли процъфтява благодарение на траперите, търгуващи с кожи, миньорите и минаващите кервани. Той се запъти към оръжията и с разочарование установи, че никое от тях не изглежда да е от онези, които бяха пренесени контрабандно във фалшивото дъно на фургона на Бейли.

— Нещо определено ли търсиш, Блейд? — Бейли беше свършил с клиента и тръгна към мястото, където Блейд оглеждаше оръжията. — Тази пушка, която държиш, е добър избор.

— Само гледам — измърмори Блейд, обръщайки се към Бейли. — Помислих, че е време да си взема остатъка от заплатата.

Той вече беше взел половината от парите и трябваше да получи останалата половина след пристигането във форт Ларами.

— Питам се кога ще дойдеш да уредим въпроса. Естествено, отбих част от парите заради онези дни, когато не беше с кервана.

— Естествено — изрече сухо Блейд.

Парите бяха важни за него, но не чак толкова. През всичките тези години, когато беше учил в училище на изток, баща му, му беше пращал редовно пари и той беше спестил по-голямата част от тях. Дори беше успял да спести и част от армейската си заплата през годините и макар да не беше богат, със сигурност не бедстваше.

— Чух, че са те наели за разузнавач — каза Бейли.

— Така е. Зимата идва и нямаше с какво друго по-добро да се заема.

— Здравейте, господин Бейли. Прекъсвам ли ви?

Двамата мъже се обърнаха, изненадани да видят Клеър Гриър застанала пред тях с блестяща усмивка.

— Какво мога да направя за вас, госпожице Гриър? — запита Бейли с уважение.

Като дъщеря на командира на форта, Клеър Гриър изискваше и получаваше почтително отношение от военни и цивилни.

— Чух, че сте докарали нови модели бонета от изток. Реших да ги видя.

— Заповядайте, госпожице. Ще се върна след няколко минути... трябва да уредя една работа с метиса.

И той изчезна нагоре по стълбите.

Блейд огледа младата жена със забележим интерес. Тя беше дребничка, приятно оформена и безспорно красива. Но не колкото Шанън, реши той, представяйки си я така, както я беше видял последния път, невероятното ѝ тяло зачервено от любенето им, а дълбоките ѝ сини очи — замъглени от страст.

Клеър пристъпи към него и гласът ѝ прозвуча като съблазнително мъркане, предназначено да примамва. От досегашния си опит тя знаеше, че почти няма мъже, които биха могли да ѝ се противопоставят.

— Ти си новият разузнавач, когото татко нае.

От момента, когато Клеър беше забелязала Блейд да влиза във факторията, устата ѝ беше пресъхнала и бавна топлина беше започнала да се набира в нея. Отблизо неговата натрапваща се мъжественост я замайваше. Той беше едър, пълен с живот и толкова изкушаващ, че буквално ѝ отнемаше дъха. Не би могла да обвинява Шанън, че се е поддала на метиса, ако, разбира се, беше станало така, защото този мъж беше мечтата на всяка жена. Наполовина дивак и забранен за нея, това само го правеше още по-възбуждащ и опасно привлекателен.

— Казвам се Блейд — изрече той и ленива усмивка увисна в ъгълчето на устата му.

Беше срещнал много жени като Клеър в живота си. Когато видеха нещо, което искат, го преследваха упорито и целеустремено. Той разпозна жадния интерес на Клеър към него и прие неизреченото ѝ

послание с цинична усмивка. Макар че Клеър никога не би си признала, че иска един метис, очевидно всичко, което той трябваше да направи, беше да ѝ махне с ръка и тя щеше да скочи в леглото му. Но странно, той не я искаше, колкото и да беше красива. Искаше вещицата с кестеняви коси, чийто нос беше посипан с лунички и която се любеше божествено.

— Аз съм Клеър Гриър. Господи, колко си силен — изгука възхитено тя, когато очите ѝ се спряха на великолепната ширина и височина на мускулестото му тяло. — Бих се обзаложила, че те бива за... почти за всичко.

Блейд се усмихна сковано, без да казва нещо, докато Клеър продължаваше да го оглежда. Той разпознаваше недвусмислената покана, щом я чуеше, и благоразумно се въздържа от отговор.

Това, което нито един от двамата им не беше забелязал, беше, че Шанън тъкмо беше влязла в магазина, за да купи някои неща, които жените от форта не ѝ бяха донесли. Гневът ѝ пламна, когато видя Клеър и Блейд, ангажирани в интимен разговор. Ръката на Клеър почиваше на изпъкналия бицепс на Блейд, а виолетовите ѝ очи бяха широко отворени в одобрителна оценка и нещо, което можеше да бъде изтълкувано само като покана. Когато Блейд не направи опит да обезсърчи нахалството ѝ, у Шанън пламна жарава.

Как смееше Блейд да флиртува с Клеър, след като се беше любил с нея така, сякаш тя наистина го интересуваше, изфуча вътрешно. Нищо ли не означаваше това за този дивак и женкар? Тя се извърна рязко и излезе, преди Блейд или Клеър дори да забележат, че е станала свидетел на тази срамна сцена. Няколко минути по-късно Клайв Бейли се върна.

Клеър веднага се дръпна от Блейд, правейки се, че много се интересува от бонетата, висящи по прътовете. Той едва не се засмя на глас. Бързото ѝ отдалечаване му казваше съвършено ясно, че следващите контакти помежду им трябва да бъдат насаме, далеч от любопитни очи и клюкари. Щеше ли тя да се задоволи с бързи, тайни целувки и опипвания, запита се той, или щеше да иска всичко, което той можеше да ѝ предложи? Въпросът беше спорен, защото не възнамеряваше да разбере отговора.

— Ето, Блейд — каза Бейли, оглеждайки подозрително двойката, а после веднага отпъди неуместната си мисъл. — Това е всичко.

Блейд сложи парите в джоба си, кимна кратко в знак на благодарност, учтиво докосна шапката си, поглеждайки към Клеър, и излезе от магазина.

— Сега, госпожице Гриър, какво мога да направя за вас?

— Ще дойда по-късно, господин Бейли — отвърна Клеър. Омаяна от начина, по който панталоните на Блейд се впиваха в мускулестите му бедра, тя облиза пресъхналите си устни и хукна след него. — Изведнъж си спомних едно друго задължение.

И тя излетя през вратата сред вихър от развети пищни поли.

Първият училищен ден изгря ясен и хладен. Преди няколко дни бяха разпратени съобщения и Шанън застана в очакване на вратата, за да приветства учениците от форта. Беше приятно изненадана да види две индиански момчета сред белите лица. Те бяха научили по някакъв начин за училището и бяха дошли от любопитство. Децата се подреждаха по възраст от седем до осемнадесет години и Шанън охотно приветства възможността да преподава на толкова разнородно ученическо събрание.

След като всички се представиха едни на други, тя определи, че само седемнадесетгодишният Томи Пиърс и петнадесетгодишният Лерой Джоунс ще създават проблеми. И двамата бяха едри, здрави момчета, много по-високи от нея и вече тормозеха останалите деца, особено двете индиански момчета, Синьото перо и Бягация лос. Досега индианчетата се държаха възпитано въпреки закачките на останалите от групата.

Шанън почти не беше виждала Блейд през изминалите няколко дни, освен отдалеч. Беше го виждала да излиза с патрулите на няколко пъти и въпреки факта, че стоеше в дома си вече дни наред, той не беше дошъл при нея. Не че би намерил топъл прием, недоволстваше тя. Още беше ядосана от възмутителния начин, по който беше флиртувал с Клеър Гриър във факторията.

Първата седмица от училището премина с благословено малки неприятности. Повечето деца искаха да учат, но много им липсваше възпитание. Някои не бяха посещавали училище две или три години. Ако не беше лейтенант Гудман, Шанън щеше да бъде доволна от работата си. Когато не патрулираше или не се занимаваше със

задълженията си, той имаше навик да чака, докато часовете свършат, и да се отбива да си „побъбри“ с нея, което обикновено преминаваше в предложение да я изпрати до дома ѝ. Шанън беше сигурна, че Клеър не знае за това, иначе красавицата с виолетови очи непременно щеше да ѝ диша във врата.

Този петък, след като часовете свършиха, лейтенант Гудман се появи пред училищната сграда, както обикновено. След като Шанън изпрати децата, той я последва вътре, без да чака покана.

— Тази работа май ти харесва, Шанън — забеляза той. Очите му я следваха жадно, докато тя се занимаваше с разни дребни работи.

— Така е — отвърна тя, прибирайки вещи по шкафовете. — Понякога имам чувството, че съм родена да преподавам. Искаш ли нещо, Роналд?

Тъй като той много настояваше, тя беше започнала да се обръща към него с малкото му име.

— Ами да, предполагам, че да — ухили се подкупващо Гудман. — Смяташ ли да отидеш на танцовата забава другата събота?

— Нямам търпение — призна Шанън. — Сякаш са минали векове, откакто не съм танцувала, и ми се струва, че ще бъде много забавно.

Няколко млади офицери вече ѝ бяха предложили да ѝ бъдат кавалери за забавата, но тя учтиво им беше отказала. Мислеше, че ще бъде добре да отиде на първата си танцова забава със семейство Гриър. Толкова го очакваше, че дори си беше избрала роклята, която да облече тогава. Всичко, което ѝ трябваше, беше да купи нови панделки, с които да украси корсажа.

— Добре. Запази ми един танц. Ще отида с Клеър, но мога да танцувам, с която си поискам, щом стигна там. Ние с нея още не сме сгодени, макар че баща ѝ очаква скоро да ѝ направя предложение.

Той изпрати многозначителен поглед към Шанън, сякаш да ѝ подсказже, че е повече от склонен да се поотъркаля с нея зад гърба на Клеър, ако Шанън поиска. Но тя не искаше.

Чудеше се по какъв начин да се освободи от противния лейтенант, когато някакъв шум отвън привлече вниманието им.

— Какво става? — запита Шанън, отивайки към вратата, за да надникне навън. — Като че ли някаква тълпа се събира на улицата.

Гудман мина рязко край нея, за да види какво става.

— Сега ще разбере.

— Чакай ме! — извика Шанън, чието любопитство се беше събудило.

— Направете път! — заповяда Гудман, пробивайки си път през струпаните хора, събрали се напред прашния плац. Те като че ли гледаха нещо, което лежеше в краката им. Шанън вървеше плътно зад Гудман през отворилата се пред него тясна пътечка. Когато видя какво е причинило суматохата, замръзна и от устните ѝ се откъсна задавено ридание:

— Господи! Не!

Един мъж лежеше по корем на земята, а от гърба му стърчеше стрела. Изтощеният му кон стоеше наблизко, с наведена глава и дишаше тежко. Както изглеждаше, бедното животно беше препускало дълго време, без почивка и без храна.

Но най-ужасното не беше това, че мъжът лежеше почти мъртъв на плаца. Онова, което поразя Шанън, беше фактът, че тя познаваше този мъж. Това беше младият Тод Уилсън от кервана.

— Тод! Тод Уилсън!

Блейд се появи изневиделица, коленичейки до Тод, подхвана го и полека го обърна. Тод изпъшка и отвори очи. Те бяха подути и почти затворени от ужасната смес от кал и кръв, изтичаща от дълбок прорез над веждата. Изражението на лицето му беше така отчаяно, толкова безнадеждно, че Шанън не можа да възпре скръбния вик, който се отрони от обезкървените ѝ устни.

— Индианци — изпъшка Тод, устните му бяха пресъхнали и кървяха от липса на вода. — На пътя Боузмам. Нападнаха ни на разсъмване, няколко дни след като напуснахме форт Ларами.

— Тод, какво стана със семейство Джонсън? А твоето семейство? А другите? — запита Шанън.

Страдание и страх изкривяваха красивите ѝ черти в гримаса на болка и неверие.

— Шанън — пророни Тод, разпознавайки я най-сетне. — Слава богу, че не беше в кервана. Мъртви са, всички са мъртви.

— Не! О, господи, не — изхлипа тя, извъръщайки се, за да скрие мъката си.

— Какво ще кажеш за това, Блейд? — запита Гудман, клякайки до метиса.

— Сиукси — отвърна късо Блейд.

Ужасяваше се от мисълта, че всички тези хора, които беше опознал и харесал, сега бяха мъртви. Възможно ли беше Бесният вълк да стои зад това клане, запита се той навъсено. Ако беше така, той щеше да направи всичко възможно подобно нещо да не се случи никога повече.

— Познаваш ли момчето? — запита Гудман.

— Тод Уилсън, пътуваше със семейството си за Орегон.

— Тод, всички ли са мъртви? — запита Гудман.

— Копелетата отвлякоха сестра ми и Кали Джонсън, но останалите са мъртви — семейството ми, Хауи, всички. Сметнаха ме за мъртъв, но ги измавих. Откраднах всичкия добитък, без стария Клитъс, той пасеше малко по-надалеч. Помислих, че ще умра, докато той не се появи след един-два дни.

— Дръж се синко, лекарят от форта пристига — изрече нежно Блейд. — Помисли, Тод... всички ли са мъртви, и детето на Джонсън ли?

Въпросът му не получи отговор, защото Тод припадна. Сериозната загуба на кръв, усложнена от обезводняването, го беше хвърлила в мрака на безсъзнанието. Цяло чудо беше, че е преживял толкова време досега.

Лекарят пристигна скоро, а по петите му идваха двама носачи с носилка. С военен авторитет той веднага накара тълпата да се разпръсне и коленичи, за да прегледа пациента си. Шанън наблюдаваше с ужас как полагат Тод на носилката и го носят към лазарета. Блейд веднага забеляза тревогата ѝ и ѝ предложи утеха, без да помисли как може да изглежда това.

— Не се тревожи, Шанън, той е в добри ръце.

Лицето ѝ беше толкова бяло, толкова изпито, че Блейд се уплаши да не би тя да е изпаднала в шок, но звукът на гласа му като че ли я извади от унеса ѝ.

— О, Блейд, не мога да понеса това! Всичките ми приятели... няма ги. И бедната Нанси, и Кали. — Внезапно една ужасна мисъл прекоси ума ѝ. — Ами малкият Джони?

Изглеждаше съвсем естествено и редно Блейд да ѝ предложи утехата на обятията си, когато отвори широко ръце. Без да мисли дали

решението ѝ е уместно или не, Шанън се хвърли в прегръдките му и захлипа на гърдите му.

Гудман остана с отворена уста, шок и неверие преобрази красивите му черти в маска на омраза и отвращение. Никога нямаше да заподозре, че една добре възпитана млада дама като Шанън Бранигън ще търси утеха от дивак. Но това се случваше сега. Да не би да е възникнала някаква връзка помежду им през онези дни, в които са били сами в прерията, запита се той. Не, трябва да е само защото метисът веднъж беше спасил живота ѝ и сега беше естествено тя да се обърне към него в момент на скръб. Девойката трябваше да получи урок кое е редно и кое не.

— Събери си нещата, Блейд — изрече властно Гудман. — Искам да дойдеш заедно с отряда за погребението. Тръгваме след един час. Да се надяваме, че не е прекалено късно да спасим жените.

Блейд нерешително отстрани Шанън от себе си. Когато тя издаде тих звук на недоволство, той я разтърси леко и прошепна на ухото ѝ така, че само тя да го чуе:

— Помисли как изглеждаш отстрани, Малка Жар птица. Не давай храна на клюкарите във форта.

Шанън бе твърде разстроена, за да я е грижа какво си мислят хората, но здравият разум надделя, докато тя безмълвно гледеше как Блейд се отдалечава от нея. Едва тогава осъзна, че лейтенант Гудман още е там и се взира в нея със строго неодобрение.

— Предупреждавал съм те и преди за метиса, Шанън, и за нередното ти поведение спрямо него — изрече той укорително. — Добре, че гражданите се разпръснаха, преди да станат свидетели на подобна неуместна демонстрация. Не забравяй, че си учителка и моралът ти никога не бива да бъде поставян под въпрос.

Шанън изфуча негодуващо:

— Няма нужда да ми проповядвате морал, лейтенанте, напълно съзнавам отговорността си пред децата.

— Не се сърди, Шанън, казвам ти това, само за да не позволя да допуснеш ужасна грешка. Метисът не е мъж, с когото една дама може да поддържа отношения. Ти си нова тук, на запад, не знаеш правилата и суровата действителност на граничния живот. Помисли върху това, което ти казах, докато ме няма.

Той се извърна рязко и я остави да стои насред плаца.

— Жените ли ще търсиш? — извика след него Шанън. Той спря, обръщайки се, за да й отговори:

— Зависи от полковник Гриър. Ние сме просто шепа мъже, събрани тук във форт Ларами, и имаме всичко, каквото ни трябва, за да обезопасяваме стотици мили от Орегонския път, повечето от които са в сърцето на сиукските земи. Ако е по силите ни, ще доведем жените, но не мога да обещаая, че ще успеем.

Блейд тръгна на разузнаване пред патрула, ушите му бяха настроени за всеки звук, очите — нащрек за признаци на опасност. С основание подозираше, че Бесният вълк и неговите ренегати стояха зад подлото нападение над кервана, и му хрумна, че ако не бяха получили оръжията, никога нямаше да предприемат нападение. Убиването на невинни жени и деца беше постъпка на страхливец. То беше нападение като онова, което доведе до клането край Сенд Крик през 1864 г., когато армията изби сто и петдесет мирни индианци като възмездие за индианските жестокости.

Този нощ патрулът спа на открито и Блейд нарочно избра място малко по-далеч от основната група, за да разгъне постелката си. Лейтенант Гудман се приближи към него, докато се приготвяше да си легне.

— Кога ще стигнем до кервана?

— След още няколко дни — пресметна Блейд. — Можем да пътуваме два пъти по-бързо от кервана. Аз ще тръгна на разсъмване и ще разузная. — Извърна се, очаквайки Гудман да си тръгне. Когато той не помръдна, Блейд се обърна право към него, вдигна въпросително вежда. — Има ли още нещо? Зачака Гудман да заговори със студен поглед в тъмните очи.

— Да, има! Ти накърняваш репутацията на госпожица Бранигън всеки път, когато те видят с нея. Тази демонстрация днес беше нежелателна. Не допускай да се повтори.

— Това заповед ли е, Гудман?

— Ако искаш да запазиш работата си, стой далеч от Шанън Бранигън. Аз съм близък с полковника и едва моя дума е всичко, което е необходимо, за да бъдеш уволнен.

— Не ме заплашвайте, Гудман — изрече Блейд с равен глас, сподавяйки подтика да постави наперения лейтенант на мястото му.

Налагаше се да се сдържа, докато разследването му тук не приключи.

Нарочно се изтегна на постелката си и обърна гръб, слагайки рязко край на разговора.

Два дни по-късно намериха кервана. Лешояди, кръжащи ниско над прерията, ги насочиха към мястото. Беше точно както го описа Тод Уилсън, а и още по-зле. Всички бяха мъртви. Мъже, жени, деца, всички избити, повечето скалпирани. Гледката беше ужасна, дори най-закоравелите мъже се отвърщаха потресени.

Ръководени от Гудман, те незабавно се заеха да погребат труповете. Ужасната воня на разлагаща се плът се издигаше като зловец облак, карайки мъжете да запушват носовете и устите си. Преселниците не само бяха убити, но и вещите им бяха унищожени, а ценностите — ограбени. Докато търсеха оцелели, Блейд веднага забеляза, че бебето на семейство Джонсън не е сред мъртвите. Проучването на патрула потвърди неговата теория, че Кали някак си е успяла да вземе детето със себе си. Блейд знаеше, че има незначителен шанс те още да са живи. Сърцето на Шанън щеше да бъде разбито, ако малкият Джони Блейд Джонсън се окажеше мъртъв.

— Имаш ли някаква представа кой е отговорен за това? — обърна се Гудман към Блейд, след като всички мъртви бяха погребани.

Блейд вдигна една стрела, подобна на тази, която бяха извадили от гърба на Тод Уилсън.

— Сиукси — ренегати, които не са доволни от резерватите и от притока на хора, които се движат на запад през техните земи. Виждате ли тази резка? — Той поднесе стрелата под носа на Гудман, показвайки перата в края ѝ. — Само един човек, когото познавам, назъбва стрелите си по този начин.

— Кой?

— Бесният вълк.

Блейд помисли, че вижда нещо в очите на Гудман, нещо, което не можа да разгадае.

— Този червен дявол! — изфуча лейтенантът. — Ще си плати за това зверство. Той е от селото на Жълтото куче, нали?

— Действа независимо — обясни Блейд. — Не е справедливо да се обвинява Жълтото куче или изобщо сиуксите за това нападение. Ако започнете да убивате безразборно, няма да бъдете по-добър от Бесния вълк.

— Придържай се към това, което знаеш, Блейд, и остави военните дела на мен. Хайде, момчета!

Патрулът веднага се приготви да потегли.

— Къде отиваме, лейтенанте?

— Далеч оттук — каза Гудман, набръчквайки нос с очевидно отвращение. — Със сигурност можем да намерим по-добро място за лагеруване от това. Надявам се, че си толкова добър следотърсач, колкото твърдиш.

— След ренегатите ли тръгваме?

— Точно така!

Блейд следеше Бесния вълк вече цял ден. Вече беше пладне и Гудман тъкмо беше забелязал група канадски тополи на южния бряг на река Плат и беше дал сигнал за почивка. Бесният вълк беше преминал реката няколко пъти, но Блейд успя без особени затруднения да открие следите му. Острият му усет му подсказа, че ренегатите в групата му са около двадесет. Отпечатъци от копита сочеха, че жените са яздили на седлата на някои от индианците, което му даваше надежда, че още са живи. Но като познаваше Бесния вълк, му беше трудно да отгатне в какво състояние може да са.

Блейд хапна набързо, а после започна да оглежда околността, докато другите си почиваха. Само за броени минути намери знаци, подсказващи, че ренегатите са лагерували наблизо, и други, които го караха да вярва, че не е минало без борба. В скоро време откри парцали, които изглеждаха като части от женски дрехи. Показа ги на Гудман, който се закле да отмъсти за тези жестокости. След като се нахраниха, Гудман заповяда на хората си да се качват по седлата, но Блейд се забави, разгадавайки следите. Изведнъж той замря, всичките му сетива се наостриха. Странен звук, идващ от храстите близо до брега на реката го накараха да нададе ухо.

Тъмните му очи огледаха внимателно околността, без да видят нещо. Все пак, нещо беше привлякло вниманието му. Стъпвайки

предпазливо, той се плъзна към храстите, сложил ръка на пушката. Нищо не помръдваше. Възможно ли беше да е сгрешил? Не, каза си той, сетивата не го бяха излъгали. Тогава отново чу тихия мяукащ звук, което укрепи вярата му в неговите инстинкти. Нещо или някой се криеше в храстите. Може би беше просто някое ранено животно, каза си той, не смеейки да се надява.

Стигна до брега на реката и коленичи, разгръщайки гъстите клони на храстите. Това, което откри, не беше ранено животно — изобщо не беше животно. Ликуващият му вик накара патрула да хукне към него.

— Какво е това? — запита Гудман, слизайки от коня си, за да коленичи до Блейд.

— Намерих бебето на семейство Джонсън.

Блейд вдигна вързопчето с удивително нежни ръце.

— Живо ли е?

— Изглежда добре, но сигурно е гладно. Но аз не съм лекар.

— Какво е станало според теб?

— Вероятно им е пречело и Бесният вълк го е хвърлил, мислейки, че ще умре.

— А жените?

— Можем само да предполагаме, че още са живи.

— Тогава да тръгваме.

— А детето?

Гудман се взря в Блейд мълчаливо и замислено.

— Очевидно някой трябва да го занесе във форта.

След малко, след като Блейд беше успял с мъка да влее малко вода в пресъхналото гърло на малкия Джони, един от редниците тръгна към форта с детето, добре привързано на гърдите му, както настоя Блейд. После патрулът продължи, решен да избие диваците, отговорни за това клане.

Блейд намери лагера на Бесния вълк на следващия ден, докато разузнаваше сам. Ренегатът се беше разположил в сянката на една скална козирка, надвиснала от склона. От липсата на бдителност беше съвсем очевидно, че той не смята някой от кервана за оцелял, та да предупреди войниците от форта.

Блейд се сниши сред скалите над лагера, оглеждайки околността. Забеляза двете жени, легнали неподвижно на земята. Отдалеч не можа

да прецени дали са мъртви или живи, но несъмнено изглеждаха малтретирани и сексуално, и физически. Приближавайки се предпазливо, той чу мъжете да спорят кой ще ги вземе пръв тази вечер. След като чу повече от достатъчно, Блейд се стопи в сенките, за да предупреди патрула.

Патрулът изчака с атаката, докато индианците насядаха край огъня, пушейки и пиейки уиски, което бяха откъмнали от кервана. Нападението завари ренегатите напълно неподготвени и те замаяни се хвърлиха към оръжията си. Някои от тях паднаха убити в последвалата битка, а когато тя свърши, Блейд с неудоволствие откри, че Бесният вълк и неколцина от неговите хора се бяха изплъзнали в разгара на битката. Бяха останали само мъртвите и умиращите.

— Погрижи се за жените, Блейд — излая рязко Гудман, заемайки се със собствените си ранени.

Блейд внимателно се приближи към жените, припомняйки си, че нито Кали, нито Нанси бяха помръднали по време на битката. Това го предупреждаваше какво може да открие. Клекна и обърна жената, която лежеше по-близо до него. Беше Нанси Уилсън. Беше мъртва, понесла повече мъчения от ръцете на Бесния вълк и неговите ренегати, отколкото би могла да изтърпи. Разбирайки, че вече никой не може да ѝ помогне, Блейд се насочи към Кали. С радост установи, че е жива, макар и покрит с мръсотия и пребита до неузнаваемост.

— Кали, чуваш ли ме?

Отначало не получи никакъв отговор, но когато долепи манерката си до безкръвните устни на младата жена, тя отпи жадно.

— Спокойно, сега си в безопасност.

Звукът на мъжки глас и допирът на ръцете на Блейд изтръгна вик от гърлото на Кали.

— Не! Не! Моля те, не ме наранявай отново!

И затрепери неудържимо. Мургавото лице на Блейд, надвесен над нея, я запрати на ръба на безнадеждността.

Блейд я прегърна здраво, шепнейки успокоителни думи на ухото ѝ.

— Аз съм, Блейд, Кали, Суифт Блейд. Сега си в безопасност, вече никой няма да те нарани.

Мина време, преди той да успее да я върне към действителността. Тя спря да се дърпа и да вика, но продължи да

трепери.

— Блейд?

— Да, Кали, сега си в безопасност.

— Детето ми, детето ми е мъртво. Хауи е мъртъв — продължаваше да стене тя.

— Детето ти е живо, Кали. Намерих го и го пратих във форта. Скоро ще бъдеш при него.

— Как са жените?

Лейтенант Гудман застана до Блейд, след като се беше погрижил за ранените си и беше дал необходимите заповеди.

— Нанси Уилсън е мъртва, но мисля, че Кали ще оцелее, ако се погрижат за нея както трябва. Трябва да я върнем във форта колкото може по-скоро.

— Ще се погрижим за вас, госпожо Джонсън — увери я Гудман, поставяйки ръка на рамото ѝ.

Кали веднага се дръпна и ужас се изписаха на лицето ѝ.

— Не ме докосвайте!

— Всичко е наред, Кали, лейтенант Гудман няма да те нарани. Той ще те прати във форта заедно с някой от войниците си.

— Не, моля те, не можеш ли ти да ме отведеш? Не искам с никой друг.

— Може би това ще бъде най-доброто — каза Гудман със замислено изражение. Очите му се присвиха и на лицето му се изписа смущение. — Очевидно жената ти вярва.

— Ами Бесният вълк?

— Ще го намерим. А ако не го открием, някой ще плати. Намекът на Гудман, че някой друг, дори невинни индианци, ще пострада заради жестокостите на Бесния вълк, изплаши Блейд. Нямахме обаче какво да направим, само се молеше Гудман да намери Бесния вълк. Животът на Кали зависеше от това, колко бързо Блейд щеше да я откара във форт Ларами и при лекар, който да се заеме с нея.

След два дни Блейд влезе във форт Ларами. Кали седеше отпусната на седлото пред него. Любопитна тълпа се събра около тях, когато той спря пред вратата на лазарета и слезе от коня.

Пренебрегвайки въпросите, които му подхвърляха, той бързо внесе Кали вътре. След сбито обяснение и успокоителни думи, отправени към младата жена, той я остави на вещите грижи на лекаря. Причината да не се бави там беше, че силно желаше да намери незабавно Шанън. Искаше лично да ѝ каже как и в какво състояние бяха открили Кали. Когато излезе от лазарета, зърна Шанън да пресича плаца, тъй като беше чула, че Блейд се е върнал с една от жените. Той тръгна насреща ѝ.

— Блейд, какво стана? Кого намери?

— Открихме Кали, Шанън. Оставих я при лекаря.

— Слава богу. Отивам при нея, тя ще има нужда от някого — каза Шанън, понечвайки да мине покрай него.

— Почакай! — Блейд я хвана за ръката и я спря. — Нека първо да ти кажа как я намерихме. Редникът пристигна ли с детето?

Внезапно лицето на Шанън се озари.

— Да. След като изкъпаха и нахраниха Джони, изглеждаше добре въпреки преживяното изпитание. Госпожа Креймър великодушно предложи да го гледа наред със собствения си тримесечен син. Моля те, разкажи ми за Кали и Нанси. Някой друг ли се връща с Нанси?

— Нанси е мъртва. Не е могла да понесе мъченията — изрече Блейд с мрачен глас. — Слава богу. Кали е направена от по-здрава материя. Тя е в шок от смъртта на Хауи и се нуждае от много грижи и разбиране. Като знае, че детето ѝ е добре и в безопасност, това ще ѝ помогне да се излекува.

— Бедната Нанси — захлипа Шанън. — Ще направя всичко, което ми е по силите, за да помогна на Кали да се възстанови. Защо трябваше това да се случи с нея? Можеше да съм аз. Защо Бесният вълк не ме взе, когато бях в негова власт?

— Той те искаше за своя съпруга — обясни ѝ Блейд, — затова не позволи на никого от приятелите си да те докосне. Нещо в мен щеше да бъде убито, ако те бях видял в такова състояние като Кали.

Сърцето на Шанън се заблъска диво в гърдите ѝ. Думите на Блейд означаваха ли, че не му е безразлична? И по-важното — той беше ли ѝ безразличен? Отговорът беше решително „не“. Никога не би му се отдала толкова лесно, ако ѝ беше безразличен. Тя не беше от жените, които се предлагат на всеки мъж. Най-накрая беше способна

да признае, че когато Блейд се любеше с нея, нямаше значение дали във вените му тече същата кръв като у тези мъже, които бяха избили всичките ѝ приятели и се бяха гаврили с Кали.

— Иди сега при Кали, Шанън. Тя ще има нужда от приятел. Аз трябва час по-скоро да говоря с полковник Гриър, той ще очаква доклада ми. Бесният вълк избяга и патрулът тръгна след него.

Той се обърна, за да се отдалечи.

— Блейд, моля те, ела дотечера, имам нужда да... да поговоря с теб.

Смутено изражение се настани на лицето на Блейд.

— Шанън, знаеш какво става, когато останем насаме за повече от няколко минути.

Ако думите му бяха предназначени да я обезсърчат, опитът му се провали.

— Аз съм достатъчно възрастна, за да вземам сама решения.

— Сигурна ли си?

— Да — изрече тя с твърда решимост.

Блейд се взря в лицето ѝ за няколко напрегнати минути, преди да отговори:

— Много добре, но не забравяй, ти си също толкова виновна за това, което се случва, колкото и аз. Господ знае, че се опитвах.

Мрак и сенки се стелеха по околните хълмове, когато Шанън чу стъпките на Блейд на верандата. Тя отвори вратата, преди да чуе почукване и той влезе вътре. Въздухът вън беше свеж и натежал от обещание за зима, затова Блейд се приближи към печката, за да стопли ръцете си.

— Съжалявам, че трябваше толкова внезапно да си тръгна онзи ден — изрече Блейд, — но не биваше Клеър и Моли Гриър да ме намерят в леглото ти. Как е училището?

— Остави училището за малко. Искам да разбера за какво толкова интересно си говорехте вие с Клеър във факторията. Тя беше като омаяна от теб. Сякаш щеше да те изяде с очи.

— Видяла си ни?

— Останах само колкото да те видя да разговаряш интимно с нея. Когато тя взе да опипва ръката ти, излязох. Нямах представа, че

може да е толкова нахална.

— Ревнуваш ли?

Весела нотка накара тъмните му очи да заблестят.

— Разбира се, че не ревнувам! — отвърна намусено Шанън. — Можеше да легнеш с Клеър дори там, във факторията, все ми е едно. Изненадах се, че се познавате.

— Току-що се бяхме запознали — разкри Блейд. — И напълно си права, много е нахална. Изобщо не е моят тип.

— Какъв е твоят тип? Не че има значение — побърза да добави Шанън.

— Погледай се в огледалото.

— Какво?

— Погледни се в огледалото — повтори Блейд — и ще видиш какъв тип жена ме привлича. Жени като Клеър Гриър се срещат често, но има много малко такива като теб в целия свят.

Шанън се изчерви, придвижвайки се към неудобно изглеждащия диван близо до печката, за да се отпусне на него. Блейд я последва и се настани до нея.

— Сериозно ли говориш?

— Винаги говоря сериозно.

— Клеър със сигурност е изкусителна.

— Ти си много по-изкусителна.

Той я погледна така, сякаш умираше от глад, а тя представляваше съблазнителна хапка.

— За какво искаше да говорим? — запита той, внезапно припомнил си причината да дойде тук тази вечер.

Честно казано, разговорът беше последното нещо, което занимаваше ума му. Онова, което действително искаше, беше да грабне Шанън в обятията си и да я люби до забрава. Но той знаеше, че тя заслужава нещо по-добро, че се нуждае от мъж, който няма да бъде презиран заради смесената кръв, която тече във вените му. На изток като че ли не беше чак толкова важно какъв е. Освен това, малцина бяха отгатнали, че е отчасти сиукс. Тук, на западната граница сиукската му кръв го принуждаваше да живее на ръба на обществото, макар че никога не беше смятал да остане завинаги на изток. Уайоминг беше неговият дом и равнините и хълмовете, където беше израснал,

бяха мястото, където накрая щеше да се установи и да отглежда децата си.

— Искан да те питам за Клайв Бейли. Научи ли нещо ново?

— Не, и вероятно няма да науча нищо до следващата пролет, когато той ще отиде пак на изток за още един товар оръжия. Ако се върне — наблегна Блейд.

— Може би ще си признае.

Блейд се засмя горчиво.

— Защо да го прави?

— Може би бих могла да го накарам да се разприказва — предложи невинно Шанън.

— Не! — изригна той, скачайки на крака. — Остави Бейли на мен и моите хора.

— Имаш доверени хора тук, във форт Ларами? — запита Шанън, хващайки се веднага за неволно изпуснатата дума.

— По дяволите, Малка Жар птица, когато съм с теб, така се обърквам, че не знам какво говоря. Заради собствената ти безопасност не се забърквай в това.

— Но аз искам да участвам. Като си помисля, че Клайв може да е бил мъжът, който е доставил оръжията, с които бяха убити приятелите ми, това ме вбесява. Прекалено много се ядосвам, за да седя със скръстени ръце и да не правя нищо. Не мога да забравя как той почти успя, като ме нападна, докато пътувахме с кервана.

— Остави Бейли на мен, Шанън — посъветва я твърдо Блейд. — Един ден той ще направи грешка, а когато стане така, ще бъда там и ще го закова на място. Не бих могъл да понеса да ти се случи нещо лошо.

— Толкова ли те е грижа за мен?

— Много повече, отколкото съзнаваш.

Той протегна ръка и когато тя я хвана, я накара да се изправи. Ръцете му я обгърнаха, притискайки я към мускулестите му гърди, и разтворените му устни докоснаха нейните. Клайв Бейли изведнъж беше забравен, защото умът ѝ престана да действа, целувката беше така разтърсваща и изпълнена с копнеж, че Шанън осъзна точно докъде щеше да ги доведе това.

— Ще те любя, Малка Жар птица.

— Знам.

Езикът му се плъзна по устните ѝ, принуждавайки ги да се разтворят и когато това стана, той нахлу в устата ѝ. Ръцете му се спуснаха неспокойно и властно по гърба и гърдите ѝ, минавайки над корема, притискайки я силно към твърдите му бедра. Шанън усети как пропада във водовъртеж от чувственост и страст. Отдавайки се на властта на неговата мъжественост, тя обви ръце около врата му и се притисна към него.

В омая, като насън тя почувства как роклята ѝ пада, а после усети допира на твърдите му длани срещу набъбналите си гърди. Ръце като стоманени ленти я обгърнаха, вдигнаха, отнесоха в спалнята ѝ и леко я оставиха да стъпи на пода, докато дрехите сякаш сами падаха от тялото на Блейд.

— Ти си съвършена — изпъшка той с глас, изпълнен с благоговение. — Тялото ти е толкова красиво, че очите ме заболяват.

Той отново я зацелува, изследвайки устата ѝ с език, ръцете му оставяха палеци отпечатъци върху голата ѝ плът. Внезапно тя усети, че полита, а после почувства хладните чаршафи под тялото си. Топлината, сигурността на ръцете му изведнъж се оттеглиха. Клепачите ѝ се отвориха тревожно, но когато го видя застанал до леглото, възхитен трепет разтърси цялото ѝ тяло. Кожата му беше като искрящ бронз, движенията на здравите мускули на гърба, ръцете и бедрата му замайваха сетивата ѝ, докато той сваляше панталоните и обувките си. Беше прекрасно сложен, великолепно мъжествен, помисли тя, шокирана, когато не почувства никакъв импулс да се извърне засрамена.

Блейд се изтегна до нея, притискайки хълбоците ѝ към напрегнатите си слабини, прилепвайки тялото ѝ към твърдите очертания на своето. Обхвана нежно главата ѝ, докато езикът му влизаше в устата ѝ отново и отново. Когато спря, Шанън изпъшка, остро разочарована, хвана главата му с две ръце и полека започна да гали очите и скулите му с трепереци пръсти. После се надигна и го целуна, и в гърдите му се надигна възел от нежност.

— Ти си много красив — изрече тя плахо.

— Само жените са красиви — ухили се щастливо Блейд.

— Значи си прекрасно хубав.

— Като за индианец — прибави той с лека горчивина.

— Като за мъж — поправи го Шанън.

— О, господи, Шанън, само ако...

— Ако какво?

— Нямам право да ти го казвам.

— Блейд, моля те.

— Само ако беше моя.

— Ти ме направи своя.

— Аз съм метис...

— По дяволите, Блейд, забрави това и ме люби.

— Шанън — изпъшка той и ръцете му се втурнаха по гърба и бедрата ѝ, галейки задничето ѝ. — Шанън — повтори той, без да може да спре да изрича името ѝ, докато я обръщаше по гръб и покриваше тялото и със своето. — Шанън — изстена той дрезгаво, когато ръцете ѝ го обгърнаха и тя вдигна хълбоците си, притискайки се към набъбналата му мъжественост.

Името ѝ беше като неспирна мелодия в главата му, пееща във вените му, когато тя приветства първия горещ тласък на тялото му в своето.

— Блейд! — извика тя, когато ханшът му започна да прави резки движения, отново и отново, а ръцете му не спираха да я галят, довеждайки я до разтърсващото удовлетворение.

Отчаяно стремейки се към собствената си награда, Блейд откъсна устни от нейните, надигна се на лакти, за да вижда лицето ѝ, когато треперенето ѝ престана. Тогава отново се зарови в нея, отново и отново, докато тялото му се гърчеше конвулсивно и той изливаше семето си в нея.

12.

— Трябва ли да тръгваш? — запита Шанън, протягайки се с наслаждение.

Тялото ѝ беше приятно изтощено, но никога не се беше чувствала толкова жива.

— Не искам нищо друго, освен да лежа до теб цялата нощ, но и двамата знаем, че е невъзможно — въздъхна Блейд, полагайки нежна целувка на устните на Шанън, преди да се надигне от леглото. — Заминавам утре сутрин, за да потърся лейтенант Гудман. Не вярвам на този човек. Той е толкова разяждан от ненавист. Страхувам се, че ще търси възмездие от всички индианци, които имат нещастieto да пресекат пътя му. Нямаме нужда от второ клане като при Сенд Крийк. Вече има достатъчно неприятности в околността. Мисли за мен, докато ме няма, Малка Жар птица.

Блейд тръгна в тъмната нощ и стигна до квартирата на майор Ванс. Вече се беше разбрал с него да поговорят, преди да тръгне на следващата сутрин. Дискретното му почукване предизвика незабавен отговор.

— Закъсняваш — отсече Ванс.

Блейд влезе вътре и затвори вратата зад себе си.

— Аз... задържаха ме.

Ванс го изгледа изпитателно.

— Видях онази сцена с малката Бранигън. Какво става, Блейд? Един флирт в този момент застрашава разследването ни.

Блейд се изчерви. Това, което изпитваше към Шанън, беше нещо повече от обикновена симпатия.

— Знаеш, че няма да направя нещо, което да застраши разследването. Шанън... е нещо изключително за мен. Но само дотам мога да си позволя да отида. Нейното семейство никога няма да ме приеме. Разбра ли нещо ново? — запита той, сменяйки темата.

— Телеграфирах на президента днес. Казах му, че разследването се е натъкнало на неочаквана пречка и най-вероятно нищо няма да

може да се направи чак до следващата пролет. Какви са плановете ти засега?

— Непосредственият ми план е да отида до селото и да се уверя, че майка ми и дядо ми са добре и че всичко е наред. После ще се присъединя отново към патрула на лейтенант Гудман. Може да остана близо до форта тази зима.

— Късмет. Ще се видим, когато се върнеш.

— Бих искал да те помоля за една услуга, Уейд.

— Разбира се, Блейд, казвай.

— Дръж Шанън под око, докато ме няма. Като че ли, все се забърква в неприятности.

— Тази красива южнячка означава много за теб, нали — забеляза проникателно Ванс.

— Ти винаги си ми бил добър приятел, Уейд, затова нямам нищо против да ти кажа, че обичам Шанън. — Неприкритото му признание сепна Ванс. — Но не мога да ѝ го кажа. Тя заслужава нещо много по-добро от това, което аз мога да ѝ предложа.

Застанала на верандата си, следващата сутрин, Шанън наблюдаваше как Блейд излиза от форта. Тя тъкмо тръгваше към училището. Винаги пристигаше рано в студените сутрини, за да стъкне огън в печката, преди да дойдат учениците. Но като видя Блейд да тръгва, се постресна. Нямахше представа кога ще се върне и инстинктивно осъзна, че ужасно ще ѝ липсва.

По-късно сутринта, когато проверяваше присъствието на учениците, забеляза, че двете индиански момчета ги няма. Не ѝ направи впечатление, защото те идваха и си отиваха по желание. Тя беше научила предварително, че са от селото на Жълтото куче и често ходят заедно с мъжете на ловни експедиции.

След няколко дни, Шанън тъкмо беше освободила учениците за почивката в края на седмицата, когато патрулът на лейтенант Гудман влезе във форта. Тя веднага видя, че Блейд не е с тях, и се запита дали не са се разминали, макар това да ѝ се струваше малко вероятно при неговото следотърсаческо умение. Чудейки се на отсъствие му, тя прекоси селището и отиде да посети Кали.

Връщането на детето ѝ беше направило чудеса с духа на младата жена. Малкият Джони се чувстваше много добре при госпожа Креймър, която беше предложила да гледа и да кърми бебето, докато Кали се възстанови напълно. Шанън се тревожеше, че младата майка е толкова зле, но се радваше, че поне е жива. Кали не искаше да говори за Хауи или за жестокото отношение на Бесния вълк и Шанън внимателно отбягваше да споменава тези болезнени теми. Тъй като Кали лесно се уморяваше, тя си тръгна след кратко посещение. Попадна на Клеър Гриър точно пред вратата на лазарета.

— Чу ли новините? — изгука възхитено Клеър.

— Искаш да кажеш, връщането на патрула? Видях ги да се прибират преди малко. Намерили ли са Бесния вълк?

— Не съм сигурна — отвърна Клеър, — но из целия форт се носи слух, че са унищожили селото, което е подслонило Бесния вълк.

Шанън пребледня.

— Да не говориш за селото на Жълтото куче?

— Не знам — лекомислено вдигна рамене Клеър. — Роналд сега е при татко.

— Боже господи, не! — извика Шанън, обръщайки се, за да се затича към щаба.

Трябваше да разбере чие село е било нападнато. Ако страховете и се окажеха верни, майката и дядото на Блейд можеше да са зле пострадали... или мъртви!

Шанън се влетя в канцеларията, настоявайки да се срещне с полковник Гриър.

— Съжалявам, госпожо, полковникът е зает — каза учтиво сержантът, седнал зад бюрото в приемната.

— Ще изчакам — настоя упорито Шанън.

Тя започна да крачи напред-назад, поглеждайки към затворената врата, като преценяваше какви са шансовете ѝ да мине покрай сержанта, без да бъде възпрепятствана. Когато мъжът се върна към работата си, тя се задейства. Внезапно се стрелна покрай бюрото, отвори рязко вратата и нахълта в канцеларията. Вътре видя трима мъже — полковник Гриър, лейтенант Гудман и майор Ванс.

— Какво означава това, Шанън? — изрева полковник Гриър, когато позна натрапницата.

— Съжалявам, сър — извини се сержантът. Той я беше последвал веднага, но недостатъчно бързо, за да ѝ попречи да нахлуе вътре. — Веднага ще я изведе.

— Не! — възпротиви се Шанън. — Не и преди да разбере какво е станало с Жълтото куче и неговите хора. Истина ли е? Патрулът на лейтенант Гудман наистина ли е нападнал селото? Не е ли разбрал, че това са мирни индианци?

— Елате, госпожо — каза сержантът със строго неодобрение.

— Всичко е наред, сержант Милър, оставете я — каза Гриър.

— Тъй вярно. Ако имате нужда от мен, ще бъда отвън.

— Познаваш лейтенант Гудман, разбира се, а това е майор Ванс. Сега, Шанън, за какво става дума?

— Говори се, че патрулът на лейтенант Гудман е нападнал сиукско село. Селото на Жълтото куче ли е? Те са мирни хора, полковник, не са като Бесния вълк и неговите негодници. Те нямат друго оръжие, освен лъкове и стрели. В селото живеят само жени, деца и старци.

— Греша, Шанън — възрази Гудман. — Проследихме Бесния вълк до селото. Знаехме, че се крие там, но те настоявах, че не са го виждали от седмици. Дадох им достатъчно време да го предадат и когато не се подчиниха, заповядах атака.

— Над беззащитни жени и деца! — нападна го Шанън, припомняйки си нежността на Пеещ дъжд и мъдростта на Жълтото куче. И Блейд. Божичко, той щеше да бъде съкрушен, ако цялото му семейство се окажеше избито. — Бях там, не помните ли? Знаем какво представлява селото. Те не ми направиха нищо лошо. Намерихте ли Бесния вълк в селото?

Никакъв отговор.

— Намерихте ли го? — настоя Шанън.

— М-м... не — призна плахо Гудман. — Може да се е измъкнал по време на битката.

— Или може изобщо да не е бил там — изсумтя подигравателно Шанън.

— Защо защитаваши тези диваци? — предизвика я Гудман. — Възможно ли е да е заради увлечението ти по метиса?

— Личният ми живот не е ваша грижа, лейтенанте — сръза го Шанън. — Говорим за живота на невинни хора.

— Шанън, това вече отиде твърде далеч — предупреди я строго полковник Гриър. — Аз имам доверие на лейтенант Гудман. Неговите решения винаги са били безупречни. Убеден съм, че е направил каквото е трябвало предвид обстоятелствата.

— Хората на Жълтото куче бяха ли въоръжени с пушки? — запита майор Ванс.

Полковник Гриър можеше да се доверява на преценките на Гудман, но не и той, нито пък Блейд.

— Сигурен съм, че бяха — отговори Гудман, донякъде неуверено.

— Има ли ранени от вашите хора?

— Четирима, сър.

— Огнестрелни рани ли?

— М-м... не, от стрели, струва ми се.

— Разбирам — каза Ванс с несъмнен укор в гласа.

— И аз — присъедини се към него Шанън. — Виждам, че си губя времето тук. Приятен ден, господа.

Извъръщайки се рязко, тя излетя от стаята, мина покрай смаяния сержант Милър и излезе навън.

Шанън знаеше какво трябва да направи сега. Без значение къде е Блейд, тя трябваше да го открие. С твърда решимост побърза към конюшната, възнамерявайки да наеме кон и да тръгне веднага. За щастие беше петък и имаше цели два дни, за да открие Блейд. Той щеше да има нужда от някого, когато научеше за нападението на лейтенант Гудман над селото на дядо му.

— Госпожице Бранигън... Шанън... къде отивате?

Шанън се извърна, за да намери майор Ванс на няколко крачки от себе си.

— Не че това е ваша работа, майоре, но отивам да намеря Блейд. Той ще бъде съкрушен, когато научи за подлата постъпка на лейтенант Гудман.

— Съгласен съм — каза Ванс, искрено загрижен.

— Наистина ли?

Думите му накараха Шанън за момент да занемее.

— Така е. Малцина тук го знаят и предпочитаме да е така, че ние двамата с Блейд сме приятели и сме такива от много години насам.

— Вие сте човекът на Блейд! — избъбри Шанън, преди да осъзнае какво казва.

— Господи, какво ви е казал той!

— Всичко... или почти всичко. Наистина нямаше друг избор, нали разбирате. Видях го да претърсва фургоните, след като керванът напусна Индипендънс. Упорствах, докато той не ми призна, че работи за правителството. Дори му предложих помощта си, но той категорично отказа.

— Сигурно — изрече полека Ванс. — Вие сте невероятна жена, Шанън Бранигън. Не е за учудване, че Блейд е... м-м... така привързан към вас. Но той е прав, разбира се, това не е детска игра. Последният агент, изпратен от правителството, е мъртъв. Но да се върнем на темата, как предлагате да намерим Блейд? Знаете ли къде да го търсите?

— Н-не — призна Шанън, — но ще го намеря.

— Той ми каза, че ще отиде да се види с майка си и дядо си, преди да се присъедини към патрула на лейтенант Гудман.

Очите на Шанън се разшириха тревожно.

— О, не, той може да е там сега. По-добре да побързам.

— Шанън, не можете да отидете сама.

— Имате ли по-добра идея, майоре?

— Да, изчакайте до сутринта и аз ще дойда с вас. Твърде късно е вече за тръгване.

— Ще направите ли това?

— Казах ви, че съм приятел на Блейд, и ваш също, надявам се. Е, разбрахме ли се?

— Добре — съгласи се тя нерешително. — До утре сутрин.

Лицето на Блейд беше напрегнато, докато се приближаваше към сиукското село. Нямаше търпение да види отново майка си и дядо си, но силно предчувствие го смущаваше, без да знае защо. Най-напред, всичко беше тихо, твърде спокойно. Вече трябваше да е срещнал отиващи на лов мъже, или да е чул кучета да лаят в далечината, или да е доловил детски смях. Сякаш беше единственото живо същество в огромната пуста прерия.

Студен северен вятър задуха откъм далечните планини и Блейд потръпна. Усещаше го с всяка фибра на съществуването си — нещо не беше наред, никак не беше наред. Дори костите го боляха от това усещане. Селото беше сгушено в тясна долина между два хълма, но никакъв дим не се издигаше, за да го посрещне, никакви щастливи гласове не долитаха до него на крилете на вятъра.

Забивайки пети в хълбоците на Боец, Блейд го подкара в галоп, когато неизразим страх скова вътрешностите му. Той знаеше, някак си усещаше какво ще открие, но го отричаше с всеки удар на сърцето. Тогава внезапно селото се разстла пред него и най-ужасните кошмари се превърнаха в шокираща действителност. От селото не беше останало нищо, освен димящи въглени. Тела лежаха пръснати навсякъде — мъже, жени, деца, дори бебета в люлките си. Дъхът излезе рязко от гърдите на Блейд и въздухът наоколо му затрепери от ужасния, смразяващ кръвта вик на мъка и отрицание, който се изтръгна от устните му. Няколко дълги минути той не можа да помръдне. После, борейки се с чувствата си, се насили да се заеме с ужасната задача да огледа всяко тяло, за да потърси признаци на живот.

Сълзи се търкулнаха по бузите му, когато намери тялото на Пеец дъжд. Изрева от болка и вдигна юмруци към небето, изливайки във викове гнева си.

— Защо? — извика той към Уакан Такан, Духа на предците. — Защо позволи това да се случи? Защо моята нежна майка? Защо тези хора, които искаха само мир?

Тогава той запя песента на смъртта, събирайки пепел от земята, за да я размаже по лицето и гърдите си. Не почувства болка, когато поряза ръцете си на няколко места, пренебрегвайки кръвта, сякаш я нямаше. Така го намериха Шанън и майор Ванс на следващия ден, все още коленичил до мъртвата си майка, с лице, превърнало се в маска на безпределно отчаяние, напявайки сиукската погребална песен.

Като усети присъствието им, Блейд рязко прекъсна песента. Обърна се към тях. Шанън пребледня. Лицето на Блейд беше лишено от всякакво чувство, очите му бяха отчаяни и празни, той като че ли не ги позна. Тя никога не беше виждала такова дълбоко страдание, такава всеобхватна скръб — освен, може би, когато семейството ѝ беше открило баща ѝ загинал от собствената си ръка.

— Блейд, толкова съжалявам — изрече тя, докосвайки нежно рамото му.

Мекият ѝ глас като че ли го откъсна от хипнотичното му състояние.

— Шанън — изпъшка той болезнено. — Убили са я. Тя никога никого не е наранила. Пеещ дъжд беше мила и нежна.

Макар индианците да бяха приучвани още от раждането си никога да не показват емоции, Шанън виждаше блещукането на сълзи в тъмните му очи.

— Знам, Блейд и аз я обичах. Не... не виждам дядо ти — осмели се тя.

— Няма го сред мъртвите. Няма го и Скачащия бизон. Надявам се да са се спасили от това клане.

— Ще ти помогна да погребеш мъртвите, Блейд — предложи майор Ванс.

— Нашият обичай е да оставяме мъртвите на погребални платформи — изрече мрачно Блейд.

— Много са, няма да е възможно — изтъкна Ванс. — Погребението е най-доброто, което можем да направим.

— Да — съгласи се Блейд. — С изключение на майка ми. Ще построя платформа и ще подготвя тялото ѝ. Тя ще бъде оплакана както трябва, по сиукски.

Дори Шанън помогна с погребението, понякога задавяйки се от миризмата. Но заради Блейд преглътна отвращението си и храбро се включваше там, където имаше нужда.

Погребалната платформа на Пеещ дъжд беше построена покрай река Плат след група здрави канадски тополи. С нежност, родена от любов, Блейд загърна тялото ѝ в одеяло и го постави на платформата. Остана там дълго време, сбогувайки се мълчаливо с нея, докато Шанън и Ванс го гледаха и споделяха мъката му.

— Сега е по-добре да тръгвате — обърна се Блейд към тях. — Няма нищо друго, което да можете да направите.

Шанън едва разпознаваше този суров странник, с когото говореше, сякаш никога досега не го беше виждала. Този мъж имаше очи, студени и празни като смъртта. Нищо не беше останало, за да ѝ напомня за ласкавия любовник, който я беше взел нежно и беше направил първия ѝ път забравим.

— Не искам да те оставям, Блейд. Върни се с нас — замоли го Шанън.

— Тя има право, Блейд, върни се във форта — заувещава го и майор Ванс.

— Ако се върна сега с вас, най-вероятно ще убия Гудман. Ще остана и ще потърся дядо. Ако е жив, ще има нужда от мен. Дайте ми време да оплача майка си както трябва. След като траурът ми свърши, ще намеря Бесния вълк и ще сложа край на мизерния му живот.

— Няма ли нещо, с което бих могла да променя намерението ти? — запита Шанън.

Не можеше да позволи това да свърши така.

— Ще ви чакам при конете, Шанън — каза Ванс, решен да остави двамата насаме.

Блейд го изгледа как се отдалечава, преди да се обърне отново към Шанън с отговора си.

— Няма нищо, което да можеш да направиш.

— Ще има ли значение, ако ти кажа, че те обичам? — запита Шанън с нисък и нежен глас.

Ако не беше внезапното проблясване на топлинка в очите на Блейд, Шанън би се заклела, че не я е чул.

— Сърцето ми е празно — изрече той.

— Позволи ми да ти помогна.

— Може би... по-късно. Имам да правя много неща сега. Трябва да има оцелели и ще ги намеря. Зимата вече се задава, те ще имат нужда от храна и подслон. Точно сега, моите хора се нуждаят от мен повече, отколкото ти.

— Аз... мислех, че не съм ти безразлична.

Тогавя той я погледна, наистина я погледна с преbledняло под пепелта лице.

— Любовта няма място в сърцето ми сега. Може би един ден ще бъда свободен да обичам, след като оплача майка си и помогна на народа си. Намери някой друг, Шанън. Някой, който може да ти даде всичко, което заслужаваш.

— Няма да приема това — възрази тя. — Обещай ми, че ще ми съобщиш дали си намерил дядо си. Няма да тръгна оттук, освен ако не ми обещаеш това. Моля те, Блейд, не ми е безразлично какво се случва с теб.

— Ще се опитам, но не обещавам.

Шанън се извърна с лице, изкривено от мъка. С ужасен страх осъзна, че нищо, което казва, не достига до съзнанието на Блейд. Бавно се отдалечи, пристъпвайки с усилие на волята.

Шокът да види Шанън как се отдалечава от него разтърси Блейд. Разбра, че никога повече няма да я види, няма да вкуси сладостта ѝ или да познае любовта ѝ, а не можеше да ѝ позволи да си отиде, без да ѝ каже какво чувства. Сподавяйки скръбта си, той я спря с докосване. И тя се озова в прегръдката му.

— Нека вкуся сладостта ти за последен път, Малка Жар птица — изпъшка той, превръщайки се за един кратък момент в онзи Блейд, когото тя познаваше и обичаше. — Не мога да те пусна да си отидеш, без да вкуся сладките ти устни.

Той сведе глава, пленявайки устните ѝ в бавна, жадна целувка. Дъхът им се сля и стана едно, докато езикът му разделяше устните ѝ, отпивайки страстно сладостта ѝ. Тя се отдаде изцяло, посрещайки езика му със своя, усещайки неговото отчаяние и гняв. Не сладостта на любовта му вкусваше тя в неговата властна целувка, а болката от раздялата им. После всичко свърши. Очите му се отвориха и действителността се върна.

Когато тя вдигна поглед към него, очите му бяха станали студени и празни като сърцето му.

— Сбогом, Малка Жар птица.

Хлипайки, Шанън се извърна и побягна сляпо към мястото, където майор Ванс стоеше с конете. Не погледна назад, не можеше — всичко изглеждаше така окончателно. Но в сърцето си знаеше, че отново ще се срещнат, че животът им е необратимо свързан. Можеше да са невероятно различни, но бяха сродни души във всичко, което имаше значение.

— Дръж връзка, Блейд — извика Ванс през рамо, докато помагаше на Шанън да се качи на седлото. — Ако имаш нужда от помощ, знаеш къде да ме намериш.

Блейд не каза нищо, нито се обърна, за да ги види как се отдалечават. Беше се върнал към траура си.

В следващите седмици Кали се възстанови от страданията си и се премести да живее при Шанън. Макар че къщата беше малка, стигаше за две жени и бебе. Тод Уилсън също беше оздравял от раните си и си беше намерил работа. Надяваше се да спечели достатъчно пари, за да се присъедини към някой керван, който щеше да мине оттук следващото лято. Не се беше отказал от мечтата си да се засели в Орегон.

Докато Шанън преподаваше в училище, Кали настоя да чисти и да готви. Шанън не я беше разпитвала за планове и относно бъдещето, но една вечер, след като малкият Джони беше нахранен и сложен да спи, Кали ѝ се довери.

— Много мислих за бъдещето си, Шанън — изрече тя полека. — Искам да се върна в Охайо. Без Хауи няма бъдеще за мен в Орегон. Знам, че родителите ми ще ме приемат заедно с детето. Аз съм всичко, което имат.

— Сигурна ли си, Кали? Ти си добре дошла тук, докато искаш да останеш. Аз няма да ходя никъде чак до следващото лято.

— Искам да замина сега, Шанън. Ненавиждам това място. Непрекъснато ми напомня за... за смъртта на Хауи и... за всичко. Но нямам пари, дори дрехите на гърба ми не са мои. Жените тук бяха мили с мен, но ме гледат така, сякаш съм някаква слабачка. Понякога мисля, че ще е по-добре да умра.

— Не говори така, Кали — упрекна я Шанън. — Детето ти се нуждае от теб. Освен това, едва напролет ще можеш да тръгнеш.

— Не си ли чула? Железницата е стигнала до Чейен. Сега вече може да се пътува с влак на изток и през зимата, както през лятото. Всички говорят за това.

— Аз... предполагам, че съм била доста заета напоследък — оправда се Шанън.

— Блейд, нали? Знам още отдавна, че имаш чувства към него. Мислиш ли, че някога ще се върне?

— Не знам. Но имаш право, Кали, наистина обичам Блейд. Знам, че е метис, но това няма значение. Той е невероятен мъж, независимо какъв е. Но стига за мен. Ако имаше пари, как щеше да стигнеш до Чейен?

— Труден въпрос, но ако наистина имах пари, щях да взема дилижанса до Чейен. Той идва веднъж седмично.

— Сериозно ли говориш? Ако парите те задържат тук, в такъв случай край на безпокойствата ти. Ще ти дам пари.

Щедра до безкрайност, Шанън не смяташе, че ще остане принудително във форта, ако даде на Кали скромните си спестявания.

— Шанън, не мога...

— Разбира се, че можеш. Аз имам заплатата си, от която ще се издържам.

— Не е достатъчно, за да стигнеш до Айдахо. Ами семейството ти?

— Семейството ми ще ме разбере и дори ще ми прати пари, ако имам нужда. Имам работа и покрив над главата. Освен това, не съм сигурна, че мога да тръгна, като знам, че може никога повече да не видя Блейд. Ако остана във форт Ларами, има вероятност той да се върне.

— Ще ти върна парите, Шанън, веднага щом стигна в Охайо. Родителите ми са заможни, ще ти ги пратя по пощата.

Една седмица по-късно Кали и Джони Блейд се качиха на дилижанса за Чейен. Шанън започна да усеща липсата им почти веднага. Понякога си пожелаваше Блейд да ѝ беше дал дете, когато се бяха любили. Поне щеше да има частица от него, която да обича и за която да се грижи. Пустотата беше непоносима. И жестоката, отчаяна самота.

13.

Един студен ден в края на ноември Шанън влезе във факторията на Клайв Бейли. Не беше говорила с него, откакто той се беше опитал да я изнасили в нощта, когато Бесният вълк я беше отвлякъл. Мисълта за него я караше да настръхва. Случи се така, че помощникът на Бейли обслужваше друг клиент и Шанън беше принудена да говори със самия Бейли, иска или не. Тъй като беше дала по-голямата част от парите си на Кали, нямаше много възможност да харчи за себе си, затова смяташе да украси една от по-празничните си рокли с нова панделка. Моли Гриър я беше убедила да се появи на някои от планираните празненства.

Клайв Бейли не беше ухажвал сериозно Шанън след пристигането ѝ във форта. Не защото беше престанал да я иска, а защото се страхуваше от Блейд. Бейли не беше спял, беше ги видял открито да се прегръщат на плаца и подозираше, че между тях има нещо, отпреди Шанън да бъде отвличена от Бесния вълк. Но метисът се беше махнал и Бейли не виждаше причина да я избягва.

Струваше му се странно, как така метисът изведнъж изчезна. Говореше се, че лейтенант Гудман е унищожил тъкмо неговото село и че Блейд е останал при оцелелите, за да им помогне да се приготвят за зимата.

— Шанън, колко хубаво е, че те виждам — приветства я любезно Бейли. — Как ти се вижда новата работа?

— Харесва ми да преподавам, господин Бейли — отвърна хладно Шанън.

Тя тръгна право към мястото, където бяха изложени панделките, без да губи време в размяна на любезности.

— Знам, че не съм се държал винаги като джентълмен към теб, Шанън, но бих искал да бъдем приятели. Аз... не бях на себе си там, в прерията.

Шанън му отправи леден поглед.

— Бих искала четири ярда от синята панделка.

Той можеше да се извинява колкото си иска, но тя нямаше да му прости.

— Ако можем отново да бъдем приятели, обещавам да се отнасям към теб е уважение и учтивост — обеща Бейли, докато отмерваше панделката.

На Шанън ѝ се доця да се изсмее право в лъжливата му физиономия, но внезапно ѝ хрумна, че това може да бъде възможността, която чакаше — да помогне на Блейд и майор Ванс да докажат, че Бейли е виновен за продажбата на оръжие на индианците. Всичко, което трябваше да направи, беше да прикрие неприязънта си към него и да се престори, че му прощава. Щом ѝ се довери, би могла да спечели приятелството му и да използва хитростта си. Щяха да ѝ трябват малко ласкателства, за да го убеди да се похвали пред нея с подвизите си.

Залепвайки фалшива усмивка на лицето си, Шанън изрече свенливо:

— Ако наистина съжаляваш, в такъв случай, предполагам, можем да бъдем приятели.

Не действай прекалено нетърпеливо, иначе той може да заподозре нещо, отправи си тя предупреждение.

Хитра усмивка изви тънките устни на Бейли. Хубаво беше да разбере, че не е изгубил обаянието си. Може би, ако Шанън узнаеше колко е богат, щеше да бъде още по-благоразположена. Но той нямаше да допусне същата грешка, която беше направил там, в прерията. Този път щеше да действа полека и в крайна сметка да я вкара в леглото си. Внезапно му хрумна, че тя стои принудително във форт Ларами, само с една оскъдна заплата, с която да се издържа, и би могла да погледне благосклонно на един богат обожател.

— Благодаря, Шанън, оценявам тази отстъпка. Може би ще ми запазиш един танц на бала в събота вечер.

— Може би — склони Шанън, търсейки в чантичката си пари, за да плати покупката.

— Не, това е подарък от мен, за да се извиня заради оскърблението, което ти бях нанесъл. Достатъчно съм богат, за да си го позволя — похвали се той, издувайки важно гърди.

— Сигурно имаш добър бизнес — намекна Шанън с престорена невинност.

— Справям се добре, но не това е източникът на богатството ми. Имам и други... интереси.

Вече стигнахме донякъде, помисли радостно Шанън. Но преди да заразпитва за подробности, дойде един клиент, ангажирайки вниманието на Бейли.

— Извини ме, скъпа... дългът, нали разбираш.

Шанън си тръгна, но не към дома си. Бързо се запъти към квартирата на майор Ванс и с облекчение установи, че не е излязъл.

— Шанън, какво мога да направя за вас? Седнете, хубаво е, че ви виждам отново.

— Получихте ли известие от Блейд, майор Ванс? — запита тя с надежда.

— Съжалявам, Шанън, не се е обаждал. Трябва да му дадем време да се справи с мъката си.

— Знам, само помислих...

— Вие много държите на него, нали?

Шанън направи няколко опита да преглътне буцата, заседнала на гърлото ѝ.

— Обичам го.

— Не искам да ви окуражавам излишно, но съм сигурен, че и Блейд изпитва същото към вас.

Вместо това да я ободри, на лицето на Шанън се изписа неутешима тъга.

— Той мисли, че не е достатъчно добър за мен. Страхувам се, че никога повече няма да го видя, а не знам дали ще мога да го понеса. Но не заради това съм тук. Става въпрос за Клайв Бейли.

— Клайв Бейли ли? Какво за него?

— Ще ви помогна да докажете, че той е човекът, който продава оръжията на индианците.

— Какво! — възкликна Ванс и скочи на крака. — Няма да правите нищо такова, млада госпожо!

— Вече е твърде късно. Възстанових нашата дружба, ако може така да се нарече. За щастие той е отявлен женкар. — Тя сметна за добре да не разкрива, че Бейли се беше опитал да я изнасили, и то неведнъж. — Той мисли, че ми е направил силно впечатление. Каквото е суетен глупак, знам, че мога да го накарам да започне да ми се хвали с парите си.

— Не искам да чувам за такова нещо — каза Ванс тихо, но авторитетно.

— Не можете да ме спрете. Искам да го направя... трябва да го направя, заради Блейд. Ще ви осведомявам за напредъка си. И... ако имате новини от Блейд, моля ви, съобщете ми.

Тя се обърна, за да излезе, вече взела ясно решение.

— Права сте, Шанън, не мога да ви спра — съгласи се Ванс, — но ви моля да бъдете предпазлива. Елате при мен, ако имате нужда от помощ или поради каквато и да било друга причина.

Сняг затрупа земята, сипейки се от плътни бели облаци. Това беше най-подходящата украса за първия бал от коледния сезон. Танците бяха в разгара си, когато Шанън влезе в клуба заедно със семейство Гриър. Основното помещение беше весело украсено в съответствие със сезона и средата му беше запълнена от ентузиазирани танцуващи двойки. Това беше първият бал, на който Шанън отиваше, след като беше отказала да посети предишния. Тъй като форт Ларами никога не беше атакуван от индианци, той беше всеизвестен като весел и оживен пост, дом на многобройни фриволни балове и забави.

Шанън незабавно беше заобиколена от млади мъже, нямащи търпение да се запишат в балното ѝ тефтерче. Не ѝ се танцуваше сега, когато още оплакваше приятелите си, убити при индианското нападение. Безпокоеше се за Блейд и силно чувстваше липсата му. Но се беше съгласила да съпроводи семейство Гриър поради една основателна причина. Надяваше се празничната атмосфера и нейната компания да накарат Клайв Бейли да разкрие нещо повече за незаконната си дейност.

За своя изненада Шанън откри, че се забавлява. Танцува с майор Ванс, с полковник Гриър, с лейтенант Гудман и с повечето офицери от форта. Когато дойде редът на Клайв Бейли да я изведе на танц, той го направи с такова арогантно самодоволство, че зъбите ѝ заскърцаха от гняв.

— Харесва ли ти да танцуваш, Шанън? — запита той вежливо. Думите му казваха едно, но очите намекваха съвсем друго.

— О, да. Преди войната правехме най-големите балове и празненства в „Двете върби“ — каза тя замечтано.

— „Двете върби“ ли се казваше твоята плантация?

— Да, това беше нашата плантация. Но я загубихме. Загубихме всичко — изрече тя с горчивина. — Сега там живеят янки.

— Би ли искала да си я върнеш?

— Да си я върна ли? Аз... не разбирам.

— Мога да ти я откупя. Още едно пътуване на изток и ще бъда достатъчно богат, за да ти купя всичко, което поискаш. Не ти е мястото в тази пустош, да преподаваш в училище, за да се издържаш. Аз мога да те облека в красиви дрехи, да ти откупя дома, ако искаш, да ти дам бижута...

— Клайв, какво ми предлагаш?

— Станахме добри приятели в последните седмици — подметна той с охота, която смая Шанън. — Мисля, че ще можем да се спогаждаме. Моля те да станеш моя съпруга.

Бейли вече беше обмислил възможността да се ожени за Шанън. Не беше толкова лоша идея, като си помисли човек. Щом напусне западната граница, ще му трябва почтена фасада, а Шанън беше точно жената, която би могла да му я даде. Ако не иска да се върне в Джорджия, може да отидат в Калифорния. Още едно пътуване на изток и той щеше да си осигури живота.

Шанън беше смутена. Никога, дори в най-дивите сънища не си бе представяла, че ще получи предложение за брак от Клайв Бейли. Той беше предложил приятелството си и тя се беше принудила да го приеме, правейки се, че неговата компания ѝ е приятна, но можеше да стигне само дотам. Той беше бърлил вежливо с нея на чаша чай, докато тя го беше чакала с нетърпение да си тръгне. Нищо не ѝ беше подсказало, че може да я поиска за съпруга.

— Искаш да се ожениш за мен ли?

— Толкова ли е странно? Ти си красива. Всеки мъж би искал да те има за съпруга. Мога да ти дам всичко, което си пожелаеш.

Умът на Шанън заработи яростно, отчаяно търсейки отговор, който да го задоволи, но без да я компрометира. Трябваше да има някакъв начин да се измъкне от това затруднено положение и същевременно да изобличи Клайв Бейли, помисли тя.

— Откъде да знам, че ще направиш всичко, което каза? — предизвика го тя. — Откъде да знам, че не лъжеш за богатството си? След войната бяхме бедни като църковни мишки. Никога повече няма

да бъде бедна. Мъжът, за когото се омъжа, трябва да бъде способен да ми осигури всичко, което изгубих.

Бяха престанали да танцуват преди няколко минути и сега спряха пред един отворен прозорец. Шанън толкова се беше изчервила след неочакваното предложение на Клайв, че той я беше насочил към прозореца, когато танцът им свърши.

— Ако мога да ти докажа, че не лъжа за богатството си, ще помислиш ли над предложението ми?

Преди Шанън да успее да отговори, нейният следващ партньор дойде, за да я отведе при танцуващите. По-късно Клайв предложи да я изпрати до дома ѝ и Шанън прие. Нямаше търпение да разбере по какъв начин търговецът смята да ѝ докаже, че е богат.

— Хубава нощ — каза Шанън, загръщайки се по-плътно в палтото си. — Виждаш ли как се отразява луната на снега?

— По-скоро бих гледал теб — отвърна Клайв, поглъщайки я с лакоми очи.

Макар, че единственото ново нещо в синята кадифена рокля, която Шанън беше облякла, беше панделката, тя наистина изглеждаше прелестно. Прилепналият корсаж беше с достатъчно ниско деколте, за да бъде примамливо, но и достатъчно високо, за да бъде сметнато за скромно. Тъмносиньото кадифе отиваше на очите ѝ и подчертаваше бялата ѝ кожа и богатите кестеняви къдрици, които беше свързала на темето си в красива прическа. Нова панделка обгръщаше тънката ѝ талия, беше зашила малки волани върху широката пола. Изглеждаше привлекателно и като че ли не го съзнаваше.

— Клайв, какво искаше да кажеш, когато спомена, че можеш да докажеш, че си богат? Пари в банката ли имаш?

Неделикатните въпроси на Шанън като че ли развеселиха Клайв, вместо да го разсърдят. Той я смяташе за практична жена, която иска да знае точно какво може да ѝ предложи мъжът.

— Нещо по-добро от това, скъпа, имам злато... много злато, скрито така, че никой не може да го намери.

— Откъде да знам, че не лъжеш? — предизвика го Шанън.

— Казах, че ще ти го докажа и ще го направя. Веднага щом се съгласиш да се оженим, ще ти го покажа.

— Аз... трябва да го обмисля — изрече нерешително Шанън. Бяха стигнали пред вратата ѝ и тя бръкна в чантичката си, за да извади ключа. Щом отвори вратата, се обърна към него и каза: — Лека нощ, Клайв. Благодаря, че ме изпрати.

— Ще помислиш ли върху това, което ти казах?

— Аз... да, разбира се.

— Мога ли да те целуна за лека нощ? — запита той, пристъпвайки към нея, за да я прегърне.

Тръпка на отвращение мина през тялото ѝ. Ако дори допирът му я отвращаваше, какво щеше да стане с целувката, запита се разсеяно Шанън. Но нямаше друг избор, освен да му позволи да я целуне. Щеше да изглежда странно да откаже да целуне мъж, чието предложение за женитба смята да обмисли. И плахо му предложи устните си.

Целувката не беше толкова лоша, колкото смяташе, че ще бъде — не, беше нещо много по-лошо. Искаше да се отвърне, но не можеше. Когато Клайв се опита да раздели устните ѝ с езика си, те останаха здраво стиснати. Тя прекъсна целувката колкото можа по-скоро, измърмори едно бързо „лека нощ“ и се пхна вътре, затваряйки плътно вратата зад себе си.

Господи, в какво се забъркваш, запита се разтреперана, облягайки се на вратата, за да си поеме дъх. Утре щеше да се срещне с майор Ванс и да поиска съвета му. Може би навлизаше твърде надълбоко. Защо Блейд не беше тук, когато имаше нужда от него? Преди да го срещне, животът ѝ беше празен, но и учудващо неусложнен. Само като го погледнеше, я заливаше невероятно щастие, каквото не беше знаела, че съществува. Въздъхвайки тежко, тя осъзна, че никакви пожелания няма да ѝ върнат Блейд. Тръгна полека през тъмната приемна към спалнята, нарочно беше оставила огън да гори в печката, за да не се връща в леденостудена къща.

Понеже я беше нямало няколко часа, ѝ се стори, че стаята е много топла, но нямаше сили да осмисли този смущаващ факт. Беше уморена от дългата, изтощителна вечер и тя имаше да мисли за много неща. След като свали палтото си, полека започна да се съблича. Изруга тихо, когато пръстите ѝ започнаха да се занимават с кукичките на гърба на роклята.

— Трябва ли ти помощ, Малка Жар птица?

Той излезе от сенките — висок, силен мъж с дръзки, изрязани черти. Беше всичко, което беше запомнила, дори повече. Твърди, пулсиращи мускули обгръщаха ръцете и краката му, големите му длани бяха нежни, каквито си ги спомняше, когато леко отместиха нейните, за да разкопчат кукичките, с които ѝ беше трудно да се справи.

— Блейд, откъде дойде?

Тя се извърна и се озова в прегръдките му.

— Както изглежда, не съм пристигнал много късно. Какво, по дяволите, правеше с Клайв Бейли?

— Блейд, остави Бейли. Само ме целуни. Не мога да повярвам, че си истински.

Той сведе глава, за да може тя да го докосне, да ѝ докаже, че е от плът и кръв. Но намерението му се изпари в пламъка, който лумна у двамата в мига, щом устните им се срещнаха. Усещането за неговите устни срещу нейните, беше най-прекрасното, което Шанън някога беше изпитвала. Огън се разля из нея, поглъщайки чувствата ѝ. Тя въздъхна, предавайки се изцяло и затвори очи. Езикът му беше бавен, горещ и нежен, пъхвайки се между устните ѝ, докосвайки зъбите, небцето и вътрешността на бузите ѝ.

Блейд никога не беше искал Шанън повече, отколкото в този миг. Искаше да се зарови дълбоко в тази красива, упорита, непредсказуема жена. Имаше нужда от нейната сила и здравия ѝ дух, за да стане животът му отново цял. Духът на предците беше предопределил съдбите им още преди да са били родени, беше убеден той. Но изведнъж нежността и загрижеността отстъпиха пред силната, свирепа страст и Блейд си пое неравен дъх, отдръпвайки се, за да може да продължи да разкопчава роклята ѝ. Имаше някаква настоятелност у него, която се предаде на Шанън и тя реагира, като започна да дърпа неговите дрехи.

Бавна усмивка изви чувствените му устни.

— Полека, любов моя, имаме цяла нощ.

— Не мога да чакам, Блейд. Сънувах, че съм с теб така, но никога не мислех, че може отново да се случи.

Дрехите ѝ паднаха от нея като по магия и тя излезе от тях, наблюдавайки Блейд, докато той сваляше панталоните си. Тогава той я взе в обятията си, притисна я към себе си и започна да вкухва свежата ѝ плът, докосваща се до осеяната му с тънки косъмчета кожа.

Целувката му беше като колона от гореща стомана, която проникваше дълбоко в нея, пулсирайки ниско в корема ѝ. Тя стисна раменете му, страхувайки се, че може да изчезне, ако го пусне. Устата му се отдели от нейната, очите му бяха тъмни като абанос, когато се вгледа втренчено в нейните. Отмахна един кичур коса от лицето ѝ, гласът му беше едновременно нежен и пресипнал.

— Не си единствената, която е мечтала за този момент, Малка Жар птица. Трябваше да се върна, дори само за малко. Имам нужда от теб — ти си моят живот, моят дъх, самото ми съществуване. Ще те любя и когато свърша, пак ще се любим... и пак, и пак...

Думите му заглъхнаха, когато той започна да действа и дланта му обгърна пълнотата на гърдата ѝ. Плътта ѝ инстинктивно отвърна на докосването му и кораловото зърно се втвърди от ласката му.

— Ти си невероятна — прошепна той свършено тихо срещу устните ѝ, докато ръката му се спускаше надолу като огнена следа, която я остави задъхана от жажда.

Внезапно Шанън се озова във въздуха, когато Блейд я отнесе на леглото, изтягайки се с цялата си висока, слаба фигура плътно до нея.

Ръката му заброди дръзко по тялото ѝ, последвана плътно от устата му, която вкушаше кожата ѝ с език, оставяйки влажна следа от устата ѝ до втвърденото зърно, което засмука незабавно. Горещият му дъх породил възхитителна тръпка, която пропълзя през нея, докато нежните му ръце изследваха горещият, женствен триъгълник, галейки и прониквайки с дръзка настоятелност и нежност.

Искайки да му достави същата наслада, каквато той ѝ даряваше, ръката ѝ се спусна надолу, за да го обхване. Той трепна силно, когато тя го докосна, ниско ръмжене се изтръгна от гърлото му. Ръката му продължи да изследва златистия триъгълник, там, където се съединяваха краката ѝ, пръстите му се вмъкнаха в тъмната, важна пещера и Шанън извика от невероятната наслада, която галещите му пръсти създаваха. Когато той ги отдръпна, тя усети празнота, каквато само Блейд можеше да запълни.

Той прошепна името ѝ със суров, треперещ глас и плъзна уста надолу по прекрасната повърхност на кожата ѝ към онова място между краката ѝ, където ръцете му работеха така прилежно. Тя извика, разтърсена от спазми, докато ръцете му се спускаха под седалището ѝ, и той я дразнеше с допира на езика си. Тя се загърчи и заизвива,

притискайки се към него, докато езикът му проникваше и разделяше, навлизайки все по-дълбоко, за да я вкуси. Тялото ѝ посрещаше неговото и тя застана, мятайки се в диво отдаване.

Той беше безмилостен, беше решил да я има изцяло. Потърси мъничката пъпка на най-голямото ѝ удоволствие, езикът му беше като пламък, който я подпалваше. Тогава тя избухна и експлодира, вълни от съвършена наслада се разляха из нея със съкрушителна интензивност. Внезапно той хвана глезените ѝ, раздели ги и се настани с цялата си тежест в люлката, образувана от бедрата ѝ. Шанън почувства огромния му горещ член да прониква в нея и се понесе в небесата. Миг по-късно той се присъедини към нея и двамата полетяха към извисяващи се върхове, за да докоснат звездите. Минаха няколко минути, преди някой от двамата да може да проговори. Тиха въздишка се изплъзна от устните на Шанън.

— Усецах те във всяка част от себе си.

Пръстите му нежно отместиха кестенявите къдрици от челото ѝ.

— Малка Жар птица, ти си част от мен. Какво ще правя без теб?

Разтревожена, тя извика:

— Какво искаш да кажеш? Няма да заминеш отново, нали?

— Трябва. Жълтото куче има нужда от мен. Оцелелите от селото нямат храна и подслон. Ще умрат от глад тази зима, ако не се върна, за да им помогна.

— Намерил си дядо си! Добре ли е?

— Доколкото може да е, като се има предвид възрастта му. Скачащият бизон му помогнал да избяга от клането, но му е много трудно. Смъртта на майка ми беше жесток удар.

— Какво научи за нападението?

— Много малко, с изключение на това, което вече знаех. Бесният вълк не е бил в селото. Не го били виждали от седмици. Лейтенант Гудман отказал да повярва на Жълтото куче и дал заповед за клането, което видя. Оцелелите нямат нищо — нито храна, нито дрехи, нито подслон.

— Ако това, което казваш, е вярно, тогава защо се върна във форт Ларами?

— Преди всичко, за да ти кажа какво е станало с Жълтото куче. Освен това, дойдох, за да купя одеяла и храна.

— И това е всичко? — запита Шанън с остро разочарование.

— Не, Малка Жар птица, дойдох и за да те видя. Трябваше да те видя отново, преди...

Макар да копнееше да ѝ каже, че я обича, той нарочно се въздържа и не изрече думите. Твърде много препятствия имаше по пътя им, твърде много години на омраза между двата народа правеха брака между тях невъзможен. Женитбата им щеше да я направи изгнаница, чужда сред своите.

— Блейд обичаш ли ме? — запита направо Шанън.

Макар той никога да не беше изричал тези думи, сърцето ѝ подсказваше, че Блейд наистина я обича, и тя копнееше да го чуе от него.

— А ако те обичам, тогава какво? — предизвика я той, нарочно вкоравявайки сърцето си срещу болката от факта, че никога не би могъл да я има. — За какво ще ни послужи това? Ще стане ли сбогуването ни по-малко мъчително?

— Завинаги ли заминаваш? — запита Шанън едва чуто.

— Дядо ми има нужда от мен. Ще живея със сиуксите, докато мога да им помагам. Нямам какво да ти предложа. Иди в Айдахо, Шанън. Семейството ти те чака. Намери си съпруг, който ще ти предложи нещо повече, освен сърцето си.

— Няма защо да ходя в Айдахо — изрече упорито Шанън. — Семейството ми ще ме разбере. Имам работа и мога да се издържа, докато е необходимо. Ако ме обичаш, ако ме искаш, ще те чакам цял живот.

— Не съм чак такъв егоист, Малка Жар птица. Не мога да те моля за такава жертва. Бракът между нас е забранен. Не бих понесъл да те видя осъдена от твой народ. Индианската ми кръв ме прави обект на презрение и омраза. Аз съм дивак.

— Не ме е грижа какво казват хората, ти си моят дивак. Ще си живея живота както намеря за добре. Ще дойда с теб още сега, ако ми позволиш.

— Любима, скъпа моя, не мога да искам такава жертва от теб. Зимата в Уайоминг е сурова и ще бъда пълен глупак, ако те взема със себе си, колкото и да искам — изрече той с приглушен глас.

— Тогава ще те чакам — закле се упорито Шанън.

— Много неща мога да се случат и да променят намерението ти — предсказа Блейд. — Няма да те моля да ме чакаш, но ако още си

тук, когато се върна...

Думите му замряха, натежали от надежда, но без да изискват нищо.

— Люби ме отново, Блейд. Люби ме заради всички празни бъдещи дни.

— Ще го направя, Малка Жар птица, но няма да ме разсееш толкова лесно този път. Най-напред ми кажи какво правеше с Клайв Бейли.

Дълга въздишка се откъсна от устните на Шанън. Беше сметнала, че Блейд се е разсеял достатъчно много и е забравил за Клайв Бейли. Но той беше прекалено проницателен, за да допусне това.

— Ти какво чу?

— Достатъчно, за да знам, че си намислила някакъв хитър план. Знам, че го ненавиждаш, но нарочно го накара да повярва, че ще се омъжиш за него.

— Откъде знаеш?

— Слушах на прозореца, където вие двамата така удобно се спряхте да поговорите — разкри Блейд. — Чух го да се хвали с богатството си, чух и как го подпитваш. Какво, по дяволите, искаш да докажеш?

— Само исках да помогна — изрече тя оживено. — Знам, че мога да го накарам да си признае, че продава оръжия на индианците. Той вече предложи да ми покаже златото, което е получил от продажбата. Майор Ванс не е много доволен от това, което правя, но...

— Уейд знае за разследванията ти? — изрева Блейд, ужасен. — Ще му дам да се разбере, като го видя утре.

— Не обвинявай майора, Блейд. Той ми каза да стоя далеч от Клайв, но аз не исках да го послушам. Ако не бяха тези оръжия, майка ти щеше да е жива. Искам да изоблича тая крастава жаба. Искам да помогна с каквото мога.

— Единственият начин да ми помогнеш, е да стоиш далеч от Бейли. Моля те, Малка Жар птица, няма да понеса нещо да ти се случи.

— Значи ме обичаш! — възкликна ликуващо Шанън.

— Глупаче такова, разбира се, че те обичам. Щастлива ли си сега, като ти го признах?

— Във възторг съм.

— Това ще направи ли болката от раздялата по-малка?

— Ще ме утешава, докато те няма — каза тя.

— Тогава знай, че те обичам, Шанън Бранигън. Ще лежа в гроба, обичайки те. Ако никога повече не те видя, любовта ми ще ме крепи. И ако ме обичаш толкова, колкото казваш, ще ми обещаеш, че ще стоиш настрана от Клайв Бейли. Остави го на мен и Уейд.

— Но...

— Никакво „но“, говоря сериозно.

— Много добре — съгласи се неохотно Шанън, — ако това означава толкова много за теб.

— Не ми е безразлично какво става с теб, а Клайв Бейли да върви по дяволите. Ние с Уейд ще се справим с него, когато му дойде времето. Тъй като уредихме това — каза той с ленива усмивка, — можем да се... съсредоточим върху по-важни неща, като например пак да се любим. Имаме още часове до изгрев-слънце.

Ръката му обхвана голото ѝ седалище, притискайки телата им едно към друго в палец екстаз. Дъхът им се сля и стана едно, докато разтворените му устни търсеха и намираха нейните. Нескриваната жажда, която пламтеше помежду им, беше едновременно сладка и мощна. Светът ѝ се завъртя главозамайващо под напора на целувките му, отнесен във вихъра на бурната страст.

Тя посегна да го обхване, усещайки го как пулсира, почувства горещото му семе под дланта си, вдъхна мъжествения му аромат.

— Сега, Блейд, сега — изпъшка тя, надигайки се над него, за да поеме пулсиращата му, набъбнала дължина в парещата ножница на женствената си плът.

Обгръщаше го като ръкавица, гореща и течна, движейки се срещу него в дива агония. Яздеше го в екстаз, карайки го да стене и да се извива към нея, докато засмукваше твърдите ѝ зърна и навлизаше във вибриращата ѝ мекота с непреклонна ярост. Внезапно той размени позициите им, нарочно забавяйки темпото си, и с цялата си сила задържа собственото си освобождение. Искаше всичко да продължава безкрайно, искаше да остане завинаги заровен дълбоко вътре в нея. Те се притискаха един към друг в отчаян копнеж, докато той навлизаше все по-дълбоко и по-дълбоко, изгарян от желанието за удовлетворение.

Тялото на Шанън замря от наслада, толкова умопомрачителна, че трябваше да прехапе устни, за да задържи вика си. Блейд усети трепета

дълбоко в нея.

— О, толкова е сладко — пое си той дъх, сякаш изпаднал в агония. — Усещам спазмите ти, толкова си стегната, толкова е хубаво! Ах, Шанън, не мога да се удържа!

— Обичам... те — изпъшка тя, не можейки да контролира думите, които излизаха от устата ѝ.

Сдържаността му избухна в разтърсващо освобождение, думите ѝ барабанияха по мозъка му, докато тялото му се разтърсваше от непрекъснати вълни замайваща наслада. Когато се върнаха от невероятното си пътуване, двамата се взряха един в друг за няколко безкрайни момента, здраво прегърнати, потънали в благоговейно мълчание след експлозивното блаженство, което бяха споделили.

Не можейки да изрече и дума, Блейд оста ви мислите си да тичат на всички посоки. Дори никога повече да не се срещнеха, той имаше достатъчно много сладки спомени, които щяха да траят завинаги. Само трябваше да затвори очи и Шанън щеше да бъде там. Никой не можеше да му отнеме факта, че той беше мъжът, който я беше въвел в женствеността и я беше научил какво означава страст. В неговите ръце тя беше станала жена — неговата жена. И тя му беше дала вкуса на онази любов, каквато малцина изпитваха в живота си.

— Блейд, за какво мислиш?

— Че ми харесва да се будя и ти да си в ръцете ми — всеки ден, докато съм жив.

Шанън беше решена да не плаче на следващата сутрин, когато Блейд се сбогуваше с нея. Само да не беше го казал така твърдо, сякаш не очакваше повече да я види. Не я познаваше добре, ако смяташе, че тя ще промени намерението си да го чака. Защото любовта идваше само веднъж и тя щеше да го чака винаги, ако се наложи, докато той бъдеше готов да се обвърже с нея за цял живот. Тя разбираше загрижеността за дядо му и това, че той иска да помогне на своя народ, и се молеше Блейд да не реши да остане завинаги при сиуксите. Беше живял десет години в света на белите и Шанън разчиташе, че привличането на цивилизацията и любовта, която споделяха, щяха да го върнат при нея.

14.

Хладният прием на Шанън остави Клайв Бейли да се люшка в съмнения. Коледа дойде и си отиде. Шанън върна скъпия му подарък с учтива бележка и отклони предложението му да я придружи на новогодишния бал, като вместо това, избра да отиде заедно с един боязлив млад лейтенант, който не ѝ поставяше никакви изисквания. За съжаление, Клайв успя да я притисне в ъгъла по време на танците за голямо нейно неудоволствие.

— Защо ме отбягваш, Шанън? — запита той, когато я намери сама в един рядък момент между танците.

— Аз... не те отбягвам — заекна тя, припомняйки си обещанието, дадено на Блейд.

— Забрави ли плантацията си? Имам средства да ти я откупя. Говорех сериозно, когато казах, че съм богат. Мога да ти го докажа, ако ми дадеш възможност.

Шанън не можа да отговори, защото следващият записан в тефтерчето ѝ партньор, дойде да я покани на поредния танц.

По-късно, когато тя отиде да се освежи в стаята за дамите, там я пресрещна Клеър. Жизнерадостната брюнетка продължаваше да се държи с открита враждебност към Шанън, въпреки приятелските си отношения с по-възрастните жени.

— Пак накара всички мъже да тичат след теб — нападна я Клеър. — Надявам се, че си доволна.

— Нямах причина да ревнуваш от мен — настоя Шанън.

— Да ревнувам! Това ли си мислиш? Не ставай смешна. Видях те да говориш с Клайв Бейли тази вечер. Изглежда, е лапнал по теб. Можеше да попаднеш и на нещо по-лошо, нали разбираш. Нямах роднини тук, във форт Ларами, и ще направиш добре, ако се омъжиш за човека, стига да те иска. Или още се интересуваш от метиса?

— Нямам представа защо ме мразиш и наистина ми е все едно — отвърна Шанън. — Какво правя или с кого, не е твоя работа.

— Само че е. Не ми харесва начинът, по който Роналд те гледа, или начинът, по който флиртуваш с всеки офицер във форта.

— Въобразяваш си. Няма да взема лейтенант Гудман, ако ще и на поднос да ми го дават. Той е отговорен за непредизвикано нападение над невинни хора.

— Та това са индианци, за бога! Какво те кара да мислиш, че са били невинни?

— Блейд е намерил дядо си и е научил истината от него. Бесният Вълк не е бил в селото.

— Видяла си се с Блейд! — изсмя се многозначително Клеър. — Имаш си вземане-даване с метиса зад гърба ни. Родителите на твоите ученици няма да бъдат във възторг. Как ще се издържаш без работа?

Шанън искаше да изкрещи, че обича Блейд, да каже на света колко се гордее, че обича този изключителен мъж. Но имаше нужда от работата, а сега със сигурност не беше моментът да разкрива чувствата си.

— Ще изглеждаш много глупаво, ако предявиш обвинение, което не можеш да докажеш. Аз съм добра учителка и няма да ти бъде лесно да убедиш хората да ме уволнят.

Клеър изсумтя високомерно, осъзнавайки верността на думите на Шанън. Честно казано, тя наистина ревнуваше от тази малка вещица. Би дала всичко, само и само Блейд да погледнеше нея по този начин, както го беше виждала да гледа Шанън. От него лъхаше сила и сексуалност и Клеър завиждаше на жената, която изпитваше любов в прегръдките на такъв жизнен и агресивен мъж като Блейд.

Клеър не беше невинната девойка, за каквата я смятаха всички. Беше вкусила страстта още в ранна възраст, след като се беше отдала на един сластолюбив редник в поредното местоназначение на баща си. Оттогава гледаше да пази връзките си в тайна, заплашвайки, че ще каже, че е била изнасилена, ако историята се разчуе. Нарочно избираше млади войници, треперещи пред ранга на баща ѝ, които се страхуваха от евентуалните последици, ако бъдеха разкрити. Даже лейтенант Гудман не знаеше за похожденията ѝ, защото тя го беше накарала да повярва, че е отнел девствеността ѝ първия път, когато се бяха любили. На Клеър ѝ се искаше да прибави и Блейд към списъка си със завоевания, но той никога не беше показвал и най-малък интерес към нея като към жена.

— Ако ме извиниш, Клеър, партньорът ми ме чака.

Шанън стана и излезе от стаята. Ако погледите можеха да убиват, помисли тя, сигурно щеше да вади кинжали от гърба си.

Февруари 1868 донесе неочаквано затопляне в иначе ледената зима, за голямо удоволствие на Шанън. Но не само това я радваше, макар да беше шокирана от идеята. Слуховете, че на жените ще бъде позволено да гласуват, бяха плъзнали из Уайоминг като горски пожар. Добре известно беше, че щата се опитваше да привлече преселници, особено жени. Но много малко бяха склонни да се озоват лице в лице със суровите индианци от равнините и с тежките атмосферни условия.

Поразително беше, че идеята жените да гласуват стигна до такова диво, огромно място като Уайоминг, преди да бяха получили позволение да гласуват в другите, по-цивилизовани източни щати. Това беше много спорен проблем, широко разискван и от мъжете, и от жените. По принцип жените се отнасяха благосклонно към това намерение, но мъжкото население го осмиваше, защото това би накарало жените да напуснат домовете си и да нахлуят в доминирани от мъжете области.

Моли беше развълнувана от перспективата да гласува и помоли Шанън да ѝ помогне да организира групи от жени, които да настояват за прокарването на избирателния закон. Макар че това беше само идея, в момента се говореше, че териториалният секретар Едуард Лий и законодателят Уилям Брайт подготвят такъв законопроект с надеждата да привлекат повече заселници. В цялата територия Уайоминг имаше по-малко от хиляда жени над десетгодишна възраст, а мъжете бяха почти, шест хиляди и сто.

На изток жени като Анна Дикинсън и красивата Редилия Бейтс, проповядваха продължително и упорито в полза на правата на жените и Моли таеше надежда, че един ден те ще дойдат и в Уайоминг да изнесат лекции.

Междувременно, Шанън се съсредоточи върху обучението на поверените на грижите ѝ деца, наслаждавайки се на предизвикателствата на професията, за което никога преди не беше мислила. Тя знаеше, че майка ѝ, Тък и по-малките ѝ братя и сестри ще

се гордеят с постиженията ѝ, и си пожелавахе да бяха тук, за да я видят.

Шанън прекарваше доста време в неспокойни мисли за непокорния си брат Девлин. Той беше такава гореща глава, така невероятно непредсказуем и тя се надяваше, че не се е забъркал в някоя неприятност. Само ако баща ѝ беше останал жив, за да крепи семейството около себе си, вместо... но беше вече твърде късно да мисли какво би могло да бъде положението.

Не минаваше ден, без Шанън да не мисли за Блейд. Беше ли оцелял в суровата зима? Имаше ли достатъчно храна и удобен подслон? Беше ли му топло? Усещаше ли липсата ѝ, както тя усещаше неговата?

Един ден през март тя се отправи към факторията на Клайв Бейли малко преди часа за затваряне. Беше се захванала да пече хляб и откри, че няма достатъчно сол за тестото. Надяна палтото и обувките си и тръгна през калния плац към магазина. Знаеше, че е късно, но се надяваше факторията още да е отворена, защото искаше да сложи тестото да втасва, преди да си легне.

За свое смущение намери магазина празен, когато влезе вътре. Една лампа светеше, оставена на тезгяха, но Клайв не се виждаше никъде. Почти беше решила да вземе солта, която ѝ трябваше, и да плати на Клайв на следващия ден, когато неясни гласове, долитащи от склада, привлякоха вниманието ѝ. Естествено любопитна, тя се примъкна колкото посмя по-близо и се заслуша. Единственият глас, който разпозна, беше този на Клайв Бейли. Другият мъж говореше шепнешком, твърде тихо и тя не можа да разбере кой е.

— Искам си парите, Бейли... сега!

— Бесният вълк ме излъга, плати само половината от това, което обеща — отвърна хитро Бейли.

— Алчно копеле такова! Знам колко получи за оръжията и си искам моя дял.

— Аз поех целия риск — възрази Клайв.

— А аз направих така, че операциите ни да останат незабелязани. Отървах се от агента на правителството, когато любопитството му го отведе твърде близо до истината.

— Не съм единственият, когото разкритията му щяха да изобличат. Освен това — каза Клайв, — имам планове за парите. Ще се

женя. След още едно пътуване на изток за още оръжия планирам да се установя в плантация на юг и да заживея като богат плантатор.

— Ще се жениш? Ти? Има ли някоя жена, която да те чака там, на изток?

— Не, не на изток — похвали се Клайв. — Ще се женя за Шанън Бранигън.

Дрезгав подигравателен смях беше отговорът на поразителното разкритие на Клайв.

— Ти или си глупак, или луд. Тя няма да те вземе, дори ако имаше два пъти повече пари в джоба си. Престани да шикалкавиш, къде са парите? Нямам време да споря с теб за моя дял от златото.

Шанън беше така шокирана от това, което чу, че остана замръзнала на място. Тя нямаше представа, че още един мъж е замесен в нелегалната авантюра на Клайв Бейли. Беше готова да се обзаложи, че нито Блейд, нито майор Ванс имаха представа за това. Кой би могъл да бъде? Някой от цивилните? Военен от форта? Майор Ванс със сигурност би искал незабавно да узнае за това развитие на нещата, каза си тя. Обърна се, за да излезе, но в бързината закачи една мотика, облежната на полицата. Тя се олюля и падна на пода.

— Какво става?

— Не знам — изсъска Клайв. — Стой тук и чакай да видя.

Шанън успя да стигне от другата страна на тезгяха, когато Клайв изхвъркна от вратата на склада.

— Шанън! Как влезе? Мислех, че съм заключил вратата. Търговията днес не беше много силна, затова затворих рано, за да подредя някои стоки в склада.

— Сигурно си забравил да заключиш вратата, Клайв — отвърна Шанън, преглъщайки нервно. Колкото и да се опитваше, не можеше да престане да хвърля бегли погледи към склада. — Беше отворено и влязох.

— Трябва ли ти нещо?

— Ами да... сол. Като не видях никого, реших сама да се обслужа и щях да платя по-късно. Закачих мотиката и тя падна на пода. Съжалявам, нещо лошо ли направих?

— Не, не, просто ме изненада. Както вече споменах, бях в склада, когато чух нещо. Помислих, че е крадец. Или някой от онези досадни индианци, които се навъртат във форта. Те са крадливо племе.

Той посегна зад гърба си и взе един пакет сол от рафта.

— Ето солта ти скъпа.

Шанън бръкна в джоба си, намери една монета и я сложи в ръката му.

— Благодаря. Е, аз трябва да тръгна. Имам да пека хляб.

— Шанън — каза Клайв, снишавайки гласа си до шепот, — помисли ли по предложението ми? Защо ме отбягваше през последните седмици?

Тя се приготви да отговори сопнато, но после се замисли. Внезапно ѝ хрумна, че може да помогне на Блейд и майор Ванс, независимо дали им харесва или не. Тя беше единствената, която знаеше за втория човек, замесен в контрабандата на оръжия и би могла да научи нещо повече, ако се престореше, че се интересува от брачните планове на Клайв.

— В действителност, доста помислих над предложението ти — изрече тя полека. — Не искам да прекарам остатъка от живота си в бедност. Това, което ми предлагаш, ме изкушава. Не съм те отбягвала нарочно, просто ми трябваше време, за да помисля, без някой да ми влияе.

— Значи ще се омъжиш за мен? — изграчи въодушевено Клайв и очите му блеснаха възбудено.

Беше си мечтал да притежава кестенявата красавица още от момента, когато я беше видял за първи път.

— Ще ти отговоря на пролетния бал другата седмица — отвърна неопределено Шанън. Дотогава тя и майор Ванс със сигурност щяха да имат всички необходими доказателства, за да осъдят и обесят Клайв Бейли и тайния му съдружник. — Но ще ти кажа нещо — намекна тя игриво. — Твоето предложение е много привлекателно. Да стоя сама в тази пустош не е особено приятно. Сега трябва да вървя, Клайв.

Той я изпрати до вратата. Тя беше смутена, когато той я привлече в прегръдките си и я целуна жадно. Първата ѝ реакция беше да му издере очите, за да я пусне, но се въздържа. Жена, която казва, че ще помисли върху брачното предложение на един мъж, не би трябвало да изпитва отвращение от прегръдката му. Затова се направи, че я е приятно и изтърпя целувката му до края. После се отдели от него и изхвъркна от магазина.

Бейли заключи вратата зад Шанън и се върна бързо в склада с глупашка усмивка, залепена на лицето му.

— Какво искаше? Чула ли е нещо?

— Бях забравил да заключа вратата. Шанън просто искаше да купи малко сол.

— Говореше твърде тихо, за да чуя какво казваш. Тя държеше ли се така, сякаш е чула разговора ни?

— Не би могла да чуе каквото и да било — настоя Клайв. — Стоеше от другата страна на тезгяха.

— Защо си толкова сигурен? Може би трябва да я проследя. Ако отиде другаде, а не у дома си, можем да предположим, че ни е чула и отива да съобщи за разговора ни.

— Какво ще правиш? — извика Клайв, когато мъжът излезе през задната врата.

— Нищо — изсъска той, — освен ако ми се стори, че малката кучка знае какво сме намислили да...

Думите му отлетяха, когато той потъна в сенките.

Шанън прекоси бързо плаца, без да подозира, че я следят. Ставаше все по-тъмно и по-студено, затова тя се надяваше, че майор Ванс си е у дома в този късен вечерен час. За съжаление, него го нямаше. Тя научи от ординареца му, че майорът е извикан на съвещание в щаба, което ще продължи повече. Според нея, информацията й беше достатъчно важна, затова се запъти право към щаба. Сержант Уилсън седеше на бюрото в приемната.

— Мога ли да ви помогна с нещо, госпожице Бранигън? — запита той предпазливо, припомняйки си последния път, когато Шанън беше нахлула при полковника, без да дочака разрешение.

— Майор Ванс тук ли е? Трябва да се видя с него, важно е.

— Съжалявам, госпожо, но майорът е на заседание на щаба.

— Моля ви, ще му кажете ли, че съм тук? — настоя Шанън. — Трябва да се видя незабавно с него.

Сержант Уилсън се поколеба, не искайки да обезпокои началниците си.

— Кажете на майора, че госпожица Бранигън е тук, сержанте.

Лейтенант Гудман влезе в щаба тъкмо навреме, за да чуе молбата на Шанън.

— Тъй вярно — отдаде чест Уилсън. Макар и с колебание, той изпълни заповедта, почука и влезе в стаята. Излезе след няколко минути, последван от майор Ванс, на чието лице се беше изписало загрижено изражение.

— Какво има, Шанън? Сержант Уилсън каза, че сте искали да ме видите, че било спешно.

Ясно осъзнавайки, че сержант Уилсън и лейтенант Гудман ги слушат, Шанън не искаше да разгласява важната информация пред свидетели.

— Не можем ли да поговорим насаме? — Тя нервно облиза устни. — Става дума за нещо, което ни тревожи — намекна тя.

Уейд Ванс веднага разбра за какво му говори. Макар че много пъти я бяха предупреждавали да не се намесва, тя очевидно не беше послушала този съвет и беше научила нещо извънредно важно за разследването около Клайв Бейли. За съжаление, той не можеше да излезе от заседанието на щаба.

— Прибери се у дома, Шанън. Аз ще свърша скоро тук и после можем да обсъдим какво те притеснява. Ще дойда, да кажем, след един час.

Шанън кимна, извънредно облекчена. Беше тежко бреме да знае такива важни неща. Ванс я изгледа, докато излизаше от сградата на щаба и на лицето му се изписа замислено изражение. След това се върна в стаята. Лейтенант Гудман се забави няколко минути, поговори със сержант Уилсън и след това също си тръгна.

Мракът погълна Шанън, когато тя тръгна през плаца, треперейки от студения вятър, който духаше от север. Малко хора се виждаха навън по това време, повечето бяха по домовете си и вечеряха на спокойствие. Главата на Шанън се пръскаше от мисли за нещата, които беше чула тази вечер. Само да можеше да разпознае втория глас! Внезапно един порив на вятъра дръпна полите на палтото ѝ и тя се уви по-плътно в него. Не можа да не помисли, че в Джорджия вече щеше да бъде топло и вечерният бриз щеше да ухае на пролетни цветя.

Една забулена фигура излезе от сенките, но понеже Шанън беше навела глава срещу поривите на вятъра, не можа да я види. Тя не заподозря нищо, нямаше време да се уплаши, когато фигурата се промъкна зад нея. Ударът с дръжката на пистолета я запрати в безсъзнание. С тиха въздишка тя се отпусна в ръцете на нападателя си.

Майор Ванс се приближи до къщата на Шанън цял час по-късно, отколкото възнамеряваше. За съжаление, полковник Гриър беше го задържал на заседанието повече, отколкото майорът беше очаквал. За негово смущение домът на Шанън беше тъмен. Дали не се беше уморила да го чака и не си беше легнала? Странно... той би могъл да се закълне, че информацията ѝ е била достатъчно спешна, за да гарантира, че тя ще го чака. Предположи, че би могло да се срещнат и утре. Щеше да я намери, преди да е тръгнала за училище, рано на следващата сутрин.

Никой не отвори, когато Ванс почука на вратата на Шанън на другата сутрин. Мислейки, че вече е отишла в училището, той измина късото разстояние до училищния двор, изненадан да намери децата навън в студеното, влажно утро.

— Госпожица Бранигън вътре ли е? — запита той едно от по-големите момчета.

— Не, учителката още я няма — отговори момчето. — Няма навик да закъснява.

— Затова ли всички стоите навън?

— Да. Защо според вас учителката закъснява?

— Не знам, синко, но смятам да разбера. Защо ти и другите ученици не си отидете у дома засега? Аз ще намеря госпожица Бранигън. Кажете на родителите си, че имате малка ваканция.

Одобрителен вик последва думите му и децата бързо се разпръснаха. Ванс се позавъртя около училището, опипа вратата — беше заключена, — и погледна през прозореца. Шанън не се виждаше никаква, нито пък беше запалила печката. Тръпка на внезапен страх пропълзя по гръбнака му, интуицията му подсказваше, че нещо ужасно се е случило с Шанън. Очевидно тя разполагаше с информация, която излагаше живота ѝ на опасност и си плащаше скъпо за проявеното любопитство. Беше сметнал, че тя отдавна се е отказала да разплита този случай.

Ванс се можеше да греши. Надяваше се двамата с Шанън просто да са се разминали. Отдалечи се, изпълнен с надежда, но дълбоко в сърцето си знаеше, че няма да я намери.

Имаше право. Шанън не беше в щаба, нито пък я бяха виждали там след снощи. Той незабавно прати група мъже да претърсят форта. След два часа те се върнаха, за да съобщят, че Шанън Бранигън не може да бъде намерена. Ванс реши, че е наложително да се върне в дома ѝ и да разбие вратата.

Щателният оглед показа, че Шанън не се беше върнала в дома си снощи. Никой не беше спал в леглото, продуктите за хляба бяха оставени на масата. Пепелта в печката беше изстинала, показвайки, че тя не е приготвяла закуска тази сутрин. Ванс не само се безпокоеше от изчезването ѝ, страхуваше се за живота ѝ. Нямаше доказателство за самоличността на човека или хората, които бяха я отвлекли, но сериозно подозираше, че Клайв е замесен по някакъв начин. Ванс побърза към канцеларията на полковник Гриър, за да помоли за разрешение да сформира отряд, за да търси Шанън. Пожела си Блейд да беше тук, защото ако някога имаха нужда от неговите следотърсачески умения, моментът беше точно сега.

Шанън отвори очи в пълен мрак. Опита се да помръдне, но не можа. Ръцете и краката ѝ бяха здраво завързани. Паника — черна, невероятна паника — я обхвана, когато отвори уста, за да извика, и усети втикнатата в нея кърпа. Някаква превръзка закриваше очите ѝ и тя не виждаше къде се намира. Все още замаяна от удара по главата, Шанън отчаяно се опита да си спомни какво се беше случило. Последното, което помнеше, беше, че си отива у дома след посещенията в щаба, а после — нищо. Тя помръдна глава и ужасна болка прониза мозъка ѝ. Агонизиращ вик замря в гърлото ѝ, сподавен от кърпата, затиснала устата ѝ.

В пристъп на прозрение Шанън си спомни какво се беше случило. Някой я беше ударил по главата и я беше донесъл... къде? Къде беше сега? И защо? Когато главата ѝ се попроясни, ѝ стана ясно защо е била нападната. Някой не искаше тя да каже на майор Ванс какво е узнала. И този някой беше Клайв Бейли със съдружника си. Търтене на крака накара сетивата ѝ да застанат нащрек. Скърцаща панта я предупреди, че някой е близо до нея. Тя разбра точно колко близо, когато мъжът се обърна към нея:

— Не можа да се удържиш, нали, Шанън?
Клайв Бейли!

— Исках да се ожения за теб, но всичко е било само преструвка от твоя страна, нали? Само си търсила информация. Да не си правителствен агент, пратен от Вашингтон?

Шанън поклати глава в енергично отрицание.

— Какво ще правим с нея?

— Тя трябва да умре.

Това беше вторият мъж в стаята, чието пресипнало ръмжене Шанън идентифицира незабавно като партньора на Клайв.

— Жалко, много жалко — въздъхна със съжаление Клайв. — Чакай, имам по-добра идея! Бесният вълк предложи злато за нея, след като... обзалагам се, че пак ще го направи. Много я искаше. И аз я искам. Може би ще я изчукам един-два пъти, преди да я изкараме оттук.

— И аз не бих имал нищо против — съгласи се безименният мъж. Страст оцветяват думите му и Шанън потръпна. — Но не тук, не сега, много е опасно. На сутринта всички ще знаят, че тя е изчезнала. Искам да я закараме при Бесния вълк колкото може по-скоро. Знаеш ли къде да го намериш?

— Сигурен съм. Ще го намеря заедно с ренегатите му в тайния им лагер. Знам пътя... там доставих оръжията.

— Трябва да стане тази вечер, преди да започнат да я търсят — каза замислено мъжът. — Напъхай я в един чувал и я метни на коня си. В този късен час никой няма да те види. Разчитам на теб да намериш Бесния вълк и да сключите сделката.

— Можеш да разчиташ на мен.

— Само не забравяй, половината пари са мои.

Бесният вълк! Боже господи, само не и това, помисли смразена Шанън. Защо не беше послушала Блейд и не беше отбягвала Клайв Бейли? Усети, че отново е сама и започна да дърпа въжетата, но без никаква полза. Беше овързана като коледна гъска. Изтощението скоро сложи край на усилията ѝ. Ако не измислеше в скоро време нещо, щеше пак да свърши като пленница на Бесния вълк.

След два часа Клайв Бейли и партньорът му се върнаха. Въпреки ожесточената ѝ съпротива Шанън беше натикана в един чувал и изнесена от стаята, която, както ѝ се струваше, беше складът на факторията на Бейли. Въздухът излезе с тласък от дробовете ѝ, когато се озова метната на седлото на един кон. Животното вървя известно

време, водено от някого, преди един мъж, който тя предположи, че беше Клайв Бейли, да се качи зад нея и да препусне в галоп в нощта.

Тъй като майор Ванс беше единствения, освен Блейд, който знаеше за участието на Клайв Бейли в контрабандата на оръжия, той отиде сам във факторията, за да види какво ще може да разкрие. Магазинът беше все още затворен, когато той стигна там и шумът, който вдигна, чукайки енергично на вратата, не привлече вниманието на собственика. Ванс не почувства никакво угризение на съвестта, когато разби вратата. Усърдното претърсване на жилището на Бейли, магазина и склада не разкри нищо. Но самият факт, че Бейли отсъстваше, беше достатъчно доказателство за майора. Той твърдо вярваше, че Бейли е отговорен за изчезването на Шанън. Един час по-късно Ванс получи благословията на полковник Гриър да изведе колона мъже от форта, за да търсят Шанън.

— Майор Ванс, бих искал да дойда с вас.

— Тръгваме веднага, лейтенант Гудман.

— Готов съм. Искам да помогна да хванем негодника, който е отвлякъл госпожица Бранигън. Тя е изключителна млада дама.

— Разрешавам, лейтенанте. Оседлавайте. Тръгваме след пет минути.

Колкото повече се приближаваше Блейд до форта, толкова повече се тревожеше. Дали Шанън още ще го чака? Не я беше виждал повече от три месеца — три дълги месеца лют студ, глад и лишения, които се бяха оказали свръх силите на Жълтото куче. Той умря преди месец от пневмония и усложненията от раните, които беше получил по време на клането. Блейд обаче смяташе, че дядо му е починал от разбито сърце. Смъртта на Пеещ дъжд му беше причинила неимоверно страдание, той я беше оплаквал с дълбоката, неизразима скръб на баща, чиито деца до едно са го изпреварили в смъртта.

След кончината на Жълтото куче, Блейд отиде заедно с намалялото племе на лов за бизони. Месото беше необходимо за храна, кожата — за типита и за дрехи. Всичко се използваше, нищо не се хвърляше. Дори стомасите и вътрешностите бяха изчистени и използвани — стомасите ставаха мехове за вода, а в червата се съхраняваха различни сушени храни. Рогата се превръщаха в съдове с всякакво предназначение. Най-предпочитаните части бяха езикът и черният дроб, които се ядяха сурови.

Ловците имаха късмета да открият голямо стадо, защото бизоните всяка година ставаха все по-малко и по-малко. След като приключи с обработката на улова, племето тръгна на дългия път към Паудър Ривър, където трябваше да се срещнат с други сиукси за събранието на съвета, което ставаше всяка пролет. Очакваха Блейд да се присъедини към тях заради това, че дядо му беше вожд. Но тъй като нито майка му, нито дядо му бяха живи, Блейд нямаше причина да остане при племето. Той много обичаше и уважаваше народа на майка си, но беше живял с белите твърде дълго, за да се придържа към индианските навици и да бъде част от племето.

Беше останал при сиуксите достатъчно дълго, за да види отпътуването на племето към Паудър Ривър, където се надяваше, че ще се присъединят към друго племе. Беше обяснил решението си пред съвета и пред своя приятел Скачащия бизон, беше обещал, че ще направи всичко, което му е по силите, за да облекчи затрудненото положение на индианците.

Блейд не беше забравил задълженията си във форт Ларами. И президентът и Уейд Ванс разчитаха на него. И Шанън го чакаше. Не искаше да мисли, че може никога повече да не я види.

Блейд знаеше, че обича Шанън. Трите месеца без нея бяха истински ад. Те бяха родени един за друг и той сериозно възнамеряваше да ѝ го каже... но трябваше да я накара да разбере, че не могат да бъдат заедно, докато Клайв Бейли не се озове зад решетките. Продажбата на огнестрелно оръжие на ренегатите навреждаше на невинни хора — и на бели, и на индианци. Когато всичко това свършеше, той щеше да помоли Шанън да се омъжи за него и щеше да се надява, че тя го обича достатъчно, за да понесе позора, свързан с брака с един метис.

15.

Блейд тъкмо се беше изкачил на един хълм, когато видя колоната войници долу. Предполагайки, че това е патрул от форт Ларами, излязъл на обичайната си обиколка, той най-напред реши да отmine, без да привлича вниманието към себе си. Но когато разпозна майор Ванс начело на колоната, осъзна, че трябва да се е случило нещо сериозно, за да накара Ванс да излезе извън форта. Забеляза и че лейтенант Гудман също е с войниците, и че товарни коне носят припаси за няколко дни.

Някакво шесто чувство го предупреди, че ще съжалява, ако не се присъедини към патрула. Забивайки пети в хълбоците на Боец, той се спусна по склона и пресрещна войниците точно когато излизаха от завоя. Изненада, веднага последвана от облекчение, се изписа на лицето на Ванс, когато позна Блейд. Спря колоната и го изчака да се приближи.

— Блейд, не можеше да се появиш в по-подходящ момент — възкликна ликуващо Ванс.

Думите на майора не успяха да разсеят предчувствието на Блейд, че се е случило някакво бедствие.

— Какво има, майоре? Не съм чул за нападения. Сиуксите са заети с пролетния лов и нямат време за това.

— Не са индианците, Блейд, поне аз не мисля така... Думите му замряха, когато лейтенант Гудман се приближи към тях. Блейд едва се въздържа да не хване мъжа за гушата и да изстиска живота от него.

— Дайте десет минути почивка — нареди строго Ванс. Гудман нерешително се обърна, за да изпълни заповедта, оставяйки Блейд и Ванс насаме.

— И аз изпитвам същите чувства към него — каза Ванс, възхищавайки се на сдържаността на Блейд. — Но няма на кого друго да се доверим, освен на полковник Гриър. Дори и той не знае за ангажимента ти към правителството. Бих искал това да си остане така, докато не хванем онзи, който продава контрабандни оръжия из

прерията. — Ванс слезе от седлото. — Ела да идем там, където няма да ни чуят и ще ти обясня.

Стигнаха до една скалиста издатина, където Ванс застана, пристъпвайки нерешително от крак на крака, взрян някъде далеч в пространството. Той знаеше, че Блейд ще бъде съкрушен, когато научи, че Шанън е била отвлечена и искаше да му го съобщи внимателно. Но Блейд не приемаше подобен подход.

— Е, Уейд, изплюй камъчето. Какво не ми казваш? — Изведнъж той замръзна и бронзовото му лице стана смъртнобледо. Знаеше! Знаеше! — Шанън е, нали? Нещо се е случило с нея.

Смаян от пронизателността му, Ванс кимна със строго лице.

— Няма я никъде, Блейд. Организирахме издирване веднага щом научих. Няма я никъде във форта.

— Разпита ли Клайв Бейли? — запита Блейд с бясно разтуптяно сърце.

Обвиняваше себе си, че ѝ беше казал за разследването и за това, че Клайв Бейли е замесен, въпреки че тя повече или по-малко беше изтръгнала истината от него.

— И Бейли го няма — разкри Ванс. — И това не е всичко. Вечерта, преди да изчезне, Шанън дойде при мен. Каза, че имала нещо важно да ми съобщи. Предположих, че става дума за Бейли. За съжаление, имах заседание на щаба и не можах да говоря с нея. Затова я изпратих да си иде у дома, казах ѝ и че ще ида у тях по-късно вечерта. Но когато пристигнах, къщата беше тъмна. Предположих, че се е уморила да ме чака и си е легнала. Тръгнах си, но отидох пак, рано следващата сутрин. Къщата беше празна, никой не беше спал в леглото.

— Мислиш ли, че Бейли я е отвлякъл? — запита Блейд със страх. Макар да не се плашеше лесно, сега беше ужасен. — Дали е заподозрял, че сме по следите му?

— Бейли няма основания да смята, че е заподозрян за нещо — отговори Ванс. — Щом се върне, не се и съмнявам, че ще си има чудесно обяснение за отсъствието си. Той често посещава съседните индиански села, за да търгува. Имаш ли някаква представа къде може да е отвел Шанън?

— Ако е научила нещо, което да го свърже с контрабандата на оръжие, той може просто да реши да я убие — каза Блейд, задавяйки

се от тези думи. — Възможно ли е Бесният вълк да я е отвлякъл? Когато пожелае нещо, рядко се отказва.

— Помислих и за това, но никой не го е виждал през зимата, макар че може вече да се е върнал в летните ловни полета. Знаеш ли къде е лагерът му?

— Не, но сигурно ще е на много тайно място, където не се стига лесно. Мисля, че трябва да действваме, като приемем, че Бейли е отвлякъл Шанън и да се опитаем да намерим следите му. Кой ви е следотърсачът?

— Лейтенант Гудман, но не се справя никак добре — оплака се с отвращение Ванс.

— Аз поемам оттук нататък — каза Блейд. Не поиска разрешение, просто пое отговорността. — Колкото по-скоро започнем търсенето, толкова по-добре. Но ти обещавам едно, Уейд. Ако Бейли е отвлякъл Шанън и дори един косъм е паднал от главата ѝ, ще ми достави огромно удоволствие да го убия.

Извадена от чувала, щом се отдалечиха достатъчно от форта, Шанън сега яздеше зад Клайв с ръце, добре вързани около кръста му, и уста, все още запушена с отвратителната кърпа. Слава на бога, че той беше решил да махне превръзката от очите ѝ, помисли Шанън с благодарност. Яздиха почти през цялата нощ, спирайки за около два часа преди зазоряване, за да дадат почивка на коня и Клайв да дремне за кратко. Шанън беше завързана за едно дърво, без да може да помръдне или да издаде дори звук.

— Предлагам да поспиш малко — намекна Клайв многозначително, — защото от утре ще принадлежиш на Бесния вълк и няма да имаш достатъчно време за отдих. Надявам се да ми даде поне веднъж да те изучукам за отплата, че те водя при него. Щях да го направя още тук, но трябва да се наспя, а не сме достатъчно далеч от форта, за да съм спокоен.

Макар, Шанън не можеше да отговори, сините ѝ очи хвърляха светкавици към похитителя ѝ, изразявайки омраза, отвращение и върховно презрение. Но яростните ѝ погледи се плъзгаха по него като вода по гърба на патица. Мятайки върху ѝ едно одеяло, Клайв подпря

глава на седлото си и почти веднага заспа. Потеглиха на път малко след изгрев-слънце.

Клайв знаеше точно къде отива, тъй като и преди беше посещавал лагера на Бесния вълк. Само се надяваше ренегатът да е там, а не да е предприел някое нападение. Не искаше лично да убива Шанън, но ако се стигнеше дотам, нямаше да изпита никакви угризения. Нямаше защо да се притеснява. Бесният вълк беше в лагера си, заедно с десетина от своите хора.

Очите на индианеца се разшириха учудено, когато видя Клайв Бейли да влиза в лагера му с Малката Жар птица, вързана на седлото зад него. Изчака пред типито си, докато Клайв спираше пред него, развърза ръцете на Шанън и полека я смъкна на земята. Клайв зачака Бесния вълк да заговори пръв, защото не искаше да ядосва избухливия ренегат. Пронизителните черни очи на Бесния вълк не се отделяха от лицето на Шанън, докато той се обръщаше към Клайв на развален английски:

— Защо си ми докарал Малката Жар птица?

Знаеше го, но искаше да го чуе от устата на Клайв. Бесният вълк не изпитваше нищо друго, освен презрение към търговеца, осъзнавайки, че алчен човек като Клайв Бейли би продал и собствената си майка срещу прилична цена.

— Мислех, че я искаш — отговори Клайв, облизвайки нервно устни. Индианците го изнервиха, особено ренегатите като Бесния вълк. — Забърках се в големи неприятности, за да ти доведа Шанън Бранигън. Очаквам да бъда съответно възнаграден.

— Направи ли й нещо?

— Не съм я пипнал, можеш сам да се увериш, че е в прекрасно състояние. Обеща ми злато, ако ти я доведе.

— Най-напред ще пушим, после ще си получиш златото — каза високомерно Бесният вълк. — Доведи жената.

Той се обърна и влезе в типито си, без да оставя на Клайв никакъв избор, освен да го последва. Хващайки Шанън за ръката, той я повлече след себе си.

Блейд, имам нужда от теб, безмълвно се молеше Шанън. Дори само името му й придаде смелост. Той вече я беше спасил веднъж от Бесния вълк, може би... Но не, Блейд беше на мили оттук, помагайки на дядо си да задържи хората от племето заедно. Нямаше откъде да

узнае, че тя има нужда от него. Шанън знаеше, че това, което е намислил Бесният вълк за нея, няма да бъде никак приятно, но тя някак си щеше да оцелее. По някакъв начин, двамата с Блейд щяха да се съберат отново. Но дали той пак щеше да я иска, след като Бесният вълк я оскверни?

Щом се озова в типито, Шанън беше грубо бутната на земята. Усети едни ръце да се занимават с превръзката на устата ѝ и вдигна очи, за да види Бесния вълк, който изваждаше оскърбителния парцал от устата ѝ.

— Вода — изпъшка тя, отчаяно искайки да накваси пресъхналото си гърло.

Устата ѝ бе запушена още откакто бяха напуснали форта.

Бесният вълк изсумтя, подавайки ѝ един кожен мях, пълен с вода. Тя го вдигна към устата си и отпи жадно. Когато се засити, остави меха и изгледа Бесния вълк право в очите.

— Няма да остана тук. Този... тази крастава жаба не може да ме продава. Той не ми е господар, никой не ми е господар.

— Тихо, жено, иначе пак ще ти запуша устата.

После, без да ѝ обръща повече внимание, индианецът изгледа Клайв Бейли с пронизителните си черни очи.

— Каква е цената ти за жената, търговецо?

Шанън никога не се беше чувствала така унижена, когато двамата започнаха да обсъждат атрибутите ѝ с думи, които накараха бузите ѝ да пламнат. След няколко минути те сключиха сделката, като се разбраха за цена, която накара Шанън да ахне. Откъде Бесният вълк ще има толкова злато? Тя беше смаяна до безкрайност, когато Бейли заяви дръзко:

— Искам да я имам веднъж, преди да ти я продам. Това е част от сделката. Или ще я имам, или няма сделка.

Очите на Бесния вълк се стесниха опасно.

— Мога да те убия още сега и да задържа Малката Жар птица и златото.

— Но няма да го направиш — заяви самодоволно Клайв. — Кой ще те снабдява с оръжия, ако умра? Сигурно вече нямаш много амуниции. Аз имам много в моя магазин.

Лицето на Бесния вълк замръзна, без да показва върховното презрение и омраза, които изпитваше към Бейли. Щеше да го убие

веднага, ако нямаше нужда от онова, което можеше да му докара търговецът. Колкото до Малката Жар птица, вече не искаше да я направи своя съпруга. Тя го беше презряла, него, великия войн, и беше легнала с един метис. Той още я искаше, само като я погледнеше, слабините му се издуваха от страст. Щеше да има Малката Жар птица... о, да, но само като негова курва. И този път, щеше да я сподели с приятелите си. Търговецът също я искаше. И ако Бесният вълк не искаше да прекрати притока на оръжия и амуниции сега, когато имаха нужда от тях за оцеляването си, трябваше да уважи желанието на търговеца, макар никак да не му се искаше.

— Можеш да имаш Малката Жар птица, търговецо, за една нощ — каза Бесният вълк неохотно. — След това става наша.

— Не! — извика Шанън, гневът я накара да загуби предпазливостта си, тя скочи на крака и нападна стреснатия индианец.

Реакцията му беше бърза и безпогрешна, той вдигна ръка и я удари с опакото на дланта си, влагайки в удара цялата си сила. Шанън отлетя настрана. Замаяна и наранена, тя се отпусна като безжизнена купчинка до стената на типито.

Бесният вълк се изправи рязко.

— Ела — каза той на Бейли, който гледаше втренчено Шанън, сякаш искаше веднага да се стовари върху ѝ и да я похити. — Първо ще прием от уискито на белите, а после ще се забавляваш с жената до насита.

— Искам я сега — изхленчи Бейли, потърквайки с неприличен жест издутите си слабини. — Не знам дали мога да чакам.

— Бели мъже! Пфу! — изсумтя подигравателно Бесният вълк. — Всичките сте слаби, хленчеци създания, без никаква воля. Първо ще прием, после ще вземем жената. Ела, уискито е добро. Взехме го при последното нападение.

Бейли знаеше, че е по-добре да не спори. После щеше да има Шанън, нямаше да му струва много да угоди на Бесния вълк. Хвърляйки към нея поглед, изпълнен със сладострастни обещания, той излезе от типито, следвайки ренегата.

Макар и замаяна, Шанън знаеше, че времето ѝ изтича. След като Бейли се възползваше от нея, Бесният вълк и неговите приятели щяха да осквернят тялото ѝ, може би дори щяха да я убият, ако им се

противопоставеше. Блейд, Блейд, извика тя в безмълвна молба. Нищо, което ми направят, няма да промени чувствата ми към теб.

Докато Шанън трепереше от ужас в типито, Бесният вълк и неговите войни седяха в кръг, подавайки си един на друг бутилки с уиски и полека се напиваха. Дори Бейли се почувства замаян, но не чак толкова пиян, че да забрави за жената, която го чакаше в типито. Изведнъж той се изправи, олюлявайки се несигурно.

— Стига толкова! — Лицето му беше решително, гласът суров и нетърпелив. — Искам жената, и то веднага.

Заклатушка се към типито, забелязвайки с удовлетворение, че Бесният вълк не направи никакво движение, за да го спре.

Индианецът само изсумтя в отговор, прекалено пиян, за да се интересува. Скоро Малката Жар птица щеше да бъде изцяло на негово разположение... и на неговите войни. Какво значение щеше да има, че търговецът ще я вземе сега?

Махвайки небрежно с ръка, Бейли отпрати стража, когото Бесният вълк беше поставил на пост и влезе, спускайки зад себе си кожата на отвора.

— Не ме докосвай, подло копеле такова — изсъска Шанън, когато Бейли пристъпи към нея. — Блейд ще те убие заради това.

— Суифт Блейд! Ба! Трябваше да се досетя, че този дивак няма да си държи мръсните ръце далеч от теб. Дала си му да те изчука, а пък аз те мислех за невинна. Сега ще разбереш какво е да имаш истински мъж между краката си.

— Няма да ти бъде лесно — предупреди го Шанън, готвейки се да се бори на живот и смърт.

— Така ми харесва — отвърна Бейли, хилейки се злобно, докато махаше въжетото от колана си и пристъпваше полека към нея.

— Виждаш ли Бейли или Шанън? — запита тихо майор Ванс. Изцяло благодарение на следотърсаческите умения на Блейд патрулът успя да намери лагера на Бесния вълк. Беше умело разположен сред група високи канадски тополи, близо до един бърз ручей в подножието на ниски, заоблени хълмове. Не се изненадаха, когато следите на Бейли ги отведоха право в лагера на Бесния вълк. Блейд, Ванс и патрулът се

притаиха зад единия от хълмовете, точно над лагера, откъдето виждаха и ренегатите, и кръга от типита.

— Не, но един кон, вързан при индианските понита, е подкован — прошепна Блейд в отговор. — Можем само да предполагаме, че Бейли е някъде тук, вероятно в някое от типитата.

Двамата размениха притеснени погледи, осъзнавайки какво може да означава това за Шанън, но не искаха да изразят на глас страховете си.

— Те са пияни — каза Ванс, кимвайки към индианците долу.

— Прав си, Уейд — съгласи се Блейд. — Сигурно пият уиски, откраднато от керваните, които са нападали. Дай сигнал на хората си. Няма по-добър момент за атака. Онова копеле ми е длъжник и ако е направил нещо на Шанън, ще...

Внезапно един пронизителен вик раздра въздуха. Блейд изруга яростно, с помрачняло лице и очи, в които се четеше див страх.

Индианците размениха многозначителни усмивки, поглеждайки към типито, където беше влязъл преди малко Бейли.

Блейд скочи на крака. Нищо и никой не можеше да го спре сега.

— Отивам...

Ванс се спусна след него, давайки сигнал на хората си да го последват. Лейтенант Гудман беше само на няколко стъпки след тях. Бесният вълк и ренегатите му нямаха никакъв шанс. Седнали около лагерния огън, те бяха изпили големи количества уиски и лежаха в пиянски унес, когато войниците се изсипаха с вой върху тях иззад заобикалящите ги хълмове.

Индианците, които бяха достатъчно трезви, за да се защитават, направиха героични усилия да се противопоставят на нападението, но резултатът беше неизбежен. Блейд не се задържа на едно място, за да види как ренегатите отстъпват пред атаката на патрула или как Бесният вълк пада под куршума на Уейд Ванс. Пробиваше си път от типии към типии, търсейки Шанън, надничайки навсякъде, излизаше и продължаваше с отчаяна молитва, дано да я намери навреме.

Шанън чу врявата навън, но беше твърде заета да отблъсква пиянските атаки на Бейли, за да мисли какво може да означава това. Бейли най-накрая я беше подчинил, мятайки я на земята, и се беше стоварил с цялата си тежест отгоре ѝ. За съжаление, тя си удари главата, когато падна и беше изпаднала в безсъзнание. Нямаше

представа, че Бейли е вързал ръцете ѝ отпред, вдигнал е полите ѝ до кръста и е смъкнал панталоните си. Тя не видя и не чу мъжа, който тихо се плъзна през отвора на палатката и отхвърли Бейли назад, секунди преди да я беше обладал.

— Какво! Ти! — ахна Бейли, оглеждайки със страх пушката, насочена към него. — Какво правиш тук?

— Правителството е по петите ти, Бейли — изсъска мъжът. — Не мога да оставя да те хванат жив и да ме издадеш. Не ти вярвам.

— Не, кълна ти се...

Мъжът дръпна спусъка. Бейли се завъртя и рухна на земята, вече мъртъв. После убиецът обърна очи към Шанън, която започваше да се свестява. Беше достатъчно умен, за да знае, че не може да я остави жива, за да разкаже на властите за него. Въпреки че тя не знаеше кой е той, беше само въпрос на време да се досети. Но преди да натисне спусъка, Блейд отметна кожата на входа. Убиецът на Бейли се хвърли към стената на типито и се мушна под бизонската кожа, точно когато Блейд нахлу вътре.

Нагаждайки очите си към слабата светлина, Блейд забеляза Клайв Бейли проснат на земята. Панталоните му бяха смъкнати почти до глезените и не беше необходимо особено силно въображение, за да се досети какво е имал намерение да прави. Голяма дупка зееше в гърдите му, очевидно беше мъртъв. Тогава очите на Блейд се спряха на Шанън. Той веднага коленичи до нея, лицето му беше маска на агония, докато смъкваше полата надолу по краката ѝ. Шанън изохка, дебели слоеве памук бавно започнаха да се белят от размътения ѝ мозък.

— Шанън! Малка Жар птица, моля те, нали си добре? — Прегърна я и я залюля напред — назад, шепнейки нежно на ухото ѝ. — Ако Бейли не беше вече мъртъв, щях да го убия пак.

Сънят на Шанън беше толкова възхитителен, че тя не искаше да отвори очи. Силни, нежни ръце я прегръщаха... ръцете на Блейд. Усецаше неповторимия му мирис, вдишваше чистия му горски аромат. Чуваше гласа му — нисък, вибриращ, нежен, успокояващ. Никога сънят не беше изглеждал толкова реален. Когато той докосна устните ѝ със своите, разбра, че не сънува.

Очите ѝ се отвориха.

— Блейд? Аз... мислех, че сънувам. Ти ли си наистина?

— Аз съм, Малка Жар птица.

— Как така винаги пристигаш навреме? Как разбра къде да ме намериш?

— Срегнах разузнавателната група по пътя към форта — обясни той. — Майор Ванс ми каза всичко. И двамата веднага заподозряхме Бейли. За щастие, намерих следите му и ги последвах дотук, до лагера на Бесния вълк.

— Клайв Бейли искаше да ме продаде на Бесния вълк — промълви Шанън.

— Защо? Какво си направила, че да събудиш подозренията му? Кълна се, че той не е имал представа, че сме по следите му.

— Наред ли е всичко тук? — Майор Ванс влезе в типито, спря за момент пред трупа на Бейли и каза: — Ти ли го уби, Блейд?

— Не — отвърна Блейд, — макар че, господ ми е свидетел, исках да съм аз.

— Може би Шанън...

— Бейли е мъртъв? — изрече тя шокирана.

Вдигна ръце в безпомощен жест и едва тогава Блейд осъзна, че тя е вързана.

— Негодник такъв — изръмжа той, срязвайки въжетата.

— Шанън не би могла да го застреля, беше в безсъзнание и вързана, когато я намерих. Но съм почти сигурен, че имаше още някой в типито. Измъкна се отзад, изпод бизонската кожа, точно когато влязох.

— Кой беше? — запита остро Ванс.

— Проклет да съм, ако знам — вдигна рамене Блейд, помагайки на Шанън да се изправи. Повече се тревожеше за нея, отколкото за Клайв Бейли. — Има ли ти нещо, Шанън? Те...

— Добре съм, Блейд — увери го тя с треперещ глас. — С изключение на буцата на главата. Който и да е убил Бейли, дойде точно навреме, за да... да му попречи да ме нарани. Имаш ли някаква представа кой може да е бил?

— Никаква.

— Ако някой от моите хора е отговорен за смъртта на Бейли, скоро ще разбера — каза Ванс. — Битката свърши, положението е овладяно. Няколко ренегати оцеляха и ще ги заведе във форта. Вече пратих хора да копаят гробове.

— Бесният вълк? — запита Блейд с напрежение в гласа.

— Мъртъв е — отговори Ванс. — Лично аз го убих. Изведи Шанън, когато бъде готова.

И той се обърна, за да излезе. Изведнъж Шанън си спомни нещо.

— Майоре, почакайте! Има нещо, което вие с Блейд трябва да знаете.

— Няма нужда да говорите за това, Шанън — каза меко Ванс.

Никой не се съмняваше в смелостта ѝ.

— Трябва да ви го кажа сега — настоя тя с тиха решимост. — Двата мъже я погледнаха очаквателно. — Клайв Бейли имаше партньор.

— Знаем — усмихна се Ванс снизходително. — Онзи едър швед, който беше убит от Бесния вълк.

— Не, един друг мъж.

Сега тя вече привлече цялото им внимание.

— Господи, Шанън, кой? — Това дойде от Блейд, видимо зашеметен от разкритието ѝ.

— Не можах да видя лицето му — каза Шанън, — не познах и гласа му. Той го променяше. Но повярвайте ми, има още един. Нямах да изпадна в това положение, ако не бях разбрала за това по случайност.

— Разкажете ми — изрече сериозно Ванс.

Поемайки си дълбоко дъх, Шанън им разказа всичко, точно както си го спомняше.

— Проклятие, този човек може сега да е с нас, да е част от патрула. Това би могло да обясни мистериозната смърт на Бейли — усъмни се Ванс. — Той може би е сметнал, че Бейли ще проговори, за да опази собствената си кожа и се е отървал от него.

— Божичко, можеше да убие и Шанън! — избухна Блейд.

Невъобразим страх изкриви лицето му.

— Сър, хората погребяха мъртвите и чакат заповедите ви. — Лейтенант Гудман провря глава в отвора на палатката, видя Шанън и влезе вътре. — Госпожица Бранигън добре ли сте?

Тъмните очи на Блейд пламнаха в омраза, когато се спряха на лейтенант Гудман. Ако не беше този кръвожаден офицер, който мразеше индианците, майка му още щеше да е жива, дядо му също. Но той мъдро осъзна, че сега не е моментът да предизвика отвратителния

негодник. Блейд знаеше с абсолютна сигурност, че един ден Гудман ще плати за долните си деяния.

— Госпожица Бранигън е много добре, лейтенанте. Почти сме готови да тръгнем. Тук има още един труп за погребване. — И махна с ръка към Клайв Бейли. — Погрижете се за това.

Гудман изгледа с отвращение вкочаняващия се труп на Бейли.

— Получи си заслуженото.

Хвана го за краката и го измъкна от типито. Майор Ванс излезе след него.

— Можеш ли да яздиш, Малка Жар птица? — запита Блейд с тревожен глас.

Шанън изглеждаше разстроена и бледа, всеки момент можеше да припадне.

— Трябва ли да тръгваме още тази вечер, Блейд? Изтощена съм.

— Сигурен съм, че Уейд ще направи лагер за през нощта, преди да се върне утре във форта. Хората яздиха усилено цял ден. Почакай тук, докато разбере какви са плановете му.

След малко Блейд се върна.

— Уейд нареди на патрула да се разположи на лагер на миля-две по-нататък. Казах му, че си прекалено изтощена, за да пътуваш и че ще останем в лагера на Бесния вълк за тази вечер. Ще настигнем патрула на сутринта.

— Какво ще си помислят хората за нас тук, двамата сами...

— Няма да бъдем сами — усмихна се Блейд. — Уейд остави Гудман да го замества начело на патрула и каза на хората, че ще остане тук да те пази. Няма защо някой да знае, че ще споделяме типито.

— Но няма ли майор Ванс да си помисли...

— Уейд знае какви са чувствата ми към теб, но ако ще се чувстваш по-удобно сама...

— Не, искам те при мен тази нощ! — възкликна Шанън. Никога повече не искаше да остава сама, без Блейд. — Обичам те, не ме интересува какво мислят другите. Имам нужда от теб, Блейд, не ме оставяй сама.

— Никога повече, любов моя. Винаги ще бъда с теб.

16.

След като хапнаха набързо приготвеното ядене, Шанън седна край лагерния огън заедно с Блейд и майор Ванс, за да обсъдят случилото се с Клайв Бейли и за да помислят върху самоличността на партньора му. Не никой от мъжете от патрула, не беше признал да е влязъл в типито и да е убил Бейли. Това беше сигурен признак, че неизвестният партньор на Клайв се е изплашил и го е убил, за да не му позволи да проговори.

Щом изчерпаха темата, Ванс тактично се извини и изчезна в друго типито, недалече от тях. Блейд хвана Шанън за ръка и я отведе в жилището на Бесния вълк. Предварително беше запалил огън, за да е топло, и беше постлал на земята дебел слой бизонски кожи вместо легло.

Вътре в типито светлината от огъня разсейваше дълбоките сенки, разпръсвайки мрака и прогонвайки нежеланите спомени. С Блейд до нея, за Шанън, сега типито изглеждаше почти уютно. Приятната му топлина и присъствието на Блейд я озаряваха с нежно сияние. Шанън знаеше, че той ще се люби с нея тази нощ, и господ знае, че го искаше, но неочаквана плахост накара розовина да избие по бузите ѝ.

— Малка Жар птица, изглеждаш изтощена. Преживя ужасно тежко изпитание. Трябва да те оставя да си починеш.

Порцелановата ѝ бледност, виолетовите кръгове под очите и крехката ѝ красота, накараха Блейд да се усъмни в плановете си за тази нощ. Изруга се, че е толкова егоистично копеле и мисли само за личното си удовлетворение, когато Шанън най-малко имаше нужда да се люби с него. Всеки път, когато беше близо до нея, не можеше да мисли за нищо друго, освен колко много я обичаше, колко отчаяно я искаше и имаше нужда от нея. Беше толкова отдавна... така ужасно отдавна. Изведнъж Шанън си възвърна дар слово.

— Не, не си отивай, не мога да понеса да бъда сама тази нощ! Искам те, Блейд, искам да се любиш с мен.

— О, скъпа моя, любов моя. И аз искам да се любя с теб, повече от всичко на света. Ако си сигурна...

— Никога не съм била по-сигурна за нещо в живота си.

С треперещи ръце тя посегна да смъкне палтото от раменете му. Това беше всичко, от което имаше нужда Блейд, за да я притегли в прегръдките си. Целувката му беше бавна и нежна, устата му — ласкава и същевременно властна, когато езикът му се плъзна между разтворените ѝ устни, а ръцете му се спуснаха по гръбнака ѝ, за да обхванат седалището ѝ. Той я целуваше отново и отново, покривайки с целувки лицето, шията, ямката между гърдите ѝ. През плата на дрехите твърдите му ръце я притискаха силно към него, докато устата му продължаваше да търси нейната с отчаяна настойчивост.

— Помогни ми — изпъшка той, докато силните му ръце дърпаха неумело копчетата на корсажа ѝ. — Искам те гола под мен, искам да реагираш на докосването ми. Страстта ти да ме подлудява.

В отговор на молбата му, Шанън започна да дърпа дрехите си, също толкова нетърпелива да се слее с Блейд, колкото и той. Когато и последната дреха падна от гърба ѝ, двамата се заеха с тези на Блейд, нападайки ги с яростна бързина, докато и той не застана в разкошната си голота пред очите на Шанън. Тъмни, силни гърди, опасани с мускули ребра, здрави, твърди ръце, дълги, яки крака — тя почти беше забравила какъв великолепен екземпляр на мъжественост представляваше Блейд. Възхитеният ѝ поглед се спря върху великолепия символ на сексуалността, издигащ се сред черната горичка там, където се съединяваха бедрата му. Тя несъзнателно облиза устни, замаяна от живата, дишаща статуя от плът и кръв, която стоеше в съвършенството си пред нея, и от екстаза, който знаеше, че той е способен да ѝ дари.

Блейд се изчерви от удоволствие, щастлив да знае, че Шанън толкова много го харесва. Той със сигурност много я харесваше. Тя беше видение на красотата и съвършенството, прекрасно сложена и великолепно оцветена в оттенъци на слонова кост и розово.

Изразителните очи на Шанън поглъщаха дръзко тялото му и това го накара да се изпълни с гордост. Чувстваше се непобедим, пропит от огромна потребност да даде на Шанън повече наслада, отколкото някога беше познала. Почти благоговейно той докосна дясната ѝ гърда с едната си ръка, играейки си с набъбващото зърно, докато другата се

спусна надолу по плоския ѝ корем, за да обгърне гъстата кестенява горичка между краката ѝ.

— Блейд — изпъшка Шанън.

Беше замаяна от изблика на топлина в цялото ѝ тяло, породен от интимното му докосване. Притисната до него, тя започна да трепери.

— Знам, Малка Жар птица, и аз чувствам това, както и ти.

Когато дългите му, сръчни пръсти нахлуха във влажната ѝ топлина, краката на Шанън се подкосиха и Блейд я взе на ръце, седна на постелката и я сложи в скута си. Зацелува гърдите ѝ, докато не порозовяха и не изтръпнаха, смучеше и облизваше зърната ѝ, докато не станаха твърди като камъчета и болезнено набъбнали. Потопени в еротично удоволствие, сръчните му ръце вършеха магия със сгорещената ѝ плът, възбуждайки я безспирно.

— Язди ме, любов моя — прошепна Блейд, изтягайки се по гръб, като сложи ръце на кръста ѝ и я настани върху себе си.

Накара я да коленичи, а после полека, внимателно я настани върху набъбналата, си ерекция. Тялото на Шанън затрепери от удоволствие, когато се хвана за него и с рязък тласък пое готовия за нея член, дълбоко, навътре, изцяло.

— Проклятие, колко е хубаво — изпъшка Блейд в прилив на върховно удоволствие. — Толкова си топла, толкова стегната!

Отмятайки глава в пристъп на дива наслада, Шанън залюля тялото си в бавно, вълнообразно движение, почти унищожавайки намеренията на Блейд да се въздържа. Той искаше да я хване през кръста, да се зарови в нея с дълги неспирни тласъци, твърдо и настоятелно, да я обладае докрай. С невероятно самообладание ѝ позволи да налага ритъма. Страстта ѝ експлодира, краката ѝ стискаха стройните му хълбоци, ръцете ѝ сграбчваха мускулите на гърба му, ноктите ѝ се забиваха в кожата му, докато притискаше таза си към него, устата ѝ атакуваше врата и раменете му. Внезапно Блейд стигна до границата на издръжливостта си, хвана седалището ѝ и започна да я спуска и издига по дължината на невероятно втвърдения си член с дива, първична ярост.

— Блейд, божичко... аз...

— Отпусни се, Малка Жар птица, време е. Искам да гледам как прелестното ти лице омеква и заблестява в страст, когато свършваш заедно с мен.

И я запрати над ръба на пропастта.

— Блейд, обичам те!

Той изпъшка и се разтърси, когато конвулсиите ѝ се стегнаха около него, подтиквайки го към собственото му яростно освобождение.

Треперейки неудържимо, двамата полека се спуснаха на земята, още преплетени един в друг. Шанън лежеше на гърдите на Блейд, а ръцете му пробягваха нежно по дължината на гърба ѝ.

— Господи — изохка той благоговейно, опитвайки се да се ориентира сред вихрушката от емоции, които току-що беше изпитал.

Какво, по дяволите, го караше да мисли, че ще може да се справи сам, без Шанън, запита се той. Ако я нямаше да осветява живота му, той щеше да изсъхне и да умре. Никога не беше изпитвал такава бурна, нажежена до бяло кулминация. Всеки път с Шанън му ставаше все по-хубаво. Тя събуждаше у него емоции, каквито никога не беше изпитвал с никоя друга жена.

— Блейд, никога не съм се чувствала така — прошепна Шанън, отразявайки мислите на Блейд. Звучеше също толкова възторжена, колкото и той. — Никога повече не ме изоставяй.

— Никога — закле се той, прегръщайки я здраво. — Ти си моят живот, моето основание да живея. Ти си моя, Шанън Бранигън.

— И ти си мой, Суифт Блейд. Имаш ли си фамилно име? — запита тя заинтересувана. — Как се казваше баща ти?

— Страйкър. На изток бях известен като Блейд Страйкър.

— Кога ще мога да стана госпожа Страйкър?

— Ако можеше да стане по моему, още утре, но се страхувам, че трябва да изчакаме — изрече той със съжаление.

— Да чакаме ли? Какво?

Шанън се надигна на лакти, взирайки се в Блейд, сякаш беше загубил разсъдъка си.

— Ще бъдеш в опасност и без аз да допринасям за това. Партньорът на Бейли ще предположи, че си казала на Уейд Ванс за него и ще живее в страх да не разпознаеш гласа му. Може да реши да отстрани този проблем. Сега разбираш ли, защо животът ти може да е в опасност?

Широко отворила очи, тя кимна разбиращо.

— За щастие, никой не знае, че съм правителствен агент или че работя с Уейд, което означава, че мога да продължа разследването абсолютно безпрепятствено. Подозирам, че Уейд ще бъде плътно наблюдаван, защото нашият човек като че ли знае, че си отишла при майора с подозренията си.

— Значи той също е в опасност.

— Може би — допусна Блейд.

— Още не разбирам какво общо има това с нас и с чувствата ни един към друг.

— Ще мога по-добре да те наблюдавам, ако никой не подозира, че има нещо помежду ни — обясни Блейд. — Случва се да изляза от форта и ако се оженим, ще станеш за посмешище на хората. Бъди търпелива, любов моя, работата ми тук скоро ще свърши. Бейли и Бесният вълк са мъртви, но други ренегати ще заемат мястото на Бесния вълк, стига да има оръжия, които да влизат в ръцете им благодарение на мъже като Бейли и партньора му.

— Блейд, не ми каза защо остави дядо си. Какво стана с хората от племето, които оцеляха от нападението?

— Жълтото куче умря — каза Блейд с тъга в погледа. — Зимата беше трудна. Нямаше храна, нямаше подслон, нападнаха ни много болести. Дядо почина от пневмония през февруари.

— Извинявай, Блейд — изрече искрено Шанън. — Ами другите?

— Скачащият бизон заведе хората при Паудър Ривър и там може би, ще се присъединят към другите сиукси. Те са твърде малко, за да живеят самостоятелно. Белият лос е приятел на Жълтото куче и ще ги приеме в племето си.

— Кога ще можем да бъдем заедно? — запита рязко Шанън.

— Не след дълго, надявам се — обеща Блейд. — Партньорът на Бейли трябва да направи някаква грешка и да се издаде. Дотогава ще те наблюдавам като ястреб. Нищо, нищо — повтори той с ожесточение — няма да ти се случи. Обичам те твърде много, за да те видя наранена.

— Не мислех, че някога ще те чуя да казваш тези думи — въздъхна щастливо Шанън.

— Не мислех, че ще ги кажа — ухили се плахо Блейд. — Ти заслужаваш нещо по-добро, Малка Жар птица. Аз съм метис и съм се

бил на страната на янките, това са все неща, които презираш. Любовта ти към мен е чудо.

— Не, Блейд, ти си чудото. Ти ме накара да забравя войната и цялата тъга, която преживях, причинена от нея. Сега разбирам, че и двете страни са пострадали. Ти си се присъединил към армията на янките поради убежденията си и аз те уважавам заради вярата ти. Вече не съм онова плиткоумно, избухливо момиче, което не слушаше никого. Сега съм жена, способна да разбира и да прощава. Мама би се гордяла с мен.

— Аз се гордея с теб, Шанън.

— Мислиш ли... — Тя се изчерви силно, забелязвайки изведнъж какво е на път да поиска.

— Какво, Малка Жар птица? Какво щеше да поискаш?

— Щях да те помоля пак да ме любиш. Ако не си прекалено уморен — добави тя с намигване.

Лека усмивка изви пълните устни на Блейд.

— Уморен ли? — засмя се той. — Аз съм мъж в разцвета на силите си, сладка моя любима, още нямам тридесет години. Мога да те любя цяла нощ и да имам енергия да изляза и да убия всички врагове още утре сутринта.

— Говориш прекалено много, Блейд Страйкър.

Шанън се взря замислено през прозореца на училището, разсеяна като учениците си. Беше се върнала във форта преди няколко дни, сега пролетен сняг покриваше земята. Отначало целият този чисто бял сняг я натъжаваше, но докато мрачният сезон напредваше, тя копнееше за меката пролет на Джорджия, където беше израснала. Райският аромат на цветята и нежният океански бриз бяха толкова далечни, колкото и Блейд, откакто се бяха върнали.

Тогава се замисли за тази обширна, дива страна, пълна с възможности, и си спомни как семейството ѝ беше решило да отпътува към западната граница. А сега, когато Блейд я обичаше, тя не искаше да замине отгук, освен ако не тръгнеше след него... където и да било.

Като си спомни за Блейд, мислите ѝ тръгнаха в друга посока. След като се бяха върнали във форта, тя почти не го виждаше. Знаеше, че те двамата с майор Ванс действат тайно, за да разкрият партньора

на Клайв Бейли. Този човек беше хитър, прекрасно прикриваше следите си. Сега вече сигурно имаше представа, че майор Ванс го издирва. Шанън беше говорила много накратко с Блейд през отминалите дни и той ѝ беше казал, че още нямат представа кой е негодникът. Тя искрено се надяваше, нещо да се случи в скоро време, защото Блейд много ѝ липсваше.

До момента нямаше никакви доказателства, че Шанън е в опасност, но майор Ванс беше настоял да назначи войник, който да я пази. Сержант О'Брайън, покрит с белези ветеран от много кампании, беше получил задачата да се грижи да не ѝ се случи нищо лошо. Тя се чувстваше неудобно от това специално внимание, но се стараше да се справи с положението. Не можеше да оспорва логиката на майор Ванс.

След като свърши занятията този следобед, Шанън се забави малко повече, разчиствайки стаята преди почивните дни. Когато се обърна, свършила работата си, Блейд се облягаше лениво на вратата.

— Блейд!

Без да я е грижа кой може да ги види, Шанън влетя в протегнатите му ръце.

— Ти си прекрасна, Малка Жар птица. Липсваше ми.

— Нямах представа ти колко ми липсваше — отвърна Шанън, наистина доволна за първи път от много дни насам.

Толкова на място се чувстваше в ръцете на Блейд. Внезапно тя надникна над рамото му.

— Къде е сержант О'Брайън? Какво ще си помисли за нас, като ни види така?

— Уейд освободи О'Брайън за тази вечер. Аз трябва да заема мястото му — изрече Блейд, а в гласа му се долавяше намек за нощ, изпълнена с наслада. — Имам нужда от теб.

Затваряйки вратата зад себе си, Блейд я вдигна на ръце и топлата му уста покри нейната в целувка, натежала от нежен копнеж и сладко обещание. Езикът му се плъзна съблазнително между разтворените ѝ устни и подхвана еротична игра с езичето ѝ. Целувката стана подълбока, той засмука езика ѝ, пиейки от сладкия ѝ нектар. Когато я освободи от сладкия плен, Шанън беше изцедена и се отпусна безпомощно на масивните гърди на Блейд. Той се усмихна многозначително, оставяйки я да стъпи отново на пода.

— Ти си прекалено голямо изкушение, Малка Жар птица. Когато съм с теб, забравям всичко, остава само жаждата да те имам в ръцете си, да се заровя в сладката ти плът. Разбираш ли сега защо те избягвах? Трябва да съм на себе си, докато партньорът на Бейли не бъде заловен.

Шанън се изчерви красиво. Блейд рядко изказваше така красноречиво чувствата си.

— Вие двамата с майор Ванс научихте ли нещо ново?

— Още не знаем кой е партньорът на Бейли. Той е много хитър. Но подозирам, че много скоро ще тръгне да търси златото, което Бейли му е дължал. Естествено, ще допусне, че е скрито някъде в магазина и когато се появи там, за да си го вземе, или Уейд, или аз ще го чакаме.

— Какво ще стане с факторията, щом като Бейли е мъртъв?

— Друг човек скоро ще поеме управлението. Магазинът е собственост на армията, но се дава под наем на цивилни.

— Новият собственик ще узнае ли за златото?

— Не, а и не виждам нужда да му се казва, защото то вече не е там.

Устата на Шанън се отвори.

— Ти си го намерил?

— Двамата с Уейд претърсихме магазина много добре, преди да го оставим на новия собственик. Намерихме златото в дупка на пода, под една охлабена дъска. Уейд го е скрил на сигурно място в квартирата си.

— Мислиш ли, че партньорът на Бейли ще се вмъкне във факторията, за да търси златото?

— Сигурен съм. Двамата с Уейд се редуваме да пазим факторията денонощно. Рано или късно, той ще се опита да вземе златото.

— Внимавай, Блейд — прошепна трепереща Шанън. — Няма да понеса да ти се случи нещо.

— Не се тревожи, скъпа, винаги внимавам. След като Уейд ме освободи тази вечер, ще дойда при теб. Негов ред е да пази пред факторията, така че имаме няколко часа на разположение.

— Ще оставя задната врата отключена.

— Не, много е опасно. Ще почукам. Сигурно ще бъде късно през нощта.

— Няма значение до колко часа, но ще те чакам — обеща Шанън с блеснали очи. — Мисля обаче, че преувеличаваше заплахата за мен.

— Може, но не искам да рискувам.

Той я целуна отново, късо, страстно, завладяващо всичките ѝ сетива. Тя усети твърдото доказателство за неговото желание да се надига срещу корема ѝ и потръпна от възбуда.

— Тази вечер, Малка Жар птица. Прибери се сега у дома. Не вярвай на никого, освен на мен, Уейд и сержант О'Брайън.

Шанън излезе от училището в щастлива замая, мислейки за предстоящата нощ и за това, че щеше да има Блейд само за себе си за няколко откраднати часа блаженство. Щеше да се накисне най-напред в гореща вана, а после...

— Шанън! — Стресната, тя се извърна, когато Моли Гриър я повика от другата страна на улицата.

Усмивайки се, тя изчака по-възрастната жена да пресече улицата, за да дойде при нея.

— Скъпа, къде се беше скрила? Училището със сигурност не ти пречи да посещаваш приятелите си. Не си идвала от векове на събранията за гласуването.

Повечето от цивилните знаеха, че Шанън беше отвлечена от Клайв Бейли, но малцина знаеха причината или подробностите. Благодарение най-вече на непоколебимото приятелство на семейство Гриър слухове за Шанън бяха пресечени, още преди да се разпространят.

Полковник Гриър узна, че Клайв Бейли е търгувал с незаконно оръжие и че е смятал да продаде Шанън на Бесния вълк, но нищо друго. Ванс не му каза, че те двамата с Блейд са специални агенти, които работят по задача от Вашингтон. Не му беше позволено да казва нищо на никого, докато не получи позволение от самия президент.

— Съжалявам, Моли, бях много заета с изпити и... разни неща — оправда се неумело Шанън. — Ще се опитам да дойда на следващото събрание.

— Скъпа, няма защо да се срамуваш или да се преструваш пред приятели. Не знам цялата история около Клайв Бейли, но съм сигурна, че не си виновна за случилото се. Никой няма да се осмели да те обвинява в мое присъствие. Настоявам да дойдеш на днешното събрание.

— Тази вечер ли? — Шанън се поколеба. — Аз...

— О, моля те... беше толкова полезна в организирането на групата, знам, че това те интересува.

Шанън не можа да откаже. Особено след изразеното от Моли доверие. Освен това, правото на жените да гласуват беше тема, близка до сърцето ѝ. Тя беше убедена, че жените трябва да имат думата, когато става въпрос за собственото им бъдеще. Те бяха гръбнакът на цивилизацията и не биваше да бъдат третирани като обикновено притежание или придатък към някой мъж. Време беше да получат признание за изключителното място, което заемаха в обществото. Тъй като Блейд беше казал, че ще дойде късно вечерта, Шанън реши, че ще има достатъчно време да отиде на събранието.

— Разбира се, ще дойда на събранието, Моли. И... благодаря.

— Няма нужда от благодарности — възрази живо Моли, осъзнавайки за какво ѝ благодари Шанън. — Седем и половина, скъпа. Ще пратя някой да те придружи.

— Няма нужда.

Моли се усмихна и махна с ръка — въпросът беше уреден.

Шанън с досада видя лейтенант Гудман пред вратата си същата вечер, пратен от доброжелателната Моли Гриър да я придружи до залата на събранието. Тя презираше нахалния лейтенант заради подлото му нападение над селото на Жълтото куче и веднага изрази чувствата си.

— Добър вечер, Шанън — поздрави я той любезно, когато тя отвори вратата. — Готова ли си? Госпожа Гриър ме помоли да те придружа до събранието.

— Готова съм — каза Шанън с хладно презрение.

Откачи палтото си от куката зад вратата и Гудман го пое от ръцете ѝ, намятайки го на раменете ѝ със замах.

Тя наложи бърза крачка още щом излязоха на улицата.

— Щастлив съм да видя, че си добре след... м-м... неотдавнашното ти сериозно изпитание. Имаш ли някаква представа защо Клайв Бейли те отвлече?

— Не искам да говоря за това — изрече Шанън рязко. — Вижте, лейтенанте, защо не престанем да се преструваме.

Той замря, присвил очи в тесни цепнатини.

— Какво искаш да кажеш?

— Аз не ви харесвам и вие го знаете.

Шумна въздишка се отрони от устните му.

— Знам, че си разстроена заради нападението, но тези червени дяволи си го заслужаваха. Никога не съм си мислил, че обичаш индианците. Имала си късмет, че си останала жива.

Странен хлад обзе Шанън и тя потрепери. Или ушите я мамеха, или думите на лейтенант Гудман съдържаха завоалирана заплаха. За щастие, не стана нужда да говори повече, защото бяха стигнали до къщата на Гриър. Шанън бързо хлътна вътре.

— Ще те чакам, за да те заведа обратно — викна Гудман след изчезващия ѝ гръб.

Събранието тръгна добре. Шанън научи, че Анна Дикинсън, известна боркиня за правата на жените, е обещала да отиде в Чейен в близко бъдеще, за да говори за правата на жените.

— Проблемът с правата на жените е спорен предмет понастоящем — каза Моли пред събралите се, — но, честно казано, няма голямо противопоставяне срещу движението в щатското законодателство. Жените в Уайоминг са толкова малко, че повечето мъже не преценяват добре влиянието ни в политиката.

— Нашето влияние тук, на западната граница е много по-различно, отколкото на изток — съгласи се от Кери Линкълн, съпруга на млад майор. — Помните как е на изток. Жените са скромни, покорни, възпитавани в домашарство. Съпругата рядко бива изслушвана извън семейството. Тя е частна личност, никога не излиза пред публика.

Всички кимнаха в знак на съгласие, когато тя продължи.

— На западната граница жените са стожерът на семейството. Ние работим на полето рамо до рамо с нашите мъже и имаме собствено мнение.

— Сигурна съм, че повечето мъже сега осъзнават, че животът на жените се е променил и разширил, че е необходима промяна, ако искаме границата да бъде покорена и цивилизована — изрече мъдро Моли.

— Да — съгласи се Сара Ханкс, друга боркиня за избирателни права на жените. — Жените създават училища и черкви, за да помогнат границата да бъде усвоена. Щатите не осигуряват финансиране за училища — изрече тя с горчивина. — Дружествата за женска

взаимопомощ събират пари и правят всичко това възможно. Наистина, чувала съм да казват, че дори танцьорките от баровете идват на някои събрания за жени. Редиците ни са отворени за всички.

— Но има мъже в Уайоминг, които не искат да се разреши на жените да гласуват — обади се Шанън. — Позовават се на щетите, които можело да нанесем в изборите. Изтъкват, че домовете и семействата щели да западнат, жените щели да се лишат от женствеността си и божиите закони нямало да се спазват.

— Така говорят — съгласи се Моли, — но за щастие законодателството в Уайоминг е съгласно, че предимствата за рядко населения ни щат са много повече от неудобствата. Запомнете думите ми, дами, поправката за правата на жените ще бъде приета и много скоро ще имаме право да гласуваме и да бъдем избирани.

Когато дойде време за тръгване, Клеър Гриър вдигна такъв шум за това, че лейтенант Гудман трябва да изпраца Шанън, че Шанън отклони предложението му да я придружи до дома ѝ. Когато Моли предложи да осигури друг придружител, Шанън учтиво отказа, тъй като и преди се беше прибирала пеша, без никакви произшествия.

— Съжалявам заради Клеър, скъпа — извини се Моли, когато Шанън излезе навън. — Забравих колко собственически се държи към лейтенант Гудман. Беше грешка от моя страна да го пращам за твой придружител.

— Клеър няма защо да се тревожи, Моли — увери я Шанън, — не мога да понасям лейтенанта.

— Не си ли малко сурова към него, скъпа? Той направи това, което смяташе за правилно. Не обичам да се убиват невинни хора, но правим каквото трябва.

Шанън реши да не отговаря, пожелавайки набързо лека нощ на Моли и тръгна да прекосява плаца. Вече беше десет часът и тя се безпокоеше, че Блейд може вече да е дошъл и да се е разстроил, когато е открил, че я няма у дома.

Блейд беше приклепнал зад едни храсти на няколко ярда от задната врата на факторията. Майор Ванс щеше да го смени чак в единадесет часа, за да може да отиде при Шанън. Не беше сигурен още колко може да издържи да се преструва. Искаше Шанън да бъде негова завинаги, искаше целият свят да узнае, че тя му принадлежи. Но Уейд Ванс го беше убедил да изчака, докато техният човек не се озове зад

решетките, защото Шанън вече беше в достатъчно голяма опасност и без всички да знаят, че обича един метис. Ванс твърдеше, че хората най-вероятно ще я отбягват и ще я осмиват, ако двамата се оженят сега. Учителите заемаха специално място в обществото и се очакваше да поддържат неопетнен образ в очите на своите ученици.

Внезапно Блейд се напрегна тревожно. Острият му слух долови шумолене в храстите отзад. След миг той се отпусна, мислейки, че Уейд, като го знаеше колко иска да бъде с Шанън, е решил да дойде да го смени по-рано. Това беше първата сериозна грешка на Блейд от дълго време насам и едва не му струва живота.

— Подранил си, Уейд, но не мога да кажа, че не се радвам, че си тук.

Той погледна през рамо, очаквайки да види Ванс да кляка до него. Но когато долови блясъка на ножа под лунната светлина, вече беше твърде късно да направи каквото и да било, освен да извие тялото си така, че острието да не улучи уязвимото място под врата и да се забие дълбоко в рамото му. Блейд се извъртя, за да застане лице в лице с нападателя, вече извадил собствения си нож. Но за свое огорчение не срещна друго, освен въздуха, защото нападателят му вече се беше стопил в сенките. Опита се да стане, изръмжа от болка и опита отново. Този път успя да се изправи и залитна напред. Стигна до улицата пред факторията и се строполи на колене.

Шанън бързаше през площада с неясна тревога в сърцето. Пожелаваше си да беше позволила на Моли да ѝ осигури друг придружител. По гърба ѝ пропълзяха тръпки. Да не би някой да я следваше? Хвърляйки бегъл поглед през рамо, тя не видя нищо. Улицата беше безлюдна. Въображението ѝ работеше прекалено силно, каза си тя с нервен смях. Внезапно видя някой да излиза неуверено иззад факторията и замръзна. Изглеждаше... беше...

Блейд! Нещо не беше наред с него! Кръвта се втурна в замръзналите крайници на Шанън, когато тя се спусна към него, но се спъна в дългата си пола, залитна и падна. Точно когато тупна на земята, експлозия раздра нощния въздух и един куршум профуча, за щастие, без да я нарани, точно край главата ѝ. Ако не беше паднала, несъмнено щеше да бъде убита на място!

Блейд чу изстрела и веднага разбра какво означава това. Беше видял Шанън да се приближава към него и беше разбрал, че който и да

се е опитал да го убие, иска и нейната смърт. Събирайки малкото сила, която му беше останала, той се приближи към мястото, където лежеше Шанън, недалеч от него. Предположи, че е била простреляна, и изрева яростно. Силно облекчение се разля из тялото му, когато тя се изправи несигурно на крака, объркана, но невредима.

— Блейд, какво стана? — запита тя озадачена.

— Някой се опита да ни убие — отвърна Блейд, говорейки с усилие.

Болката и загубата на кръв го бяха зашеметили, макар че за щастие раната не беше опасна за живота му.

С последни сили той дръпна Шанън в прегръдките си.

— Ти си ранен! — извика тя. Ръката ѝ се дръпна от гърба му, цялата в кръв. — Ще те заведа у дома, не сме далеч.

Обви ръка около кръста му, за да го задържи изправен. Бяха изминали едва няколко стъпки, когато майор Ванс внезапно се появи пред тях.

— Какво, по дяволите, е станало тук? Тъкмо идвах да те сменя, Блейд. Чух изстрел. Някой от вас ранен ли е?

— Някой стреля по мен — каза Шанън, — но не знам кой.

— Какво става с Блейд?

Той се облягаше тежко на рамото на Шанън.

— Прободоха ме — изпъшка Блейд, като се поизправи, за да може да говори. — Грешката е моя, бях непредпазлив. Помислих, че си ти и си дошъл по-рано. Съжалявам.

— Дайте да ви помогна — каза Ванс, поемайки тежестта на Блейд от рамото на Шанън. — Къде го водите?

— У дома. Съвсем наблизко е.

Шанън отключи вратата и се дръпна, за да може Ванс да вкара вътре Блейд.

— Заведете го в спалнята — каза Шанън.

След като внимателно провери състоянието на Блейд, Ванс каза, че няма опасност за живота му. Кръвта вече се беше съсирила около ръбовете на назъбената рана.

— Имаш късмет — обърна се майорът към Блейд. — Ще пратя доктора, защото раната трябва да се дезинфекцира и да се зашие. Видя ли кой беше?

— Не — изпъшка Блейд. — Изчезна, преди да видя лицето му.

Ванс се намръщи тревожно.

— Изглежда, нашият човек знае, че си правителствен агент. Сигурно е мислел, че аз съм стоял в засада в храстите. Жалко, че нощта е толкова светла, вероятно те е познал. Подозирам, че е било голям шок за него, като е видял, че не напада мен.

— Боя се, че си прав, Уейд — съгласи се Блейд. — Нашият човек е хитър и опасен. Сега вече знае, че и двамата го преследваме.

— Не говори повече, Блейд. Отивам за доктора.

— Не го води тук! — настоя Блейд, опитвайки се да стане от леглото. — Не бива да ме виждат в дома на Шанън в такова положение.

— Няма никакво значение, Блейд — забеляза тя. — Вече се уморих да се крия. Казах ти, не се срамувам от любовта ни.

Блейд изглеждаше благодарен, но не се трогна.

— Уейд ще ми помогне да се върна в квартирата си. Ще трябва да лежа няколко дни. Решен съм да хвана този човек, Шанън. Дотогава трябва да бъдем търпеливи. Един ден ще бъдем заедно така, както искаме да бъдем.

— Майор Ванс, бих искала да поговоря насаме с Блейд — помоли Шанън — Бихте ли почакали в другата стая?

Докато Ванс седеше в малката приемна, Шанън се обърна към Блейд.

— Все ми е едно какво говорят хората. Ти си точно толкова бял, колкото и индианец. А аз те обичам.

— Господ знае, че те обичам, Малка Жар птица, а сега те обичам невероятно много. Но имам да свърша една работа, преди да се съберем. Обещах на президента и искам да удържа на думата си. Ако Бесният вълк не беше купил онези оръжия, никога нямаше да нападне кервана. И Гудман нямаше да нападне селото на Жълтото куче. Честта изисква да отмъстя за цялата тази безсмислена смърт и да предам виновните за това на правосъдието.

— Отмъщението по-важно ли е за теб от мен? — запита тихо Шанън.

— Шанън, ти не ме разбра. Нищо не е по-важно за мен от теб, но цялата тази работа отива далеч отвъд чувствата ни един към друг. Не просто отмъщение искам аз, а правосъдие. Страх ме е и за теб, Малка Жар птица. Няма да изложя живота ти на риск, като те въвека в това

повече, отколкото вече си въввлечена. Сега, щом човекът знае кой съм, опасността става още по-голяма.

— Можем да се изправим пред всичко, щом сме заедно — заяви Шанън с тихо достойнство.

— Не мога да поема този риск.

— Блейд, ако не престанеш с тези загадки, край. Не мога да продължавам така. Мразя да се прикривам. Мразя да се преструвам.

— Проклятие, Шанън, не говориш сериозно!

— Говоря напълно сериозно.

— Съжалявам, Малка Жар птица — каза Блейд с глас, натезжал от разкаяние. — Убеден съм, че по моему ще е най-добре. Само ако...

Болезнен стон прекъсна думите му и напомни на Шанън, че той е ранен и има нужда от незабавни грижи.

Много спокойно, може би прекалено спокойно за разтуптялото се сърце, тя се отправи към вратата.

— Майор Ванс, моля ви, заведете Блейд в квартирата му.

— Шанън, аз...

— Моля те, не казвай нищо повече, Блейд.

Тогава Ванс влезе в стаята и Шанън се дръпна, докато Блейд се изправяше на крака и излизаше с помощта на майора навън, в студения нощен въздух. Преди мракът да го погълне, той хвърли поглед през рамо към нея, а очите му бяха изпълнени с такава тъга и ням призив, че тя едва не капитулира. Но възпитанието ѝ изискваше да остане непоклатима в убеждението си. Как би могло, любов като тяхната да е грешна? Защо трябваше да се крият, сякаш тя се срамува от Блейд и от смесената му кръв?

Когато двама души се обичат, нищо няма значение, освен да бъдат заедно, а всичко друго да върви по дяволите. Макар че не се съмняваше в любовта на Блейд, мисленето му беше погрешно. Докато той не се осъзнаеше, тя нямаш да промени намеренията си. Докато той не бъдеше готов да признае открито тяхната любов, тя беше готова да се справя с живот без него. Нямах да ѝ хареса, животът без Блейд нямаше да бъде никакъв живот. Но беше по-добре от това, да се правят, че любовта им не съществува.

17.

Раната на Блейд оздравя бързо, точно както беше предсказал. Шанън го видя да излиза заедно с патрула само след няколко дни и беше смаяна от жизнеността му. С окончателното настъпване на пролетта в територията, активността на индианците беше нараснала и патрулите излизаха редовно, за да осигуряват безопасността на пътя за преселниците. Първият керван с фургони щеше да пристигне само след няколко седмици. Но дори преди това, можеше да се очаква във форта да идват пътници, някои от тях щяха да останат, а други щяха да заминат в разни посоки.

Един от онези, които пристигнаха по-рано, пътувайки с група ловци на бизони, които останаха няколко дни, а после продължиха пътя си, беше един англичанин на име Найджъл Брус. Той беше изпратен в чужбина от родителите си, които всеки месец му пращаха издръжка, за да има средства по време на дългото си отсъствие. В Америка имаше много такива „издръжковци“ повечето от които изчакваха да дойде моментът, когато ще им бъде позволено да се завърнат у дома. Някои се бяха провинили в сериозни престъпления в родните си страни, докато други просто бяха опозорили името на семейството си и бяха изпратени тихомълком в чужбина, докато утихне скандалът. Такова беше положението и с красивия рус мъж. Любовта на Найджъл към хазарта, жените и пиенето — не непременно в този ред — го беше съсипала. Той беше съблазнил дъщерята на едно видно семейство, поддавайки се на моментен каприз, а после беше започнал да се измъква, когато тя беше забременяла и беше поискала да се оженият. Впоследствие се беше хвърлила в Темза, поради което беше изгубила детето, но за щастие не и живота си. Беше изпратена в манастир, а Найджъл Брус тихомълком беше заминал за Америка, докато лондонските клюкари не намереха друго, с което да си чешат езиците, а вятърничавият млад мъж си вземеше поука. Възползвайки се максимално от изгнанието си, Найджъл се закле да види колкото може повече от Америка, в зависимост от времето, с което

разполагаше. Пристигна във форта Ларами в края на април, зърна Шанън да минава през плаца и реши да поостане.

Другият новопристигнал човек във форт Ларами беше Алис Покерчето, наречена така заради уменията си в тази игра. Дребна брюнетка с огромни тъмни очи и чувствени извивки, Алис дойде от Чейен с цял вагон бар — дами и пари колкото да построи солидна кръчма. Поогледа се из форт Ларами с критично око, видя Блейд да минава през площада и бързо провъзгласи, че има чудесни възможности за бизнес в този населен предимно от мъже форт.

Шанън почти не виждаше Блейд през следващите дни. През по-голямата част от времето той яздеше заедно с патрулите или беше зает с други задължения. Никакви други покушения не заплашиха живота ѝ и майор Ванс предположи, че техният човек се е прикрил, за да избегне ареста. Тъй като от сержант О'Брайън имаше нужда другаде, Ванс го освободи от задължението му да пази Шанън. Ванс и Блейд престанаха да наблюдават факторията. Заключиха, че партньорът на Бейли по някакъв начин е научил, че златото е извън обсега му и се е отказал.

Две седмици след бурната им раздяла Блейд се появи една нощ пред вратата на Шанън. Тя едва се въздържа да не му се хвърли на врата. С голямо усилие накара гласа си да прозвучи студено и дистанцирано.

— Доста късно е, Блейд. Има ли нещо, което да ти трябва? Проклятие, не знаеше ли колко много я наранява? Отговорът му беше да мине покрай нея и да затръшне вратата зад гърба си.

— Трябва да поговорим.

— Не и ако си дошъл да ме убеждаваш да продължим с тези глупави преструвки. Не се срамувам от любовта ни, защо ти трябва да се срамуваш?

— Да се срамувам ли? Никога! — закле се Блейд. — Казах ти и преди, сега не е най-подходящият момент да...

— Кога ще дойде подходящият момент? И сега не си по-близо до контрабандиста. Моля те, иди си, Блейд.

— По дяволите, Шанън, липсваш ми. Имам нужда от теб. Какво да направя, за да те убедя?

— Ожени се за мен утре, в параклиса.

— Аз... не е в твой интерес точно сега.

— Лека нощ, Блейд — изрече тя хладно. — Ако си дошъл просто да задоволиш страстта си, няма смисъл. Не съм на разположение. Предлагам да опиташ едно от онези момичета, които пристигнаха наскоро. Разбрах, че приемат във фургона си, докато още не е построена кръчмата им.

— Знаеш, че не е така — изрече Блейд с тиха настойчивост. — Това, което имаме двамата с теб, е нещо изключително.

Сякаш за да докаже думите си, той я хвана през кръста и я привлече към себе си, снишавайки устата си към нейната. Яростта на целувката му накара главата ѝ да се отметне назад, силата ѝ раздели устните ѝ, когато той целеустремено атакува устата ѝ. Обви ръце около нея, обграждайки я с аромата си на възбуден, сексуален мъжкар. Отне дъха ѝ и го замени със своя. Противопоставяйки се с всичките си сили, Шанън реши, че да си влюбен е разстройващо, подлудяващо, болезнено.

— Искам те, Малка Жар птица — прошепна Блейд, деликатно близвайки ухото ѝ.

Шанън почувства горещи бързи сълзи да бодат очите ѝ и ги отпъди с бързо премигване. Ако сега се поддадеше и му позволеше да се люби с нея, на гордостта ѝ щеше да бъде нанесен сериозен удар. Необходима ѝ беше цялата сила на волята, за да се откъсне от прегръдките му. Трябваше да му попречи да направи онова, което сърцето ѝ молеше той да стори.

— Моля те, престани, Блейд. Правиш нещата трудни и за двама ни.

— Не говориш сериозно.

Тя нарочно се обърна с гръб към него.

— Няма да се любя с теб. Няма какво повече да говорим.

Обръщайки я, за да застане очи в очи с него, Блейд я изгледа с каменно лице и далечен поглед. Винаги беше искал да бъдат заедно, но не и преди Шанън да бъде напълно сигурна, че знае какво прави, омъжвайки се за метис. Тя беше импулсивна и прекалено упорита. Някой трябваше да се снишава, когато двамата бяха заедно. Студеното ѝ отхвърляне го караше да иска да ѝ се разкреци, да я нарани, както тя го нараняваше, отхвърляйки любовта им.

— Може би имаш право, Шанън. Онези нови момичета изглеждат доста привлекателни. Няма да ми навреди да попитам

една-две от тях.

Завъртайки се рязко, той затръшна вратата и изчезна в студения нощен въздух, оставяйки я вцепенена и потресена.

Шанън се запозна с Найджъл Брус съвсем случайно — или поне тя така си мислеше. В действителност Найджъл беше чакал точно такава благоприятна възможност вече дни наред. Блъсна се в нея по време на една внезапна дъждовна буря, представи ѝ се и предложи да я подслони под чадъра си, който винаги носеше със себе си, независимо какво беше времето. Отначало Шанън се колебаеше, но интригуващата усмивка на младия мъж и откритото му дружелюбие я очароваха.

— Моля, позволете да ви изпратя до дома ви, госпожице Бранигън — каза той, след като узна името ѝ. — Няма да бъда никакъв джентълмен, ако ви оставя да се намокрите и да се разболеете.

Предложи ѝ ръката си и разпери чадъра високо над главите им. Шанън не видя основание му откаже и скоро двамата започнаха да си бъррят най-приятелски.

Два дни по-късно тя се намери седнала в съседство с Найджъл на вечеря, давана от Моли Гриър. Същата вечер, докато се връщаше към дома си, заедно с Найджъл, видя Блейд да се излежава пред фургона на Алис Покерчето. Дребничката брюнетка носеше прозрачна прилепнала рокля, която безсрамно разкриваше чаровете ѝ, докато, тя се притискаше към твърдата стена на гърдите на Блейд.

Проклет да е, помисли гневно Шанън. Ако се опитваше да я накара да ревнува, успяваше. Ярката лунна светлина осигуряваше достатъчно светлина за Шанън, за да види как Блейд се усмихва, гледайки Алис в очите. Тя рязко обърна глава, твърде наранена, за да иска да разбере дали влизат заедно във фургона.

В действителност Блейд нямаше намерение да се люби с Алис, макар това да беше първоначалното му намерение. Просто нямаше желание. Искаше само една жена — една кестенява вещица, прекалено упорита, за да чуе какво ѝ казват умът и тялото ѝ. Тогава зърна с ъгълчето на око си как Шанън минава наблизо, хванала под ръка издръжковеца от Англия. Макар да нямаше лично нищо против Найджъл Брус, с когото се беше запознал преди един-два дни, му стана

много неприятно да ги види заедно. Ако тя се опитваше да го накара да ревнува, успяваше.

— Е, индианецо, идваш ли вътре с мен или не? — запита Алис, отърквайки се предизвикателно о Блейд.

Сетивата ѝ се възбуждаха, когато помислеше за него като за индианец, и си представи как той се люби с нея с дивашка бруталност.

Вглеждайки се в очите на Алис, Блейд имитира огромен интерес... докато Шанън и придружителят ѝ не излязоха от полезрението му.

— Съжалявам, не тази вечер, Алис, може би някой друг път. И той се нарани да си тръгне.

— Аз съм най-добрата — заяви дръзко Алис.

Блейд се извърна и намигна дяволито.

— Защо не ме оставиш сам да преценя? Ще се върна.

— Скоро, индианецо, върни се скоро — извика тя след отдалечаващия се гръб.

Други ренегати бяха заели мястото на Бесния вълк и непрекъснато безпокояха армията и преселниците. Особено се отличаваше сиукският вожд Червеният облак, който постоянно подкопаваше силите на форт Фил Киърни. В самия край на 1867 г. Червеният облак почувства, че достатъчно е отслабил гарнизона във форт Киърни, за да го нападне. Тръгна към форта начело на над хиляда войни, за да срещне капитан Джеймс Пауъл с неговия отряд. Войниците се укрепиха зад наредени в кръг фургони и задържаха силите на Червения облак четири и половина часа до пристигането на подкрепленията. Червеният облак отмени атаката срещу форта по време на битката, станала известна по-късно като „Боят край фургоните“.

На следващото лято до форт Ларами стигна вестта, че всички фортове по пътя към Боузман трябва да бъдат затворени по заповед от Вашингтон, което се дължеше най-вече на изискването на Червения облак те да бъдат закрити. Той категорично отказваше да говори за мир, докато не бъдат закрити фортовете Рино, Фил Киърни и К. Ф. Смит, намиращи се навътре в сиукските ловни територии. Говореше се, че Червеният облак заедно с приятелите си ще дойде във форт

Ларами през есента, за да подпише мирен договор след безпрецедентната стъпка на Вашингтон да отстъпи пред исканията на индианците. В действителност това не беше голяма загуба на Вашингтон, защото фортовете скоро щяха да бъдат изместени от железницата.

Блейд пламваше всеки път, когато видеше Шанън с Найджъл Брус, което се случваше доста често. Шанън се наслаждаваше на компанията на англичанина, но той не представляваше никаква опасност за нея, що се отнася до сърцето ѝ. Тази част от нея принадлежеше на Блейд, независимо колко силно тя се стараеше да го отрича.

С отминаването на дните, Блейд се разстройваше все повече и повече. Разследването му беше спряло, а губеше Шанън заради това. Недоволството му нарастваше и поради факта, че любимият му ловен нож тайнствено беше изчезнал. Беше подарък от дядо му и той винаги го носеше вързан на колана си. Но един ден видя, че го няма. Отдели доста време да го търси, но реши, че го е изпуснал от ножницата, докато е бил с патрула. След ден-два си купи нов.

Тъй като нищо ново не се беше появило в разследването им, Блейд реши, че е време да поговори насаме с Уейд Ванс и да планират следващия си ход. Тръгна през плаца към квартирата на Ванс, питайки се дали Шанън няма да се забавлява с онзи проклет английски издръжковец тази вечер. Само като си я представи в ръцете на друг мъж, изпадна в пристъп на безумна ревност. Ако беше умен, щеше да позволи на Алис Покерчето да уталожить непоносимото му страдание. Само че не беше. Странно, но Блейд не искаше Алис. Имаше само една жена, която искаше да бъде в прегръдките му, в леглото му.

Уейд Ванс отговори на почукването на Блейд, въведе го в спартанската си квартира и му предложи питие. Блейд прие напълнената до средата чаша и се просна в едно кресло до отворения прозорец. Намек за лято лъхаше от свежия ветреца, напомняйки му за онези години, които беше прекарал в прерията с народа на майка си. Ванс си наля уиски и седна срещу него.

— Научи ли нещо ново? — запита майорът с надежда.

— Нищо — отвърна намусено Блейд. — И честно казано, писна ми от цялата тая работа. Губя Шанън заради това и не съм на себе си. Никога не съм мислил, че ще имам такъв късмет да намеря жена като нея. Трудно е да се повярва, че може да обича един метис.

— Тя е умна — изрече Ванс. — Разпознава добрия мъж, щом го види. Не позволявай това разследване да застане между вас, Блейд. Нямам нищо против да продължа и сам. Мисля, че е време да се доверя на полковник Гриър. Възможно е някой негов човек да е нашият виновник. Утре ще говоря с него и ще го осведомя, че си специален агент, който работи за президента.

— Разумно ли е? — запита замислено Блейд.

— По този въпрос нямаме друг избор. Този човек е опасен. Изчаква, но е убил веднъж и пак ще убие. Вече се опита да те отстрани — и теб, и Шанън. Мисля, че полковник Гриър заслужава да знае какво става. Ако някой от неговите хора е замесен, може да ни даде евентуален заподозрян.

— Ами златото? — запита Блейд.

— На сигурно място е при мен, засега. Утре ще го предам в ръцете на полковник Гриър да го пази. Ще остане там, докато не го закарам във Вашингтон. Чудя се откъде ли Бесният вълк е намерил цялото това злато?

— Ограбил е фургон, превозващ заплати, най-вероятно — изсумтя Блейд. — Слава богу, че никой не знае, че то е тук.

— Това е една от причините, поради които искам да се доверя на полковник Гриър — каза Ванс. — Златото ще бъде много по-защитено в сейфа на канцелария. Ако искаш да излезеш от тази афера Блейд, няма да има никакви упреци. Ще обясня всичко на президента, когато му докладвам през есента.

— Винаги довършвам това, което съм си наумил да направя — изрече Блейд с тиха решимост.

— Ами Шанън?

— Ще се оправим с нея някак си — закле се Блейд. — Трябва. Обичам я, но тя упорито отказва да вземе предвид последиците от женитбата с метис.

— Тя не изглежда жена, която да се втурва безотговорно в нещо, без да помисли както трябва. Върви при нея, Блейд. Направи каквото трябва, но не я губи.

В трудните седмици, които му предстояха, Блейд щеше да има основателна причина да си спомня прощалните думи на Уейд Ванс. Но сега, само една мисъл се въртеше в главата му, докато напускаше квартирата на Уейд.

Шанън.

Трябваше да я види отново, да говори с нея, да я прегърне... да се люби с нея. С мрачна решимост той прекоси плаца, плъзна се покрай часовия, когато се беше обърнал с гръб към него и държейки се плътно в сенките, се приближи към дома на Шанън. Усмихна, се, когато забеляза светлина да блести в прозореца. Излезе от скриващата го сянка, но бързо се дръпна назад, когато вратата се отвори и един мъж излезе от къщата.

— Беше много приятна вечер, Шанън, благодаря ти — каза Найджъл Брус извънредно любезно.

Ревност разтърси Блейд, когато видя как англичанинът държи ръката на Шанън по най-собственически начин.

— Ти си приятна компания, Найджъл — отвърна Шанън. — Просто си това, което ми трябва точно сега.

Стиснал здраво юмруци, Блейд се пребори с подтика да хване Найджъл Брус за врата и да го изхвърли от верандата.

— Ще има пролетен бал другата седмица. Ще ми доставиш ли удоволствието да ме придружиш?

Шанън почти реши да откаже, но после размисли. Защо да не си прекара времето приятно, докато Блейд палува с разни проститутки? Не че Найджъл би могъл да заеме мястото му, но беше достатъчно забавен, за да я разсее от мрачните ѝ мисли.

— Ще ми бъде много приятно да дойда с теб, Найджъл.

Макар че се съгласи с лекота, в действителност много не ѝ се искаше.

Очаквайки отказ, Найджъл беше развълнуван от неочакваното съгласие на Шанън.

— Великолепно!

Беше толкова доволен от себе си, че я сграбчи и я целуна звучно по устата, преди тя да беше осъзнала какво става. После се извърна рязко и изтича надолу по стъпалата. Мина на няколко инча от Блейд, чийто непоклатим самоконтрол беше на секунди от разпадането.

Шанън остана на вратата, взряна замислено след Найджъл. Беше шокирана, когато Блейд внезапно се материализира от дълбоките сенки, бронзовите му черти и тъмните му очи излъчваха студена ярост. Той я изплаши и тя се обърна, за да избяга в къщата. Когато поиска да затръшне вратата в лицето му, той беше вече плътно до нея. Хващайки я през кръста, Блейд я бутна да влезе и я последва вътре. Затвори вратата с ритник и я изгледа студено.

— Не ти трябваше много време да ме замениш, нали? — изфуча той отвратно. — Спа ли вече с тоя издръжковец?

Мразеше се, задето ѝ говори така жестоко, но не можеше да спре думите си.

— Как смееш! — Ирландският темперамент на Шанън експлодира, удряйки Блейд право в лицето. — Вече нямам нищо общо с теб. Молах те да се ожениш за мен, но ти отказа. Моя работа е с кого се виждам или не се виждам.

Несвикнала да си мери думите, Шанън изрази съвсем откровено мнението си.

— Не беше моя идеята да прекъсваме нашата... нашата... връзка — изрече тя без заобикалки, защото нямаше по-уместна дума.

— По дяволите, Шанън, това, което имахме, не беше просто връзка — изрече отбранително Блейд, борейки се със самообвинителните мисли, които го тормозеха.

— Докажи го! — предизвика го тя. — Ожени се за мен.

— Ще се оженим, но не сега.

— Довиждане, Блейд. Мама винаги казваше, че съм наследила гордостта на семейство Бранигън, а аз преглътнах достатъчно от нея заради теб. Повече не мога да преглъщам. Пазенето на любовта ни в тайна и криенето, ме карат да се срамувам, но вече не мога да понасям това положение.

— Господи, колко си красива, когато се ядосаш, Малка Жар птица — ухили се Блейд самоуверено и арогантно, когато погледите им се срещнаха в безмълвна схватка, където всеки усещаше как нещо свързващо и мощно се набира помежду им.

Дишането на Шанън започна да става плитко и затруднено. Блейд само я беше докоснал, но тя усещаше топлината на ласката му, вкусваше пламъка, който се беше разгорял у него.

Преди тя да успее да го възпре, той я дръпна към себе си и устните му плениха нейните. Застигна я с отворена уста и се възползва изцяло от предимството си. Докато тя се бореше и безсилно блъскаше по твърдите му, неподдаващи се гърди, той я целуваше със сила и страст, така крещящо чувствени, че Шанън почувства как горещи струи кръв се издигат във вените ѝ въпреки всичките ѝ усилия да не реагира.

Една мускулиста ръка се обви властно около нея, меките ѝ извивки се притиснаха към неотстъпчивата му дължина. Той я целуваше жадно, агресивно, езикът му се забиваше в дълбините на топлата ѝ, влажна уста. Накрая, точно както беше предвидил, тя престана да се бори и възмутените ѝ стонове се превърнаха в меки, тихи въздишки на наслада.

— Можеш ли честно да кажеш, че друг мъж те вълнува така, както аз? — запита Блейд, когато най-накрая я отпусна.

Разтърсена, тя упорито остана няма, не можейки да помръдне или да отрече думите му.

— Така си и мислех — изсумтя самодоволно той.

Накрая Шанън си възвърна дар слово и издаде задавен звук някъде дълбоко в гърлото си.

— Защо ми го причиняваш?

— Защото те искам. Защото не понасям тази студенина помежду ни... и защото те обичам.

— Но очевидно недостатъчно — забеляза Шанън с горчивина.

— Повече, отколкото ти е известно — изрече загадъчно той. — Искам да поправам нещата помежду ни.

— Как смяташ да го постигнеш? — предизвика го Шанън със скептичен тон. — Готов ли си да се откажеш от разследването?

Дойде моментът Блейд да вземе решение и той го направи по обичайния си открит начин. Животът без Шанън не беше никакъв живот.

— Не, но съм готов да кажа на света колко те обичам, да заявя, че си моя, докато свят светува.

— О, Блейд, толкова те обичам — възкликна Шанън с очи, пълни с блестящи сълзи.

— Покажи ми колко, Малка Жар птица — изпъшка Блейд, измъчван от жаждата си за нея.

Използвайки съчетанието от твърдите си мускули и силните си рамене, той я вдигна на ръце и я отнесе в слабо осветената спалня. Положи я полека на меката повърхност на леглото. Нежно обгърна в длани зачервеното ѝ лице, докосна очите ѝ, близна долната ѝ устна и прошепна в устата ѝ.

— Ще запаля лампата, за да те виждам цялата.

Върна се след няколко минути и седна на леглото с лице към нея, подвил единия си крак под себе си и опрял другия на пода. За един дълъг, бездиханен момент остана взрян в нея, като леко поглаждаше бузите ѝ, мислейки колко невероятно красива е тя. Наведе се над нея, целуна влажното ъгълче на устата ѝ и изрече:

— Ще те любя, Шанън Бранигън, а утре ще се видим с капелана и ще уредим сватбата ни.

— Да, о, да — съгласи се тя охотно, когато ръцете му я обгърнаха и дланите му започнаха с обич да гаят тялото ѝ.

Тя не направи никакво усилие да помогне, когато Блейд започна да сваля дрехите ѝ — най-напред обувките, после чорапите, смъквайки ги с бавно чувствено движение надолу по краката ѝ, за да ги събуе окончателно. Фустата ѝ ги последва без проблеми. Той я зацелува отново, докато ръцете му се движеха сръчно под гънките на полата ѝ. Дъхът му пареше бузата ѝ, запалвайки огън дълбоко в нея. Шанън се изви към него, отметна глава и въздъхна, когато търсеците му пръсти погалиха треперещите ѝ бедра. Коленете ѝ инстинктивно се разтвориха и тя потръпна във възторжено очакване.

Тя усещаше, че всеки момент може да избухне в пламъци, и с трепетно изскимтяване го подкани да я докосне там, където гореше най-силно. С нетърпелив жест той смъкна роклята ѝ и я хвърли настрана.

Опитно и умело Блейд започна да целува и да гали треперещата в ръцете му жена, докато тя не започна да се извива и да се мята, молейки го да прекрати любовното изтезание. Когато разгорещените му устни се изкачиха по мекото хълмче на гърдата ѝ и се склучиха около набъбналото зърно, като го засмукаха безмилостно, въздухът експлодира от дробовете ѝ. Тя не усещаше нищо друго, освен сладкото болезнено удоволствие, което ѝ даваха устните му, докато се движеха към другата гърда и зъбите му дразнеха чувствителната розова пъпка

на нейния връх. Езикът му дръзко заигра над него, преди устата му да го поеме изцяло, във влажната си топлина и да го засмуче яростно.

Шанън измърмори протестиращо, когато топлината на Блейд се отдели от нея, но той се върна само след миг, притискайки я до голата си плът, целувайки отново гърдите ѝ. Тя едва не излезе от кожата си от екстаз. Най-накрая устните му оставиха сладкото си съкровище и се спуснаха по деликатните ѝ ребра. Очите ѝ се отвориха, когато ръцете му обгърнаха бедрата ѝ и я повдигнаха към горещата, дразнеща топлина на устата му.

— Искам да те вкуся цялата — измърмори той срещу треперещата плът на корема ѝ.

— Блейд...

Отваряйки уста, той докосна езика ѝ със своя.

Шанън изкрещя отново името му и се разтърси от непоносимата наслада. Ръцете му рязко се спуснаха надолу, за да обхванат голото ѝ седалище, да я притиснат към устата му. Държейки я здраво, той зарови цялото си лице в нея, наслаждавайки се, галейки я с езика си, докато тя не започна да се мята, изпаднала сякаш в делириум. Сладкото напрежение беше непоносимо, горещо като разтопена лава, извирайки от мястото, където той я целуваше. Беше толкова прекрасно, че тя не искаше Блейд да спира и сигурно би умряла, ако той спреше.

— Блейд, моля те, моля те...

Ръцете му се стегнаха, обхващайки закръгленото ѝ седалище, и продължиха да я дразнят, докато не я изпратиха над ръба. Кулминацията ѝ се разрази в диви спазми, пръстите ѝ се забиваха в бронзовия му гръб. Той остана с нея, докато дивия екстаз не престана да я разтърсва, докато не отмина и последната тръпка и тялото ѝ омекна. С нежни, трепетни ръце Блейд я настани върху себе си, успокоявайки, галейки, целувайки влажните ѝ слепоочия, докато пулсът ѝ не се успокои и дишането ѝ отново стана нормално.

— Ела с мен, Малка Жар птица — прошепна той, повдигайки хълбоците ѝ, за да се зарови дълбоко в нея.

— Не мисля, че ще мога — въздъхна Шанън, отпусната и преситена.

— Добре, любов моя, само се отпусни — каза Блейд, усмихвайки се с дяволито наслаждение.

Знаеше ли нещо, което тя не знаеше? Тогава той започна бавно, равномерно да движи хълбоците си и като по чудо някакво диво, сладко удоволствие се надигна у Шанън. Тя изпъшка, смаяна, че желанието може отново да се събуди.

Така измина цялата нощ. Понякога съвкуплението им беше горещо и диво като ада, друг път бавно, лениво и сладко. Любеха се, почиваха си, пак се любеха — отново и отново, — докато изтощението не ги потопи в дълбок, безпаметен сън, притиснати един о друг, с преплетени ръце и крака.

На следващата сутрин Блейд с неудоволствие откри, че се е успал. Възнамеряваше да си тръгне много преди зазоряване. Но да спи, прегърнал Шанън, беше толкова невероятно хубаво, че беше спал спокойно цели часове. Облече се бързо и тихо, за да не я събуди. Нападна го вина, когато помисли колко беше изтощил своята Малка Жар птица. Тя се беше показала възхитително чувствена снощи, така прекрасно отдаваща се, така невероятно сексуална. Господи, колко я обичаше! Изглеждаше като ангел, лежаща в леглото, с кожа, зачервена от любенето им, с уста, подута от целувките му, не му даде сърце да я събуди.

Преди да се измъкне тихо през вратата, той надраска една кратка бележка и я остави на възглавницата до Шанън. Беше говорил напълно сериозно, когато ѝ беше казал, че ще говори с капелана за сватбата им. Но най-напред искаше да си смени дрехите и да каже на Уейд Ванс какво е решил.

Тъкмо беше стигнал до квартирата си, когато беше сграбчен изотзад. Ръцете му бяха моментално вързани, преди да осъзнае какво става. Извръщайки глава, Блейд зашеметен видя лейтенант Гудман да му се усмихва злобно, докато трима здравеняци го държаха на място.

— Арестуван си за убийство, индианецо.

18.

Шанън се протегна на воля, тялото ѝ беше уморено невероятно много, но се чувстваше по-доволна от всякога. Като знаеше, че Блейд я обича и че скоро щяха да станат съпруг и съпруга, това компенсираше цялата душевна болка, която я беше измъчвала досега. Ужасната война, загубата на любимия баща и брат, това, че беше принудена да напусне къщата, която обичаше — всичко това бяха тъжни спомени, които възнамеряваше да погребее. С отворени обятия тя се устреми към бъдещето. Дива нова земя, сигурна любов и обещание за утрешния ден се явяваха пред вътрешния ѝ взор.

Веднага забеляза бележката от Блейд, неповторимият му аромат още се усещаше на възглавницата, когато тя грабна листчето. Замечтана усмивка изви подутите ѝ от целувките му устни, докато четеше думите. Той щеше да се върне, след като говори с Уейд Ванс и го осведоми за плана им да се оженят незабавно.

Тъй като беше събота, Шанън отдели доста време за къпане и обличане, припомняйки си всяка прекрасна подробност от съвместно прекараната нощ. Беше мислила, че е физически невъзможно, мъж да люби жена толкова много пъти и по толкова различни начини, но Блейд ѝ беше показал колко малко е знаела. Неговата издръжливост беше смайваща, помисли тя и се изкиска.

Закуси спокойно, наслаждавайки се на всяка хапка, апетитът ѝ беше огромен. Но когато сутринта започна да отстъпва пред пладнето, тя се разтревожи. Някакъв настойчив страх дразнеше ъгълчето на ума ѝ, необясним ужас, който би могъл да бъде осмислен само от женската интуиция. Докато се разхождаше из малката си приемна, тя не преставаше да се безпокои и някакво шесто чувство ѝ казваше, че Блейд има нужда от нея. Нямаше представа откъде да започне да го търси, но квартирата на майор Ванс ѝ се стори уместно начало.

Когато излезе на плаца, забеляза засилено оживление, повече, отколкото обикновено беше в събота сутрин. Тревожни камбани

завъняха в мозъка ѝ, макар да не успяваше да определи причината за страховете си.

— Шанън, чу ли новината?

Тя се обърна, за да види Клеър Гриър, която бързаше към нея, явно нямайки търпение да разкаже на някого скандалните си новини. Сърцето ѝ заби като чука, не искаше да пита, но знаеше, че трябва.

— Какви новини, Клеър? Какво е станало?

— Майор Ванс е бил убит в квартирата си снощи.

— О, не! — дойде шокираният отговор на Шанън.

Тя беше наистина привързана към майора и съкрушена от вестта за смъртта му. Можеше да си представи как щеше да се отрази това на Блейд, защото те бяха близки приятели от много години насам. Нищо чудно, че не беше дошъл при нея. Тя се обърна, за да си тръгне. Сега Блейд щеше да има нужда от нея.

— Чакай. Има още нещо — каза Клеър, задържайки я за ръката.

Шанън я изгледа нетърпеливо и изпитателно.

— Е, какво още има? Задържали ли са убиеца?

— Да, и никога няма да се досетиш кой е.

— Клеър, нямам време да си играя на гатанки.

— Метисът беше задържан рано тази сутрин и обвинен в убийството на майор Ванс.

Изражение на непоносим ужас се появи на лицето на Шанън. Клеър се усмихна в самодоволно удовлетворение.

— Блейд? Невъзможно! — отрече яростно Шанън. — Той не би убил никого, особено пък майор Ванс. Те са много добри приятели.

— Приятели ли? — повтори Клеър с откровен скептицизъм. — Та те почти не се познаваха. Блейд не се събираше с хора. Никой не го познава достатъчно добре, за да каже дали е способен на убийство. Той е отчасти дивак, за бога! — натърти тя, сякаш това обясняваше всичко.

— Нямам време да стоя тук и да споря с теб, трябва да отида при Блейд — подвикна Шанън през рамо, докато отминаваше с ускорена крачка.

Насочи се право към караулното помещение и поиска да се срещне с Блейд.

— Съжалявам, госпожице Бранигън, не е позволено никой да се среща със затворника — осведоми я дежурният сержант.

— Но аз трябва да го видя. Той е невинен! — заупорства Шанън.

— Ще трябва да получите разрешение от полковник Гриър.

Извърщайки се рязко, тя тръгна да търси полковник Гриър. За щастие го откри в канцеларията му.

— Полковник Гриър! — извика тя, нахлувайки вътре. — Това не е истина! Блейд не е убил майор Ванс. Той е невинен!

— Това не е ваша грижа, Шанън — изрече твърдо Гриър. — Знам, че сте донякъде привързана към метиса — в края на краищата той ви спаси от Бесния вълк, — но никой от нас не го познава в действителност отпреди да се беше присъединил към вашия керван като разузнавач. Дойде изневиделица. Не ви ли изглежда странно?

Шанън тъкмо щеше да избъбри всичко, което знаеше за Блейд — неговото разследване, връзката му с майор Ванс и това, че нямаше как да го е убил, защото беше с нея, — но в последния момент взе друго решение. Ако Блейд беше искал полковник Гриър да знае, щеше вече да му е казал. Защо не беше, запита се тя. Нима не разбираше колко е сериозно положението?

— Мога ли да видя Блейд, полковник? — запита тя с надежда.

— Няма да има никаква полза от това — отвърна Гриър разсеяно, докато преглеждаше папките по бюрото си. Жестът му трябваше да означава край на срещата. — Ако ме извините, имам да се погрижа за едни доклади.

— Моля ви, полковник — замоли се Шанън, без да помръдне. — Поне ми кажете защо мислите, че той е убил майор Ванс?

— Доста сте настоятелна — въздъхна уморено Гриър. Не беше имал и минута почивка, след като тялото на майор Ванс беше намерено в локва съсирена кръв в квартирата му, буквално разкъсано.

— Ако съм настоятелна, то е защото Блейд е невинен.

Гриър я изглежда внимателно, понечи да каже нещо, но после промени намерението си и изрече:

— Доказателството е неопровержимо. Ножът на Блейд беше намерен забит в гърба на Уейд Ванс. Знаете за кой нож говоря, с резбована костена дръжка, доста внушителен. Той го носеше в ножница, закрепена на колана му, и изглеждаше много привързан към него. И ако това не е достатъчно, коланът за пари на майор Ванс беше намерен в стаята на Блейд.

Шанън беше зашеметена. Знаеше точно за кой нож говори полковникът, защото почти не виждаха Блейд без него. Но удивително,

тя не си спомняше да го е видяла на колана му снощи. Всъщност, беше сигурна, че не го е видяла.

— Сигурна съм, че има обяснение — изрече тя неубедително. Блейд беше с нея цялата нощ. Не би могъл да убие никого. Тя искаше да го изкрещи пред цял свят, но трябваше първо да поговори с Блейд. Не искаше да му навреди по никакъв начин.

— Ако има, Блейд не представи нищо такова — измърмори Гриър, губейки търпение. — Съжалявам, Шанън, вече трябва да тръгвате. Много съм зает, за да продължаваме този разговор.

— Няма да си тръгна, докато не ми позволите да се видя с Блейд — настоя упорито Шанън. — Какво лошо има?

Полковникът се намръщи разтревожен. Очевидно единственият начин да се отърве от нея беше да удовлетвори молбата ѝ. Не знаеше ли тя, че това няма да промени нищо? Блейд беше обвинен в убийство и щеше да плати с живота си. Той извади един лист, надраска няколко думи и го подаде на Шанън.

— Покажете го на охраната. Това е посетителски пропуск. Ще ви позволят да се видите с Блейд за няколко минути.

— Благодаря, полковник. Това означава много за мен.

И се обърна, готова да си тръгне.

— Шанън, почакайте. Какви са отношенията ви с метиса?

Тя осъзнаваше, че сега не е време за изповеди.

— Блейд е... мой приятел. Искам да му помогна.

Обърна се и излетя навън, здраво стиснала пропуската в ръка. Когато охраната, сержант Тайлър, видя пропуската, Шанън влезе без никакви затруднения в караулното помещение. Тя се усмихна на поразения сержант така подкупващо, че той дори се съгласи да я остави насаме за няколко минути с Блейд, макар че не можеше да си представи защо е толкова загрижена за метиса. Наистина повечето войници го харесваха и уважаваха, но той очевидно беше прикривал истинската си природа.

— Внимавайте, госпожице Бранигън — предупреди я сержант Тайлър. — Този човек е убиец.

Без да си даде труда да отговори, Шанън влезе в мрачния коридор, който водеше към килиите. Имаше три мънички килийки и само едната от тях беше заета. Блейд лежеше на един гол дюшек на тесния одър, дългите му крака висяха отвън. Нищо друго нямаше в

килийката, само една кофа, поставена дискретно в ъгъла, една маса, на която се мъдреха кана и калаена чаша, и една трикрака табуретка. Шанън не искаше да вижда Блейд в такова мрачно обкръжение. Приблужи се към решетката с почти беззвучни стъпки, но той я чу и веднага скочи на крака.

— Проклятие, Шанън, какво правиш тук?

— Това не е истина, Блейд! Защо не им каза, че беше с мен снощи? Не е ли време полковник Гриър да бъде осведомен за твоето разследване и за приятелството ти с майор Ванс?

— Мислиш ли, че ще кажа нещо, с което да ти навредя? Никой не бива да разбере, че съм бил при теб снощи.

— Това няма смисъл, Блейд. Само едно има значение — да бъдеш оневинен по обвинението в убийство. Не можеш ли да им кажеш, че майор Ванс ти беше приятел? Че сте работили заедно по поръчение на президента?

— Щом Уейд е мъртъв, няма кой да свидетелства в моя защита. Струва ми се невъзможно да е... да го няма. Знаех, че нашият човек е умен, но с убийството на Уейд отиде твърде далеч.

— Кажи на полковник Гриър за разследването — настоя Шанън. — Трябва да има някой, който да те защити.

— Само трима души знаеха — изрече мрачно Блейд. — Аз, Уейд и президентът Джонсън.

— Тогава телеграфирай на президента, ако се налага!

— Не разбираш. Сам съм в тази работа. Президентът Джонсън ме предупреди, че не може да ми помогне, ако стане нещо. Има си достатъчно разпавии с Конгреса, за да се занимава повече със западната граница и с възстановяването на Юга. Всички са разтревожени, защото е дал амнистия на всички участници в южняшкото въстание, заради което избухна войната. Последната новина е, че Конгресът го обвинява в нарушаване на Закона за правомощията и е започнал процедура за отстраняването му. Моите проблеми са незначителни в сравнение с неговите.

— Не и за мен — прошепна разтреперана Шанън. — Кажи на полковник Гриър, нека той да реши.

— Те имат силно доказателство срещу мен. — Блейд изглеждаше в шок от смъртта на майор Ванс и Шанън помисли, че разумът му е

помътнен. Не му беше присъщо да се предава толкова лесно. — Ножът ми е бил открит забит в гърба на Уейд.

— Знам. Полковник Гриър ми каза.

— Как може да се случи това? Забелязах, че ножът ми липсва, още преди няколко дни, но предположих, че съм го загубил.

— Някой го е планирал много внимателно — предположи замислено Шанън. — Имаш ли някаква представа кой може да е?

— Не, с изключение... няма значение, нямам доказателства, за да подкрепя подозренията си. Ти по-добре си върви, любов моя, няма смисъл сега да оставаш при мен. Ще има бърз процес и... е, няма смисъл да умуваме.

Нямаше нужда да довършва изречението, защото Шанън знаеше точно какво има предвид и не възнамеряваше да позволи това да се случи.

— Ако не кажеш на полковника, че си бил с мен, аз ще му кажа. Няма начин да си убил майора, докато се любеше с мен.

— Ще отрека — изрече той мрачно. — Ще кажа, че лъжеш, за да спасиш живота ми. Мислиш ли, че съзнателно ще ти позволя да унищожис репутацията си?

— Блейд, моля те...

— Не искам да чувам за такова нещо.

— Времето ви изтича, госпожице Бранигън.

Сержант Тайлър се появи в края на коридора, за да ги предупреди, после дискретно се отдръпна, позволявайки на Шанън още няколко мига, за да се сбогува.

— Целуни ме за довиждане, Малка Жар птица. Съжалявам за... всичко. Не съм мислил да свършим по този начин.

— Няма — зарече се упорито Шанън. — Обичам те. Нищо няма да ти се случи.

Притискайки се към решетката, тя вдигна устни, когато устата на Блейд се приближи към нейната. Целувката му беше бавна, сладка и нежна, изпълнена с копнеж и угризения. Държеше се така, сякаш вече беше осъден. Очевидно не беше взел предвид силата и смелостта на Шанън, защото тя нямаше да позволи той да умре!

В следващите два дни тя се опита да се срещне с полковник Гриър, но всеки път я връщаха. Нарочно я държаха настрана от канцеларията на полковника и тя се възмущаваше от факта, че той явно

я отбягваше. Тъй като процесът на Блейд трябваше да се състои много скоро, налагаше се да действа бързо. Шанън опита да посети полковника в дома му, но и това не успя. Моли Гриър беше твърдо на страната на съпруга си в този случай и я посъветва да остави тази ужасна работа на армията.

В цялата тази бъркотия Шанън забрави за пролетния бал, но Найджъл Брус ѝ го напомни. Как да танцува, когато Блейд чезне зад решетките и всеки момент може да загуби живота си? Помисли да откаже поканата на Найджъл, но бързо промени намерението си. Хрумна ѝ, че балът предоставя чудесна възможност да поговори за няколко минути насаме с полковник Гриър. Найджъл беше очарован, когато тя му каза, че не е забравила и дори няма търпение да отиде на танците с него.

Шанън зачака тревожно деня на бала. Нямахше търпение да каже на полковник Гриър истината и да наблюдава лицето му, когато научи колко е грешал относно Блейд. Не я интересуваше какво ще каже Блейд, не би могла да остане настрана и да не каже нищо в негова защита.

Облечена в най-красивата си рокля от блестящ зелен сатен, тя никога не беше изглеждала по-красива. Беше успяла да я опази през войната и я беше донесла тук със себе си. Бухналите ръкави стигаха точно до лакътя, талията ѝ изглеждаше миниатюрна в сравнение с разперената пола, която се усукваше около зелените ѝ бални пантофки и стройните, обути в зелена коприна глезени. Богатата ѝ кестенява коса увенчаваше главата ѝ като ореол, свършена рамка за прекрасните ѝ черти. Найджъл беше зашеметен от красотата ѝ и ѝ го каза.

Беше толкова приятна майска вечер, че на Шанън ѝ беше необходима само една лека наметка, за да измине с Найджъл краткото разстояние до залата на клуба. Не ѝ липсваха партньори за всички танци, макар да ѝ беше неприятно, че от всички присъстващи мъже, само полковник Гриър като че ли я отбягваше.

Беше почти единадесет часа, когато получи възможност да поговори с полковника. Видя го да излиза от страничната врата, за да се наслади на пурата си. Бързо прати Найджъл да ѝ донесе пунш и в момента, когато той изчезна в тълпата, тя побърза да догони полковника. Намери го да стои сам и да издухва дима в ароматната майска нощ.

— Полковник Гриър, може ли да поговорим? — гласът ѝ прозвуча като мека молба.

— Шанън!

Изражение на досада набръчка челото на полковника. Той беше употребил доста време тази вечер, за да я избягва, и почти беше успял, докато нуждата да изпуши една пура не го беше накарала да излезе навън. Не се зарадва, че в края на краищата се е озовал насаме с нея.

— Сега не е нито времето, нито мястото да обсъждаме нещо толкова сериозно.

Ако думите му бяха предназначени да я обезсърчат, опитът му се провали печално.

— Няма подходящо време или място, когато животът на човек е застрашен — отвърна тя спокойно.

— Скъпа — изрече умолително полковник Гриър, — защо сте се заели да защитавате Блейд?

— Защото е невинен. Процесът срещу него е пародия на правосъдие. И възнамерявам да ви кажа защо.

— Трябва ли? Танците... да поговорим в понеделник.

— Моля ви, полковник, изслушайте ме.

Ядосана въздишка излетя от зъбите на Гриър.

— Много добре, Шанън, само говорете бързо. Моли ще ме одере, ако я изоставя за повече време.

— Блейд каза ли нещо в своя защита?

— Ще има възможност на процеса следващата седмица.

— Тогава аз ще го направя — измърмори Шанън почти на себе си. — Той е специален агент на президента. Двамата с майор Ванс работеха по един случай.

Отначало Гриър като че ли не ѝ повярва, но после отметна глава и се разсмя.

— Скъпа, какви са тези невероятни истории? Не мислите ли, че щях да знам, ако беше вярно? Най-напред, много малко вероятно е да сте била посветена в такава поверителна информация.

— Научих по една случайност и ме заклеха да мълча — обясни тя. — Разследваха човек, заподозрян в контрабанда на оръжия за индианците. Едва наскоро научиха, че са замесени двама души, не само един. Клайв Бейли е мъртъв и няма как да назове партньора си, но ако го намерите, ще откриете и убиеца на майор Ванс.

— Бейли беше негодник — съгласи се замислено Гриър. — Отвлечането ви беше отвратително деяние, но няма никакво доказателство, че е бил замесен в контрабандата на оръжия. Страхувам се, че това е плод на вашето въображение и твърде пресилено, за да е истина. Сега ще ви задам един въпрос. Обичате ли Блейд?

Шанън се изчерви.

— Да, обичам го — призна тя, вдигнала предизвикателно брадичка. — Не се срамувам да го призная.

— А, това обяснява натрапчивата нужда да го защитавате — каза проницателно полковникът. — Страхувам се, че не сте избрали, когото трябва, скъпа.

— Блейд беше с мен онази нощ — цялата нощ — и не би могъл да убие майор Ванс! — изтърси тя.

Гриър пребледня, порядъчно скандализиран от дръзкото изявление на Шанън.

— Ще забравя, че сте казали това, Шанън. Разбирам, че сте разстроена и можете да кажете неща, които не мислите.

— Всичко, което току-що казах, е самата истина.

— Вярвате, че това, което ми казахте за Блейд и Ванс, че са специални агенти, е истина, така ли?

— Кълна се в гробовете на баща си и брат си.

— Хм-м, много добре, щом сте толкова убедена, ще телеграфирам до Вашингтон, но в това време процесът на Блейд ще се води, както беше определено. Ако Вашингтон потвърди това, което току-що ми казахте, ще го освободя. Но... честно казано, много не вярвам.

— Всичко, което искам, е да научите истината — отвърна тя. — Ще ме уведомите ли, когато получите отговор?

— Вие ще бъдете първата, която ще научи, когато получи отговор — изрече натъртено Гриър.

— Ето те и теб, Шанън, търсех те.

Найджъл се появи до нея с две чаши пунш.

— Дяволски усилия ми струва да ги донеса в тази навалица край масата с подкрепления.

— Вътре беше задушно, имах нужда от въздух — извини се неумело Шанън. — Очевидно полковникът е бил на същото мнение.

Найджъл поздрави приятелски полковника, а после се обърна към Шанън:

— Ще влезем ли вътре?

— Имаш ли нещо против да си тръгнем Найджъл? Внезапно ме заболя главата.

— Разбира се, нямам нищо против, Шанън. Ще ти взема наметката — каза Найджъл с леко разочарование. Хвърли обвиняващ поглед към полковник Гриър, после пое ръката на Шанън и я въведе вътре.

— Съжалявам, че ти развалих вечерта — извини се тя, докато минаваха през плаца.

— Не си развалила нищо — увери я Найджъл. — Да не би полковник Гриър да ти е казал нещо, което да те е разстроило?

— Аз... разбира се, че не. Просто това противно главоболие.

— Ах, да, главоболието — съгласи се той, без да е убеден. Вече бяха стигнали пред вратата на Шанън.

— Пожелавам ти бързо възстановяване. Може ли да те целуна за лека нощ? Никога досега не съм срещал жена като теб, Шанън, и искам да бъдем нещо повече, от приятели. Някой ден ще се върна в Англия. Може би мога да те убедя да дойдеш с мен като моя съпруга.

Шанън пребледня. Никога не беше мислила нещата с Найджъл да отидат толкова далеч. Най-доброто, което можеше да направи сега, беше бързо да сложи край на надеждите му.

— Съжалявам, ако съм те подвела, но никога няма да бъдеш за мен нещо повече от приятел. Ще бъде най-добре за всички, ако повече не се срещаме. Сърцето ми е отдадено на друг.

— Няма ли надежда? — запита той, странно разстроен. Знаеше, че може да промени живота си с Шанън.

— Не — отвърна тя. — Обичам го повече от своя живот.

— Познавам ли го?

— Аз... не.

Защо да му казва за Блейд, помисли тя.

— Значи ще замина след един-два дни — изрече полека Найджъл. — Внезапно ми се дощя да посетя Калифорния, преди да се върна в Англия.

Шанън нямаше представа какъв грях е извършил Найджъл в Англия, за да опозори семейството си, но долови искрицата почтеност

у него. Той не беше лош по природа и почти винаги се проявяваше като съвършен джентълмен към нея. Надяваше се, че когато свършеше изгнанието му и той си научеше урока, щеше да се прибере у дома и да стане чудесен партньор.

Шанън се закле да не безпокои повече полковник Гриър, преди да е получил отговор на телеграмата си до Вашингтон. Но когато сутринта преди деня на процеса настъпи и тя още не беше получила никаква вест, разпусна учениците по обед и се появи в канцеларията на полковника. Очевидно той я очакваше, защото беше въведена вътре незабавно.

— Процесът на Блейд е утре, полковник. Пратихте ли телеграмата? — запита тя.

Предисловията нямаха никакво място в подобен разговор, когато животът на един човек висеше на косъм.

— Пратих я — потвърди Гриър.

Всъщност, беше изпратил телеграма веднага след разговора си с Шанън. Тъй като беше почтен по природа, осъждането на невинен човек не му беше приятно. Ако имаше дори мъничко истина в твърденията на Шанън, той искаше да узнае това. Гриър предполагаше, че отговорът ще дойде незабавно, ако Блейд наистина е агент на президента. Но измина почти една седмица, без да се получи отговор на запитването. Естествено, той сметна отказа на президента да отговори като сигурен признак за виновността на Блейд. Предположи, че ако Блейд е специален агент, президентът не би се поколебал да застане в негова защита.

Телеграмата на полковник Гриър стигна в ръцете на личния секретар на президента във възможно най-лошия момент. Тъй като президентът беше разстроен от процедурата за отстраняване и от даването на показания пред комисията на Конгреса, секретарят не искаше да го безпокои в толкова критичен момент. Тя не изглеждаше ни най-малко спешна, въпросът в нея беше дали един метис на име Суифт Блейд е специален агент на президента и секретарят реши да не я дава на президент Джонсън, докато не мине гласуването, което беше насрочено за 26 май.

Разбира се, нито Шанън, нито Гриър биха могли да знаят това, когато тя запита:

— Получихте ли отговор?

Гриър я погледна съжалително.

— Не, Шанън, не съм получил нищо. Процесът на Блейд ще се гледа, както е планирано. Тъй като във форт Ларами са в сила военните закони, той ще бъде съден от офицерски състав, състоящ се от мен, капитан Дилейни и лейтенант Гудман. Можете да бъдете сигурна, че ще преценим грижливо всяко доказателство, преди да произнесем присъдата. Ще бъде въздадена справедливост.

— Справедливост! Знам каква справедливост ще получи Блейд — изфуча Шанън, извъртайки се рязко, за да изскочи от канцеларията.

— Кълна се пред бога, че няма да го обесите!

Лицето на Блейд беше лишено от всякакво изражение, когато бяха прочетени обвиненията срещу него.

— Как пледирате? — запита полковник Гриър.

— Невинен — отговори Блейд с твърд и непоклатим тон.

Доказателството на съда беше представено бързо, аргументите в полза на осъдителна присъда бяха силни, защото доказателството беше открито на местопрестъплението. Блейд интуитивно осъзна, че ще трябва намесата на самия президент на Съединените щати, за да спаси живота му, иначе със сигурност щеше да умре. Тази мисъл накара сърцето му да замре в гърдите. Президентът беше на стотици мили отгук.

Когато най-накрая му беше позволено да свидетелства в своя защита, той разкри положението си на специален агент, работещ заедно с майор Ванс, за да спре контрабандата на оръжия и продажбата им на индианците.

— Имате ли доказателство? — запита лейтенант Гудман.

— Нямам писмено доказателство — отвърна Блейд, — ако това питате. Но ако телеграфирате на президента, сигурен съм, че той ще потвърди думите ми.

— Направих точно това, преди повече от една седмица — разкри Гриър.

Лицето на Блейд веднага светна. Несъмнено президентът Джонсън няма да го остави да умре, нали?

— В такъв случай този процес е ненужен. Никога не бих убил Уейд Ванс, той беше мой приятел. Нямам мотив. Щом бъда освободен, кълна се, ще намеря истинския убиец.

— Президентът не отговори на телеграмата ми — изрече Гриър със суров глас. — Не сте достатъчно важен, за да гарантира отговора.

След това процесът тръгна бързо. Лейтенант Гудман се изсмя, когато Блейд каза, че е бил офицер в юнионистката армия по време на войната и след това. Капитан Дилейни винаги беше харесвал Блейд, но доказателството срещу него беше твърде силно, за да бъде пренебрегнато от съвестния офицер. След показанието на свидетелите той нямаше друг избор, освен да се съгласи с убедителния лейтенант Гудман и нерешителния, но убеден полковник Гриър. Блейд беше единодушно осъден за предумишлено убийство с грабеж като мотив. Пред съдиите беше изтъкнат фактът, че квартирата на Ванс е била основно претърсена и коланът му за пари е бил намерен в стаята на Блейд.

Гласът на полковник Гриър беше унил, когато прочете присъдата. След два дни Блейд трябваше да бъде обесен. Вестта се разнесе като горски пожар из форта. Шанън едва не полудя от мъка, когато я научи. Невъзможно ѝ беше да повярва, че толкова почтен човек като Блейд е осъден на смърт. Той беше толкова млад, тя го обичаше твърде силно, за да помисли дори за смъртта му.

Вместо това Шанън спокойно започна да планира бягството на Блейд. Смелостта на семейство Бранигън беше дълбоко вкоренена у нея още от детство. Това и нейната любов и абсолютна увереност в невинността на Блейд, ѝ дадоха силата и решителността, необходими за предприемане на такова смело действие. Два дни не бяха много време, но с божията помощ щяха да бъдат достатъчни.

Тя нямаше представа, че съдбата вече работи в нейна полза. Помощта дойде в лицето на един слабичък млад мъж, който влезе във форт Ларами в компанията на няколко трапери.

19.

Шанън беше приятно изненадана, когато полковник Гриър се съгласи да се срещне с нея сутринта след процеса на Блейд. Когато тя отново започна да го моли за живота на Блейд, полковник Гриър изрази искрено съжаление, че ще трябва да прекрати живота на един човек. Но тъй като не беше открил никакво доказателство, за невинността на Блейд, се чувстваше задължен да последва буквата на закона.

— Ще бъде въздадена справедливост, скъпа — изрече той мрачно. — Ценя чувствата ви, но процесът беше справедлив. Има ли друго, което мога да направя за вас?

— Бих искала да се срещна с Блейд преди... преди...

— Не мисля, че ще е разумно, Шанън.

— Моля ви, трябва да се видя с него.

Неканени сълзи бликнаха от очите ѝ, създавайки картината, която тя искаше да внуши. Тъй като беше състрадателен човек, полковник Гриър изрази искрена симпатия към Шанън и злощастната ѝ любов и се почувства задължен да удовлетвори молбата ѝ.

— Десет минути, Шанън. Можете да се срещнете за десет минути с Блейд. Ще ви напиша пропуск.

След като получи каквото искаше, Шанън изправи рамене и поиска още.

— Бих искала да поговоря с него насаме.

— Не ми се иска да разрешавам такова нещо, но имате позволенията ми — съгласи се Гриър. — Ще отбележа в пропуска, че имате десет минути на разположение за разговор насаме.

Още два дни, помисли Блейд с унило примирение. Вдругиден животът му щеше да свърши, сякаш никога не го е имало на този свят, и нямаше нищичко, което би могъл да направи по този въпрос. Единственото му съжаление беше, че ще се раздели с Шанън. Моментите, прекарани с нея, бяха твърде малко, миговете на екстаз —

твърде кратки. Но той беше благодарен за това, което беше получил. Тогава го връхлетя друга ужасна мисъл. Ами ако Шанън носеше неговото дете? Щеше да ѝ бъде трудно сама да отглежда дете, но за щастие имаше семейство, от което можеше да потърси подкрепа. Тази мисъл обаче, не му даваше особено много утеха, защото нямаше да доживее да види сина или дъщерята, създадени от него.

Проклятие, изруга той, раздрусвайки гневно решетките. Защо президентът не беше отговорил на телеграмата на полковник Гриър? Той със сигурност нямаше да позволи да го обесят заради престъпление, което не е извършил, нали? Блейд отказваше да повярва, че е изоставен, предпочиташе да мисли, че в последния момент ще дойде обяснение, което ще осветли положението му и ще го оневини.

Изведнъж вратата на караулното помещение се отвори и Шанън застана на прага. С разтуптяно сърце Блейд загледа как се приближава по дългия коридор, който водеше към килийката му. Очевидно беше убедила Гриър да им позволи няколко минути насаме, защото сержант Тайлър не я придружаваше.

— Не трябваше да идваш — рече той, поглъщайки я с очи. Последният поглед към жената, която обичаше, щеше да го съпровожда във вечността.

— Не казвай нищо — прошепна тя, нарочно обърната с гръб към вратата на караулното помещение. — Слушай внимателно. Ще те измъкна оттук.

— По дяволите, Шанън — изсъска той със стиснати зъби, — стой настрана от тази работа! Забранявам ти да правиш каквото и да било необмислено.

— Забранявай колкото си искаш, Блейд, но няма да допусна да умреш. Обичам те! Ако има начин да те освободя, ще го намеря. Не тази вечер, може би, но утре вечер, заклевам се.

— Няма нищо, което да можеш да направиш, Малка Жар птица — изрече той, усмихвайки се замечтано. — Щом президентът отказва да има нещо общо с мен или с работата ми, какво очакваш да постигнеш?

— Чудеса — каза загадъчно Шанън. — Президентът не те обича, за разлика от мен. Ще измисля нещо. Само бъди готов да действаш бързо.

— Никога няма да си простя, ако се случи нещо с теб.

— А аз никога няма да си простя, ако не се опитам да сложа край на тази пародия на правосъдие.

— Времето свърши, госпожице Бранигън.

Сержант Тайлър застана в края на мътно осветения коридор, държейки вратата отворена за Шанън.

— Целуни ме, Блейд, и ми пожелай късмет — прошепна тя трескаво.

Трябваше да го освободи! Ако той загинеше, нещо в нея щеше да залинее и да умре заедно с него.

Прощалната им целувка беше сладка и бавна, изпълнена с много любов. Шанън не можеше да възпре сълзите, които се събираха в очите ѝ.

— Сбогом, Малка Жар птица — изрече задавено Блейд. Беше толкова сигурен, че никога повече няма да я види, че очите му се изпълниха със сълзи.

— Не сбогом, Блейд, никога сбогом. Ще се срещнем отново, може би няма да е скоро, но ще се срещнем някой ден. Утре вечер, бъди готов.

И без да каже нищо повече, тя се обърна и се отдалечи.

Макар дълбоко в сърцето си да знаеше, че Шанън няма какво да направи за него, Блейд я обичаше заради неукротимия ѝ дух и непоправимия оптимизъм. Обожаваше я заради безразсъдната ѝ смелост и щедрата ѝ природа. Ако само волята би могла да го освободи, Шанън със сигурност щеше да намери начин.

Шанън прекара оставащите от този ден часове, включително онези, които трябваше да отдели за сън, в измисляне и отхвърляне на десетки планове как да извади Блейд от затвора. Всеки беше премислен акуратно в ума ѝ, а после отхвърлен. Когато сутринта настъпи, Шанън най-накрая беше изработила стратегия, която би могла да проработи — стига да намереше съучастник. Сама нямаше да може да се справи, но със съучастник, шансовете ѝ щяха решително да се подобрят. Проблемът беше да намери човек, склонен да наруши закона. Широка усмивка освети лицето ѝ, когато най-накрая се сети за името на един мъж, който би могъл да бъде убеден да се присъедини към лудешкия ѝ план.

— Дойдох веднага щом получих съобщението ти, Шанън. Както е това спешно нещо? Защо не трябва да казвам на никого?

Шанън беше помолила един от учениците си индианци, да отнесе съобщението на Найджъл Брус, защото знаеше, че ще е по-трудно да бъде проследено по този начин.

— Влез и затвори вратата. Не искам никой да ни чуе.

— Сериозно е, нали?

— Животът на един човек е в опасност.

— Животът на човек! Да не би да говориш за метиса на име Блейд? Носят се слухове за вас двамата, но не надавам ухо.

Шанън трепна от осъдителната нотка в гласа на Найджъл.

— Не знам какво си чул, Найджъл — изрече тя полека, — но искам да знаеш истината. Обичам Блейд и той ме обича. Виновен е за това убийство не повече от мен. Той е специален агент на президента, но полковник Гриър не иска да му повярва.

— Разбрах, че доказателствата против него били много убедителни — каза Найджъл, порядъчно шокиран от стряскащото признание на Шанън.

Младият англичанин не изпитваше такава омраза към индианците, както американците, но все пак, убийството беше ужасно престъпление. Той обаче вярваше на Шанън, на преценката ѝ и щом тя казваше, че Блейд е невинен, той беше склонен да ѝ повярва.

— Някой нарочно е направил така, че да изглежда, че Блейд е извършил убийството, като е подхвърлил фалшиви доказателства — обясни Шанън. — Блейд може да е способен на много неща, но хладнокръвното убийство не е едно от тях. Двамата с майор Ванс бяха приятели, работеха по едно разследване, за което не мога да кажа нищо повече в този момент. Просто трябва да ми повярваш.

— Трябва да призная, че съм шокиран от... това, което току-що ми каза — изрече Найджъл. Мисълта за Шанън с друг мъж не беше приятна. Честно казано, той се беше надявал... е, добре, просто не беше съдено да стане. — Вярвам ти, но ме озадачава причината, поради която ми се доверяваш.

— Имам нужда от помощта ти, Найджъл — каза тя. — Не мога да го направя сама.

— Какво да направиш? Сигурно няма да се осмелиш — избъбри той, възбуден от това, което предлагаше Шанън.

— Просто не мога да допусна Блейд, да умре, без да се опитам да му помогна. Още вярвам, че президентът ще го оправдае, но може да стане твърде късно. Трябва да действваме тази вечер. Вече предупредих Блейд.

— Ама че представление! — възкликна Найджъл, възхитен. — Кълна се в бога, иска ми се сърцето ти да не беше отдадено другиму. Никога няма да намеря жена като теб.

— Тогава ще ми помогнеш ли?

— Защо не? Готов съм за малко приключения. Ще стане доста интересно. Не познавам много добре Блейд, но щом ти го обичаш, значи няма да е лош човек. И тъй като вече за мен няма надежда, що се отнася до теб, скоро ще си замина оттук. Мога да го направя великолепно. Разкажи ми плана си.

— Как си с краденето на коне?

— Научих, че един от прадедите ми е бил конекрадец, затова смятам, че ще ми дойде отвътре. Къде е конят, който трябва да открадна?

— Това е Боец, сивото пони на Блейд. Прибран е в конюшната заедно с кавалерийските коне. Предлагам да го видиш на дневна светлина, а след като се стъмни, да идеш да го вземеш. Излез от задната врата на укреплението и го отведи на отсрещния бряг на реката. Вържи го в горичката от канадски тополи, която расте там. Ще ти дам списък с нещата, които да сложиш в дисагите. Трябва да свършиш всичко това преди десет часа вечерта и да стоиш скрит зад караулното помещение, когато мина оттам.

— А после? — запита с нетърпение Найджъл. Възхищението му от изобретателния ум на Шанън растеше скокообразно. Всичко беше добре премислено.

— Ето какво ще направим — рече тя навеждайки се към него, и започна да му разказва точно какво трябва да стане след това.

— Страхотно, наистина страхотно! — възкликна той. — Трябва да стане, ако имаме късмет.

— Ще стане. Късметът няма нищо общо — отвърна Шанън. — Не знаеш колко много означава помощта ти за мен, Найджъл. — Очите

й се замъглиха от благодарност. — Винаги ще ти бъда признателна за готовността да ми помогнеш и за доверието ти.

— Ще бъде благородно приключение, за което мога да разказвам някой ден на внуците си.

Главата на Шанън бръмчеше, докато щателно премисляше плана за бягството на Блейд по-късно същата вечер, докато вървеше към дома на Моли Гриър за седмичното събрание на деятелките за изборни права на жените. Когато пристигна, беше повече от изненадана да види Алис Покерчето и няколко други бар — дами. За чест на Моли, тя не ги беше отпратила, защото всички те, бяха предани на делото на жените, независимо от професията си.

Както обикновено, събранието свърши малко преди десет часа и Шанън не изпускаше от поглед часовника. Както беше свикнала, остана няколко минути след останалите, за да не буди подозрение. Докато Моли пожелаваше лека нощ на другите, Клеър се промъкна към Шанън, залепила отблъскваща усмивка на лицето си.

— Колко жалко за метиса — усмихна се тя. — Винаги съм знаела, че е опасен, с тези дръзки черни очи. — Тя потръпна деликатно. — Обзалагам се, че в тези големи бронзови ръце има повече сила, отколкото у петима мъже, взети заедно. Със сигурност се радвам, че никога... не съм го познавала добре. Не като теб — намекна тя злобно.

— Очевидно не знаеш какво говориш — нападна я Шанън, обуздавайки знаменития си темперамент. — Познавам Блейд по-добре от теб и знам, че не е способен на убийство.

— Обзалагам се, че наистина го познаваш по-добре — намекна похотливо Клеър.

Шанън изфуча сърдито и щеше да се нахвърли върху нея въпреки решението си, ако Моли не беше се присъединила точно тогава към тях.

— Полезно събрание, нали?

Моли беше най-щастлива, когато се отдадеше на някоя кауза.

— Почувствах се унижена, когато онези разпуснати жени дойдоха сред нас — каза Клеър, правейки се на оскърбена.

— Всички искаме едно и също, скъпа — отвърна Моли с мек укор. После се обърна към Шанън с поглед изпълнен със съчувствие. — Добре ли си, Шанън? Знам, че беше привързана към Блейд, и признавам, че бяха шокирана от това, което е направил.

— Блейд ми спаси живота и никога няма да повярвам, че е виновен в убийство — възрази Шанън. — Благодаря за загрижеността, Моли.

— Ти си ми като дъщеря, Шанън. Винаги ще съм загрижена за теб.

Клеър се извърна с отвращение, издавайки неженствен звук. Осъзнавайки колко е часът и какво ѝ предстои, Шанън рече:

— Става късно и трябва да си вървя. Лека нощ.

— Лека нощ, скъпа. Ела на вечеря другата седмица.

— Непременно ще дойда — отвърна Шанън.

Пътят ѝ до дома я водеше след тъмния плац, точно покрай караулното помещение, както беше предвидила. Всичко беше тихо и пусто, с изключение на охраната, която патрулираше по външния периметър на форта. Шанън се надяваше Найджъл да е извел коня на Блейд от конюшната без никакви пречки и да го е отвел на уреченото място, а сега да чака, за да осъществи втората част на техния план.

Когато се приближи към вратата на караулното помещение, тя изведнъж се строполи на отгъпаната земя достатъчно силно, за да излезе въздухът от дробовете ѝ. Вдигайки изцапаното си с пръст лице, завика достатъчно високо, за да привлече вниманието на стража в караулното помещение:

— Помощ, моля, помогнете ми!

Ноцта беше ароматна и вратата на караулното помещение беше отворена, за да влиза вътре ветрецът, така че дежурният сержант веднага реагира на дамата, изпаднала в беда. Изскачайки навън, той едва не се спъна о Шанън, която лежеше просната на земята.

— Госпожице, какво става? Ранена ли сте?

Младият, наскоро произведен сержант нямаше как да не се оплете в женските хитрини на Шанън.

— Аз... мисля, че да — каза тя с треперещ глас. — Спънах се в ръба на роклята си и си изкълчих коляното. Не... не вярвам, че ще мога да вървя.

Сержантът я разпозна, когато ѝ помогна да се изправи. Ръката му я подкрепя, когато тя залитна към него.

— Госпожице Бранигън, какво правите навън сама по това време на нощта?

— Бях на събрание у семейство Гриър — обясни тя, — и се връщах у дома. Не мисля, че ще мога да стигна сама... ще ми помогнете ли?

В гласа ѝ се долавяше нотка на безпомощност, на която малцина мъже биха устояли.

Объркано изражение се настани на лицето на младия сержант. Роден и възпитан в Юга, галантната му природа изискваше да помогне на дамата, изпаднала в беда, докато чувството му за дълг настояваше да не напуска поста си.

Усещайки дилемата му, Шанън се вгледа в него, премигвайки очарователно с дългите си мигли.

— Моля ви, помогнете ми да се върна у семейство Гриър, поблизо е — предложи тя.

Изглеждаше толкова привлекателна, толкова зависима от него, че сержант Бекер не помисли за последиците. Освен това, щеше да се отдалечи от поста си само за няколко минути, а затворникът беше надеждно заключен зад решетките.

— Разбира се, че ще ви помогна, госпожице Бранигън — каза замаяният млад мъж. — Облегнете се на мен и ще ви помогна да стигнете до семейство Гриър.

В мига, когато Шанън се отдалечи с накуцване, облягайки се тежко на сержанта, една фигура се отдели от сенките до караулното помещение и се вмъкна през отворената врата. Действайки припряно, Найджъл Брус бързо отвори средното чекмедже на бюрото и намери ключовете за килиите точно където Шанън беше казала, че най-вероятно се намират. При предишните си посещения беше забелязала къде ги оставя дежурният офицер. Найджъл се промъкна навътре. Само една килия беше заета и обитателят ѝ лежеше на дюшека.

— Блейд, ставай, старче!

Дългогодишният опит веднага разбуди Блейд. Той се извърна настрана.

— Кой е?

— Найджъл Брус, старче.

— Какво, по дяволите, правиш тук посред нощ — запита Блейд, присвил подозрително очи.

— Идвам да те измъкна.

— Какво! Как...

— Това е идея на Шанън, старче. Аз само участвам в приключението. Побързай, нямаме много време. — Вратата се отвори със скърцане. — Конят ти е вързан в горичката на отсрещния бряг, при канадските тополи. Трябва да стигнеш дотам пеша.

— Къде е охраната? — запита Блейд, поглеждайки предпазливо към караулното помещение.

— Шанън го отвлече. Бива си я и нея. Но трябва да бързаш — подкани го Найджъл, — иначе плановете ѝ може да пропаднат.

Блейд се задейства бързо, след като вратата беше отключена, доказвайки, че не е загубил уменията си. Преди да излезе, уви възглавницата в одеялото, за да изглежда така, че сякаш някой лежи на тесния одър. После Найджъл внимателно заключи вратата на килията и последва Блейд в празното караулно помещение. Докато Найджъл оставяше ключовете точно там, откъдето ги беше взел, Блейд намери оръжията си в шкафа. До тях откри и откраднатия си нож, с който беше убит майор Ванс. Върза го на колана си и беше готов за тръгване.

— Не знам как да ти благодаря, Брус — каза Блейд, когато двамата се измъкнаха навън и заобиколиха караулното помещение, където тъмнината ги предпазваше от очите на всички.

— Трябва да благодариш на Шанън — ухили се Найджъл, наслаждавайки се на приключението. — Аз просто помогнах.

— Ще ѝ предадеш ли едно съобщение от мен?

— Разбира се, старче, макар че сигурно е същото, каквото тя ми предаде за теб.

— Кажй ѝ, че... че я обичам и... и ѝ благодаря, че ми върна живота.

— Ще ѝ предам. И аз имам съобщение за теб. Шанън каза да ти кажа, че ще те чака да се върнеш при нея... ако трябва, дори цял живот.

— Ще се върна, някак си ще дойда за нея. Сбогом, Найджъл.

И той му протегна ръка.

— Сбогом, Блейд, желая ти късмет. Мини през задната врата. Никой не я пази.

Блейд изчезна, стапайки се в сенките. Когато Найджъл се обърна, за да го погледне за последен път, той вече беше изчезнал, стъпвайки безшумно в черната нощ с обутите си в мокасини крака.

В това време Шанън пристигна в дома на полковник Гриър. Полковникът си беше у дома и изрази силна загриженост, помагайки ѝ да влезе в къщата. Повика Моли да се погрижи за контузията ѝ, а после извърна хладния си поглед към сержант Бекер.

— Не бяхте ли определен да пазите караулното помещение тази нощ?

— Да, сър, но госпожица Бранигън имаше нужда от помощ — избъбри смутен младият мъж. — Направих каквото сметнах за необходимо при тези обстоятелства.

— Ще обсъдим това утре, сержант. Върнете се на поста си. След няколко минути сержант Бекер стигна до караулното помещение. Всичко изглеждаше наред, но за да се увери, надникна при затворника. Блейд като че ли спеше дълбоко, за голямо негово облекчение, и той се върна в караулното. В полунощ дойде смяната му, сержант Ларк, и Бекер отиде да си легне в казармите. Когато сержант Ларк провери затворника, всичко беше наред.

„Нахлуване в затвора!“ Вестта се разнесе бързо из целия форт. Затворникът беше избягал — това се разбра, когато му занесоха закуската. Щеше да бъде последното му хранене. Никой не можеше да си обясни мистериозното му изчезване. Започнаха да го издирват усилено, но полковник Гриър беше убеден, че бягството е станало отдавна, когато сержант Бекер се беше отделил от мястото си — в онези няколко минути, когато беше отишъл да помогне на Шанън. Ако не знаеше с положителност, че тогава тя беше в дома му, би се закълел, че е отговорна за това. Но не би могла да го извърши сама, а полковникът не можеше да си представи кой ще иска да наруши закона, за да освободи осъден за убийство.

Патрулът излезе веднага щом стана известно, че конят на Блейд липсва от конюшната. Но метисът беше по-умен от войниците, беше скрил добре следите си. Все още подозирайки Шанън, Гриър нареди да я доведат при него, за да я разпита.

— Няма да отрека, че се радвам, че Блейд избяга — призна Шанън, когато се изправи срещу разгневения командир. — Но не знам кой го е направил или по какъв начин. Бях у вас цялата нощ, не си ли спомняте? Моли настоя да остана, след като си нараних коляното.

— Много уместно, че паднахте точно там, пред караулното помещение — забеляза Гриър с доста нападателен тон.

— Да не би да искате да кажете...

— Шанън, не искам да мисля, че сте се провинили в подобно нещо, а и не мога да докажа нищо. Може да ви е интересно да научите, че сержант Бекер ще се изправи пред военен съд заради вас. Той напусна поста си без разрешение, което доведе до бягството на затворника.

— Съжалявам — изрече Шанън, наистина изпълнена със съжаление, задето беше използвала така безсрамно младия сержант. Но ако не беше го направила, сега Блейд щеше да е мъртъв. Отчаяните моменти изискваха отчаяни действия. — Не помислих, че може да изпадне в беда заради това, че ми помогна.

— Впрочем — запита хитро Гриър, — как е контузията ви? За миг тя го изгледа с недоумение, после бързо преодоля смущението си.

— Много по-добре, благодаря. Моли е отлична медицинска сестра, а студентите компреси вършат чудеса.

— Хм-м, да — каза полковникът, като я изгледа така втрещено, че тя едва не загуби самообладание.

Възстановявайки се с възхитителна самоувереност, Шанън запита:

— Това ли е всичко, полковник?

— Засега. Можете да си вървите.

Внимавайки да „щаци“ дясното си коляно, тя излезе с накуцване от стаята.

Найджъл напусна форта още същата сутрин. Преди да тръгне, се промъкна, без да го види никой, в стаята на Шанън и ѝ предаде посланието на Блейд. А след това изчезна от живота ѝ. Тъй като и Найджъл, и Блейд ги нямаше, тя се почувства наистина самотна. Блейд беше всичко за нея — приятел, роднина, любовник. Нейният свят се въртеше около него. Сега си нямаше никого.

Докато всичко това се случваше във форт Ларами, едно историческо явление ставаше на стотици мили на изток, във Вашингтон. На 26 май 1868 г. Конгресът пак не успя да свали президента Джонсън. И тъй като това безпокойство вече не го тормозеше, секретарят му сметна за уместно да му даде телеграмата от полковник Гриър, която беше държал прибрана в последните няколко седмици. Почти едновременно президентът научи чрез военни канали, че майор Ванс е бил убит и един метис на име Суифт Блейд е бил осъден на обесване заради това престъпление. Веднага беше пратена телеграма до форт Ларами, в която се обясняваше положението на Блейд като специален агент и се снемаша всички обвинения от него.

Шанън първа научи това, когато полковник Гриър се появи в училището малко след като беше разпуснала учениците. Тя беше невероятно шокирана да го види застанал на вратата и с изумително смутено изражение.

— Шанън, дойдох да се извиня — каза той, преди тя да отвори уста. — Току-що получих телеграма от президента.

— За Блейд ли? — запита тя с нарастващо вълнение.

— Да, както можете да предположите, наистина се отнася до Блейд. Президентът Джонсън обяснява положението му и настоява, че не е способен на убийство, още повече на майор Ванс. Президентът изисква да свалим всички обвинения и да очистим името на Блейд възможно най-скоро.

— Господи, той щеше да е мъртъв, ако не беше избягал, а сега ми казвате, че президентът най-накрая си е спомнил, че има специален агент на име Блейд! Какво го е забавило толкова?

— Не ви обвинявам, че сте разстроена, скъпа. Треперя, като си помисля как без малко щях да екзекутирам невинен човек. Президентът Джонсън пише, че ще дойде обяснително писмо. Всичко, което казахте за Блейд, е вярно, Шанън, и ви дължа извинение. Цялото му име е Блейд Страйкър и е бил офицер в юнионистката армия, преди да приеме тази задача. Взех мерки да очистя името му незабавно, както нареди президентът.

— Какъв смисъл има това сега, полковник — Блейд го няма.

— Има още нещо, за което исках да говоря с вас. Мисля, че мога да ви говоря като на родна дъщеря. Може би е за добро, че Блейд излезе от живота ви. Говори се, че причината, поради която го

защитавате така упорито, е, че сте любовници. Не искам нито да потвърждавате, нито да отричате това обвинение. Колкото и добри качества да има, Блейд Страйкър си остава метис. Вие сте достатъчно прозорлива, за да знаете, че метисите не са добре приети тук, на западната граница, особено щом наоколо индианците пак са се раздвижили. Настоятелно ви съветвам да отидете при семейството си в Айдахо и да си създадете нов живот там, където никой не ви познава.

Гневът на Шанън растеше с всяка следваща дума, която чуваше. Нямахше по-добър човек от Блейд — как смееха хората да го съдят по цвета на кожата му! Когато отвори уста, за да протестира, полковник Гриър побърза да добави:

— Знам, че сте влюбена в Блейд, но с времето ще намерите по-подходящ човек за съпруг.

— Блейд е единственият мъж, когото някога ще обичам — изрече Шанън, твърдо убедена. — Не искам друг. И със сигурност няма да замина сега. Един ден той ще се върне и ще научи, че вече не го издирват. Ще го чакам.

— Тогава не ми оставяте никакъв избор, освен да ви съобщя лошата новина — каза със съжаление Гриър.

— Какво... какво искате да кажете?

— Гражданите са обезпокоени, че имате връзка с метис. Помолиха ме да наема друг учител. Тъй като остава само една седмица от учебната година, можете да довършите срока, а аз ги убедих да ви позволят да останете да живеете в тази къща, докато дойде новият учител. След като железницата вече стига до западната граница, ще бъде по-лесно да се намерят добри учители.

От шока, Шанън загуби дар слово. Не можеше да повярва, че хората са толкова тесногръди, докато не си спомни, че само преди месеци, омразата ѝ към янките беше толкова яростна, че по-скоро би убила някой янки, отколкото да говори с него. Запознанството с Блейд и неговото семейство я беше научило, че индианците не са еднакви, точно както янките не приличаха до един на Харлан Симънс. Тя се гордееше с индианската кръв на Блейд точно толкова, колкото и той самият. Всеки от предците му имаше заслуга, че той беше станал такъв изключителен човек.

— Съжалявам, че гражданите мислят така — отвърна тя тъжно, — но можете да им кажете от мое име, че няма да напусна града,

докато не съм готова. Колкото до къщата, ще приема предложението ви да остана, до идването на новия учител.

— Съжалявам, че нещата се обърнаха така, скъпа. Затова съм благодарен, че Клеър намери почтен млад мъж като Роналд Гудман. Най-добре да тръгвам, Шанън. Просто се отбих да се извиня за неправилната си преценка за Блейд.

— Ами убиецът на майор Ванс? Той още е на свобода.

— Нямаме никаква представа кой може да е — изрече със съжаление Гриър. — Водя щателно разследване. Ако този човек още е във форта Ларами, ще бъде хванат.

Беше му неприятно, че контрабандата на оръжия е вървяла под носа му и той не е знаел нищо.

— Може би убиецът ще се опита да похарчи златото — предположи Шанън.

— Злато ли? Какво злато? — запита рязко Гриър. — За първи път чувам за някакво злато. Може би ще е по-добре да ми обясните.

Осъзнавайки, че знае повече от полковника относно разследването на Блейд, Шанън разкри всичко, което ѝ беше известно за Клайв Бейли, за участието му в контрабандата на оръжия и за златото, което беше получил в отплата от Бесния вълк.

— Сега разбирам по-ясно — каза полковникът, когато Шанън свърши. — Нямаше никакво злато в квартирата на майор Ванс, затова можем да предположим, че убиецът го е взел. Радвам се, че ми казахте, скъпа, поне сега имам нещо конкретно, за да продължа разследването. И съм сигурен, че писмото на президента ще ме осветли още повече.

— Полковник, преди да си тръгнете, ще ми кажете ли дали Моли мисли за мен така, както останалите граждани?

Някак си, щеше да ѝ бъде болно, ако Моли споделяше ниското мнение на хората от града.

— Определено не. За нея вие сте като дъщеря. Винаги сте добре дошла у дома. И аз мисля като Моли. Сега наистина трябва да вървя.

Когато училището свърши в началото на лятото, Шанън наистина усети, че учениците ѝ липсват. Щеше да ѝ липсва и тази уютна малка къща, щом дойдеше време да я напусне, помисли тя с лека тъга. Нямаше представа къде ще иде или какво ще прави, щом

дойдеше този момент. Имаше малко пари, които беше спестила от заплатата си, и тези, които Кали ѝ беше върнала, но и на тях щеше да им дойде краят. Нямаше никаква възможна работа за жена във форт Ларами. Имаше една възможност — брак, но на света съществуваше само един мъж, за когото би се омъжила.

Блейд беше обещал да се върне и Шанън се беше заклела да го дочака. За съжаление, той нямаше представа, че е напълно оневинен от обвиненията в убийство и е свободен да се движи без страх. Тя помисли да го потърси, но нямаше абсолютно никаква представа къде може да е. Ако парите ѝ свършеха, преди той да се е появил, щеше да се наложи да вземе решение. И тя горещо се замоли да не се налага.

Докато Шанън изчакваше да мине лятото и Блейд да се появи, няколко сиукски вождове дойдоха във форт Ларами, за да подпишат договор. Боящият се от коне и Пъстрата опашка бяха двама от големите вождове в групата. Според договора те щяха да се установят за постоянно в големия сиукски резерват в местността Блек Хилс в територията Дакота, като си запазваха правото да ловуват в района на Паудър Ривър. Блек Хилс и Паудър Ривър щяха да станат забранени за проучвания от страна на белите. Вождът Червеният облак беше единственият голям вожд, който оставаше да подпише договора, и се очакваше да пристигне във форт Ларами малко по-късно.

В това време Шанън продължи да посещава събранията на групата, бореца се за правото на жените да гласуват. Само Моли и една-две от офицерските съпруги я приемаха без резерви, докато другите се отнасяха с хладно презрение, включително Клеър Гриър. Удивително, но бар — дамите, включително Алис Покерчето, продължаваха да посещават събранията. Групата телеграфира на Анна Дикинсън и на Редилия Бейтс и ги покани да дойдат във форт Ларами, за да изнесат лекция.

През август 1868 г. Шанън написа писмо до брат си Тъкър, за да обясни защо не се е присъединила към тях в Боаз. Но едва го бе пуснала в пощата, когато получи писмо от него, в което я караше да побърза да пристигне в Айдахо, преди да е настъпила зимата. Писмата им явно се бяха разминали някъде в планините.

Пак през август пристигна новият учител, мъж на име Къртис Блек. За голямо огорчение на Клеър, Моли Гриър, неизменно любезна и състрадателна жена, предложи на Шанън да остане да живее у тях.

През цялото това време Шанън нямаше никаква вест от Блейд.

Преместването ѝ у семейство Гриър стана без проблеми. Запозна се с Къртис Блек, приятен млад мъж, четири или пет години по-възрастен от нея, и прекара доста време да му обяснява докъде са стигнали учениците ѝ през изминалата учебна година и да му показва учебните планове. Когато училището започна, тя усети съжаление и самота, чувстваше се някак празна, като нямаше с какво да запълва времето си. Духът ѝ падна още повече, когато осъзна, че скоро ще трябва да вземе решение за бъдещето си. Не можеше да разчита цял живот на гостоприемството и добротата на семейство Гриър, а парите ѝ бяха твърде малко, за да ѝ позволят да бъде независима.

В началото на септември целият форт забръмча от новината, че свирепият сиукски вожд Червеният облак и по-голямата част от сиукския народ са на път към форт Ларами, където Червеният облак трябваше да подпише мирен договор. Само след седмица, сиуксите започнаха да се събират и хълмовете около града скоро бяха осеяни със стотици типита. Свирепи на вид бойци с препаски около бедрата увити в разноцветни одеяла, бродеха из форта и околностите. Факторията стана любимо място за техните срещи, където разменяха кожи срещу тютюн. Мерките за сигурност се удвоиха, войниците бдяха, за да не се допуснат неприятни инциденти между гражданите и индианците. Но огромният приток от индианци направи деликатната ситуация още по-деликатна. Повечето жени си стояха по домовете и излизаха навън само когато беше абсолютно необходимо.

Полковник Гриър беше много обезпокоен, опитвайки се да поддържа мира и същевременно да контролира взривоопасната ситуация. Негова беше отговорността нищо да не попречи на подписването на договора. Червеният облак беше последният от вождовете, който трябваше да го направи и щом го стореше, великият сиукски народ щеше да бъде принуден да заживее в резервата, определен за него в договора. Но един ден след вечеря, когато Моли и Клеър се бяха оттеглили, полковникът намери време за кратък разговор насаме с Шанън Тя изчака учтиво полковника Гриър да заговори.

— Знам за вашата... м-м... привързаност към Блейд Страйкър, скъпа, затова помислих, че мога да се посъветвам с вас, преди да се разпоредя относно вещите му. Макар че квартирата му е малка, тя стана много необходима сега, когато фортът се пука по шевовете. Беше

нехайство от моя страна да не наредя вещите му да бъдат изнесени порано. Помислих, че може би има нещо от тях, което бихте искали да задържите като спомен.

— Говорите така, сякаш няма да се върне — нападна го Шанън.

— Щяхте ли да се върнете, ако знаехте, че ще ви хванат и ще ви обесят?

— Блейд беше оневинен от обвинението в убийство.

— Но той не го знае. — Полковник Гриър вдигна рамене. Имаше твърде много работа, за да спори. — Какво искате да се направи с неговите вещи? Да кажа ли на някого от моите хора да ви ги донесе?

— Не — рече замислено Шанън. — Бих искала да го направя сама.

Не можеше да допусне някой да рови из личните неща на Блейд.

— Много добре. Моля ви, направете го утре, ако е възможно. Наех нов разузнавач и той ще се нуждае от стаята.

Вече се беше смрачило, Когато Шанън взе съдбовното решение да отиде веднага в квартирата на Блейд, за да събере нещата му, вместо да чака до утре. Смяташе да отиде и да се върне за по-малко от час, много преди семейство Гриър да забележат, че я няма.

20.

Шанън стигна до стаята на Блейд отзад ковачницата без произшествия, минавайки незабелязана през плаца. Можеше да бъде още по-зле, каза си тя, всъщност беше по-добра от квартирите, които обикновено даваха на разузнавачите. Повечето армейски разузнавачи бяха чистокръвни индианци или метиси като Блейд, и към тях не се отнасяха много любезно. Беше изумена от стотиците лагерни огънове, обградили форта, и ѝ хрумна, че индианците лесно биха могли да затрият всички жители на форта и града, ако поискат. Това породило смущаващо усещане някъде в дъното на стомаха ѝ.

Сега за пръв път влизаше в стаята на Блейд и ѝ се стори, че нищо не е побутнато, след като той е излязъл.

Беше доста малка стаичка, прозорецът и вратата гледаха към реката, друга врата водеше към самата ковачница. Въображението ѝ заработи, когато притвори очи и пое въздух, усещайки неповторимия аромат на Блейд, който още се носеше из въздуха.

Леглото, масата, столът, гардеробът и печката изглеждаха недокоснати, откакто Блейд за последен път беше излязъл от стаята. Шанън забеляза една торба от еленова кожа, която висеше на една кука, и я свали, възнамерявайки да прибере в нея вещите на Блейд. След като натрупа всичко на леглото, тя откри, че притежанията му се състояха само от един кат дрехи, един чифт мокасини, одеяло и огърлица от ковани сребърни пластинки и тюркоази. Огърлицата толкова силно ѝ напомни за него, че все едно някой я беше ударил в стомаха. Стискайки я здраво в дланта си, тя седна на леглото и с нежност си припомни всичко, което обичаше у Блейд — всяка невероятна красива черта, всеки прекрасно чувствен инч от твърдата му гладка плът! Спомни си екстаза, който споделяха, любовта, която ги свързваше завинаги, и колко много се нуждаеше сега от него.

Времето замря в малката стая, докато мракът се спускаше полека и фантазията на Шанън я водеше в един свят, където само трябваше да се пресегне, за да докосне Блейд, или да го повика и той щеше да се

появи до нея. „Блейд...“ Но призоваването не можеше да го върне при нея. Ако можеше, той щеше да се появи още преди седмици.

Шанън разсеяно погледна през прозореца и се стресна, като видя колко тъмно е станало навън. Не си беше направила труда да запали лампата и едва виждаше дори ръката си. Укори се, че се е забавила толкова много унесена в спомените си. Много отдавна трябваше да се е върнала в стаята си у семейство Гриър. Изпускайки тъжна въздишка, тя се надигна от одъра, взе торбата от еленова кожа и хвана дръжката на вратата, когато някакви гласове стигнаха до нея откъм конюшнията. Бяха толкова ясни, че хората можеше да стоят дори на инчове от нея. Шанън замря, знаейки, че не е редно да подслушва, но любопитството ѝ беше твърде голямо. Връщайки торбата на леглото, тя допря ухо до вратата и чу достатъчно, за да замръзне кръвта във вените ѝ. Би познала този нисък, дрезгав шепот, където и да било!

— Мога да ти дам оръжия. Колкото искаш.

— Не можем да платим със злато като Бесния вълк. Съдейки по тона и акцента, Шанън веднага разбра, че вторият мъж е индианец.

— Ще разменя оръжията за първокачествени кожи — прошепна дрезгаво първият. — Имате кожи, нали?

— Имаме. Къде са оръжията?

— Ще ги получите в скоро време. Пътуват през прерията, кара ги един търговец, скрити във фургона под другите му стоки. Той ще откара кожата на изток с фургона си и ще ги продаде за моя сметка. Клайв Бейли беше само един от многото такива мъже, които работят с мен.

Шанън не можеше да повярва на ушите си. В момента, когато Червеният облак беше във форта, за да подпише мирния договор, ренегатите се пазаряха за незаконно оръжие. Усилията за постигане на мир не струваха нищо, докато мъжете не спираха да продават и да купуват оръжия, за да воюват едни срещу други. Само мисълта, че ѝ остава много малко, за да узнае самоличността на убиеца на майор Ванс, прати тръпка на вълнение по гръбнака ѝ. Без да намисли за личната си безопасност, Шанън откряна вратата, взирайки се напрегнато в чернотата на конюшнията. Но за нейно огорчение лицето на мъжа беше скрито в сенките. Не познаваше индианеца, затова не отдели време да се вгледа в чертите му. Тогава нещо привлече погледа ѝ. Блясък на лъскав метал. Тя сведе очи към гърдите на мъжа и затаи

дъх във внезапен шок. Той носеше армейска униформа! Отличителните копчета го издаваха.

Напрягайки взор, Шанън отчаяно се опита да проникне в сенките, за да види лицето на мъжа, без да знае, че една тъмна фигура се беше прехвърлила през прозореца зад гърба ѝ, безшумно като дива котка. Мъжът я видя и замръзна, зашеметен за миг, после се промъкна зад нея. Взря се през вратата, виждайки накъде гледа Шанън, и инстинктивно усети опасността за двама им, ако тя го зърнеше и извикаше. Чу другия мъж да говори за оръжия и плащане, но на лицето му не се изписа изненада, а само дълбоко чувство на удовлетворение.

Внезапно Шанън почувства нечие присъствие в стаята. Извърна се рязко и се намери притисната в две ръце, корави като стоманени ленти. Вдигайки очи, тя се вгледа в бездънните черни очи на най-свирепо изглеждащия индианец, когото някога беше виждала!

Заля я непреодолим ужас. Изплаши се от жестокия войн, който я държеше здраво, повече, отколкото се беше уплашила от Бесния вълк. Отвори уста, за да извика, но я усети затисната от една голяма бронзова длан. Обзета от ужас, тя започна да се бори с индианеца, но той я държеше здраво притисната до гърдите си с лекота. Тя се бореше срещу тази нова опасност така усилено, че не обръщаше внимание на думите, които попадаха в ушите ѝ, и не разбираше посланието, което похитителят ѝ се опитваше да предаде. Усещаше сериозна заплаха. Не точно от индианеца, а от мъжете от другата страна на вратата.

Шанън продължи да се бори, пренебрегвайки предупрежденията за опасността, прошепнати от индианеца на ухото ѝ, нищо, което той казваше, нямаше смисъл за нея. Тя искаше да вика, да вика... Малките ѝ остри зъби захапаха безжалостно ръката, която затискаше устата ѝ, и тя усети задоволство, когато похитителят ѝ изсумтя от болка. Но хватката му не отслабваше. Той измърмори нещо, което звучеше като извинение, и после тя престана да усеща.

Притиснал я до гърдите си, индианецът тихо зачака и не свали очи от заговорниците, докато двамата не излязоха. Тогава, мятайки я на рамото си, той я изнесе навън в нощта.

Шанън изстена, страхуваше се да отвори очи. Челюстта я болеше и тя си спомни с мъчителна яснота, че една огромна ръка беше приближила мълниеносно към нея, преди да загуби съзнание. Той я беше ударил! Очите ѝ се отвориха. Първото, което видя, бяха

танцуващи пламъци срещу стена от кожи. Разбра, че индианецът я е отнесъл в типито си. Полека извърна очи, за да проучи обкръжението си. Вдясно от нея, толкова близо, че можеше да го докосне, стоеше индианецът. Голите му крака, яки като два дъба, стояха широко разтворени, обутите му в мокасини ходила бяха стъпили здраво на отъпканата земя.

Погледът ѝ се премести нагоре, над прасците и твърдите, мускулести бедра. Спря се на стройните хълбоци и се отклони към слабините му, където едно малко парче еленова кожа прикриваше дръзката издутина на мъжествеността му. Тя преглътна конвулсивно, намирайки гледката странно смущаваща и същевременно застрашителна. Какво смяташе да прави този индианец с нея?

Отмествайки се от странно възбуждащата картина, очите ѝ продължиха еротичното си пътуване. Ръцете му, целите в издути мускули, бяха кръстосани над внушителни бронзови гърди, два пъти по-широки от тези на обикновените мъже. Плътта под гладката загоряла кожа на врата и раменете трептеше от съдържана сила. Много отдавна Шанън беше научила, че сиуксите са красив народ, по-красиви от индианците от другите племена, но познаваше само един мъж, който би могъл да сравни с този красив дивак, застанал горд и непоколебим пред нея.

— Блейд...

Името се изплъзна от устните ѝ, преди очите ѝ да се вдигнат нагоре, за да се взрат в дръзките му черти, толкова свирепо изглеждащи сега с дългата коса и боядисаното лице.

— Виждаш ли нещо, което да ти харесва, Малка Жар птица? В гласа му се долавяше смях, в очите му имаше нежна развеселеност, когато се сниши на земята до нея.

— Блейд, изкара ми ума! — Гласът ѝ беше натезжал от гняв. — Защо не ми каза, че си ти?

— Казах ти, на няколко пъти, но ти се бореше толкова усилено, че не ме чу.

— Ти ме удари! — нападна го тя намръщена, внезапно спомнила си, че челюстта я боли от удара.

— Прости ми, любов моя. Страхувах се да не би двамата мъже в конюшната да те чуят, ако извикаш.

— Знаел си за тях? Единият от двамата е убиецът на майор Ванс, но не можах да видя лицето му — изпъшка тя. — Още не знам кой е.

— Аз знам — изрече Блейд с тиха заплаха. — Проследих Счупеното копие до конюшните. Вече имах предположения за самоличността на контрабандиста на оръжията и убиеца на Уейд. Имах седмици на разположение, за да мисля над това.

— Кажи ми кой...

— По-късно, Малка Жар птица, след като ме приветстваш както трябва. Мечтая за този момент от месеци.

Изтягайки се до нея, Блейд я пое в прегръдките си. Тя се надигна да го посрещне, обвивайки ръце около врата му, вдигайки уста към неговата, която я плени в дълга, упояваща целувка. Това беше похищаваща целувка, преизпълнена с толкова дълго сдържана жажда, изгаряща, настоятелна, властна.

— Сладко, толкова сладко — прошепна тихо Блейд срещу устните ѝ. — Обичам те, Малка Жар птица, обичам те.

— Покажи ми, любов моя, покажи ми колко ме обичаш.

Ръцете ѝ намериха пътя си по дължината на тялото му. Почти с учудване краищата на пръстите ѝ се движеха по ребрата към мускулестата талия и надолу към обсипаните с тъмни косъмчета бедра. Изучаваха възлестите мускули на гърба и раменете му, преди да се вплетат в меките косми на бронзовите му гърди и да спрат в основата на гърлото му. Дъхът им се сля в едно, когато разтворените му устни потърсиха и намериха нейните — отново и отново. Дълго време се прегръщаха и целуваха. После — извънредно бавно — Блейд започна да я съблича, отдавайки почит с ръце и уста на всяка част от тялото ѝ, която се оголваше пред погледа му. Ръцете му галеха гърдите ѝ, пръстите му си играеха със зърната ѝ. Тя почувства гъделичкащо усещане дълбоко в слабините си и изстена.

С перване на китката дръпна парчето плат криещо възбудата му и блестящите ѝ сини очи се взряха с възхищение във всеки великолепен инч от плътта му, набъбнала от желание за нея. Той си пое остро дъх, когато Шанън го обхвана в дланта си. Беше голям, твърд и пулсиращ, горещината му я накара да изпита сладка болка от жаждата да го почувства дълбоко в себе си.

Блейд засмука твърдите пъпки на зърната ѝ, карайки я да захленчи. Полека заби зъби в деликатната плът, после нежно ги облиза

с грапавата влажност на езика си. Тя издаде задавен звук дълбоко в гърлото си, наполовина стон, наполовина молба. Звукът като че ли отприщи нещо диво у Блейд, и той се хвърли върху нея, нахлу грубо в утробата ѝ, докато тя разтваряше краката си за него. С радостен вик Шанън приветства твърдата му пулсираща дължина, надигна се, за да го посрещне. Той я облада свирепо, проникваше дълбоко, докато тя жадно отвърщаше с диви, бурни тласъци на зажаднялото си тяло.

— Ах, Малка Жар птица, ти си толкова гореща и стегната, така ужасно красива. Не знам дали мога да чакам.

Измъченият стон, който последва думите му, подсказа на Шанън, че той губи контрола над себе си. Бяха живели разделени твърде дълго време! И тогава почувства горещата струя на семето му да облива пулсиращата ѝ утроба и подивя под него. Зарей се във висините. Нагоре. Нагоре. Нагоре. Докато нямаше повече накъде. Тогава се спусна надолу в топлия мрак, който внезапно се надигна и я погълна.

Изкрещявайки екстаза си, Блейд усети как соковете му напуска тялото му в горещи, силни тласъци. В целия си живот досега не беше познал такова удовлетворение с жена. Шанън беше свършена във всяко отношение и беше негова!

Изтягайки се до нея, той я обгърна с две ръце и я привлече върху гърдите си.

— Обичам те, Шанън.

Тези прости думи изразяваха всички чувства, които усещаше в сърцето си.

Тя въздъхвайки тихо и отговори:

— Ако някога съм се съмнявала, вече съм сигурна.

Блейд беше дръпнал над двама им една кожена завивка и сега лежах под нея с преплетени ръце и крака, отпуснати в покоя на любовното блаженство. Шанън беше задрямала и се събуди с трепване, усещайки как Блейд е коленичил между краката ѝ и нежно почиства бедрата и меките гънки на женската ѝ плът с мокро парче плат. Отначало се почувства засрамена от това, че той правеше нещо толкова интимно, но когато погледна в тъмните му очи, разбра, че не може да има срам между двама души, които се обичат така, както те двамата. Когато Блейд свърши, изми и себе си, а след това отново се настани до нея.

— Не трябваше да се промъкваш така зад гърба ми тази вечер — оплака се тя. — Щях да дойда доброволно с теб, ако ме беше помолил.

— Не знаех, че си в стаята, когато влязох през прозореца — обясни Блейд. — Не очаквах да има някой вътре, защото прозорецът не светеше.

— Защо дойде? — запита заинтригувана Шанън.

— Последвах Счупеното копие до конюшната и влязох в старата си стая, за да чуя по-ясно какво се говори, без да се издам. Бях шокиран, като те заварих да подслушваш.

— Изглеждаше толкова свиреп, че не те познах. Какво те накара да проследиш Счупеното копие? Знаеше ли, че иска да купува оръжия? Ти с хората на Червения облак ли дойде тук?

Блейд се усмихна с нежно снизхождение.

— Едно по едно, Малка Жар птица. Най-напред, позволи ми да ти благодаря, че ми върна живота. Бях шокиран да науча, че Найджъл Брус е дошъл да ме освободи. Още ли е във форта?

— Не, замина на другия ден и вече не го видях, а и не съм чула нищо за него — обясни Шанън. — Сега ми кажи за себе си.

— Живея при Червения облак още откакто напуснах форт Ларами през пролетта. Оцелелите от селото на дядо ми се присъединиха към него малко след като се върнах във форта. Приятелят ми Скачащият бизон и съпругата му Пролетна трева ме приеха в типито си.

— Радвам се, че си намерил приятелите си — каза Шанън, избърсвайки една сълза. — Но още повече се радвам, че се върна. Откъде знаеше, че трябва да проследиш Счупеното копие? Предполагам, че той е индианецът, който се срещна с контрабандиста на оръжия в конюшната.

— Счупеното копие беше един от последователите на Бесния вълк — разкри Блейд. — Когато го намерих при Червения облак, реших да спечеля доверието му с надеждата един ден да ме отведе до партньора на Бейли и убиеца на Уейд. Не беше трудно, щом се пусна дума, че съм беглец, издирван за убийство във форт Ларами. Скачащият бизон много ми помогна за разпространяването на слуха. Скоро Счупеното копие започна да се хвали, че щял да получи незаконни оръжия и да убива преселници, независимо от мирния договор, който Червеният облак се канеше да подпише. Искях да

очистя името си и единственият начин да го направя, беше като хвана истинския убиец. Когато Червеният облак тръгна към форт Ларами, Счупеното копие пое заедно с него, аз също. Но очевидно той не ми се доверяваше достатъчно, за да ми каже за днешната си среща. Скачащият бизон беше чул за разследването ми и ми каза, че е видял Счупеното копие да напуска скришом лагера. Така че го последвах.

— Нямахте ли да ми съобщите, че си във форта? — запита Шанън с нарастващ страх.

У нея растеше подозрението, че е щял да дойде и да си отиде, без тя да разбере, ако не се беше натъкнал на нея в стаята си.

— Нямахте да има никаква полза. Не мога да те взема със себе си в резервата, да умираш от глад и да прекараш живота си в бедност — заяви той с тихо достойнство. — Правителството може да има добри намерения, но подкупите и корупцията процъфтяват сред хората, които се занимават с индианските въпроси. Случвало се е преди, и пак ще се случва. Храната и дрехите предназначени за сиуксите, ще се озоват в безскрупулни ръце, а това ще остави индианците в бедствено положение.

— Не можеш ли да предупредиш Червения облак? Може би не трябва да подписва договора.

— Ако не го подпише, може да се стигне до клане и жертви от двете страни. Невинни жени и деца ще умрат. Гордият сиукски народ и всички други индиански племена ще престанат да съществуват. По-добре да оцелеят в каквито и да било условия, отколкото да намалеят и да се пръснат по четирите посоки на света. Не мога да те моля да станеш бегълка като мен и да живееш така, както аз съм принуден да живея.

— Господи, къде ми е умът? Вече не те издирват! — извика Шанън, чудеше се как е могла да забрави да спомене нещо толкова важно като свободата на Блейд. Но когато той се любеше с нея, дори не помнеше името си, какво остава за друго. — Президентът Джонсън телеграфира на полковник Гриър скоро след като ти избяга. Обяснил е всичко и е поискал името ти да бъде очистено. Свободен си, напълно свободен. Освен това — продължи тя развълнувано, — полковник Гриър започна собствено разследване и разгласи, че си специален агент. Искане да хване убиеца на майор Ванс, точно както и ти.

Отначало Блейд беше просто зашеметен, а после гневен, наистина вбесен. Телеграмата можеше да дойде прекалено късно, ако Шанън не беше намерила начин да го освободи. Но след като гневът му поотмина и има време да помисли, беше прекалено щастлив, за да таи гняв. Изкрещя от радост. Беше жив и свободен, и държеше жената, която обичаше, в прегръдките си.

— Знаеш ли какво означава това, Малка Жар птица? — запита той, обсипвайки с целувки лицето и шията на Шанън.

— Означава, че сме свободни да се обичаме и да прекараме живота си заедно — каза тя, блажено усмихната.

— Няма да бъде лесно — предсказа Блейд. — Ако се омъжиш за мен, ще страдаш от неоправдани предразсъдъци. Децата ни ще бъдат обект на неприкрито осмиване от връстниците си.

— Никой няма да осмива децата ни! — заяви свирепо Шанън. Ръцете ѝ се стрелнаха към корема, сякаш семето на Блейд вече растеше там.

— Ти си свиреп войн, Малка Жар птица — засмя се той. — Сигурна ли си, че искаш да се омъжиш за мен? Може да ни бъде по-лесно на изток, но нямам желание да напускам родната си земя.

— Оставих изтока зад гърба си. Там няма нищо друго, освен горчиви спомени. Ще се гордея да бъда твоя съпруга, Блейд. Където и да поискаш да живееш, няма да имам нищо против.

— Тогава ще се оженим веднага щом убиецът на майор Ванс бъде арестуван.

— По дяволите, едва не забравих! Знаеш кой е убиецът. Кой, Блейд, кой е?

— Знам го от известно време, но нямах доказателства. Подозирах го още преди да напусна форта, затова знаех точно кого ще заваря тук тази вечер заедно със Счупеното копие.

— Не ме дръж в напрежение! Блейд се замисли.

— По-добре е да разбереш едва когато бъде арестуван.

— Блейд Страйкър, по-добре ми кажи! — замоли се горещо Шанън. — И аз съм замесена колкото теб.

— Много добре, Малка Жар птица, не мога да отричам, че си замесена или че имаш право да го узнаеш. Мъжът, който уреди оръжията да бъдат доставени на ренегатите, е лейтенант Гудман. Този, който уби Клайв Бейли и Уейд Ванс.

— Лейтенант Гудман! Но... но това е чудовищно — заекна Шанън, зашеметена. — Та той мрази индианците. Никога не би им продал оръжия.

— Алчността не познава никаква лоялност. Без съмнение, се е опитал да изкупи съвестта си, ако има такава, като убива колкото може повече индианци. Гудман е човекът, когото видях да говори със Счупеното копие. Видях го ясно, Шанън, докато ти се бореше да се отскубнеш от мен.

— Господи, семейство Гриър ще бъдат съкрушени. Клеър щеше да се омъжи за него. Полковник Гриър му възлагаше големи надежди...

— Нещо ми подсказва, че Клеър не само ще оцелее, но и бързо ще намери заместник на Гудман — предсказа мъдро Блейд.

— Сега какво ще стане?

— Аз ще те любя отново — каза Блейд и една дяволита усмивка увисна в ъгълчето на устата му.

— Блейд, говоря сериозно! Искам да кажа, какво ще стане с лейтенант Гудман?

— Кой? — запита разсеяно Блейд.

Вече беше забравил за какво говорят и ръцете му дръзко бродеха по чувствителната кожа на гърдите ѝ.

— Блейд, ти си непоправим.

— Казвали са ми го.

Упоителните му целувки сложиха край на въпросите ѝ. След като я оставиха без дъх, устните му се отделиха от нейните, за да последват ръцете му, прокарвайки огнена следа по ребрата ѝ, спирайки, за да обсипят с ласки гладкия ѝ стегнат корем. После той продължи пътуването си надолу, щедро възнаграден от въздишката, която изпусна Шанън, когато разтвори бедрата ѝ и зарови тъмнокосата си глава в обърканите светли косъмчета на мястото, където се събираха.

— Блейд, о, господи, толкова е хубаво.

Тялото ѝ трепна конвулсивно, когато езикът му навлезе деликатно в нежните гънки на плътта ѝ.

— Тази нощ искам да те любя с уста и по всеки възможен начин — изрече Блейд, вдигайки глава, за да се взре в замъглените ѝ от страст очи. — Ти си моя, Шанън Бранигън, и искам никога да не го забравяш.

— Как да забравя, когато ми го напомняш по толкова много чудесни начини? — изпъшка Шанън, останала без дъх.

После думите станаха излишни, когато дръзкият, проникващ език на Блейд я запрати над ръба на екстаза.

— Събуди се, сънливке — каза Блейд, потупвайки игриво дупето на Шанън. — Сигурно полковник Гриър вече е пратил отряд да те издирва, стига да може да отдели няколко души. Днес Червеният облак трябва да подпише мирния договор и Гриър ще има нужда от всички налични хора, за да поддържат реда във форта.

Шанън веднага скочи, изхлузвайки се изпод завивката, и посегна към дрехите си. Нямаше част от тялото ѝ, която да не я болеше, нито пък инч от кожата ѝ, който да не туптеше от доставящи удоволствие спомени.

Блейд загледа с подновен интерес как Шанън се възправя като гола богиня над постелката. Как беше възможно отново да я иска, след като се беше изтощил толкова много от невероятното им любене — твърде много пъти, за да ги преброи, — утолявайки жаждата си за нея, докато не останеше повече какво да ѝ даде? Страстта му към Шанън наистина го учудваше и той инстинктивно осъзна, че винаги щеше да има нужда от нея.

— Не ме гледай така — предупреди го Шанън със закачлива усмивка.

— Ти си прекрасна.

— И теб си те бива.

Оценяващият ѝ поглед се плъзна по него като топъл мед. Според нея той беше красив в панталоните и ризата от еленова кожа. Вместо мокасини сега беше обул кожени ботуши. Черната му коса падаше свободно по невероятно широките му рамене. Изсеченото му ястребово лице беше с цвета на тъмен бронз.

— Да изчезваме отгук — предложи той навъсено, — преди да съм започнал отново да се любя с теб. Но сериозно се съмнявам, че ще мога.

Хванати за ръка, те излязоха от типито и тръгнаха през индианския лагер. Шанън усещаше тъмните, любопитни погледи, които ги следваха, но без да се натрапват. Щом беше с Блейд, нищо и

никой не можеше да ѝ навреди. Влязоха във форта и веднага се сблъскаха с конен отряд от шестима мъже, които идваха срещу тях по плаца. Командваше ги сержант О'Брайън. Когато видя Шанън, нареди на хората си да спрат.

— Госпожице Бранигън! Полковник Гриър не е на себе си от тревога. Прати група да ви търси в индианския лагер.

Отправи въпросителен поглед към Блейд и го позна веднага.

— Вие ли сте отговорен за изчезването на госпожица Бранигън, Блейд?

— Признавам — отвърна Блейд, хвърляйки развеселен поглед към Шанън.

— Сега нямаме време за разговори, сержант О'Брайън — каза Шанън, отмятайки нетърпеливо глава. — Наложително е да се срещнем с полковник Гриър, веднага.

Без да дава никакви обяснения, тя хвана ръката на Блейд и го дръпна след себе си. Сержантът обърна коня си и ги последва, освобождавайки останалите с махване на ръка.

Блейд и Шанън бяха допуснати незабавно в канцеларията на полковник Гриър.

— Шанън, вие сте по-голяма беля от всички мои подопечни! — обяви разгневеният офицер.

Изглеждаше разтревожен и тя почувства вина, задето не беше помислила да прати известие къде се намира. Когато Гриър видя Блейд и изражението му се смекчи.

— Здравейте, полковник — каза тихо Блейд. — Шанън ми съобщи, че вече не съм беглец.

— Блейд! Блейд Страйкър! Предполагам, вие сте отговорен за внезапното изчезване на Шанън. Вие двамата нямате ли капка разум? Нямам ли си достатъчно грижи и без да пращам хора да претърсват околността за едно своенравно момиче?

— Съжалявам — изрече Шанън с тихо гласче. — Не исках да ви създавам тревога. Беше неразумно от моя страна. Но това, което имаме да ви кажем, ще ви възмезди заради притесненията, които ви причиних.

— Е, казвайте. Имам безброй задачи. — Той погледна към Блейд. — Вие с хората на Червения облак ли сте? — Блейд кимна. — Вижете,

Блейд, ужасно съжалявам за... за всичко. Но сега знам истината и ще ви помогна в разследването.

След като каза каквото имаше да казва, той зачака Блейд да отговори.

— Разследването ми приключи, полковник — разкри Блейд, което накара полковника да го погледне скептично.

— Знаете кой е убил майор Ванс?

— Да. Човекът е умен. Свързва се с търговци, които пътуват по Орегонския път, за да му носят нелегални оръжия. Когато дойдат, ги продава на ренегатите с голяма печалба.

— Това е подло! Кой е този човек?

— Няма да ви хареса, полковник — предупреди го загадъчно Блейд. — Дори може да не ми повярвате.

— Казвайте!

— Нашият човек е лейтенант Гудман.

— Какво! Абсурд! Та той мрази индианците. Никога не би тръгнал да търгува с тях. Роналд Гудман ще стане мой зет.

— Ако претърсите квартирата му, ще намерите златото, откраднато от стаята на Уейд Ванс. Освен това, ние с Шанън го чухме да преговаря за оръжия снощи в ковачницата с един ренегат, Счупеното копие.

Полковник Гриър беше зашеметен. Гудман щеше да стане добър офицер, имаше големи планове за бъдещето си, които включваха повишение и бляскава кариера в армията. Как можеше да бъде? Как можеше така да бъдат излъгани от един човек?

— Сигурни ли сте? Абсолютно сигурно?

Гриър изглеждаше така, сякаш за десет минути е остарял с десет години.

— Изпратете някого да претърси стаята на Гудман и ще получите доказателството — предложи Блейд, знаейки колко трудно е това положение за полковника.

Блейд и Шанън изчакаха в канцеларията, докато се водеше претърсването на квартирата на Гудман. Полковник Гриър не искаше да възлага тази работа на случаен човек, отиде лично, придружен от сержант О'Брайън и един млад редник. Върнаха се след по-малко от тридесет минути и всеки от тях носеше по една торба злато. Съкрушеното изражение на лицето на Гриър казваше всичко.

— Сержант О'Брайън, щом лейтенант Гудман се върне от патрула, го арестувайте и го доведете незабавно в канцеларията ми. Никой от вас няма да споменава и дума за това, ако искате да запазите мястото си.

Двамата мъже отдадоха чест, но редникът като че ли не можеше да откъсне очи от златото. Сержантът трябваше буквално да го хване за ръката и да го издърпа от стаята.

Щом излязоха, полковник Гриър като че ли рухна вътрешно.

— Искате ми се да бъдете тук и двамата, когато доведат Гудман. Междувременно Блейд може да обясни много неща, които липсваха в писмото на президента, и да ми каже как се случи да е в конюшната точно снощи, за да чуе Гудман и ренегата.

Блейд охотно разказа всички подробности от разследването, което бяха водили заедно с Уейд Ванс преди трагичната му гибел. Разкри и къде е бил в последните месеци, и как е разбрал, че Счупеното копие ще се срещне с Гудман точно тази вечер. Внимателно пропусна сведенията, отнасящи се до Шанън, или къде са прекарали нощта. Но Гриър не беше глупав. Знаеше, че тя обича Блейд и беше уверен, че метисът отвръща на чувствата ѝ. Тъй като Шанън нямаше баща, Гриър възнамеряваше да направи така, че Блейд да постъпи както е редно.

Тъкмо беше свършило дългото обяснение, когато Гудман нахлу през вратата.

— Какво става тук, полковник? Защо съм арестуван?

21.

Очите на лейтенант Гудман се присвиха подозрително, когато видя Шанън и Блейд да седят в канцеларията на полковник Гриър. Веднага заподозря, че е бил разкрит, и се зачуди как е станало. Реши да отрича и да се прави на невинен, независимо от обвиненията срещу него. Искрено се съмняваше, че има достатъчно доказателства, за да бъде сметнат за виновен в каквото и да било.

Очите му се разшириха от страх и неверие, когато видя торбите със злато на бюрото на полковника. Трябваше да стоят в скривалището си в килера в неговата квартира.

Тръпка на страх пробяга по гръбнака му, когато повтори:

— За какво е всичкото това? Защо съм арестуван?

— Арестуван сте за убийствата на майор Ванс и Клайв Бейли — изрече полковник Гриър с тиха власт. — Има и още едно обвинение, нелегална продажба на оръжия на индианците.

— Какво! Това е абсурдно! — изфуча Гудман, смаян и объркан от доказателствата срещу него. — Вие ме познавате, полковник, не съм способен на убийство.

— Твърде късно е да отричате, лейтенанте. Златото, взето от квартирата на майор Ванс, беше намерено укрито във вашата стая. Ако имате нужда от още доказателства, имало е двама свидетели на срещата ви със Счупеното копие снощи.

Гудман хвърли отровен поглед към Блейд и Шанън. Те не бяха казали и една дума, откакто той беше влязъл в стаята.

— Не може да бъде! Ковачницата беше празна, когато... Той заекна и млъкна, внезапно осъзнавайки какво е признал току-що. Раменете му хлътнаха в крайно униение, самочувствието му спадна.

До този момент полковник Гриър беше поддържал слаба надежда, че тук има някаква заблуда, че Гудман ще даде правдоподобно обяснение, за да очисти името си. Но тази надежда беше провалена от фаталната грешка на лейтенанта.

— Шанън и Блейд са ви чули да говорите със Счупеното копие за продажба на оръжия — изрече Гриър с мрачно примирение. — По някакъв начин сте научили, че майор Ванс и Страйкър работят съвместно, за да прекратят нелегалната продажба на оръжия на ренегатите, и сте рискували убийство, за да не бъдете демаскиран и обвинен в това престъпление. Убили сте Ванс и почти успяхте да уредите Блейд да поеме вината. Щяхте да го постигнете, но за негов късмет той успя да избяга от караулното помещение и после се сприятелил със Счупеното копие. Не мина много време, преди всичко да излезе най-накрая на бял свят.

— Те лъжат! Златото е било нарочно скрито в квартирата ми — оправда се неумело Гудман.

— Слабите ви извинения не издържат — отвърна с отвращение Гриър. — Как можахте да го направите? Имахте блестящо бъдеще. Одобрих брака ви с дъщеря ми. Защо, лейтенанте, защо?

— Направих го заради Клеър — опита се да го убеди Гудман. — Тя заслужава най-доброто в живота, а армията не предлага условия за луксозен живот.

— Не приписвайте алчността си на дъщеря ми — прекъсна го сурово Гриър. — Отведете го — заповяда той, обръщайки се нарочно с гръб.

Сержант О'Брайън побърза да изпълни заповедта, зашеметен от случилото се.

Гудман се извърна, за да застане пред Блейд и Шанън, преди да го избутат през вратата, с лице, цялото в червени петна.

— Ще си платите за това. По един или друг начин ще си платите! И се отдалечи, сипейки проклетия и заплахи.

— Не искам да повярвам — каза Гриър, поклащайки глава.

— Не е лесно, когато някой, на когото вярвате, предаде приятелите си и униформата, която носи — изрече съчувствено Блейд.

— Да — потвърди Гриър, като се прокашля, оставяйки нещата зад гърба си. В своето положение не можеше да си позволи сантименталности. — Какви са намереният ви сега, след като разследването приключи?

— Имам планове за бъдещето — отговори Блейд, стискайки ръката на Шанън.

— Може ли да запитам дали включват Шанън?

— Нямам бъдеще без нея — отвърна простичко Блейд.

— Смятате ли да се ожените?

— Стига тя да иска да вземе метис за съпруг.

— Разбира се, че те искам — отвърна гордо Шанън. — Ти си мъжът, когото обичам. Нищо друго няма значение.

— Тъй като Шанън няма баща или други мъже роднини наблизо, ще говоря открито — каза Гриър. — Заради нея предлагам да се заселите извън форта. Това е малък пост и тук никак не обичат индианците и метисите. Щом се ожените, хората ще загубят всяко уважение към Шанън. Тя ще страда, а аз не искам да стане така.

— И аз нямам намерение да оставам във форта Ларами, полковник — разкри Блейд. — От известно време съм хвърлил око на една долина близо до Чейен. Ако не са я купили, смятам да се заселя там, да построя къща за Шанън и да купя говеда с парите, които съм спестил. Земята е идеална за отглеждане на тексаски дългороги говеда.

Гриър кимна одобрително. Шанън бавно започваше да схваща, че Блейд иска да стане фермер. За пръв път чуваше това.

— Преди да тръгнете — продължи полковникът, — бих искал да уредя капеланът да ви ожени. Ако това искате, разбира се — побърза да добави той.

— Да, бих искала — каза нетърпеливо Шанън.

— Тогава изтичайте до къщи и осведомете жените, докато ние с Блейд уреждаме подробностите.

— Няма да ви бъде лесно, Блейд — предупреди го Гриър, когато Шанън напусна канцеларията. — Където и да отидете, ще има предразсъдъци... освен ако не се върнете на изток и не заживеете като бял, както сте живели по време на войната.

— Там няма нищо нито за мен, нито за Шанън — възрази Блейд. — Уайоминг е моят дом и ще остана тук независимо какво мислят хората. Шанън е боец, ще оцелее.

— Тогава да отидем да намерим капелана. Можете да се ожените още утре.

Шанън излезе от щаба замаяна. Толкова дълго беше мечтала да стане съпруга на Блейд, но не беше вярвала, че някога ще се случи. Най-накрая щяха да бъдат заедно, завинаги, и никога повече нямаше да се разделят.

Фортът вече бръмчеше от слуховете за задържането на лейтенант Гудман. Ключи и язвителни забележки хвърчаха около Шанън, докато пресичаше плаца. Хората като че ли бяха по-разтревожени от това, че тя е прекарала нощта с един метис, отколкото от разкриването на един убиец. Индианска любовница, бяла индианка и курва бяха думите, които подмятаха след нея.

Как беше възможно същите тези хора, които смяташе за свои приятели, да се нахвърлят така ожесточено върху нея, запита се тя отпаднало. Високо вдигнала глава, Шанън беше решена да не показва колко дълбоко са я засегнали забележките им. Независимо от това, какво казваха или мислеха хората, струваше си да бъде с Блейд. Тя искрено се надяваше, че нещата ще потръгнат в Чейен, но дори да не станеше така, тя щеше да оцелее. Майка ѝ винаги беше казвала, че любовта има силата да победи всяко препятствие.

Моли Гриър се показва пак така отзивчива, когато помогна на Шанън да опакова скромните си принадлежности. Дори за нея да имаше някакво значение това, че Шанън обича един метис, тя благоразумно си замълча, макар че според Шанън ентусиазмът ѝ не беше особено голям. Когато Шанън щастливо беше обявила, че скоро ще се жени, Моли беше предложила да ѝ помогне да преправи една от роклите ѝ, за да стане по-празнична. Макар че по-възрастната жена не каза нищо, по изражението на лицето ѝ Шанън се досега, че тя отчаяно иска да каже нещо.

— Хайде, кажи какво мислиш, Моли — насърчи я тя. — Нали сме приятелки. Какво искаш да ми кажеш? Няма да нараниш чувствата ми.

Въздъхвайки разсеяно, Моли изрече:

— Да, има нещо. Чух за лейтенант Гудман. Целият форт говори. Толкова трудно е ми е да повярвам, че е способен на убийство. Ял е на масата ми, ухажваше дъщеря ми. Сигурна ли си, Шанън, абсолютно сигурна ли си, че е виновен? Не е ли възможно да има някаква грешка? Знам, че вие с Блейд сте отговорни за задържането му, но лейтенант Гудман изглеждаше толкова симпатичен млад мъж. Двамата с Клеър трябваше скоро да се оженят. Бедното момиче е съкрушено.

— Няма никаква грешка, Моли — каза Шанън колкото можа по-нежно. — Лейтенант Гудман си призна пред свидетели, че е виновен в хладнокръвно убийство. Освен това е продавал нелегално оръжие на

рenegатите. Даже ако не беше признал, доказателствата срещу него са неоспорими.

— О, скъпа, о, скъпа — измърмори Моли, разтривайки разсеяно слепоочията си. — Мисля, че ще си полегна за малко. Започна ужасно да ме боли главата.

След като Моли излезе, Шанън продължи да пришива дантели на сватбената си рокля от мека розова коприна, която беше видяла и по-добри дни, но беше най-хубавата, която притежаваше, с изключение на зелената бална рокля, която не беше подходяща за сватба. Мислите ѝ се обърнаха навътре и тя се размечта какво ли ще е да бъде омъжена за Блейд, да живее в своя собствена къща и да отглежда децата си от него. Внезапно вратата почти излетя от пантите, когато Клеър се втурна в стаята.

— Кучка такава! — изсъска тя обвинително. — Ти и твоят индиански любовник развалихте всичко. Ако не бяхте вие, щях да се омъжа за Роналд и да се измъкна от тази забравена от бога пустош. Мразя това място! Роналд ми обеща дрехи, бижута, всичко, което поискам. На кого му пука дали е продавал оръжия на ония противни индианци!

— Ти си знаела — прошепна Шанън, съвършено зашеметена. — Знаела си за оръжията. Знаеше ли и за убийствата?

— Нищо не знаех — изфуча Клеър, — а и ти не можеш да докажеш дали съм знаела. Съсипа живота ми, но един ден и аз ще съсипя твоя... само почакай и ще видиш.

Тя се извърна рязко и изхвърча от стаята.

Стиснала иглата в ръка, Шанън се отпусна назад и умът ѝ заработи яростно. Клеър беше ядосана, но не защото беше възмутена от хладнокръвните престъпни действия на Гудман. Тя мислеше само за облагите и за това, какво е изгубила. Шанън сериозно се замисли дали да не каже на полковника и на Моли какво подозира, но накрая реши да не се занимава с това. Не искаше да нарани и разочарова семейство Гриър, които я бяха приели и се отнасяха добре с нея. Тъй като Гудман беше зад решетките, Клеър не можеше да причини повече вреди.

На следващата сутрин Шанън и Блейд бяха оженени от армейския капелан в параклиса на малкия пост. Между малкото хора, които присъстваха, бяха полковник Гриър и Моли. Клеър Гриър биеше на очи с отсъствието си, но Шанън почти не го забеляза. Мислеше за

щастieto си с Блейд. Изглеждаше изящна в розовата си рокля. Тя правеше кожата ѝ да блести като чист алабастр и подчертаваше тъмносините ѝ очи. Блейд никога не би повярвал, че ще се ожени за такъв красив ангел. Метисите рядко се осмеляваха да мечтаят за такова нещо. Че Шанън изобщо го обичаше беше истинско чудо. Докато разменяха обетите си, той си обеща, че тя винаги ще има най-доброто, той щеше да направи живота ѝ съвършен във всяко отношение.

Шанън намираше, че Блейд е най-красивият мъж, когото някога беше виждала. Дръзкото му, мрачно лице може би не беше общоприетата представа за мъжка красота, но тъмните му черти и силната фигура не можеха да бъдат отминати и забравени. Изглеждаше чудесно, помисли тя, облечен в нови дрехи и с коса, подстригана на прилична дължина.

Церемонията свърши удивително бързо и Блейд я целуна, а дълбоките му очи бяха подозрително влажни и замъглени. Полковник Гриър им пожела всичко най-хубаво, а Моли допълваше пожеланията му със своите приглушени думи.

Клеър отказа да се появи на великолепия сватбен обяд, щедро осигурен от семейство Гриър. Но Блейд и Шанън бяха твърде заети един с друг, за да забележат или да се обезпокоят от това. После Блейд натовари принадлежностите и запасите им на един фургон, който беше купил, върза Боец отзад и двамата с Шанън отпътуваха от форт Ларами.

— Не исках да прекараме сватбената си нощ у семейство Гриър или в моето типи — изрече той, когато излязоха от форта. — Искам да бъде нещо изключително, което винаги ще си спомняме. Затова предложих да тръгнем незабавно. Бих искал да отпразнуваме първия ден от брачния си живот под звездите, където Великият дух на предците ще прати благословията си над нас.

— Не бих искала да е другояче — съгласи се Шанън.

Пътуваха на юг със спокойно темпо, към място, което като че само Блейд знаеше. По здрач приближиха един виещ се ручей и Блейд спря фургона под сянката на горичка от канадски тополи.

— Съвършено — въздъхна Шанън, вдигайки, очи към небето, където звездите играеха на криеница сред клоните на дърветата.

Блейд се засмя и протегна ръце, за да ѝ помогне да слезе. Без никакво усилие тя се плъзна в прегръдката му и докосването на телата им запали пламък, който опари сетивата им. С въздишка на съжаление той я отдели от себе си.

— Скоро, Малка Жар птица, скоро — обеща той с нисък глас. — Запали огън, докато намеря нещо да вечеряме.

С диво разтуптяно от очакване сърце, Шанън скоро седна до огъня, който беше разпалила. Блейд се върна след малко, с два тлъсти заека, вече изкормени и одрани. Шанън изрази възхищението си, докато той ги слагаше да се пекат на шиш над огъня. Не след дълго възхитителна миризма се понесе над полянката, присъединявайки се към тази на печашите се в голяма тава питки.

Макар че беше прегладняла, Шанън преглъщаше много трудно. Господ знае, че нямаше причина да бъде нервна в сватбената си нощ — тя вече знаеше, че Блейд е най-съвършения любовник, нежен, мил, но и свиреп в страстта си.

— Не си ли гладна, Малка Жар птица? — запита той, оставяйки чинията си настрана.

— Не особено — отговори тя с колебание, което не му убягна.

— Аз съм прегладнял, но не точно за храна. Винаги можем да хапнем по-късно. Ела — каза той, предавайки нетърпението си на Шанън. — Потокът не е дълбок, водата е топла.

Грабвайки сапун и кърпи, той я хвана за ръката и я поведе към водата.

— Искаш да плуваме ли? — запита тя смаяна.

— Това ще ни отпусне, ще видиш — обеща той.

Дяволитата му усмивка нямаше нужда от обяснения.

Той пусна сапуна и кърпите на брега, който се спускаше към водата, обърна я с гръб към себе си и започна да разкопчава роклята ѝ. Пръстите му трепереха, когато я смъкна по раменете ѝ, а после обърна Шанън така, че да застане с лице към него. Погледът му се плъзна по голата ѝ плът, очите му се изпълниха с възхищение и почуда. Благоговейно докосна нежния алабастър на гърдите ѝ с върховете на пръстите си.

— Кожата ти е толкова мека и бяла — промърмори той пресипнало.

Голямата му ръка беше като огромно тъмно петно срещу плътта ѝ.

Шанън му предложи устата си и той я взе, целувката му беше чудесно чувствено изживяване. Тогава устата му се плъзна към високата извивка на гърдите ѝ, а дъхът му опари кожата ѝ. Той намери едно зряло зърно, засмука го като бебе, а тя го възнагради с нисък стон, изтръгнал се дълбоко от гърлото ѝ. Ръцете му се забързаха, той смъкна роклята по бедрата ѝ, после свали ризата ѝ. Вдигна я и я извади от кръга на свлеклите се около ѝ дрехи.

Нежен ветрец раздвижи косата ѝ, погали дългите ѝ крака и стройното ѝ тяло, съвършено тънко, но изкусително закръглено, талията ѝ, толкова тънка, че той можеше да я обхване с ръка, гърдите, толкова заоблени, чиято тежина изпълваше шепите му. Той я искаше сега, точно в този момент, но се насили да изчака.

— Дрехите ти — прошепна тя, дърпайки ризата му.

Само след миг той застана пред нея в цялото великолепие на голотата си. Замиращата светлина на лагерния огън зад тях хвърляше червеникави отблясъци по мускулите на раменете и ръцете му. Всеки инч от великолепното му тяло ѝ напомняше на гръцката статуя, която беше видяла да украсява градината на съседното имение, там някога, в Джорджия.

Блейд я грабна на ръце и нагази във водата. Беше топла, помисли Шанън, когато той се отдалечи малко от брега и я пусна да стъпи на дъното. Водата стигаше едва до кръста ѝ.

— Забравих сапуна — каза той, спускайки се към брега. Върна се, преди Шанън дори да беше осъзнала, че се е отдалечил. — Първо аз ще те изкъпя.

Изми ръцете и гърба ѝ, грапавите му длани изкусително търкаха чувствителната ѝ кожа. Той посвети нежно внимание на гърдите, изми ги със сапуна с нежни кръгообразни движения, а после ги изплакна с агонизираща бавност. Шанън ахна, когато насапунисаната му ръка изчезна под водата и се плъзна нагоре по вътрешната повърхност на бедрото ѝ. Краката ѝ се разтвориха под водата, когато той започна да гали нежния ѝ център. Пръстите му се вмъкнаха в нея, докато той я целуваше страстно, заглушавайки треперещите ѝ блажени възклицания. Бурната им страст накара водата наоколо им да се

разпени. Внезапно пръстите му се оттеглиха и това я накара да изпъшка протестиращо.

— Още не, любов моя — подразни я Блейд, — не съм се изкъпал.

И ѝ подаде сапуна.

Шанън вкушваше възхитителната гладкост на кожата му и мускулите под пръстите си, наслаждаваше се на начина, по който трептяха при допира ѝ. Когато посегна под водата и смело започна да гали набъбналия му член, стоманеното самообладание на Блейд не издържа. Той взе сапуна от ръцете ѝ и го хвърли на брега. После я хвана за хълбоците, повдигна я и плъзна твърдата си пулсираща мъжественост дълбоко в нея. Влизаше и излизаше със силни тласъци, обсипвайки с диви целувки челото и слепоочията ѝ, челюстта и гърлото, намирайки възбуденото зърно, за да го засмуче дълбоко в устата си.

— Блейд, о, Блейд — изпъшка Шанън в дива агония. Краката ѝ стиснаха здраво кръста му и тялото ѝ се задвижи в съвършен синхрон с неговото. Той я подлудяваше. Тя усещаше как силни тръпки се зараждат дълбоко в нея, докато той водеше и нея, и себе си към експлозивна кулминация.

— Хайде, Малка Жар птица, хайде — подтикна я Блейд, разпалвайки с ласките си огън във всичките ѝ сетива. — Хайде двамата заедно.

Думите му бяха последната атака срещу рехавото ѝ самообладание, когато душата напусна тялото ѝ и се извиси към място отвъд хоризонта, запазено само за любовници. В мига, когато Блейд почувства спазмите ѝ, препусна в галоп към собствената си бурна кулминация.

— Обичам те, Шанън.

Пътуваха, без да бързат, за три дни стигнаха до Чейен. Всяка нощ празнуваха любовта си под звездите и Шанън никога не се беше чувствала по-доволна или по-щастлива. Само ако можеше животът да остане завинаги така неусложнен, както беше точно сега, мислеше тя замечтано. Искеше да отглежда децата си на място, където няма предразсъдъци, да живее с Блейд там, където хората няма да съдят за

него по индианската му кръв, а по това, какъв човек е. Потопена в розовите си мечти за бъдещето, тя не разбра кога Блейд е спрял фургона на един хребет, от който се виждаше спокойна долина.

— Ето го, Малка Жар птица — каза той с глас, изпълнен с гордост. — Ето тук ще построя нашия дом. Добитъкът ни ще пасе по тези хълмове наоколо, докато децата ни лудуват сред дивите цветя. Виж! — посочи той — Ето там потока, който се вие сред долината. Това е гаранцията, че водата винаги ще ни бъде под ръка.

— Красиво е — въздъхна Шанън. — Толкова... толкова спокойно.

— Така ще я наречем — изрече Блейд в пристъп на внезапно вдъхновение. — Спокойната долина.

— На какво разстояние сме от Чейен?

— Не е далеч, десет или дванадесет мили.

— Къде ще живеем, докато къщата стане готова?

— Ще намерим нещо в града. Възнамерявам първо да пусна добитъка в земята, после да построя къщата до края на лятото, макар да ми се струва, че ще я довърша едва догодина. Искам всичко да бъде както трябва. Не ти е мястото в някаква груба колиба.

— Имаме ли достатъчно пари? — запита Шанън с надежда.

— Не съм останал без пукната пара, любов моя. Не съм и богаташ. Но спестих достатъчно от заплатата си от армията и почти всичките пари, които ми остави баща ми. Справяше се доста добре като трапер. Ще изкараме някак, докато стане готово ранчото. После може дори да отидем до Айдахо да видим как е семейството ти. Искаш ли?

— Да, Блейд, о, да. Те ще те харесат, знам го.

Взеха стая в хотела, докато намерят подходящо жилище. През лятото на 1868 г., Чейен се беше превърнал в оживен, процъфтяващ град. Разрастваше се, както повечето гранични градове, покрай железницата, която полека отиваше все по на запад. Градът беше разположен на рекичката Кроу Крик, точно на изток от мястото, където Великите равнини се срещаха с планините Ларами.

Двамата скоро научиха, че в града има много непокорни елементи, главно в резултат на това, че почти хиляда мъже бяха пристигнали, за да строят железницата, и беше необходимо да се създадат доброволни отряди, за да се поддържа редът. Чейен беше

получил прякора „Ад, на колела“ заради постоянно пияните и въоръжени мъже, които минаваха през граничния град. Законността, или това, което тук минаваше за законност, се раздаваше с въже и куршум.

Блейд купи първото си малко стадо добитък скоро след като подаде молба да купи Спокойната долина и околните хълмове. Нае двама работници от града и започна да строи дома, в който щяха да живеят. Следващите седмици тя често оставаше сама. Блейд все го нямаше и Шанън имаше толкова свободно време, че не знаеше какво да прави с него. Не ѝ се искаше да седи с празни ръце. Винаги беше се занимавала с нещо в „Двете върби“, а във форт Ларами времето ѝ беше посветено на преподаването. Кандидатира се за учителка, но беше осведомена, че всички вакантни места за следващата учебна година са заети. Когато небрежно спомена пред Блейд, че иска да си намери работа в някой от магазините в града, той бързо сложи край на намеренията ѝ. С типично мъжко високомерие настоя, че е способен да я издържа, без да става нужда тя да работи. За щастие Шанън намери къде да изразходва енергията си.

Тъй като Чейен имаше население около пет хиляди души, имаше най-различни възгледи за правото на жените да гласуват. Не беше тайна, че щатското законодателство се готвеше да прокара съответната поправка, и Шанън предостави забележителния си талант и опит на местната група за защита правото на жените да гласуват. Започна, като посещаваше събранията на групата, където скоро се запозна с влиятелни жени, които я приеха в редиците си с отворени обятия. Скоро започна да изпълнява малки задачи в полза на групата и не след дълго стана незаменима за каузата. За свое учудване забеляза, че хора от двата пола слушат с интерес речите ѝ в полза на движението.

През октомври 1868 г. Шанън писа писмо до майка си.

Скъпа мамо,

Аз съм омъжена! Ние с Блейд се оженихме пред капелана на поста във форт Ларами и живеем в Чейен. Аз съм във възторг — и двамата сме във възторг! Блейд прави ферма в околностите на Чейен, която нарече „Спокойната долина“, и сега строи първия ни дом. Докато не стане

готов, вероятно до следващата пролет, ще живеем в хотела в Чейен.

Не съм получаваш скоро вести от вас. Надявам се всичко да е наред при вас в Боаз. Ако сте ми писали до форт Ларами, сигурно ще мине време, докато писмото ви стигне до мен в Чейен. Искане ми се да ви пиша, че имам новини от Девлин, но нямам представа къде е.

Страшно много искам да се опознаете с Блейд. Толкова го обичам. Ще видите, че той е всичко, което казвам, и дори нещо повече. Страхувах се как ще ни приемат в Чейен, но досега всичко е наред.

Участвам в движението за изборни права на жените и работата ме увлича. Съзнавам, че това е ново понятие за теб, мамо, но като те познавам, съм сигурна, че е нещо, което ще приемеш с отворено сърце. Блейд се гордее с всичко, което съм постигнала в полза на движението. Всички мислим, че Уайоминг скоро ще прокара поправката, с която ще се даде право на жените да гласуват.

Предай на всички моята любов и ми пиши скоро.

Твоя предана дъщеря Шанън

Следващите няколко седмици за Шанън бяха изпълнени с много дейност и когато беше помолена да говори пред групата, се учуди колко лесно ѝ беше да го направи. Когато човек силно вярва в някаква кауза, намира думи, за да изрази дълбоките си чувства. Дори онези, които се опитваха да я освиркат, не можаха да я смутят, нищо не можеше да разтърси увереността ѝ или силното ѝ убеждение в правотата на каузата.

Блейд гордо подкрепяше дейността ѝ в полза на изборните права на жените и дори я насърчаваше да участва колкото може повече в делото. Тъй като през по-голямата част от времето го нямаше, защото се занимаваше с ранчото, беше доволен, че Шанън е намерила къде да излива неизчерпаемата си енергия. Дори да се тревожеше как ще я приемат хората от града, когато научат, че е омъжена за метис, не споменаваха за това, защото до момента не беше възниквал проблем.

Малцина бяха виждали мистериозния Блейд Страйкър. Той се молеше никога да не настъпи ден, в който Шанън да бъде наранена от жестоки хора, прекалено слепи, за да виждат нещо повече от външността на човека. За всеки случай той полагаше огромни усилия да построи къщата бързо, но зимата на 1868 г. настъпи рано и в края на октомври Спокойната долина беше цялата в сняг.

Блейд реши, че трябва да останат в хотела през зимата. Това беше време на спокойствие и задоволство за Шанън. Когато снегът покри земята и вятърът засвири около къщите, двамата с Блейд прекарваха дълги блажени часове в правене на любов или просто се прегръщаха, когато физическата страна на любовта ги изтощаваше. Посещаваха представленията в новопостроената сграда на операта и намираха, че не им трябва друга компания, щом всеки имаше другия.

На Коледа Шанън щеше да бъде извънредно доволна да обяви, че очаква детето на Блейд, но беше горчиво разочарована, когато разбра, че не е бременна. Блейд прояви съчувствие, но призна, че би искал още малко да я има само за себе си.

— Децата ще дойдат, Малка Жар птица — подкачи я той. — Трябва, щом прекарваме толкова много време в опити да си ги направим. Не че се оплаквам. Намирам го за много приятна работа.

— Работа! Наричаш любенето с мен работа? — нападна го тя с престорен гняв.

— Работа, която ми доставя повече удоволствие, отколкото каквото и да било друго, което някога съм вършил в живота си.

Той я целуна и стаята притихна, с изключение на нежните възклицания и стонове, изтръгнаха се в моментите на споделен екстаз.

Настъпи 1869 година и с нея още повече сняг и студ. Едва през април суровото време отстъпи пред великолепната пролет. Великите равнини потънаха в килим от висока трева и цветя. Блейд се върна в Спокойната долина, за да събере добитъка си и да пресметне загубите от суровата зима. Според изчисленията му имаше още доста работа по къщата. Не искаше да е тясна едностайна колибка, а да има четири големи стаи и да е построена така, че да издържа и на най-жестоките шеги на времето.

Движението за избирателни права на жените в Уайоминг беше подкрепено от пристигането на видната източна деятелка Анна Дикинсън. Нейната лекция получи добър прием и беше отразена

нашироко в двата местни вестника — „Уайоминг Трибюн“ и „Чейен Лийдър“. Шанън беше така впечатлена, че остана след лекцията, за да се запознае с известната ораторка. Прекараха заедно няколко часа в оживен разговор, преди госпожица Дикинсън да се качи на влака си, и обсъдиха проблемите и значението на правата на жените за тяхното бъдеще и благополучие.

Вдъхновена от усърдието на Дикинсън, Шанън скоро стана видна проповедничка на правото на жените да гласуват и дейността ѝ получи широко признание в Чейен и околностите. Вярата ѝ в каузата и непоклатимото ѝ убеждение, че жените трябва да бъдат независими, скоро я направиха популярна ораторка в местните събрания.

Един ден в началото на лятото тя беше помолена да изнесе лекция в кметството. Беше развълнувана от тази покана, защото се очакваше да дойдат много хора, живеещи извън града, включително юристът Уилям Брайт. Той щеше да представи законопроекта за правото на жените да гласуват, написан от териториалния секретар Едуард М. Лий, който трябваше да го представи за прокарване малко по-късно същата година. Блейд изненада Шанън, изразявайки желание да присъства на събранието и да я чуе как говори. Обикновено задълженията в ранчото не му позволяваха да посещава нейните лекции.

— Никога не съм те чувал как говориш, Шанън, но много се гордея с теб. Искам този път да дойда да те чуя.

— Ще можеш ли да отделиш време? — запита тя, удовлетворена, че Блейд очевидно се гордее с нея.

— Ще отделя време за теб — обеща той. — Не съм казвал нищо досега, защото исках да те изненадам, но къщата е почти завършена. Следващата седмица можеш да избереш подходящи мебели и скоро да се преместим. Това харесва ли ти?

— Невероятно! — възкликна тя, хвърляйки се в обятията му. — И точно навреме, мога да допълня. Искам детето ни да се роди в нашето имение.

Нарочно не му беше казала, докато не се беше уверила със сигурност, че очаква неговото дете.

— Дете! — експлодира Блейд и въздухът излезе с взрив от гърдите му. — Сигурна ли си?

— Толкова, колкото мога да бъда. Според изчисленията ми нашето бебе ще се роди след около седем месеца. Нали... нали не си разочарован? — запита тя с треперещ глас. — Наистина никога не съм мислила, че ще отнеме толкова време, като знаем колко често се любим.

— Разочарован! Нищо, което правиш, не може да ме разочарова. Ще обичам всичките деца, които ще ми дадеш.

— Дори да са само дъщери?

— Дори тогава — засмя се Блейд. — Но някак си се съмнявам, че такова огнено създание като теб ще ми даде само дъщери. Макар че нямам нищо против една-две, стига да изглеждат като теб.

Притегли я в прегръдките си и я целуна с толкова чувство, с такава нежност, че Шанън трябваше да премигне няколко пъти, за да сподави сълзите, които заплашваха да се търкулнат по бузите ѝ.

— Обичам те, Блейд Страйкър. Ако имаме време, ще ти покажа точно колко.

— По-късно, Малка Жар птица — отвърна Блейд с глас, дрезгав от обещания.

Лекцията на Шанън тази вечер очарова Блейд — не само защото тя беше неговата съпруга и той я обичаше, но и защото беше великолепа. Очароваща, завладяваща, вдъхновяваща, такива думи му идваха на ума. Ако законът за правото на жените да гласуват трябваше да се приеме утре, всеки мъж, присъстващ тук в залата тази вечер, щеше на драго сърце да подкрепи приемането му. След лекцията, юристът Уилям Брайт и съпругата му, неотклонна поддръжничка на правата на жените, останаха, за да поздравят Шанън за вдъхновената ѝ реч. Когато Блейд се присъедини, тя беше заобиколена от голяма група поклонници.

Блейд изглеждаше толкова красив тази вечер, че Шанън почувства завистта на всички присъстващи жени. Ясно осъзнаваше, че и почтени матрони, и красиви млади жени го оглеждат с възхита. Притискаха се около тях с шокираща охота, за да си изпросят запознанство и да погледнат отблизо дивата красота на Блейд Страйкър.

Блейд говореше с господин Брайт, а Шанън със съпругата му, когато се случи нещо толкова неочаквано, че я остави разтърсена и онемяла.

Една жена се провря дръзко, докато не застана плътно до нея. Когато я позна, Шанън застина като ударена от гръм.

— Направи си репутация, нали, Шанън?

— Клеър, колко... колко приятно е да те видя отново — изрече Шанън с цялото достойнство, което можа да призове. — Моли с теб ли е? Какво правите в Чейен?

— Ние с мама дойдохме да вземем влака, тръгнаха сме на изток, на гости. Чухме, че ще говориш, и решихме да дойдем, но мама не се чувстваше добре тази вечер и дойдох сама. Не можех да си позволя да пропусна тази възможност — намекна Клеър с тиха заплаха. После насочи злобния си поглед към Блейд. — Привет, Блейд.

— Привет, Клеър — отвърна той предпазливо. Интуицията го предупреждаваше, че Клеър смята да предизвика неприятности. Й се оказа прав.

— Издигна се — продължи хапливо Клеър. — От армейски разузнавач до собственик на земя. И съпруга, която си е изградила репутация като лекторка и поддръжничка на правата на жените. Дори си се сдобил и с фамилно име. Питам се — намекна тя хитро — дали тези добри хора знаят, че си метис... че си свързан с онези лъжливи убийци сиуксите, които нападат и убиват въпреки договора, който подписаха миналата година.

Колективно ахване се изтръгна от събралите се около Блейд и Шанън, лицата им се изкривиха от шок и страх. Неколцина се дръпнаха и възхитените им погледи бързо се обагриха в страх и отвращение. Забелязвайки ефекта от казаното върху по-близкостоящите, Клеър се усмихна самодоволно. Дълго беше чакала да си оправи сметките с Шанън и Блейд, задето бяха съсипали живота й и удобният момент й се беше предоставил точно тогава, когато най-малко го беше очаквала.

Думите на Клеър за сиуксите и нарушаването на договора бяха верни. Поредният тържествен договор беше станал на практика нищо, след като беше подписан. Към края на 1868 г. железницата Юниън Пасифик беше прекосила Южен Уайоминг, нови градове бяха израснали покрай нея, навлизайки в сиукския резерват. Слуховете за

злато в Блек Хилс бяха накарали хората да се втурнат в сиукските територии, което предизвика гняв и отмъщение. Вождовете бяха свикали събрание, започваше да се създава страшна индианска армия.

На Блейд му се дощя да удуши Клеър заради това, че бе развалила тържеството на Шанън. Мъжете и жените, които доскоро я бяха гледали с възхищение и гордост, сега я смятаха достойна за презрение и подигравки. Един по един се отвръщаха от нея.

— Защо го правиш, Клеър? — запита Блейд с така студени и безжалостни очи, че не беше трудно човек да си го представи в индианско облекло да настъпва срещу врага.

— Искам всички да знаят за какъв мъж се е омъжила Шанън — отвърна безсърдечно Клеър. Тя трепна под каменния поглед на Блейд, но продължи, без да се плаши. — Готова съм да се обзаложа, че приятелите ти не знаят, че си бил арестуван за убийство на армейски офицер и си бил осъден на обесване. Подозирам, че ще се поинтересуват да узнаят и че си избягал в нощта преди изпълнението на присъдата.

— Блейд беше оневинен и ти го знаеш! — извика Шанън, смаяна от дълбочината на омразата на Клеър.

Но думите ѝ отидоха на вятъра, защото вредата вече беше нанесена.

Хората наоколо им се разделяха на групи, шепнейки и сочейки, вдигнали шокирани погледи нагоре. Стаята бръмчеше от думи като метис, дивак, убиец, бяла индианка и още по-лоши. Шанън не се интересуваше как ще я наричат хората. Боеше се за Блейд. Той не заслужаваше омразата, насочена към него. Заболя я, като забеляза, че жените, които само преди броени минути го гледаха с обожание, сега го оглеждаха със страх и подозрение — сякаш се питаха дали е дивак и в леглото.

Но сред групата имаше и надеждни приятели. Елизабет Дейвис, съпруга на банкера, като че ли не се интересуваше от това, че Шанън е омъжена за метис. Както и Кора Алън, една от жените, които бяха приели Шанън под крилото си, когато пристигна в Чейен. Двете жени знаеха, че тя не е способна да се омъжи за убиец. Блейд Страйкър можеше да е опасен, но не приличаше на човек, способен на убийство. За чест на Уилям Брайт той не започна да си вади прибързани заключения, а търпеливо изчака да получи обяснение.

В това време, удовлетворена, че е нанесла възможно най-много щети за един ден, Клеър изчезна тихомълком.

22.

Блейд ясно осъзнаваше враждебността, насочена към тях, и като знаеше, че тя включва и Шанън, се чувстваше съкрушен. Имаше елементи в Чейен, които биха направили всичко, за да им навредят, и той усети огромно облекчение, че новият им дом беше почти готов за обитаване. Скоро щяха да бъдат в пълна безопасност в собствената си малка долина, където Шанън и детето, което тя носеше, да бъдат защитени от нападки и осмиване. Изведнъж усети, че господин Брайт още стои до него и го гледа с неприкрито любопитство. Блейд беше донякъде шокиран, че този човек беше останал при тях след злостната атака на Клеър, и се почувства задължен да му даде обяснение.

— Има обяснение за всичко това, господин Брайт.

— Би ми било интересно да го чуя — отговори юристът.

Блейд разказа накратко за всичко, което се беше случило, довело до арестуването му за убийство. Господин Брайт не само слушаше с интерес всяка негова дума, но съпругата му заедно с Елизабет Дейвис и Кора Алън изглеждаха омаяни от разказа. Всички други си бяха отишли, нямайки търпение да разнесат клюката за метиса, женен за бяла жена, който си позволява да се движи сред почтените граждани.

— Воювали сте в юнионистката армия — повтори Брайт с несъмнено възхищение. — И то като капитан. Малцина от нас са имали привилегията да се срещнат с президента. Лично аз много се гордея с вашата работа. Вие сте чест за великата ни страна, господин Страйкър, и в сърцето ми няма особени симпатии към хората, които ви презират заради индианската ви кръв. А вие, госпожо Страйкър, сте смела жена. Не са много жените, които се осмеляват да се противопоставят на традицията, за да се омъжат за мъжа, когото обичат. Не е за учудване, че сте такава прекрасна защитничка на правата на жените — заключи Брайт. — Желая всичко най-добро и на двама ви. Заслужавате го.

— Благодаря, господин Брайт — каза Блейд с искрена благодарност.

— Не се тревожете, скъпа — добави госпожа Брайт, — хората ще се осъзнаят. Във всеки случай, свестните. Вашата работа за правата на жените е по-важна от дребнавите предразсъдъци.

Думите ѝ бяха потвърдени от Елизабет и Кора. Скоро след това всички се запътиха към жилищата си.

Разстоянието до хотела им не беше голямо, но Блейд и Шанън не можаха да не чуят ехидните забележки, насочени към тях, докато хората ги отминаваха по улицата. Не можеха и да не забележат презрителните погледи, които ги следваха. Свирепите черни очи на Блейд скоро обезкуражиха по-нахалните, но въпреки това, Шанън беше благодарна, когато стигнаха до хотела.

За свое неприятно учудване разбраха колко бързо се разнасят клюките в Чейен, когато бяха спрени от чиновника на рецепцията. Макар че думите му бяха вежливо изречени, в тона се усещаше решително презрение.

— Управата настоява да освободите стаята си до края на седмицата. Ние сме първокачествен хотел и не обслужваме метиси и жените им.

Блейд замря, стиснал уста в тънка бяла линия, която се открояваше на бронзовото му лице. Жилите на врата му се издуха, огромните му ръце се свиха в юмруци. Шанън почувства как гневът му става все по-голям и се уплаши от неминуемото му избухване. Докосна стегнатите мускули на рамото му и допирът ѝ полека върна Блейд към действителността. Чиновникът пребледня. За момент беше помислил, че след миг ще срещне създателя. После започна да диша по-свободно, когато видя как яростта се оттегля от Блейд. Цветът на лицето му се върна, но той инстинктивно разбра, че все още стъпва на опасна почва.

— Предлагам да се извините на съпругата ми — изрече Блейд с твърд глас и неособено любезен тон. — Не ме интересува какво мислите за мен, но съпругата ми е дама и заслужава да бъде третирана като такава.

Чиновникът преглътна конвулсивно, беше достатъчно умен, за да разбере кога се налага да бъде предпазлив. Обърна се към Шанън с вежлив глас:

— Не съм искал да проявявам неуважение, госпожо Страйкър, просто изпълнявам заповеди.

— И това ви харесва, обзалагам се — изсъска тя гневно.

— Ще се махнем отгук до края на седмицата — изрече сухо Блейд, прекалено разсърден, за да се впуска в дълги обяснения.

Ако не беше деликатното положение на Шанън, той щеше да поиска удовлетворение заради оскърблението, нанесено на съпругата му. Хващайки я за ръката, Блейд я поведе към стаята им със спокойствието на действащ вулкан.

Не го беше грижа за собствените му наранени чувства, безпокоеше се за Шанън... и за нероденото си дете. Когато се ожени за нея, знаеше, че я излага на риск, поставяйки я в трудна ситуация. Но това, с което не се беше съобразил, беше избухливият ѝ темперамент. Когато Шанън беше оскърбена и унижена заради него, той искаше да вика, да наказва. Не трябваше да се жени за нея, да я поставя в такова положение, да бъде открито осмивана от равните на нея.

Когато влязоха в стаята си, Шанън се отпусна на широките гърди на Блейд, треперейки от вълнение. Болеше, ужасно болеше да види как се отнасят към него с такова огромно презрение. Можеше да убие Клеър заради това, че беше спукала мехура, в който живееха в последните няколко месеца. Макар че Блейд не се беше опитвал целенасочено да крие индианското си потекло, тази тема просто не беше възниквала. Той беше горд мъж и много ѝ беше мъчно да го вижда подценяван и оскърбяван от хора, които не бяха достойни да си изтрие подметките о тях.

— Не се тревожи, Малка Жар птица — заутешава я той, прегръщайки я здраво. — Няма да позволя нещо да се случи с теб иди с детето ни. По-скоро бих убил някого.

— Какво ще правим? — запита Шанън. — Щом трябва да напуснем стаята до края на седмицата, не ни остава много време.

— Вече не е безопасно да те оставям в Чейен, докато се грижа за ранчото — реши Блейд.

— Още имам приятели — напомни му Шанън.

— И врагове. Не, любов моя, отиваме си в ранчото. Къщата е почти готова и можем да се справим. В следващите няколко дни ще купим мебели и припаси и ще се приготвим да се преместим към края на седмицата.

— Не искам хората да си мислят, че са ни накарали да напуснем града — каза Шанън, вирнала предизвикателно брадичка.

— Няма значение какво си мислят — отвърна Блейд с нежна загриженост. — Нищо друго няма значение, само ти и нашето дете. Не трябваше да те поставям в такова непоносимо положение. Знаех си още от самото начало, че нашият брак беше грешка, но те обичах прекалено много, за да мисля за последиците.

— Не можеш да ме накараш да те изоставя, Блейд Страйкър! Сега ме целуни и забрави всички тези дребни неприятности.

Обвивайки ръце около врата му, тя привлече главата му към своята.

Блейд нямаше нужда от никакво подканване, за да целуне красивата си съпруга. С пламтящи като ярко абаносово дърво очи, той плени устата ѝ, обсипвайки с нежни ласки влажните ъгълчета, преди да плъзне език между зъбите ѝ, за да вкуси сладостта ѝ. Засъблича я с ръце, треперещи от жаждата да се зарови дълбоко в сладката ѝ плът.

— Всеки път, когато се любя с теб, е прекрасно, ново изживяване — изстена Блейд срещу устните ѝ. — Треперя като неопитно момче с първата си жена. Обичам те, Шанън Бранигън.

— Много говориш, Блейд Страйкър. Моля те, нека си легнем.

— Сигурна ли си, че любовенето ми няма да навреди на детето?

— Напълно. Майка ми има шест деца и продължаваше да... да споделя леглото на баща ми чак до последните седмици преди раждането.

— Шест деца — повтори Блейд и очите му се присвиха развеселено. — Ще се опитаме ли да надминем това число, или просто да го достигнем?

— Нека да се съсредоточим върху сегашното, вместо да вземаме решения — отвърна нахално Шанън.

Тя изписка, когато Блейд я вдигна високо във въздуха и я положи на средата на огромното им легло. Преди да я последва, бързо се съблече, под възхитения поглед на съпругата си. Тя го гледаше с благоговение, с неприкрита наслада изследваше невероятната ширина на бронзовите му гърди, а после погледът ѝ се спусна по-надолу, към слабините му. Видя, че е готов за нея, дори повече от готов, мъжествеността му пулсираше срещу хълбоците ѝ, когато той се настани до нея.

— Не ме гледай така, Малка Жар птица, иначе нощта ни ще свърши още преди да е започнала.

Шанън се изкиска.

— Винаги ли ти въздействам така?

— Винаги.

— Доволна съм, защото и ти ме държиш в постоянна възбуда. Сега ме люби, мой великолепно воин.

— Това е нещо, за което никога не трябва да ме молиш — увери я Блейд, усмихвайки се с дяволито възхищение.

Той съедини телата им, изпълвайки я така докрай със себе си, че тя помисли, че ще експлодира от наслада. И наистина го направи, разпадайки се на милиони късчета, когато се зарея към звездите.

В следващите дни Шанън се приготвяше за преместването в ранчото. Блейд настояваше да я придружава при покупките, отказвайки да ѝ позволи да ходи сама из града. На улицата хората нарочно се отклоняваха от пътя си, за да ги избягват. Не беше възможно да не чуят жестоките забележки, отправяни към тях неособено прикрито. Според Шанън самообладанието на Блейд беше забележително. Тънката линия на устата му и искрящата чернота на очите бяха безмълвните свидетелства на гнева му.

— Блейд, искам да се отбием в магазина да купя фланела за пелени — каза тя, когато спря пред голямата дървена постройка на универсалния магазин.

Блейд погледна вътре, видя само две жени и кимна в знак на съгласие.

— Докато пазаруваш, аз ще се отбия в съседство, в железарията.

Той я изпрати с поглед, докато тя не влезе вътре, после тръгна да купи своите неща.

Шанън не привлече нищо внимание, когато влезе в магазина. Господин Самс, магазинерът, обслужваше една клиентка, докато друга ровеше в купчина чинии. Шанън отиде право там, където бяха изложени топовете плат и се забави доста, докато избираше. Когато приключи, помисли, че е странно, че никой не идва да я обслужи. Оглеждайки се, видя, че магазинът е празен, с изключение на Самс. Другите клиентки вече бяха обслужени и си бяха отишли.

— Моля ви, бихте ли ми отрязали една дължина от тази синя фланела? — запита Шанън, когато видя, че Самс лениво се обляга на

тезгяха, прелиствайки вестник.

Да не би нарочно да не ѝ обръщаше внимание? Самс не помръдна, нито си направи труда да даде знак, че е чул молбата ѝ. Тя опита отново.

— Господин Самс, моля, отрежете ми три ярда синя фланела.

Точно тогава две жени влязоха в магазина и Самс се хвърли да ги обслужва. Кипейки в безсилен гняв, Шанън взе топа плат, целенасочено тръгна към мястото, където Самс се суетеше около клиентките, и бутна топа под носа му.

— Три ярда, моля.

— Ще трябва да си изчакате реда — изсумтя Самс.

— Бях тук много преди другите две клиентки да влязат в магазина — заяви тя.

— Индианките си чакат реда — отвърна Самс и се обърна намръщен.

Шанън се задъха, онемяла от жестокото оскърбление. Двете дами, които Самс обслужваше, се изкикотиха в шепи, очаквайки със затаен дъх развръзката на конфронтацията. Не познаваха лично Шанън, но им се струваше скандално бяла жена да падне дотам, че да се омъжи за метис. Каква чудесна клюка щяха да разпространяват, когато излезеха от магазина!

— Сега, дами, какво мога да направя за вас? — запита Самс с учтива усмивка, която не включваше Шанън.

— Настоявам да обслужите съпругата ми.

Гласът беше нисък, дълбок и опасен. Нотката на сдържано насилие в тона на Блейд изпрати ледени тръпки по гръбнака на Самс.

— Всичко е наред, Блейд, аз... реших, че не искам тази фланела — каза Шанън, опитвайки се да разсее напрежението в опасната ситуация. — Да се прибираме.

— Още не съм готов да тръгна, Шанън. Изведнъж реших, че точно този оттенък на синьото много ми харесва. Нека бъдат пет ярда, Самс.

Той погледна настойчиво магазинера, предизвиквайки го да откаже.

Езра Самс беше всякакъв, но не и глупав. Знаеше кога да отстъпи. Да оскърбява беззащитна жена беше едно, но да предизвика един разгневен метис, беше нещо свършено различно. Имаше много

начини да се освободи градът от нежелателните елементи и много хора мислеха като него.

Вземайки плата от ръцете на Шанън, Самс отмери исканата дължина, без да престава да хвърля мрачни погледи към Блейд, едва прикривайки презрението си. Продавачът не беше единственият, който оглеждаше Блейд. Макар двете клиентки да се правеха на шокирани и отвлечени, че се намират в такава непосредствена близост с един метис, те го оглеждаха най-безсрамно. Сигурно нито една от тях не би си го признала, но мъжествената привлекателност на Блейд Страйкър ги беше разтреперила от желание.

Преднамерено грубо той хвърли една монета на Самс, взе покупките на Шанън и я изведе от магазина.

— Съжалявам за това, което се случи, любов моя — изрече той. — Ако бях знаел, никога нямаше да те оставя сама.

— Защо хората не могат да те третират като човек, а не като нещо гнусно и долно? — оплака се горчиво Шанън. — Ти си два пъти по-красив, два пъти по-смел, по-честен, по-надежден...

— Шанън — протестира усмихнато той, — господ знае, че си имам недостатъци. Не бива да забравяш, че ти ме виждаш в друга светлина. Повечето хора решават да пренебрегнат кръвта на белите у мен и да презират сиукската част. Да се махаме оттук, любов моя. Ще натоваря фургона и можем да отпътуваме за Спокойната долина още утре. Искаш ли?

— Ще бъда щастлива навсякъде, където си ти — увери го Шанън.

Блейд спря фургона на хребета на един хълм, който гледаше към земята, така уместно кръстена от него Спокойната долина.

— Изглежда толкова спокойно — въздъхна Шанън, омаяна от тихата красота на долината.

Добитъкът, който Блейд беше купил, пасеше доволно по околните хълмове и тя помисли с вълнение, че тази величествена долина им принадлежи. Макар че Блейд я беше водил тук няколко пъти, нямаше представа как изглежда къщата. Той искаше да я изненада.

— Погледни вдясно и ще видиш комина да се издига сред канадските тополи.

— О, Блейд, да побързаме — настоя Шанън, кипейки от нетърпелив ентузиазъм. — Нямам търпение да видя новия си дом.

Беше смаяна. Къщата беше доста голяма в сравнение с повечето колиби, вдигнати от заселниците, които обикновено не представляваха нищо повече от груби хижи. Това, което най-много ѝ направи впечатление, беше, че Блейд е построил къщата сам, с временна помощ от надничари, които беше наемал в града. Изградена от дялани греди, четиристайната постройка имаше прозорци с истински стъкла и печка във всяка от трите спални и приемната. До кухнята се стигаше през покрит проход в задната част. Шанън остана особено доволна от готварската печка, която Блейд беше купил за нея и вече беше докарал.

— Това... това е чудесно — възкликна тя, буквално прелитайки от стая в стая. — Килимчета на пода, мебели, завеси — веднага ще стане уютно. Съвършено място да отглеждаме децата си. Благодаря ти, Блейд, много ми харесва. Обичам те.

— Искам да бъдеш щастлива, Шанън. Знам, че ти липсва работата в групата за правата на жените, но за теб е по-безопасно да си тук.

— Разбира се, липсва ми — призна тя. — Но колкото и да са важни правата на жените за мен, никоя кауза не може да се сравни с това, което чувствам към теб. Освен това, поправката за правата на жените скоро ще бъде гласувана и моята работа ще бъде свършена. Само се надявам това, което съм направила, да е помогнало.

— Ти направи огромно впечатление, любов моя, и не само аз мисля така. Господин и госпожа Брайт останаха с прекрасни впечатления от лекцията ти. Само съжалявам, че всичко свърши по този начин. Ако не беше онази отмъстителна кучка...

— Остави Клеър. Тя не може да направи нищо повече, за да ни нарани. Докато сме заедно, нищо не може да ни навреди.

В следващите седмици, щастието на Шанън не познаваше граници, когато се запретна да направи от къщата дом. Щом мебелите бяха сложени на място, а килимите и завесите украсиха подовете и прозорците, стаите изгубиха студената си празнота и започнаха да отразяват любовта, която обитаваше между тези четири стени.

Докато времето оставаше меко, Блейд продължаваше да работи по устройването на ранчото. Беше намерил двама работници в града, които нямаха нищо против да работят за един метис, и когато не работеха нещо на полето, помагаша на Блейд да строи навес за дърва и заграждение за добитъка. Предстоеше да се строи конюшня, но вероятно не преди пролетта.

Отначало Блейд не искаше да оставя Шанън сама за повече време. Но след като минаха две седмици без никакви инциденти, започна да не се безпокои толкова, когато я оставяше сама у дома, ако трябваше да отиде да работи някъде в ранчото. Като успокоение ѝ оставяше заредена пушка, която да ѝ бъде под ръка по всяко време. Предложи ѝ да я научи да стреля и с удоволствие узна, че тя умее това доста добре, тъй като брат ѝ Тъкър я беше учил, преди да отиде на война.

Един ден, докато Блейд го нямаше в къщата, Шанън видя човек да се приближава и взе пушката. Когато разбра, че е индианец и е сам, малко се успокои, но все пак продължи да държи пушката насочена към него, докато той влизаше смело с понито си в двора. Вероятно идваше отдалеч, защото кончето влачеше тарга, натоварена с принадлежностите му.

Индианецът спря недалеч от къщата.

— Какво търсиш? — запита Шанън.

— Суифт Блейд — отвърна късо мъжът.

Беше достатъчно близо и Шанън забеляза, че лицето му е посивяло от умора и издълбано от бръчки. Изглеждаше изтощен, раменете му бяха отпуснати, сякаш тежестта на целия свят лежеше върху тях. Беше висок и добре сложен, ако не беше крайно изтощеното му състояние, щеше да бъде почти толкова внушителен като Блейд. Шанън интуитивно разбра, че индианецът принадлежи към могъщия народ на сиуксите, защото никое друго индианско племе не беше така величествено и внушително като тях.

— Познаваш съпруга ми?

— Познавам го. И теб познавам, Малка Жар птица.

Сваляйки пушката, Шанън се вгледа в сиукса.

— Ти си Скачащият бизон!

Не го познаваше добре. Беше прекарала малко време в селото на Жълтото куче. Блейд обаче често говореше за приятеля си и ѝ го беше

показал, преди да напуснат индианското селище. Тя се запита какво ли го е довело в Спокойната долина. Изглеждаше изтощен и недохранен. Тя облегна пушката на стената, за да му покаже, че не се страхува от него.

— Влез вътре, Скачащ бизон. Сигурно си уморен и гладен.

Индианецът се поколеба, обръщайки се, за да погледне към тартата зад себе си.

— Пролетна трева е болна.

Едва сега Шанън се досети, че индианецът не е сам.

— Съпругата ти е с теб? — Тя погледа обезпокоено към тартата. — Моля те, внеси я вътре. Може би ще мога да направя нещо за нея — настоя тя. — Какво ѝ е?

— Пометна детето ни на пътя преди три дни — отвърна Скачащият бизон. — Изгуби много кръв.

— О! — възкликна Шанън и се спусна към него. — Горката жена.

Не познаваше Пролетна трева, но изпитваше огромно състрадание към всяка жена, загубила детето си.

Скачащият бизон стоеше на верандата, за да приветства Блейд, когато той се върна малко по-късно. Пролетна трева беше настанена удобно на одъра в една от спалните и се беше подкрепила с вкусен говежди бульон. Докато тя спеше, Шанън приготви вечеря. Скачащият бизон беше излязъл навън, чувствайки се неудобно сред дървените стени. Двамата приятели си стиснаха ръцете и се прегърнаха. Говореха тихо, когато Шанън ги повика да се нахранят.

— Как е Пролетна трева? — запита Блейд, когато прегърна Шанън и положи лека целувка на бузата ѝ.

— Почива си. Много е слаба, но мисля, че ще се оправи.

Скачащият бизон като че ли не искаше да седне на масата, но накрая Блейд го убеди да се присъедини към тях. Яденето, което Шанън беше приготвила, беше просто, но насищащо и вкусно. Скачащият бизон яде така, сякаш това беше първото му солидно хранене от дни насам, което накара Шанън да хвърли въпросителен поглед към Блейд. Тя зачака с обичайното си търпение да обясни какво е довело умиращото от глад семейство пред прага им. Но Блейд задоволи любопитството ѝ едва когато вечерята приключи.

— Скачащият бизон казва, че положението в резервата е лошо — обясни той с напрегнат от емоции глас. — Вече няма много бизони да бродят из равнините, както преди. Храната е оскъдна, припасите, обещани от правителството, не пристигат. Повечето проблеми идват от подкупните агенти по индианските въпроси, които продават месото, предназначено за индианците и прибират парите в джобовете си. Сиуксите масово напускат резервата, следват бизоните или крадат говеда, за да хранят семействата си. Върховното недоволство настъпило, когато белите нахлули в индианската територия, за да търсят злато. Скачащият бизон не могъл да понесе да види Пролетна трева да умира от глад, затова дойде при мен за помощ.

— Как разбра, че ще ни намериш тук? — обърна се тя към индианеца.

— Суифт Блейд ми разказа за тази долина преди много луни — изрече полека Скачащият бизон. — Знаех, че ще бъде тук.

— Какво ще правят другите сиукси, когато зимата дойде и няма достатъчно храна? — запита Шанън, пожелавайки си да имаше нещо, което да може да направи, за да помогне.

— Много от тях ще загинат — отвърна Скачащият бизон със стоическо примирение. — Не исках съпругата ми да умре.

— Според Скачащия бизон Червеният облак напада селищата на белите като отмъщение заради неспазването на договора. Атакува кервани и дилижанси, спъва напредването на железницата на запад. Скачащият бизон е уморен от войната. Иска мир за семейството си.

— Тогава те двамата с Пролетна трева трябва да останат тук — настоя Шанън. — Ти сам каза, че имаш нужда от помощници. Могат да живеят с нас, докато си построят колиба.

Блейд се усмихна, знаеше какво ще каже добросърдечната му съпруга, щом узнае каква е тъжната съдба на Скачащия бизон.

— Надявах се да мислиш така. Вече му предложих дом и работа и той прие.

23.

В следващите няколко дни Пролетна трева укрепна достатъчно, за да става от леглото за кратко. Тя беше плаха, красива жена, която говореше много малко английски, но приятният ѝ характер бързо ѝ спечели място в сърцето на Шанън. Двете жени скоро намериха начин да общуват и не след дълго Пролетна трева започна да помага на Шанън в къщната работа.

Блейд се зае със Скачащия бизон и го запозна с работите в ранчото. Един ден той го заведе до Чейен на търг за добитък. Още щом се върнаха, Шанън разбра, че отиването им там е било грешка. Лицето на Блейд приличаше на буреносен облак. Синини покриваха лицата на двамата мъже и Шанън не се изненада, когато научи, че са участвали в сбиване. Блейд ѝ разказа всичко по-късно през нощта, докато лежаха прегърнати в леглото.

— Не трябваше да вземам Скачащия бизон със себе си в Чейен — каза той с горчивина. — Индианците там не са добре дошли напоследък.

— Надявах се предразсъдъците срещу нас да са отмрели досега.

— Не и щом има хора като Езра Самс, които да разбунват духовете. Отказа да обслужи Скачащия бизон, когато поиска да купи припаси.

— Какво стана?

— Държах Самс притиснат до стената, докато Скачащият бизон взе каквото му трябваше и остави това, което носеше за размяна — обясни Блейд. — Не помислих повече за това, докато Самс и някои от приятелите му не ни нападناха, когато излязохме от пазара за добитък.

— Какъв ужас — ахна Шанън. — Нараниха ли ви зле?

— Отървахме се с малко синини — ухили се самодоволно Блейд. — Аз отнесох повече. Двамата със Скачащия бизон успяхме да спускаме няколко глави в тупаницата. Бих казал, че си получиха заслуженото.

— Кога хората ще разберат, че мъжете са си мъже, независимо от расата им?

— Странно звучи от устата на южнячка, която е имала роби — подразни я Блейд. — Какво стана с онази, дете не можеше да понася янките и се шокира, като видя един метис да води керван от преселници?

— Порасна — отвърна замислено Шанън. — Беше доста плиткоумна, нали? Докато не се научи да обича един мъж, който и показва как да уважава хората заради онова, което представляват, а не заради това какви са по произход.

— И аз те възнаградих, като посях семето си в теб — отвърна Блейд, полагайки ръка на леката издупина на корема ѝ.

Шанън беше в петия месец на бременността си и всеки ден в тялото ѝ ставаха промени. Гърдите ѝ бяха извънредно чувствителни спрямо допира на Блейд и той ясно го осъзнаваше, когато ръката му се придвижи нагоре, за да подразни издутите хълмчета и зрелите, набъбнали зърна.

— Кажи ми, ако те наранявам, любов моя — прошепна той срещу устните ѝ.

Точно тогава детето заяви присъствието си, като ритна силно срещу стегнатата стена на корема на Шанън. Блейд усети това и си пое остро дъх.

— Синът ни протестира, Малка Жар птица. Да спра ли?

— Той протестира, защото действаш прекалено бавно — отвърна дръзко Шанън. — О, Блейд, подлудяваш ме от желание.

— Не се променяй, любов моя. Искам те винаги готова за мен, както аз съм готов за теб.

Плъзна уста надолу по шията ѝ, задържайки се с любов на всяка гърда и на трепкащото ѝ коремче. Разтвори краката ѝ и те се подчиниха охотно, когато той я намери с уста и започна да я люби по възможно най-интимния начин.

Когато Пролетна трева оздравя достатъчно, се премести от къщата в типито, което Скачащият бизон беше издигнал на брега на потока, недалеч от къщата. Блейд беше предложил да им построи колиба, но Скачащият бизон отклони предложението, изказвайки

предпочитание към типито от бизонска кожа, с което беше свикнал. Невероятно горд мъж, той беше пристигнал в ранчото с всичките си притежания, натоварени на една тарга. Единствената му отстъпка пред цивилизация се състоеше в съгласието да се храни заедно с Блейд и Шанън. Тъй като двамата работници в ранчото, Майло Флинър и Слим Мастърс, често вечеряха заедно с Блейд и Шанън, Блейд убеди Скачащия бизон, че е напълно приемливо той и Пролетна трева да правят същото. За Шанън не беше много трудно да готви за шестима, особено, щом като Пролетна трева й помагаше. С благословията на Шанън младата индианка скоро изцяло пое готвенето.

Една вечер, малко след спречкването на Блейд с Езра Самс в града, нежелани посетители пристигнаха в Спокойната долина. Беше събота вечер и Майло и Слим бяха отишли в града да пият и да се развличат, оставяйки двете семейства да вечерят сами. Първият намек за неприятности дойде, когато тропотът на копита прекъсна вечерята им. Реагирайки инстинктивно, Блейд грабна пушката си и внимателно отвори предната врата. Скачащият Бизон застана до него, за да го подкрепи, докато двете жени боязливо надничаха над раменете им.

— Кой е, Блейд? — запита Шанън.

Тръпка на страх пробяга по гръбнака й. Защо не ги оставят на спокойствие?

— Не знам, тъмно е.

Когато мъжете спряха пред къщата, Шанън видя, че носят превръзки на долната част на лицата си, широкополи шапки бяха нахлупени ниско над очите им. Преброи петима ездачи. Изплашена, тя сграбчи ръката на Пролетна трева.

— Какво искате? — запита Блейд.

Думите му бяха обагрени в студено предупреждение, тъмните му очи горяха дръзко и предизвикателно.

— Идваме да те предупредим, индианецо — изрече провлачено единият от мъжете. — Махай се, не си добре дошъл тук. — Приглушеният му глас звучеше сурово зад превръзката, прикриваща устата. — Не ни трябва такива като теб да се заселват наоколо. Скоро ще домъкнеш цялото си племе да живее тук с теб. А после сиукските ти роднини ще вземат да нападнат Чейен.

— Това е моята земя — отвърна Блейд с безизразен глас. — Искам да живея тук в мир със семейството си. Настоявам да си

тръгнете, преди да бъда принуден да направя нещо, което на никого няма да хареса.

— На твое място не бих прибързвал, индианецо — посъветва го застрашително мъжът. — Да не искаш женичката ти да се озове на пътя на някой заблуден куршум, че и на всичкото отгоре както е бременна?

Челюстта на Блейд се стегна в едва сдържан гняв. Едно беше да заплашват него, съвсем друго, когато се отнасяше за Шанън. Пред очите му се спусна червена мъгла.

— Шанън, заведи Пролетна трева вътре — нареди той сухо.

Очите му не изпускаха ездачите, докато произнасяше всяка дума.

Сърцето на Шанън заби ускорено в уплаха.

— Блейд...

— Направи каквото ти казвам!

— Внимавай.

— Обръщайте конете и изчезвайте — каза той със смъртоносна решимост, след като Шанън и Пролетна трева влязоха в къщата.

— Не забравяй какво ти казах, индианецо. Вземи си жената и брата и се махайте оттук, ако разбирате кое доброто за вас.

Мъжете се обърнаха, сякаш за да се отдалечат, и Блейд въздъхна вътрешно, помислил, че най-лошото е отминало. Но грешеше. Най-лошото предстоеше. Крещейки с цяло гърло, двама ездачи с факли в ръце изскочиха иззад дърветата до къщата. За ужас на Блейд те метнаха факлите вътре. После препуснаха подир другите и се изгубиха в нощта. Дали са смятали да подпалят къщата, той така и не можа да разбере. Но това се превърна в кошмар, който сигурно нямаше да забрави.

Единият факел се удари в стената и тупна на земята, където догоря, без да нанесе никакви щети. Другият, злонамерено или случайно, влетя през прозореца на спалнята, който беше отворен, за да пропуска вътре мекия нощен ветрец. За секунди завесите пламнаха от горе до долу. Минути по-късно цялата стая беше в пламъци. Блейд и Скачащият бизон направиха каквото можаха, за да потушат пожара, но скоро стана ясно, че слабите им усилия са обречени на неуспех. Изнасяйки сандъка с дрехите и ценностите, които притежаваха, те бяха принудени да отстъпят, изоставяйки къщата на милостта на пламъците.

Шанън наблюдаваше в зашеметено неверие, докато къщата, на която Блейд беше посветил толкова време и пари, се срутваше в облаци пепел. Нищо не можа да бъде спасено, само един сандък и няколко стола. Готварската печка, с която се гордееше, сега представляваше куп разтопено желязо. Не остана нищо — нищо от това, за което бяха работили така усилено, всичко беше унищожено от един насилствен акт.

Шанън заплака на гърдите на Блейд, силата на ръцете му й даваше поне малко утеха. Ако не беше бременната му съпруга, той щеше да препусне подир страхливите копелета, които криеха лицата си зад превръзките. С помощта на Скачащия бизон нямаше да допусне нощните ездачи да му избягат така лесно. Седем на един не беше лошо съотношение, когато човек си имаше работа с войни, обучени от сиуксите.

— Всичко загубихме, Блейд, всичко — изрече Шанън в пристъп на внезапна ярост. — Проклети да са! Но не са ни победили. Само така си мислят!

Без да осъзнава, тя беше изрекла почти същите думи, както когато семейството й беше принудено да напусне „Двете върби“.

— Ще построим всичко отново, Малка Жар птица — обеща Блейд, вдъхновен от огъня у Шанън и неукротимия й дух, преодоляващ огромната загуба.

— Те ще се върнат — предсказа тя, — но следващия път ще бъдем готови да ги посрещнем.

Тази нощ спаха в бараката, която беше оцеляла по чудо. Типито на Скачащия бизон също не беше унищожено. Блейд беше сигурен, че то нямаше да оцелее, ако Скачащият бизон не го беше построил на място, засенчено от гъстата растителност край потока.

Когато Майло и Слим се върнаха от града, бяха шокирани да научат какво е станало по време на краткото им отсъствие. Когато се наемаха на работа, знаеха, че Блейд е метис, и отначало се колебаеха дали да приемат предложението. Но работата им трябваше и решиха да опитат. Не мина много време и двамата се научиха да уважават Блейд като човек и му се възхищаваха.

Понеже нямаше как да възстановят къщата за толкова кратко време, Блейд изпрати двамата мъже да преместят добитъка от отдалеченото южно пасище, на място, лесно за наблюдаване. Той беше

похарчил почти всички налични пари за животните и къщата, и не можеше да си позволи да загуби стадото си, ако нощните ездаци решаха да се върнат.

Шанън и Блейд претърсваха тлеещата жарава, която беше останала от дома им, по-късно през деня, когато Майло и Слим долетяха с разпенени коне.

— Няма ги, шефе, всичките са изчезнали! — извика Слим, докато спираше коня си. — С Майло претърсихме цялото южно пасбище и не видяхме ни една следа от кравите. Откарали са ги, шефе. Онези мъже, дето са дошли снощи, сигурно са ги отмъкнали.

Блейд, който рядко ругаеше, изригна поток от ругатни, от които въздухът посиня. Остави Скачащия бизон да пази жените и заедно с работниците тръгна да търси добитък. Върна се по тъмно. Шанън разбра от приведените му рамене и строгите линии около устата, че кравите наистина са изчезнали. Но едва по-късно, в усамотението на бараката тя научи съкрушаващото решение, засягащо бъдещето им, което Блейд беше принуден да вземе.

— Няма да ти хареса това, което ще ти кажа, Малка Жар птица — започна той, обвивайки ръка около талията ѝ, за да я притегли в скута си.

— Тогава не го казвай — отвърна тя, поставяйки ръка на устните му.

Блейд целуна пръстите ѝ един по един, но решителното му изражение ѝ подсказа, че няма да се отметне от думите си.

— Не трябваше да се омъжваш за мен, Шанън Бранигън. Аз съм едно егоистично копеле, защото нарочно изложих живота ти на опасност. Отиваш в Айдахо.

— Айдахо? Заминаваме за Айдахо? — запита тя зашеметена.

Уайоминг беше домът на Блейд и тя беше изненадана, че той дори е могъл да предложи да го напуснат. Блейд не беше от хората, които се отказват, нито пък от онези, които някой можеше лесно да сплаши.

— Не, любов моя, ти отиваш в Айдахо. За да се присъединиш към семейството си. Аз оставам тук.

— Какво! Да не си полудял, нищо подобно няма да направя — заяви Шанън.

И вирна упорито брадичка.

— Знаех си, че правя сериозна грешка, като се женя за теб. Предположих, че ще живеем тихо и мирно тук, в нашата долина, далече от хора, които ще искат да те наранят. Но сега виждам, че съм грешал. Няма да бъдеш на сигурно място, където и да било, докато си моя съпруга.

— Отпращаш ли ме? — Неженствен звук изригна от устните на Шанън, когато изруга, обхваната от внезапна паника. — Ами детето ни? Не те ли интересува?

— Точно защото толкова много държа на вас, те отделям от себе си. Не мога да понеса да те видя наранена. Семейството ти може да те закриля в Айдахо. Няма нужда никой да знае, че си омъжена за метис.

— Загубил си ума си, Блейд Страйкър! — наруга го разгорещено Шанън. — Никога не съм те мислила за човек, което се предава.

— Да се предавам ли? Мислиш, че се предавам? Не, любов моя, оставам тук. Ще се боря с всичко, което притежавам, за да остана на земята си.

— А аз ще бъда до теб — обяви Шанън с непоклатима увереност.

— Ти си прекалено смела и това е една от причините, поради които искам да отидеш в Айдахо. Животът ти ми е твърде скъп и няма да допусна да те видя да страдаш заради мен. Когато нещата тук се успокоят, ще дойда да те взема.

— Няма да замина, Блейд — заяви Шанън с тиха решимост. — Няма да избягам просто защото някакви невежи не ни искат тук. Не съм го казвала на никого, но често си мислех, че баща ми е страхливец, защото се самоуби в момент, когато семейството му имаше нужда от него повече от всичко. Можеше да се изправи пред проблемите си като мъж, но избра лесния изход. Аз не съм като него. Отказвам да избягам. Ще посрещнем това двамата заедно.

— Баща ти не е бил на себе си, когато си е отнел живота — напомни ѝ Блейд. Макар да не можеше да го разбере — самоубийството не беше изход, — въпреки това изпита състрадание към мъжа, който беше баща на Шанън. — Ако беше на себе си, никога нямаше да помисли да изостави прекрасното си семейство. Не го съди сурово, Малка Жар птица. Войната прави странни неща с хората. Благодаря на бога, че си имала силата да преодолееш трагедията, която ти се е случила на млади години.

— Значи си съгласен с мен? Мога ли да остана? — запита Шанън с несъмнен триумф в гласа.

— Понякога си мисля, че си много по-умна от мен — призна Блейд.

Внезапно нещо ужасно изникна в мисълта на Шанън.

— Не казваш всичкото това, защото си се уморил от мен, нали? Затова ли искаш да ме отпратиш?

— Господи, как можа да допуснеш такова ужасно нещо? Без теб няма живот за мен. Искам само това, което е най-доброто за теб и за детето ни.

— Тогава този спор приключи — каза Шанън с ослепителна усмивка. — Онова, което е най-доброто за нас, е да останем заедно. Сега престани да дърдориш глупости и ми кажи какви са плановете ни за бъдещето.

— Обичам те, Шанън Бранигън. Макар че може да съжаля за това, но няма да те отпратя.

— Няма и да можеш, защото няма да помръдна оттук.

Той я целуна продължително, положил ръка на корема ѝ, където неговото дете риташе силно срещу дланта му.

— Не можем да останем тук — каза той, когато Шанън пак се сгуши в него. — Зимата идва и е късно да започнем да строим.

— Имаме ли достатъчно пари за нова къща?

— Имам още пари в банката, но няма да стигнат и за нова къща, и за ново стадо. Разчитах да продам добитъка на армията. Ще има колкото да си плащаме стаята и храната в следващите няколко месеца, но почти няма да останат пари за лукс. Щом трябва да издържам дете, длъжен съм да си намеря работа.

Шанън разумно замълча, питайки се кой ли в Чейен ще го наеме, той дори не беше желан. Повечето стопанства наоколо не вземаха нови работници с приближаването на зимата. А Блейд не беше от хората, които могат да работят в магазин, не беше и „момче за всичко“. Нямахше вероятност и да отиде при сиуксите. Животът му вече не беше при индианците, които го бяха отгледали. Беше достатъчно проникателен, за да разбере, че дните, когато индианците бродеха свободно из равнините, скоро ще свършат. За да оцелее и да преуспее, трябваше да си създаде място в света на белите.

— Винаги мога да се върна във форт Ларами и да се захвана със старата си работа на разузнавач — изрече той замислено. — Но на теб няма да ти бъде по-лесно, отколкото в Чейен.

— Мога да се справя, стига да сме заедно — заяви Шанън. — Това, което говорят хората, не може да ме нарани.

— Насилието, на което са способни, ме плаши — отвърна предпазливо Блейд.

Шанън стисна зъби в безмълвен гняв.

— Ще останем в Чейен. Ако се огънем сега, където и да отидем, ще стане същото. Не можем да избягаме от твоето наследство. Детето ни ще има сиукска кръв във вените си. Искам да му внуша гордост, не срам.

— За щастие не всички мислят за индианците и метисите така, както Езра Самс и хората от неговия сой.

На следващия ден Блейд впрегна фургона и закара Шанън в Чейен. Скачащият бизон и Пролетна трева решиха да останат в Спокойната долина през зимата и да наглеждат земята. Типито им беше уютно и топло и Блейд обеща да им осигури достатъчно припаси, за да преживеят най-суровите месеци.

Не беше лесно да се намери място за живеене в Чейен. Онези, които съчувстваха на преживяното от Блейд, се страхуваха от буйните глави в града. Едва когато Шанън се обърна към Елизабет Дейвис, която беше останала тяхна приятелка, се намери подходящо жилище. Елизабет беше ужасена от случилото се в Спокойната долина и щедро предложи да останат в дома на сина ѝ, тъй като синът и снаха ѝ бяха в чужбина на продължителен меден месец. Къщата беше наскоро построена и напълно мебелирана. Те се нанесоха незабавно. Но за да запази самоуважението си, Блейд убеди Елизабет да приеме да ѝ плащат скромнен месечен наем.

Едно от първите неща, които Блейд направи в Чейен, беше да посети шерифа и да съобщи за откраднатия добитък и злонамереното унищожаване на къщата му. Шерифът Хол си записа оскъдната информация, която му даде Блейд, но не обеща сигурни резултати. Тъй като Блейд не беше могъл да разпознае никого от мъжете, фактически беше невъзможно да бъдат изправени пред правосъдието.

— Какви са плановете ви за бъдещето Страйкър? — запита шерифът. — Оставате ли в града?

— Съпругата ми очаква дете. Не мога да допусна да прекара зимата в типи или в барака. Наех една къща в града и се надявам да намеря работа. Няма да се успокоя, докато не видя отново добитък да пасе по хълмовете на Спокойната долина.

Надявайки се да спести на майка си излишни тревоги, Шанън беше писала на Тъкър, изливайки гнева си от разрушаването на дома ѝ. Отговорът на Тъкър дойде един ден, когато Блейд беше излязъл да търси работа и Шанън се чувстваше особено отпаднала духом.

Понеделник, 8 ноември 1869, Боаз, Айдахо

Скъпа ми Шанън,

Много се обезпокоих от последните ти вести от Чейен. Макар да мисля, че грешиш, че не позволяваш мама да узнае какво се е случило, ще изпълня желанието ти и няма да ѝ показвам писмото ти.

Страхувам се, че трябва да се съглася със съпруга ти. Мисля, че трябва да дойдеш в Боаз, поне докато не се роди детето. Ако нещата са дори наполовина толкова лоши, колкото писмото ти ме кара да вярвам, по-добре ще е веднага да напуснеш този град. Но почти чувам упорития тон в гласа ти и разбирам, че няма вероятност да те убедя да напуснеш Чейен, не повече, отколкото Блейд би могъл. Затова се примирявам с факта, че няма да дойдеш скоро в Боаз. Но вече казах на Маги, че ще дойдем да ви видим следващото лято. Искам да се убедя, че сестра ми е добре, и мисля, че е време някой от семейство Бранигън да се запознае със съпруга ти...

Четенето ѝ беше прекъснато от бързи стъпки. Тя вдигна поглед и видя Блейд застанал на вратата с лице като буреносен облак.

— Какво стана? — запита тя напрегнато.

— Нищо, за което да се безпокоиш.

— Можеш да ми кажеш.

— Грешка беше да идваме в Чейен. Вече можеше да пътуваш към семейството си, ако...

— Мислех, че сме се разбрали — натърти Шанън. — Обичам Спокойната долина и искам да отгледам децата ни там.

— Дори не съм сигурен дали ще мога да издържам децата ни — оплака се горчиво Блейд. Подобно падане духом беше нещо невероятно несвойствено за него. — Не ми провървя с работата. Почти си намерих работа в ранчото на Бар Кей, когато Езра Самс се появи и уговори надзирателя да не ме взема.

— Искан ми се да му извия врата на тоя — промърмори мрачно Шанън. — Няма по-добър човек от теб наоколо. Сигурно в този град има някой, който ще признае стойността ти.

— Шанън, аз...

Изречението му беше прекъснато от почукване на вратата. Те размениха учудено погледи, после Блейд взе пушката, облежната на стената. Напоследък не вярваше на никого.

— Дръпни се, любов моя, ще отворя.

В мига, когато вратата се отвори и Блейд спусна дулото на пушката, Шанън разбра, че е безопасно да се покаже.

— Какво ви носи насам, шериф Хол?

Тръпка на страх пропълзя по гръбнака на Шанън. Какво беше направил Блейд, че шерифът да пристигне пред вратата им?

— Работа, Страйкър. Може ли да вляза?

— Разбира се. Познавате ли съпругата ми?

Шериф Хол влезе вътре, затваряйки вратата зад себе си.

— Не съм имал това удоволствие.

След като се запознаха, Шанън предложи нещо освежително, но шерифът учтиво отказа.

— Няма да стоя дълго... работа, нали разбирате.

— Може ли да запитам каква е причината за посещението ви? — подхвана предпазливо Блейд.

— Много мислих, откакто ви видях за последен път, и се порових в миналото ви. Пратих телеграма до полковник Гриър.

Една черна вежда се вдигна във въпросителна дъга.

— Предполагам, че интересът ви към мен има причина.

— Ще стигна и до нея. Гриър ми писа, че сте били капитан в армията и специален агент на президента. Не всички в Чейен го знаят. И аз не знаех. Участвали сте в разследване и прекратяване на незаконна продажба на оръжия на индианци ренегати.

— Освен това съм метис — напомни му Блейд. — Възпитала ме е майка ми, която беше сиукска. Дядо ми беше вождът Жълтото куче.

— Знаем — отвърна Хол.

— Накъде биете?

— Искам да ви наема за свой заместник — беше изненадващият отговор на Хол. — Ще имам полза от човек като вас. Целият град ще има полза от човек като вас. Откакто железницата дойде тук през 1867, в града идват разни нежелателни елементи — повече, отколкото са ни необходими. Преди няколко седмици Джейн Белята и бандата ѝ се появиха една съботна вечер и направиха огромна престрелка из целия град. Кейт Уотсън и нейната банда разбойници често се появяват тук. Има още буйстващи в Чейен, но поне вече не трябва да разчитаме само на доброволния отряд да пази реда. Откакто обявиха Чейен за столица на територията Уайоминг, ми трябва да добри хора на страната на закона. Какво ще кажете, Страйкър? Мисля, че ще намерите заплатата доста прилична.

Блейд изглеждаше зашеметен и за миг езикът му се върза. Не беше така обаче с Шанън.

— Време беше вече някой в Чейен да осъзнае колко струва Блейд — заяви тя с лек укор. — Съпругът ми ще стане чудесен пазител на закона.

Благословията на Шанън беше всичко, от което Блейд имаше нужда, за да се отвърже замръзналия му език.

— Намерихте си нов заместник — каза той, подавайки ръка на Хол. — Кога започвам?

Шерифът се усмихна, извънредно доволен от себе си.

— Утре сутрин рано ли е? Новото териториално правителство се конституира през април тази година и скоро ще има среща в Чейен. Бих искал да видя града очистен от скандалджиите или поне те да са под контрол дотогава. Подозирам, че ще има демонстрации срещу правото на жените да гласуват, когато законодателството започне да обсъжда проектозакона.

— Очаквайте ме утре рано сутринта, шерифе.

— Довиждане, госпожо Страйкър, приятно ми беше да се запознаем. Слушах една ваша лекция и бях впечатлен.

— Довиждане, шерифе, и благодаря... за всичко.

— Знаех си, че нещо ще излезе — засия победоносно Шанън, след като шериф Хол си отиде.

— Заплатата ще ни служи за издръжка през зимата — призна Блейд, — но едва ли ще е достатъчна, за да построим отново ранчото. Някак си, по някакъв начин ще видя Спокойната долина възстановена и преуспяваща.

— Ще го направиш, Блейд, няма невъзможни неща.

— Щеше да бъде просто, ако всичко можеше да стане само благодарение на вярата ти — съгласи се мрачно Блейд. — Кой да помисли, че човек като мен ще има такъв късмет да си намери жена като теб? Всеки ден благодаря на Великия дух, че те доведе в онзи керван. И като се сетя, че не исках да идваш...

— Беше доста груб — изкиска се Шанън, спомняйки си всичко, сякаш беше вчера. — Помислих, че не ме харесваш.

— Ако си спомням правилно, ти беше страшно шокирана, като научи, че съм метис. Но грешиш за това, че не съм те харесвал. Бях привлечен към теб още от самото начало. Всеки път, щом те видех, исках да те метна на земята и да се любя с теб. Точно както сега.

— Коремът ми не те ли отвращава?

— Как е възможно, когато моето дете почива под сърцето ти? Ти си все така красива за мен. Още повече отпреди, ако е възможно. Каж ми, Малка Жар птица, още ли е разрешено да си лягам с жена си?

— Не само е разрешено, но и желателно — увери го Шанън. — Имаме няколко седмици да се наслаждаваме на любовта си.

Това беше всичко, от което Блейд имаше нужда. Вдигайки я внимателно на ръце, той я отнесе в спалнята. Любиха се бавно и сладко, невероятно нежно. Той я отведе в един свят, който не стигаше по-далеч от прегръдката му и от мощта на твърдото му тяло.

24.

На следващата сутрин Блейд положи клетва като помощник-шериф и му бяха обяснени задълженията. Единственото неудобство на работата беше в това, че трябва да оставя Шанън сама в нощите, когато е дежурен. Особено неприятно, понеже времето да роди приближаваше.

Някои граждани на Чейен най-напред бяха зашеметени, а после ужасени да научат, че Блейд Страйкър е бил назначен за помощник-шериф. Тъй като Чейен беше определен за столица на територията, тук бяха дошли да се заселят много хора. Доста от тях бяха лично запознати с индианците и с ужасните зверства, които им се приписваха.

От друга страна, повечето хора въздъхнаха с облекчение, виждайки Блейд като служител на реда и закона. Мрачен и опасен, той създаваше впечатлението, че е напълно способен да се справи и с най-опасните задължения.

Когато Елизабет Хобарт Морис, водачката на движението за избирателни права на жените в Уайоминг, пристигна в града след няколко седмици, Шанън убеди Блейд да я заведе да чуе лекцията въпреки напредналата ѝ бременност. Законодателите трябваше да се съберат на заседание в най-скоро време, за да привлекат вниманието към избирателните права на жените и същевременно да осигурят свободно гласуване в Уайоминг. Беше неоспорим факт, че имаше нужда от повече жени за оцеляването на Уайоминг, и представителите на държавата използваша темата за правата на жените като средоточие на плана си да привлекат повече заселници.

Честно казано, мъжкото население на Уайоминг се отнасяше към избирателните права на жените като към огромна шега. Тъй като им липсваше далновидност, мъжете мислеха, че няма да дойде ден, когато в Уайоминг ще има толкова жени, че гласовете им да имат значение. Имаше и такива в доминираното от демократите законодателство, които се надяваха да използват темата за избирателните права на

жените, с цел да злепоставят губернатора републиканец Джон А. Кембъл, който според тях щеше да наложи вето на законопроекта. Ако противниците на избирателните права на жените бяха осъзнали, че законопроектът щеше да бъде внесен, подложен на дебати и приет толкова бързо и с толкова малка съпротива, щяха да организират енергична, ефикасна опозиция. Но по време на разискванията, обичайните аргументи — че домовете и семейства щели да бъдат разрушени, че жените щели да престанат да бъдат жени и божественият закон щял да бъде нарушен — не бяха издигнати.

Вечерта, когато Шанън и Блейд посетиха лекцията на Елизабет Морис, пресата беше добре представена — в резултат, както заподозря Шанън, на присъствието на юриста Брайт и щатския секретар Лий, който беше написал законопроекта. Шанън беше приятно изненадан да чуе Уилям Брайт да я вика по име след лекцията. Беше шокирана от факта, че е запомнил името ѝ.

— Госпожо Страйкър, хубаво е да ви видя отново. И вас, господин Страйкър — приветства ги Брайт с приятелски тон. — Надявам се, че всичко при вас е наред. — Погледът му попадна върху очертания корем на Шанън, който се виждаше ясно под палтото, и очите му блеснаха. — Виждам, че скоро ще има и повод за поздравления.

Шанън се изчерви, докато Блейд сияеше до нея с типична мъжка гордост.

— Госпожа Морис беше чудесна, нали? — възкликна тя.

— Вие също, скъпа. Последната ви лекция беше вдъхновяваща. Уайоминг има късмет, че сте сред неговите граждани. Хората ще направят добре да запомнят, че в крайна сметка жените ще покорят Запада. — Той се обърна към Блейд. — Запознахте ли се със секретаря Лий?

След като двамата мъже бяха представени един на друг, Блейд бе зашеметен да научи, че секретарят Лий знае всичко за него.

— Хората говорят — каза секретарят. — Щом президентът Джонсън ви се доверява, Уайоминг не може да направи друго.

Това беше великолепен момент за Блейд, предвкушан отдавна от него.

В ранния октомври из Чейен се разчу, че Червеният облак и неговите сиукси се събират в равнините, протестирайки срещу клането при Уашита от предната година. До трагичния сблъсък се стигна, когато войници от седми кавалерийски полк под командването на полковник Джордж Армстронг Къстър бяха успели да намерят в снега пресни следи от индианци, нападащи кервани. Бяха тръгнали по следата, бяха стигнали до един лагер на чейени на река Уашита, където зимуваха хората на Черния чайник, и бяха обкръжили лагера късно през нощта. Призори кавалерията беше нахлула в спящото село като демон на отмъщението. За съжаление, Черният чайник беше сред над стотте избити индианци.

Този път обаче армията плати цената за победата си. Войните от съседни лагери, събудени от стрелбата, бяха се присъединили към битката и бяха принудили Къстър да се оттегли заедно с пленените индианци. За разлика от Сенд Крийк през 1864, клането при Уашита не предизвика разследване от страна на администрацията на белите. В действителност, вироглавият Къстър получи много похвали от началниците си заради смелите си действия. Индианците очакваха да дойде вест от Вашингтон, че ужасното деяние ще бъде разследвано и Къстър ще бъде наказан, но когато не стана така, решиха да въздадат възмездие според собственото си правосъдие.

Телеграфните линии бяха прерязани, пътническите влакове — подложени на непрекъснати атаки, всичко движещо се през прерията беше смятано за законна плячка. Пътуването и комуникациите бяха нарушени до такава степен, че стана опасно хората да излизат извън пределите на градовете. Гражданите на Чейен живееха в ужас, очаквайки орди от индианци да влетят в града и да ги избият в леглата им. Започнаха да се надигат гласове с искане държавните чиновници да направят нещо, за да овладеят взривоопасната ситуация.

Новата заплаха от страна на индианците не би могла да дойде в по-неподходящо време за Блейд. Полека, но сигурно той се превръщате в ценен гражданин на Чейен... само за да се намери още веднъж мишена на ненавистта, насочена към индианците по принцип и към него в частност. Само заради тази незаслужена враждебност Блейд предложи да предаде значката си.

— Имаш нужда от някого, на когото хората вярват, за да прилага закона — каза той, когато представи оставката си на шерифа Хол.

— Аз ти вярвам — каза Хол, поглеждайки го право в очите. — Градът има невероятен късмет, че те има, Блейд. Аз имам невероятен късмет. Не искам да чувам повече за никакви оставки. Онези от нас, които те познават, не се безпокоят от смесената ти кръв.

— Оценявам, това, Тад. Никога няма да имаш основание да се усъмниш в мен.

— Знам, Блейд, ти си...

— Извинете ме, бих искал да говоря с помощник-шериф Страйкър.

Докато Блейд и шериф Хол говореха, един мъж беше влязъл в канцеларията. Блейд пристъпи напред.

— Аз съм Блейд Страйкър.

— Идвам от името на щатския секретар. Секретарят Лий би искал да се срещне с вас в канцеларията си колкото може по-скоро.

— Иска да се види с мен? — повтори заинтригувано Блейд.

— Веднага, ако имате време.

— Отивай, Блейд — подкани го Хол. — Сигурно е важно, щом щатският секретар праща да те викат.

Когато малко по-късно Блейд беше въведен в канцеларията на секретаря Лий, си спомни за деня, когато беше повикан при президента Джонсън. Беше тръгнал на едно приключение, което му спечели съпруга, която обичаше безумно. Много неща се бяха случили след онзи съдбовен ден преди повече от две години и той се запита, къде ли ще го отведе това посещение. Ако това означаваше да се раздели с Шанън, нямаше да му бъде трудно да откаже.

Първото, което забеляза Блейд, беше, че секретарят Лий не е сам. Юристът Брайт беше при него. Той го приветства сърдечно.

— Спомняте си секретаря Лий, нали? Запознахте се на последната лекция за избирателните права на жените.

— Господин Брайт, господин Лий — поздрави ги любезно Блейд. — За какво е всичкото това?

— Няма да увъртам, Страйкър — започна Лий. — Упълномощен съм да говоря от името на губернатора. Моля, седнете и ме изслушайте внимателно.

Блейд кацна предпазливо на ръба на стола, очаквайки с нетърпение Лий да продължи. Инстинктивно усети, че думите на

секретаря ще сложат край на мирното му съществуване и това никак не му хареса.

— Господин Брайт ни разказа историята ви. Предвид работата ви за президента, губернаторът е убеден, че вие сте единственият човек, който би могъл да помогне в тази деликатна ситуация със сиуксите. Гражданите са изнервени и разстроени от последното развитие на събитията в прерията и настояват губернаторът да направи нещо, за да намали напрежението.

— Какво искате от мен? — запита предпазливо Блейд.

— Разбрах, че познавате вожда Червеният облак. — Блейд кимна с предпазлив поглед. — Доколко го познавате?

— Достатъчно добре.

— Ясно ви е, разбира се, че сиуксите се събират около него. Дори в този момент те решават дали да атакуват масирано и къде да нанесат следващия си удар. Може да се опитат да нападнат форт Ларами или, да не дава господ, Чейен. Искаме те да се върнат в резервата си. Не можем да привлечем хора да се заселят в Уайоминг, докато индианците не бъдат под контрол.

— Аз съм само един човек... какво мога да направя? — запита Блейд.

Сигурно не очаквах от него да промени намеренията на велик вожд като Червения облак. Точно това обаче искаха от него.

— Искаме да убедите Червения облак, че връщането в резервата е най-доброто, което може да направи. Кавалерията от три форта се приготвя да го нападне. Стотици хора ще загинат.

— Какво ви кара да мислите, че ще ме послуша?

— Може би се хващаме за сламка, но сме отчаяни! Зимата приближава — каза Лий, — а сиуксите не показват намерение да се върнат в резервата си преди първия сняг. Вие сте живели и в двата свята, затова смятаме, че можете да дадете съвет на Червения облак. Да се надяваме, че е достатъчно умен, за да ви послуша. Така, както стоят нещата сега, гражданите на Чейен се страхуват да напуснат домовете си и молят губернатора за помощ.

— Сериозно е, Блейд — допълни Брайт. — Уайоминг има нужда от семейства и дори даването на право на глас на жените няма да ги убеди да дойдат в нашата територия, ако индианците продължат да заплашват съществуването им.

— Когато предложих услугите си на президента, няхах съпруга или семейство, които да ми попречат — изрече бавно и замислено Блейд. — Но нещата се промениха. Съпругата ми очаква да роди първото ни дете след няколко седмици и не ми се иска да я оставям сама и незащитена. Градът не е особено дружелюбно настроен към мен напоследък — прибави той мрачно.

— Разбирам загрижеността ви и горчивината, която храните, Страйкър — призна Лий. — И ви моля да оставите това зад гърба си. Когато гражданите на Чейен научат какво сте склонни да направите заради тях, чувствата им ще се променят.

— Не мога да оставя Шанън. Няма да я оставя — възпротиви се упорито Блейд.

— Не се безпокойте за нея, Блейд — намеси се Брайт. — Говорих с Елизабет Дейвис и Кора Алън и двете предложиха да се грижат за нея във ваше отсъствие. Те са ви големи почитателки — и на вас, и на прелестната ви съпруга. Всяка от тях великодушно предложи да вземе Шанън в дома си, докато ви няма. Лично ще се погрижа да не ѝ липсва нищо.

Двамата мъже зачакаха отговора на Блейд.

— Дори да се съглася, няма гаранция, че Червеният облак ще ме послуша.

— Вие сте внук на Жълтото куче. Червеният облак ще бъде така добър да ви изслуша — каза Лий. — Това е всичко, което искаме. Не очакваме никакви чудеса. Ще бъдем благодарни за всичко, което успеете да свършите.

— Какво ще предложите на Червения облак в замяна на сътрудничеството му? — запита Блейд. — Не можете да очаквате да върне хората си в резервата, без да му предложите нещо.

Брайт и Лий размениха замислени погледи.

— Храна — каза Лий. — Достатъчно за цяла зима.

— И топли дрехи — добави Брайт. — Ако се върнат в резервата, ще получат всичко, от което имат нужда, за да изкарат зимата.

— Те вече са чували такива обещания — отвърна предизвикателно Блейд.

— Този път имате личната ми гаранция — закле се тържествено Лий. — Всъщност, можете да кажете на Червения облак, че когато

получа потвърждение, че са тръгнали към резервата, добитъкът и припасите ще им бъдат изпратени незабавно.

Блейд дълго се вглежда в лицето на секретаря. Нещо в изражението му сигурно го беше задоволило, защото отвърна:

— Вярвам ви, но не мога да ви дам отговор, докато не говоря с Шанън.

— Така е честно — съгласи се Лий донякъде нерешително. — Но се чувствам задължен да подчертая, че трябва да побързаме. Червеният облак е готов да нападне и много хора ще загинат.

— Разбирам.

И Блейд стана, за да си тръгне.

— Благодаря, че дойдохте, Страйкър.

Блейд излезе, затваряйки тихо вратата зад себе си.

— Какво мислите? — запита Лий, след като Блейд си беше отишъл.

— Блейд Страйкър е горд и честен мъж, който иска най-доброто и за белите, и за индианците. Той е достатъчно проникателен, за да разбира, че е дошъл денят, когато индианците вече няма да могат свободно да бродят по равнините и прериите — изрече замислено Брайт. — Не му се иска да остави съпругата си в такъв момент и разбирам колебанието му. Трябва да се задоволим да изчакаме до утре, за да получим отговора.

Блейд влезе в къщата, внимателно подбрал изражението на лицето си, за да скрие безпокойството си от Шанън. Но тя долавяше всяко негово настроение и тя веднага забеляза, че нещо не е наред.

— Станало е нещо — каза целувайки го топло. — Разбирам по изражението ти.

Блейд успя да се усмихне.

— Толкова добре ме познаваш, Малка Жар птица. Ела — каза той — седни у мен.

— Мислиш ли, че можеш да ме издържиш? — изкиска се тя възхитено.

— Ще се справя.

Сгушена доволно на широките гърди на Блейд, с голямата му ръка, почиваща на изпъкналия ѝ корем, Шанън го зачака да заговори.

Преструвките му не я бяха заблудили. Нещо го безпокоеше — нещо, което я засягаше.

— Колко остава? Малкият ритва силно под ръката ми. Няма търпение да излезе на бял свят, струва ми се.

— Докторът каза, че синът ти трябва да се появи след един месец.

— Сигурна ли си, че е момче? Няма значение, стига детето да е здраво. Има време и за синове.

— Момче е — каза Шанън, твърдо убедена. — Знам, че не сме говорили за това, но бих искала да го нарека на брат си Грейди.

— Значи така ще бъде — обеща разсеяно Блейд.

Знаеше, че трябва по някакъв начин да подхване темата за заминаването, но не знаеше как да започне.

— Блейд, можеш да ми кажеш какво те безпокои. Може би мога да ти помогна. Езра Самс пак ли създава проблеми?

— Не, любов моя, мога да се справя с хора като Самс. Идвам от канцеларията на секретаря Лий. Двамата с господин Брайт изразиха желание да говорят с мен.

— За какво? — запита заинтригувано Шанън.

Тръпка на страх пробяга през тялото ѝ. Тя беше решила, че Блейд е приключил с опасните мисии като онази, предприета по заповед на президента. Но какво друго би могъл да иска щатският секретар от него, ако не да го изпрати да изпълнява някакво опасно задължение? Отговорът на Блейд потвърди най-лошите ѝ страхове.

— Губернаторът на територията ме помоли да говоря с Червения облак от негово име. Искане да убедя вождата да отведе хората си обратно в резервата. Страхува се, че ще бъде пролята кръв и от двете страни, ако не се предприеме нещо.

Шанън се вгледа в лицето на Блейд и видя колебанието му, нуждата от помощ си личеше ясно. Но нежеланието му да я остави представляваше безмълвно свидетелство за дилемата, пред която беше изправен. Шанън знаеше, че само да каже една дума, и той ще откаже да изпълни молбата на губернатора. Знаеше и, че дълбоко в себе си, той усеща подтика да помогне на народа на майка си да преживее укротяването на Запада.

— Съгласи ли се? — запита полека тя.

— Ще отговоря утре. Исках първо да го обсъдя с теб. Няма да направя каквото и да било без одобрение ти.

Шанън отчаяно искаше да му каже да не отива, да не я оставя сама нито за миг. Но думите засядаха като камъни в гърлото ѝ. Трябваше той сам да вземе решение. Гордостта налагаше той да направи това, което сметнеше за необходимо, за да поддържа мирното съжителство между белите и индианците.

— Не мога да ти казвам какво да правиш, Блейд.

— Няма да ме има само една-две седмици. Възнамерявам да бъда до теб, когато детето ни се роди.

Шанън ни най-малко не се съмняваше, че Блейд вече е взел решение, той чакаше само нейната благословия... или молбата ѝ да остане.

— Това е важно за теб, нали? — каза тя.

Трудно ѝ бе да произнесе думите, които искаше да чуе Блейд.

— Заложен е животът на много хора, Шанън, и на индианци, и на бели. Дните на червенокожите са преброени. Ако мога да убедя Червения облак да се върне в резервата, ще предотвратя голямо кръвопролитие. Ако не се върнат — добави той застрашително, — кавалерията от три форта е готова да ги нападне.

— Трябва да направиш това, което сърцето ти подсказва — посъветва го Шанън, все още не желаейки да даде благословията си.

— По дяволите, Шанън, не съм длъжен да отивам, ако ти си твърдо против. Мога да откажа на губернатора, ако ме помолиш за това. Трябва да знаеш, че за мен винаги си на първо място.

Шанън виждаше колко се измъчва Блейд и с трепетно сърце осъзна какво точно трябва да направи, за да облекчи болката му. Той очевидно се разкъсваше между желанието си да помогне на сиуксите и нежеланието да я остави сама, когато можеше да роди всеки момент.

Мълчанието се проточи и в един момент Блейд не издържа.

— Трябва да отида, Малка Жар птица. — Гласът му беше така изпълнен със страдание, че едва не разби сърцето на Шанън. — Не искам да те оставям, но няма да е задълго. Не бих могъл да си простя, ако поне не се опитам да поговоря с Червения облак.

— Разбира се, трябва да отидеш — каза накрая Шанън. Блейд никога нямаше да узнае колко много ѝ беше струвало да изрече тези

думи. — Червеният облак ще те изслуша ли? Не бих могла да понеса, ако...

— Нищо няма да ми се случи, любов моя. Червеният облак ме познава добре. Дали ще последва моя съвет, е нещо друго. Мога само да опитам.

— Когато трябва да тръгнеш?

— Веднага щом те заведе у Елизабет Дейвис. Очевидно не можеш да останеш тук сама, а когато господин Брайт казал на Елизабет за мисията ми, тя настояла да се пренесеш у тях. Кора Алън мисли същото, но ми се стори, че може да предпочетеш да бъдеш при Елизабет, защото къщата ѝ е по-голяма.

— Не ме е страх, Блейд. Искам да остана тук. Каза, че ще се върнеш навреме за раждането.

— Ще се върна, но не позволявам да оставаш тук сама.

— Няма да изляза оттук — заяви тя, вирнала предизвикателно брадичка.

Изглеждаше толкова възхитителна, че Блейд не можа да не лепне една целувка направо по устата ѝ.

— Това за какво беше?

— Защото те обичам и защото си великолепна, когато изливаш ирландския си темперамент.

— Тогава ще ме оставиш тук, докато те няма, нали?

— Не. Ще те отведе у семейство Дейвис, преди да тръгна.

Устата ѝ се изви надолу. Не се заблуждаваше, че Блейд ще отстъпи пред желанията ѝ, затова се направи, че се подчинява.

— Много добре, Блейд, ще отида... но не преди да заминеш. Искам да прекарам всяка възможна минута с теб.

Блейд се поколеба, напълно съзнавайки склонността ѝ да върши каквото си пожелае. Макар че господин Брайт беше обещал да я наглежда, никак не му се искаше да я остави сама.

— Ще ми обещаеш ли да отидеш при Елизабет щом замина?

— Аз... да — излъга тя без никакво угризение.

Според нея, никой нямаше да пострада, ако останеше сама за седмица-две.

Вятърът, който свиреше в прерията, беше студен, хапещ и безмилостен. Блейд заби пети в хълбоците на Боец, подтиквайки го да препусне в галоп, докато се изкачваше по хълма. Рязко дръпна юздите, спирайки да огледа хоризонта. Беше яздил почти една седмица, в търсене на лагера на Червения облак. Най-накрая търсенето му беше приключило. В долината под себе си видя наредени стотици типита. Сякаш целият сиукски народ беше последвал вожда си извън резервата.

Подбирайки внимателно пътя надолу по хълма, Блейд смело влезе в селото. Хората, които се движеха нагоре-надолу, се обърнаха, за да го погледнат с очи, хлътнали от глад и студ, и още нещо — безнадеждност. Празните им погледи късаха сърцето на Блейд. Белите бяха превърнали гордия някога сиукски народ, в сянка на отминалото му величие. В дните на дядо му, могъщите сиукски войни, ловци и прекрасни ездачи бяха владетели на равнините. Днес, намалели неимоверно много, те бяха заплашени да измрат от глад. В този момент Блейд го осъзна по-ясно от всякога.

Както повеляваше обичаят, той спря коня си пред типито с отличителна украса, принадлежащо на Червения облак, и зачака великия вожд да излезе и да го приветства.

Червеният облак не изглеждаше особено внушителен, когато най-накрая излезе от типито си. Износено одеяло обгръщаше отслабналата му фигура, бузите му бяха хлътнали, очите безизразни. Блейд слезе от коня. Леката снежна покривка изхрущя под краката му, когато стъпи на земята.

— Суифт Блейд, внук на Жълтото куче, какво те носи в селото ми? Дойде да се присъединиш към сиуксите в борбата им да прогонят белите от земите си?

— Дойдох да говоря с вожда на великия сиукски народ.

В продължение на няколко напрегнати минути Червеният облак се взираше в Блейд с лице, като че ли изрязано от камък. После рязко се обърна, вдигна кожата, която закриваше отвора на типито му и даде знак на Блейд да влезе вътре. Сядайки с кръстосани крака пред огъня, който гореше в ямата в средата, Червеният облак зачака Блейд да се настани, преди да вземе лулата и да я напълни с тютюн.

— Ще пушим и ще говорим, Блейд, внук на Жълтото куче.

След като лулата беше запалена, Червеният облак дръпна дълбоко от нея няколко пъти и я подаде на Блейд, който направи същото, преди да я върне. После Блейд търпеливо зачака Червеният облак да заговори.

— Като бял ли говориш, или като индианец, Суифт Блейд? Избра света на белите преди много години. Би се в тяхната война, докато сиуксите водеха своята.

— Говоря като човек, който уважава еднакво белите и индианците. Кръвта на майка ми тече гордо и мощно във вените ми. Но не мога да се отрека от кръвта на моя бял баща, който ме изпрати в своя свят, за да мога да науча неговата култура.

— И ти направи своя избор — допълни с каменно лице Червеният облак.

— Да, избрах да живея като бял, но не съм обърнат гръб на сиукското си наследство. Народът на майка ми не ми е безразличен. Затова дойдох.

— Кажы това, което е на сърцето ти, Суифт Блейд, но ако си дошъл да се молиш за белите очи, ще говориш напразно.

— Това, което ще кажа, идва от сърцето ми, Червен облак. Познавам белите. Те са толкова много, колкото са стръковете трева в прерията, ако настъпиш един, два ще изникнат. Нищо не може да ги спре по пътя им на запад. Железницата се простира от бряг до бряг и откарва все повече хора в индианските територии. Не можеш да ги спреш, Червен облак. Ако не отведеш народа си обратно в резервата, никой няма да оцелее от ужасното клане, което неминуемо ще последва. Три форта са готови да ви нападнат.

— Всичко, което казваш, вече ми е известно, Суифт Блейд. Знам, че дните, когато сиуксите и другите индиански народа са яздили свободно из прерията, вече са отминали. Мислиш ли, че искам да видя народа си заличен от лицето на земята? Но ние сме горди хора — продължи Червеният облак. — Старите навици умират трудно у хората, свикнали с традициите. Ние се борим, когато знаем, че не можем да победим. Сключваме мир само за да има договори, които да бъдат нарушени. Моите хора умират от глад, защото белите избиха бизоните, които някога бяха повече от звездите на небето. Как да спрем това, което не разбираме? Ние се борим, въпреки че това означава смъртта ни.

— Не е нужно да се биете и да умирате. Върнете се в резервата и живеете в мир. Губернаторът ви обеща храна, за зимата.

Червеният облак изпръхтя насмешливо.

— И преди са го обещавали.

В интерес на мира Блейд предприе крайни мерки, надявайки се, че клонът няма да се прекърши под него.

— Лично аз гарантирам, че щом поведеш хората си назад към резервата, ще получите припасите, за които говорих. Ако не дойдат, както е обещано, можете да ме държите лично отговорен.

Червеният облак се вгледа с огромен интерес в лицето на Блейд, водейки вътрешна битка. Думите на Суифт Блейд показваха, че той се ползва с доверието и уважението на белия вожд на територията. Но дали говореше като приятел на сиуксите, или като бял с раздвоен език? Дядото на Суифт Блейд беше уважаван вожд, но внукът беше живял като бял достатъчно дълго, за да възприеме обичаите на белите. Изглеждаше като бял и очевидно мислеше като такъв. Но Червеният облак наистина харесваше Суифт Блейд и искаше да му повярва, искаше той да е прав за храната и припасите.

— Обещанието ти няма да ми бъде от полза, ако се върна в резервата и припасите не пристигнат — каза навъсено вождът.

— Не лъжа. Аз съм толкова индианец, колкото и бял.

— Точно от това се страхувам — измърмори Червеният облак, присвивайки замислено очи, докато се взираше в Блейд. — Въпреки това взех решение.

— Ще отведеш хората си обратно в резервата? — запита Блейд с надежда.

Лесната му победа го изненада.

— Ще се върнем в резервата — съгласи се Червеният облак.

Възторг обхвана Блейд, докато не чу следващите думи.

— И ти ще дойдеш с нас. Когато припасите пристигнат, ще бъдеш свободен да си тръгнеш. Ако не пристигнат...

Думите му заглъхнаха, недоизказаното прозвуча по-мощно и по-зловещо.

— Не — отказа тихо Блейд. — Няма да дойда с вас. Съпругата ми ще роди първото ни дете след няколко седмици. Тя има нужда от мен.

— Съпругата ти е бяла — изрече Червеният облак с лек укор. — Близките ѝ ще се погрижат за нея, докато те няма. Казваш, че сиуксите не са ти безразлични и не ти е все едно какво ще стане с тях. Аз казвам, че си повече бял, отколкото индианец, че те е грижа само за белите ти приятели.

— Нямам много бели приятели — изрече Блейд с горчивина.

— Въпреки това ще дойдеш с нас в резервата — заяви Червеният облак и думите му не търпяха никакви възражения. — Ще видим дали твоят бял вожд е човек на честта.

25.

Шанън не съжеляваше за решението си да остане сама в малката къща, която споделяше с Блейд, докато го няма. Чувстваше се по-близо до него на мястото, където бяха толкова щастливи, и господ знаеше, че ѝ е нужна тази малка утеха точно в този момент. Тъй като трябваше да роди след няколко седмици, вече ѝ беше трудно да мести натежалото си тяло и затова рядко напускаше къщата. За щастие, не ѝ липсваше компания. Уилям Брайт и съпругата му я посещаваха често, докато Блейд отсъстваше. Елизабет Дейвис и Кора Алън също идваха често.

Макар, че всичките ѝ приятели се опитваха да я убедят да не стои сама, Шанън твърдо отказваше да се премести. Надяваше се Блейд да не ѝ се сърди много, защото беше обещала с половин уста да отиде в дома на Елизабет. Мислите ѝ бяха заети само с Блейд. Питаше се дали е намерил Червения облак и дали вече не пътува обратно към нея. Успял ли е да убеди вожда да се върне в резервата?

Въздъхвайки замечтано, Шанън се загледа през прозореца към подмятания от вятъра сняг, който плющеше по перваза. Не ѝ се искаше да мисли, че Блейд е някъде навън в такова време, но се успокояваше, знаейки, че е свикнал да побеждава стихииите. Обърна се, без да има някаква определена цел и се насочи към печката. Наведе се с усилие, за да напъха малко дърва вътре. Изправи се полека, подпирайки с ръце кръста си, за да облекчи тъпата болка, която я мъчеше в последните няколко дни. Едно почукване на вратата я накара да се намръщи. Изненада се, че някой идва да я посети в такова ужасно време.

Странна летаргия я обзе, докато се придвижваше към вратата, за да отвори. Нещо у нея припали предупреждение в мозъка ѝ, докато отваряше, но не беше подготвена за неприятната гледка — Клеър Гриър, застанала на прага и потреперваща от студ.

— Клеър, какво, за бога, правиш тук? Мислех, че си отишла на гости на изток.

— Бях — отвърна Клеър грубо, промушвайки се покрай Шанън. Тя нямаше друг избор, освен да затвори вратата зад нея, когато

поривът на студен въздух набръчка полата ѝ и я блъсна в глезените. — Пристигнах вчера и реших да те видя, преди да се върна във форт Ларами.

— Какво искаш? — запита Шанън с хладно презрение. Тази жена беше причинила на нея и на Блейд достатъчно неприятности, колкото за цял живот.

Устната на Клеър се изви в насмешка, когато очите ѝ пробягаха оскърбително по закръглената фигура на Шанън.

— Значи ще докараш на бял свят още един метис — забеляза тя грубо. — Като те гледам, скоро ще е.

— Казвай каквото имаш да казваш и си върви — прекъсна я рязко Шанън.

Необходима ѝ беше цялата сила на волята, за да се държи учтиво към тази вещица.

— Чух, че ранчото ви изгоряло.

Самодоволният тон на Клеър накара зъбите на Шанън да изскърцат.

— Надявам се, че си доволна от себе си.

Пренебрегвайки забележката на Шанън, Клеър продължи безмилостно:

— Говори се, че мъжът ти се опитвал да убеди сиуксите да се върнат в резервата. Изненадана съм, че губернаторът е решил да повери такава деликатна мисия на един метис. Дивак като Блейд по-скоро ще се присъедини към индианците, отколкото да ги убеждава да направят нещо, което очевидно не искат да правят.

Клеър потръпна деликатно, преструвайки се на уплашена и отвратена, но ни най-малко не заблуди Шанън. Жадното ѝ изражение и животинският блясък във виолетовите ѝ очи безмълвно свидетелстваха колко силно привличане изпитва към Блейд.

— Можех да имам Блейд — похвали се тя, — но не исках да имам нищо общо с него. Той искаше да... да бъдем приятели, но аз благоразумно отказах.

Шанън знаеше, че лъже.

— Не ти вярвам, Клеър. Ако си дошла да ми казваш това, можеш да си вървиш.

— Причината, поради която дойдох, е да ти кажа какво причини намесата ви в живота ми. Гудман беше съден във Вашингтон, намерен

за виновен и пратен в затвора. Бях на процеса.

— Получил е каквото заслужаваше.

— Можехме да имаме чудесен живот. Ако не беше ти и мъжът ти, можех да имам богатство и власт, всичко, което винаги съм искала в живота.

— Съжалявам за теб, Клеър, но не поради причините, които си мислиш. Съжалявам те, защото не изпитваш угризения заради това, което е извършил Гудман, защото си го насърчавала и защото си жестока, отмъстителна жена. Родителите ти са добри хора. Питам се какво ли е станало, че са създали дъщеря като теб?

Неконтролируем гняв обзе Клеър и тя зашлеви Шанън с все сила. За съжаление Шанън беше достатъчно близо, да понесе основната сила на удара и се люшна назад. Не можа да запази равновесие, олюля опасно за миг, после тупна тежко на пода. Нещо в нея като че ли се скъса, когато рязка болка пробяга през тялото ѝ, сякаш разкъсвайки го на две. Нямаше нужда някой да ѝ казва, че детето ѝ ще се роди преждевременно.

Нова контракция накара лицето ѝ да се изкриви от болка. Клеър застана над нея с ликуващо изражение, без да направи и най-малкото усилие да ѝ помогне.

— Клеър, помогни ми да стана — замоли се Шанън, протягайки ръка. — Бебето... боли ме...

— Болката ти е нищо в сравнение с агонията, която ми причини — изсумтя безчувствено Клеър. — Отказвам да си мръдна пръста за теб. Точно това заслужаваш.

— Тогава повикай доктор Кларк или мини край Елизабет Дейвис и ѝ кажи, че имам нужда от нея.

Нова, по-силна контракция прекъсна думите ѝ.

— Сама иди — отвърна Клеър с небрежно презрение.

— За бога, Клеър, животът на едно невинно дете е застрашен. Забрави чувствата си към мен.

— Светът не се нуждае от още един метис. Сбогом, Шанън. Радвам се, че си побъбрихме.

Клеър отвори вратата, силата на вятъра я изтръгна от ръката ѝ и я запрати срещу стената. Не си даде труда да я затвори и изчезна безшумно във вилицата, която нахлу необезпокоявана в къщата, смразявайки Шанън до кости.

Влачейки се едва-едва по пода, тя намери сили да се изправи, подпирайки се на стената. С огромни усилия затвори вратата, преборвайки вятъра. Времето беше станало още по-лошо и Шанън разбра, че ще бъде сериозна грешка да излезе, за да търси помощ в този момент. Знаеше, че от раждането на детето ѝ я делят само няколко часа и нямаше изгледи някой да дойде да я навести в подобно лошо време. Не можеше и да разчита на Клеър да изпрати помощ.

Събирайки сили, между контракциите успя да грабне няколко кърпи, един остър нож и канап и да ги занесе в спалнята. После напълни един леген с вода, пусна ножа вътре и го сложи на печката. Тъй като имаше по-малки братя и сестри, знаеше достатъчно за раждането — всъщност, доста много, защото беше наблюдавала как ражда Кали Джонсън. Молеше се да роди леко. После се приготви за дълго чакане. От време на време болката я караше да скърца със зъби и да вика, но за щастие още беше поносима.

За своя изненада намери време да се преоблече в нощница и пенъоар. Беше смаяна от себе си, от присъствието на духа си въпреки обезсилващите болки. И все пак, не беше очаквала толкова силна болка и отчаяно се опитваше да не пада духом. Но беше неопитна, сама и уплашена.

Сутринта премина в следобед, снишаващото се небе и дрезгавата светлина предизвикаха странен здрач. В късния следобед болките бяха почти неспиращи и нуждата да напъва ставаше все по-настойтелна. Интуицията ѝ подсказваше, че е време и тя не можеше да направи нищо, за да спре.

Внимателно отнесе легена с горещата вода на нощната масичка до леглото, свали пенъоара и легна. Беше изразходвала и последните си сили, беше направила повече, отколкото можеше да направи човек в подобни обстоятелства. Само като знаеше, че Блейд очаква тя да роди детето им благополучно, успяваше да запази здравия си разсъдък. Изрече кратичка молитва, оставяйки себе си и детето си в ръцете на Бога. Не беше загубила силната вяра, внушена ѝ още от детинство, и сега разчиташе на нея да я подкрепи в това тежко изпитание.

Болката вече беше ужасна. Тя скърцаше със зъби в агония. Макар че стаята беше топла, студена пот обсипваше челото ѝ и мокреше нощницата. Шанън се напрегна и беше възнаградена с още по-силна болка. Дълбоко в гърлото ѝ се зароди писък, избухващ през побелелите

й устни в остър, пронизителен звук. Тя нямаше представа, че викът ѝ надвива воя на вятъра, отеквайки в къщата, за да стигне до ушите на двамата, които стояха пред предната врата, преодолели снега и леда, за да ѝ донесат съобщение.

— Господи, какво е това?

Уилям Брайт погледна Елизабет Дейвис с неприкрит ужас.

— Шанън! — извика тя с нарастваща тревога. — Нещо не е наред с нея!

Брайт почука на вратата и повика Шанън по име.

Като не получи никакъв отговор, Елизабет завъртя дръжката, изненадана да усети как поддава под пръстите ѝ. Втурна се вътре, последвана от Брайт. Шанън не се виждаше никъде. Тогава един задавен вик, долитащ откъм спалнята, накара Елизабет да се втурне натам. Брайт не посмя да я последва, не искайки да влиза в спалнята на Шанън, освен ако не е необходимо. Елизабета намери с поглед Шанън, видя, че е в последния стадий на раждането, и викна през рамо:

— Повикайте доктора, бързо!

Изтощена, но щастлива, Шанън държеше сина си до сърцето си. Толкова любов беше създала това мъничко човешко същество, помисли тя замечтано, пожелавайки си Блейд да беше тук, за да види чудото на раждането.

Когато доктор Кларк пристигна, Елизабет беше овладяла положението. Грейди Фаръл се плъзна в способните ръце на доктора само минути след спешното му пристигане. Притискайки сина си към гърдите си, Шанън затвори очи, приготвяйки се да се отпусне в заслужена почивка. Тихият глас на Елизабет я изтръгна рязко от ръба на съня.

— Шанън, господин Брайт би искал да ти каже няколко думи, ако не си много уморена.

— За Блейд ли се отнася? — запита тя и умората ѝ се изпари.

— По-добре той да ти го каже. Може ли да влезе?

— Да, разбира се.

Уилям Брайт влезе предпазливо в стаята, спря се до леглото и се усмихна на Шанън и детето.

— Блейд ще бъде изненадан и доволен от сина си. Радвам се, че с Елизабет дойдохме навреме... макар да съм сигурен, че бихте могли да се справите с всичко с обичайната си компетентност.

— Имате ли известие от Блейд? — запита тревожно Шанън.

— Не точно — призна Брайт, — но тъкмо днес нашите шпиони докладваха, че индианците са вдигнали лагера и са потеглили за резервата. Дължим благодарност на съпруга ви, млада госпожо. Не знам какво е казал, за да убеди Червения облак, но цялото население на Уайоминг е благодарно. Впрочем, храната и припасите, които обещахме, пътуват към резервата.

— Значи Блейд трябва скоро да се прибере! — възкликна тя радостно.

— И на мен така ми се струва — съгласи се Брайт. — Сега си починете, скъпа, надявам се лично да честитя на Блейд.

Елизабет Дейвис уреди да остане при Шанън, докато тя се възстанови или докато Блейд се върне. Оказа се, че Шанън скоро успя да се изправи на крака и да се грижи за себе си и малкия Грейди много преди Блейд да си дойде. Тъй като раждането не беше трудно, тя бързо си възвърна силите и Елизабет можа да се върне при семейството си само след две седмици. Шанън беше толкова сигурна, че Блейд ще си дойде много скоро, че не прие предложението на Елизабет да остане още известно време.

Двете седмици станаха три, после четири. Грейди стана на един месец и ужасен страх овладя Шанън. Интуицията я предупреждаваше, че нещо страшно се е случило на Блейд, за да не може да се върне при нея. Декември пристигна, но никой нямаше известие от него. Шанън беше уплашена, ужасно уплашена.

Не че ѝ липсваше нещо. Семейство Брайт и другите ѝ приятели не я бяха изоставили. Но това, което наистина я учудваше, беше промяната в поведението на гражданите. Същите хора, които се бяха отнасяли с презрение към нея и Блейд, сега рязко бяха променили мнението си след голямата услуга, която Блейд беше направил на града. Някои от съседите и другите, които някога се бяха отвърщали от нея на улицата, сега се отбиваха с по някоя любезна дума и носеха храна, извинявайки се искрено заради грозното си поведение. Но нищо и никой не можеше да излекува болката в гърдите на Шанън, причинена от дългото и мистериозно отсъствие на Блейд.

Отначало тя приписваше продължителното му отсъствие на голямата зима. Но колкото повече време минаваше, някакво необяснимо предчувствие заменяше всякаква логика. Тя знаеше, че нищо, абсолютно нищо, освен смъртта не би попречило на Блейд да се върне навреме за раждането на неговото дете. Някакво чувство, отиващо отвъд всякакъв разум ѝ казваше, че нещо, над което Блейд няма контрол, му пречи да се прибере.

Едно подобряване на времето докара посетител пред вратата ѝ. Надежда подскочи в гърдите ѝ, когато покани Уилям Брайт в уютната си приемна.

— Получили сте известие от Блейд! Добре ли е?

Нямаше нужда от предисловия, затова Шанън веднага скочи на темата, която я безпокоеше.

— В канцеларията на секретаря току-що се получи известие от нашия индиански агент, че Червеният облак и неговите хора са стигнали резервата. Блейд е с тях.

— Какво? — Шанън беше зашеметена. Защо Блейд ще придружава Червения облак в резервата, когато знае, че тя трябва всеки момент да роди? Това нямаше смисъл. — Защо ще го прави?

— Не е било негов избор — каза Брайт колкото можа по-меко. — Според информацията, която получихме, той е задържан като заложник, докато припасите, обещани на Червения облак, не пристигнат в резервата.

— Но вие ги изпратихте много отдавна! — извика тя с остър глас, изпаднала в тревога. — Или сте излъгали?

— Не сме излъгали, скъпа. Бяха изпратени.

— Тогава къде е Блейд?

— Припасите така и не са стигнали до резервата. Смятаме, че са били откраднати от ренегатите. Мъжете, които съпровождаха фургоните с припасите, са били намерени мъртви в прерията по средата на пътя между Чейен и Клек Хилс.

— Какво ще направите? Сигурно няма да пожертвате Блейд — не и след като направи такава голяма услуга на територията.

— Не, скъпа — увери я Брайт. — Ние сме признателни на Блейд, много сме му признателни. Губернаторът заповяда да бъдат пратени още припаси. Трудно е да се купи добитък посред зима, но не е невъзможно. Може обаче да отнеме повече време.

— Ами ако Червеният облак не иска да чака? — запита тревожно Шанън. — Ако се ядоса и сметне, че са му дали лъжливи обещания? Какво ще стане с Блейд?

— Не мисля, че Червеният облак ще направи нещо на Блейд.

— Но не го знаете със сигурност!

— Така е, само че, според мен Червеният облак само го използва като оръжие, за да бъде сигурен, че изискванията му ще бъдат изпълнени — предположи Брайт. — Помъчете се да не се безпокоите.

— Да не се безпокоя! Искате невъзможното.

— Нося ви и добри новини, освен лошите — каза Брайт с внезапно светнало лице. — Официални. Жените вече имат право да гласуват и да заемат публични длъжности. Това е голяма крачка в правилна посока за развитието на великата територия Уайоминг. Първа в цялата нация. И вие, скъпа Шанън, можете да се гордеете с работата, която извършихте в полза на жените от цял свят.

— Това е добра новина — изрече полека Шанън, ентузиазмът ѝ не беше толкова голям, заради тревогата за Блейд. — Работих за каузата от убеждение, не за славата, която би могло да ми донесе това. Но за Блейд... няма ли нищо, което вие или губернаторът да направите, за да му помогнете?

— Нищо, което вече да не е направено. Нашият индиански агент беше инструктиран да осведоми Червения облак, че са изпратени още припаси, и да настоява Блейд незабавно да бъде освободен. Можем само да се надяваме на най-добрия изход.

Беше непоносимо студено, толкова студено, че зъбите на Блейд не преставаха да тракат. Бяха стигнали резервата посред ужасна снежна буря. Храната беше оскъдна и тънкото одеяло, което му бяха дали, беше твърде износено, за да му осигури достатъчно топлина. Ако припасите от губернатора не пристигнеха скоро, нямаше да останат сиукси, които да ги получат. Червеният облак беше невероятно ядосан. На няколко пъти в последните седмици, Блейд наистина се страхуваше за живота си.

Той нямаше представа какво е станало с обещаните доставки. Беше се доверил на губернатора, беше заложил живота и репутацията си, че припасите ще пристигнат в резервата. Междувременно не

можеше да направи нищо друго, освен да седи и да чака, надявайки се, че Червеният облак няма да реши да го убие за отмъщение.

Най-голямата грижа на Блейд беше за Шанън и как трябва да е реагирала, когато не се беше върнал навреме за раждането на детето си. Ако още не беше родила, трябваше всеки момент да се случи. Той знаеше, че за Шанън се полагат достатъчно грижи, но продължителното му отсъствие сигурно беше трудно за нея. Беше й обещал да са заедно, когато детето им се ражда, и не можеше да понесе, че не е при нея сега.

Блейд често мислеше да избяга, но нарочно се въздържахе да прави планове. Ако избягаше, Червеният облак щеше да има още една причина да мрази белите и да не им вярва. Но ако останеше заложник, вождът щеше да види, че е мъж на честта и че вярва на властите на Уайоминг, че ще спазят обещанието си.

Той се сгуши до огъня, слабата му топлина беше добре дошла в студеното типи. Дървата бяха оскъдни, нямаше с какво да се поддържа силен огън. Не беше чудно, че сиуксите не искаха да живеят в резервата. Внезапно кожата, закриваща отвора, се отметна и Червеният облак влезе вътре, последван от един бял, когото Блейд не познаваше. Червеният облак заговори бързо на сиукски, но мъжът като че ли го разбираше доста добре.

— Белият вожд в Чейен се тревожи за теб, Суифт Блейд. Той изпраща агента си да иска да те освободим и дава нови обещания.

— Блейд Страйкър, аз съм Майлс Холт, индианският агент — каза мъжът, протягайки ръка към Блейд. — Когато чух, че сте задържан като заложник, веднага телеграфирах на губернатора.

Блейд стисна ръката му.

— Имате ли вести за съпругата ми?

— Не, съжалявам. Но дойдох да кажа на вожда Червения облак, че е изпратено още месо и припаси в замяна на онези, които ренегатите са откраднали.

— Значи това е станало — изрече полека Блейд.

— Още празни обещания — намръщи се Червеният облак.

— Губернаторът и щатският секретар са почтени хора, може да им се вярва. Ще получите припасите — обеща Холт. — Междувременно те искат да позволите на Блейд Страйкър да се върне при семейството си.

— Суифт Блейд не може да си тръгне — отвърна Червеният облак. Чертите му бяха студени и заплашителни. — Бялата му съпруга няма да го види никога повече, ако ни се дават нови оправдания защо припасите ни не са пристигнали. Кажете това на своя бял вожд.

— Съжалявам, Страйкър — каза Холт, вдигайки безпомощно рамене. — Времето е против нас, но припасите ще пристигнат. Този път патрулът от форт Ларами ще направи така, че да стигнат дотук.

— Междувременно аз седя и чакам — оплака се с горчивина Блейд, — докато съпругата ми ще роди детето ни сама и няма да съм при нея, за да я утешавам и да я подкрепям.

Щом Холт си тръгна, Блейд седя дълго време, потънал в размисли. Знаеше, че не може повече да чака, че трябва да тръгне със или без позволение на Червения облак. Припасите щяха да пристигнат скоро и той вече не се чувстваше задължен да остава заложник заради доставянето им. Да седи, да чака и да не прави нищо, му се струваше чисто губене на време. Безпокоеше се за Шанън въпреки обещанието на Брайт да се грижи за благополучието ѝ. Според изчисленията му, детето трябваше да се роди след броени дни и той искаше да бъде с Шанън. Сигурно не е бил на себе си, казваше си той, за да се съгласи да поеме тази щура мисия. И веднага започна да планира бягството си.

Шанън посрещна една самотна Коледа, въпреки че не беше сама. Тя и детето прекараха един приятен ден с Елизабет и нейното семейство, но те не бяха Блейд. Господин Брайт я увери, че Блейд е в добро здраве и че скоро ще си дойде у дома, но думите не означаваха нищо в сравнение с болката в сърцето ѝ, причинена от отсъствието му. Той дори не знаеше, че има син.

В първата неделя на януари 1870 г. времето необичайно се затопли и Блейд се зарадва, защото това му осигуряваше възможността да избяга, за която се беше молил. Знаеше, че трябва внимателно да планира всичко и да го направи, преди снегът и виелиците пак да заспят прерията и да затруднят пътуването. И ако бягството му въобще беше възможно, трябваше да включва и Боец. Бяха преживели заедно твърде много, за да се разделят точно сега.

Червеният облак обикновено оставяше страж при него и тази вечер не беше по-различна. Но Блейд знаеше, че няма да намери друга нощ, така подходяща за бягство. Нямаше луна, небето беше забулено в облаци, над земята се беше спуснала черна завеса.

Пазачът Орлово перо влезе в типито на Блейд и клекна до огъня. Беше пазил Суифт Блейд и преди, и знаеше от собствен опит, че е своенравен и не трябва да сваля очи от него. Но тъй като Блейд беше образцов заложник, стражът не очакваше нищо тази нощ. Това беше първата му грешка. Втората беше, че задряма посред нощ. Преди да съобрази каквото и да било, беше повален и здраво овързан.

Блейд излезе от палатката, като пропълзя под бизонската кожа в задната ѝ част. Дотук добре, каза си той, когато се прилепи до външната стена, за да се ориентира. Следващата стъпка беше да намери Боец. Откри го сред понитата на индианците и го поведе тихо през спящото село. Качи се на седлото едва когато се отдалечи достатъчно, за да препусне, без да го чуят. Ако имаше късмет, отсъствието му щеше да бъде забелязано едва на сутринта.

На зазоряване Червеният облак и неговите войни препуснаха по следите на Блейд.

Междувременно в Чейен Шанън научи, че обещаните на Червения облак припаси са готови да бъдат изпратени. В мига, когато чу, че патрул от форт Ларами е пристигнал, за да осигури безопасна охрана, тя отиде при Уилям Брайт и го помоли да ѝ позволи да придружи конвоя.

— Ами детето ви, скъпа? — запита Брайт, ужасен само от мисълта, че тя може да направи нещо толкова дръзко. — Сигурно не бихте искали да го оставете самичко. Никой не знае колко ще се задържи времето, а фургоните може да затънат, ако отново завали сняг. Не, Шанън, Блейд ще ме одере жив, ако се съглася с такова безумно начинание.

— Три месеца минаха, откакто той замина. Дори не знае, че има син — извика Шанън разстроена.

— Съжалявам, Шанън, не може и дума да става. Но се радвам, че дойдохте. Имам да ви казвам нещо. Нещо вълнуващо, което се надявам да ви хареса толкова, колкото и на мен.

Шанън се намръщи.

— Какво е? Бих се зарадвала на някакви хубави новини. За Блейд ли е?

— Искаше ми се да можех да ви кажа, че е за него, но може би, новините ми ще компенсират това. Вие сте една от първите жени в територията, което ще заемат публични длъжности. Току-що ви назначиха за мирови съдия.

— Аз... не разбирам — заекна тя зашеметена. — Сигурно има по-заслужили жени.

— Може и така да е, но вие сте жената, която е била избрана. Само след седмици ще изслушвате граждански дела, веднага щом се намери и обзаведе канцелария. Харесва ли ви това?

— Аз... да, удовлетворена съм, но това не пречи да искам да отида при Блейд.

В действителност Шанън беше безмерно поласкана и горда от честта, която ѝ беше оказана, но не можеше да си позволи все още да мисли за това.

— Той ще си дойде скоро, Шанън, обещавам.

Обещанието на Брайт не беше достатъчно, за да я удовлетвори, затова реши да вземе нещата в свои ръце по обичайния си безразсъден маниер. Оставяйки Грейди в способните ръце на кърмачката, което беше наела, тя отиде в Спокойната долина, за да се срещне със Скачащия бизон и Пролетна трева. Те бяха изкарали добре досега в уютното си типи, изхранвайки се с уловения дивеч и припасите, осигурени от Блейд. И двамата се зарадваха, че я виждат, но бяха разочаровани, че не е довела детето, което още не бяха виждали.

— Какво те води в Спокойната долина? — запита Пролетна трева, когато клекнаха пред огъня. — Носиш ли вести от Блейд?

— Той още е заложник при Червения облак — довери Шанън, — но в резервата са пратени други припаси, за да заменят откраднатите от ренегатите. Патрулът от форт Ларами ще ги съпровожда. Исках да отида с тях, но не ми позволиха.

Скачащият бизон и Пролетна трева знаеха всичко за мисията на Блейд, защото самият той им беше разказал, преди да тръгне.

Скачащият бизон се вгледа в лицето на Шанън. Неговата пронизателност му подсказа, защо е дошла в Спокойната долина и това не му хареса.

— Какво искаш от мен, Малка Жар птица?

— Заведи ме при Червения облак. Трябва лично да се уверя, че Блейд е добре. Може би мога да убедя вожда да го пусне.

— Червеният облак не се поддава лесно на убеждаване — каза Скачащият бизон, надявайки се да я обезсърчи. — Времето не е подходящо за пътуване. Това затишие е измамно. Със сигурност времето ще се промени.

— Премислих всичко и все пак имам намерение да отида. Ще ме заведеш ли?

Скачащият бизон се колеба толкова дълго, че Шанън заплаши упорито:

— Ако не ме заведеш, тръгвам сама.

— Ами детето ти, Малка Жар птица? — запита Пролетна трева, която следеше разговора, доколкото можеше. — Как ще го оставиш, то е толкова малко?

— Не искам да го оставям, но трябва — отвърна разгорещено Шанън — Наех кърмачка, отговорна жена с добри препоръки, която ще го гледа. Наскоро е загубила съпруга си и има дете, няколко месеца по-голямо от Грейди. Има нужда от работата и може да гледа детето си заедно с моето. Синът ми ще бъде добре с нея, докато ме няма.

Пролетна трева изпрати красноречив поглед към съпруга си.

— И аз бих направила така, ако бях Малката Жар птица.

Скачащият бизон изсумтя, очевидно одобрявайки думите на жена си и след дълга пауза взе решение.

— Ще се срещнем на север от града. Вземи храна за две седмици.

— А Пролетна трева? — запита Шанън. — Сама ли ще остане в Спокойната долина?

— Ще дойде с нас.

Разбраха се. Поне нямаше да седи сама у дома и да се пита какво става с Блейд, разсъди Шанън. Щеше да направи нещо. Трябваше на всяка цена да разбере какво е станало с Блейд. Избирането ѝ за мирови съдия със сигурност я беше развълнувало, но нямаше нищо по-важно от живота на съпруга ѝ.

26.

Уменията на Блейд може и да правеха впечатление на белите, но беше извънредно трудно да заблудят индианците, особено хитри като Червения облак. Блейд знаеше, че са плътно по петите му, а оголените от зимата хълмове и долини не предоставяха много места, където да се скрие. Можеше само да препуска и да се надява, че Боец има силата да надбяга понитата на индианците. Когато стана твърде тъмно, за да язди безопасно, намери един овраг в склона, достатъчно дълбок, за да се скрие там заедно с коня си. Свивайки се на кълбо, за да запази топлината, той заспа гладен, защото нямаше нито храна, с която да се подкрепи, нито оръжие, за да улови нещо.

Шанън, Скачащият бизон и Пролетна трева настигнаха бавно движещия се керван с припаси, който се беше запътил към резервата, два дни, след като напуснаха Чейен. Сержант О'Брайън водеше патрула. Той беше извънредно шокиран да види Шанън да язди заедно с двама индианци и ѝ го каза, когато я пресрещна.

— Госпожице Бранигън... искам да кажа, госпожо Страйкър... какво правите тук? Кой са тези индианци?

— Скачащият бизон и неговата съпруга ме придружават, отиваме в селото на Червения облак — каза Шанън. Брадичката ѝ се вирна предизвикателно, предизвиквайки го да се опита да възрази иди да се намеси. — Тревожа се за Блейд.

— Прощавайте, госпожо, но селото на Червения облак не е място за жени — предупреди я О'Брайън. — Според нашите инструкции, съпругът ви трябва да бъде освободен веднага щом припасите бъдат доставени на Червения облак. Ние пътуваме с тях, за да се погрижим нищо да не им се случи този път. Предлагам да се върнете у дома.

— Не мога да го направя, сержанте. Седмици наред седя у дома и се питам, и чакам, и не мога повече да понеса агонията да не зная какво е станало със съпруга ми.

— Тогава елате с нас — предложи О'Брайън. — Имаме палатки и достатъчно добри условия, за да създадем удобство за вас и... Ъ-Ъ... приятелите ви.

— Ще се посъветвам със Скачащия бизон и ще направя това, което той сметне за най-добре — реши Шанън — Той е приятел на Блейд и аз вярвам на преценката му.

След като помисли доста, Скачащият бизон препоръча да продължат сами. Пътуването заедно с кервана щеше само да ги забави извънредно много, а непостоянното време можеше да се промени всеки момент. По това време на годината, всеки миг можеше да завали сняг или да се вдигне виелица. Сержант О'Брайън не одобри решението им, но не можеше да ги спре, затова ги изпрати с пожелания за късмет.

— Кажете на Червения облак, че припасите са на път — викна той след тях.

Шанън отправи благодарствена молитва, когато времето се задържа хубаво още един ден. Бяха само на един ден път с кон от резервата и вълнението й, че ще види отново Блейд, беше неизмеримо. Само още една нощ на пътя, в палатката, помисли тя щастливо, преди да се озове отново в прегръдките на Блейд. Нямаше търпение да му каже, че има син и че хората от града го бяха приели, след като беше убедил Червения облак да се върне в резервата. Хубаво беше да знае, че вече няма защо да се страхуват от жителите на Чейен.

Тази нощ късметът изостави Шанън и спътниците й. Само за няколко часа температурите паднаха и времето изведнъж се влоши. След набързо приготвена вечеря те се оттеглиха в палатките и Шанън заспа незабавно — само за да се събуди след няколко часа от несъмнения звук на виещ вятър. Взирайки се през отвора на палатката, тя видя, че тънък слой нов сняг вече покрива земята и продължава да се сипе от мастиленочерното небе с бясна скорост. Това щеше да ги забави на следващия ден, но за съжаление нямаше какво да се направи.

Същият валеж, от който се оплакваше Шанън, беше благословия за Блейд. Пресният сняг не само щеше да покрие следите му, но и щеше да забави Червения облак и войните му. Той се надяваше това да ги убеди да се откажат от преследването.

Най-важното сега за Блейд беше да намери подслон и храна. Нямаше завивки, а дрехите на гърба му почти не го топлеха. Не беше

хапвал прилично ядене от дни, а преди това беше споделял оскъдните дажби на индианците. Беше утолявал жаждата си, чупейки леда, за да пие от потоците, но стомахът му къркореше от глад.

Той трепереше в палтото си, пожелавайки си да беше имал дебело наметало от бизонска кожа, за да го пази от снежната вихрушка и пронизителния вятър. Не го успокояваше особено много и това, че Червеният облак и неговите хора сигурно бяха в същото положение като него. Тогава зърна през гъстата бяла завеса неясните очертания на няколко дървета с оголени клони. Това беше единственият подслон на мили наоколо и Блейд насочи Боец нататък. Беше шокиран да види две малки палатки, разпънати една до друга и сгушени наблизко коне. Какво правят пътници по това време в прерията? Нямахше значение кои са, Блейд беше решен да ги събуди и да помоли да споделят храната и подслона си с него.

Снежната възглавница заглушаваше стъпките му, когато слезе от коня, но някой в палатката все пак го беше чул. Блейд замръзна, после се обърна бавно, когато чу несъмнения звук от щракането на зареждана пушка.

— Не стреляйте, нямам оръжие — каза той спокойно. — Искам само да споделя храната и подслона ви за през нощта.

Осмели се да си поеме дъх, когато ръката, държаща пушката, полека се отпусна.

— Суифт Блейд, ти ли си, приятелю?

Скачащият бизон веднага разпозна гласа на Блейд.

— Скачащ бизон! Господи, какво правиш в тази пустош по това време? Кой е с теб? — запита Блейд, поглеждайки към втората палатка. Ужасно подозрение се промъкна в ума му.

— Съпругата ти.

— Съ... шегуваш се. Шанън няма да откачи толкова, че да...

Думите му замряха. Той знаеше много добре, че Шанън е достатъчно вироглава и прибързана, за да посмее да направи каквото и да било. Ами бебето? Сигурно не беше дотолкова безразсъдна, че да застраши живота на едно новородено, като го изложи на стихииите? Внезапно една ужасна мисъл вледени кръвта му.

— Скачащ бизон, ами детето ми?

— Малката Жар птица ще ти каже. Иди при нея. Тя настоя да тръгнем, за да убеди Червения облак да те освободи.

— Глупачето ми — изсумтя Блейд, ужасен от безразсъдството на Шанън, но изпълнен с още повече любов към нея заради желанието ѝ да му помогне. — Преследват ме. Избягах от надзора на Червения облак. Той още не беше готов да ме пусне.

— Иди при Малката Жар птица. Аз ще пазя. Но вече няма защо да се страхуваш от Червения облак. Припасите му са на няколко мили след нас.

— Слава богу. Бях започнал да се съмнявам в думите на губернатора и в собствената си глупава мъдрост. — Той погледна с копнеж към палатката на Шанън, сега имаше нужда от нея повече, отколкото от храна и вода. Сила, по-мощна от самия живот, го тласкаше към нея. — Повикай ме, ако трябва.

В малката палатка беше тъмно като в рог. Отпускайки се на колене, Блейд пропълзя през отвора и ръцете му лесно намериха Шанън увита в завивката. Със сръчни движения той свали палтото, ризата, панталоните и ботушите, повдигна края на одеялото и се плъзна до нея.

Шанън въздъхна, потънала в дълбок сън. Все един и същ. Блейд беше в леглото до нея, отвеждайки я на място, където тя ставаше копнеж и усещане. Правеше го толкова добре, спомняше си тя, ръцете и устата му свиреха на нея с умението на много добър музикант. Тя се наслаждаваше на съня си, тялото ѝ инстинктивно отговаряше на неизречените му команди. Вече не усещаше студ, сякаш някой беше запалил огън в нея, стопляйки я, загарявайки кръвта ѝ.

Тя искаше да отвори очи, но знаеше, че ако го направи, сънят ѝ ще се изпари и Блейд ще изчезне, точно както беше ставало десетки пъти досега. Ръцете му по плътта ѝ бяха толкова реални, целувката му беше нещо повече от чисто въображение.

— Блейд... — Името му се изплъзна с лекота от устните ѝ. — Люби ме.

— Винаги — прошепна той и ръцете му намериха пътека сред дрехите ѝ, за да погаят щедрата извивка на гърдата ѝ.

Това не може да е сън, изкрещя умът на Шанън. В досегашните ѝ сънища той никога не беше говорил. Нито пък го беше усещала толкова жив и жизнен. Разтърсена от действителността, тя отвори очи. Ръцете ѝ посегнаха към него, откривайки лицето му, проследявайки любимите му черти.

— Ти си истински... о, божичко, истински си!

— Съвършено истински и знам точно как да ти го докажа — подсмихна се той с наслада.

— Как... очаквах, че ще си при Червения облак — заекна тя, разтърсена да намери Блейд в леглото си посред ледената пустош.

— Тръгнах си — обясни той сбито. После положи ръка на плоския ѝ корем. — Нито дума повече, докато не ми кажеш за детето ни. То... добре ли е? Сигурно не си го взела със себе си?

— Синът ти е много добре, Блейд — успокои го тя. — Оставих го в добри ръце.

— Имам син? Трябваше ли да тръгваш на път толкова рано? По дяволите, Малка Жар птица, трябва да те натупам.

— Не се тревожи, Блейд. Синът ни се роди преди два месеца. Избърза с няколко седмици, тежеше само две кила и половина, но е здрав. И е лаком като баща си. Оставих го при една жена, която ми препоръчаха. Има дете и е много добра кърмачка. Трябваше да дойда, Блейд. Да седя у дома, да чакам и да си задавам въпроси... щях да полудея.

— Какво очакваше да постигнеш?

— Не съм сигурна — призна тя плахо. — Само знаех, че трябва да направя нещо. Сърдиш ли ми се?

— Точно така — изрече той ядосано. После гласът му омекна.

— Но като те държа в ръцете си, няма място за друго чувство, освен любов. О, господи, Малка Жар птица, искам да те любя. Бях далече от теб толкова дълго.

С треперещи ръце той смъкна слоевете дрехи от нея.

— Съжалявам, че не бях с теб, когато се роди синът ни. Измъчи ли се?

— Не. Грейди Фаръл беше дребничък и раждането не беше трудно.

Нарочно опростяваше нещата, оставяйки много недоизказано. Не искаше отново да го ядосва, като му каже за Клеър и как тя почти я беше принудила да роди детето си сама.

— Грейди Фаръл. Съвършено е. И ти си съвършена. Обичам те, Шанън. Благодаря ти, че ми даде моя син.

Целуна я и устата му плени нейната с целия отдавна сдържан копнеж, натрупал се в сърцето му. Тя му беше липсвала... Господи,

колко му беше липсвала! Дъхът му топлеше устните ѝ, докато ръцете му се плъзгаха надолу по тялото ѝ и върховете на пръстите му я обожаваха. Очите на Шанън се затвориха и ръцете ѝ литнаха нагоре, за да се обвият около врата му и да го задържат плътно до нея.

— Като огън, палиш огън в сърцето ми. — Той шепнеше нежно, целувайки ъгълчетата на устата ѝ. — Изгаряш ме. Ти си толкова част от мен, колкото и сърцето, което тласка кръвта из тялото ми.

Шанън затрепери в безумна наслада. Думите му бяха също такъв афродизиак, както ръцете и устните му.

— Винаги знаеш какво да кажеш — изкиска се тя весело.

Ръцете му се плъзнаха около талията ѝ, придърпаха я плътно към него, карайки я да почувства силата на възбудата му, докато главата му се снишаваше към нейната. Целувката беше всичко друго, но не и нежна. Устата му връхлетя нейната, разтвори устните ѝ. Езикът му се плъзна вътре, изследвайки очертанията на небцето и бузите, пробягвайки по зъбите, галейки нейния език. Тя реагира инстинктивно, като отвърна на ласката на езика му със своя.

Ръцете му обхванаха седалището ѝ и Шанън почувства топлината и настойчивостта на неговата жажда. Тя инстинктивно се притисна към него, търсейки да облекчи болката между краката си.

— Господи, Шанън!

Тези думи се изплъзнаха като стон, когато Блейд плъзна уста от устните към шията ѝ, а после по-ниско, за да намери и овладее връхчето на гърдата ѝ.

Чист огън пролетя през нервните ѝ окончания, когато тялото ѝ отвърна на влажната топлина на устата му. После той се озова между краката ѝ, разтваряйки ги, за да се настани удобно. Тя потръпна, изви се и извика срещу шията му.

— Още не, любов моя — прошепна приглушено Блейд. Сега ръката му се озова помежду двама им, положена върху мекото гнездо от светли косъмчета. Болката в нея се усилваше, докато тя не започна да трепери, цялата разтърсена. Надигайки се на лакът, Блейд започна да изследва вибриращата ѝ, изгаряща мекота, нахлувайки и излизайки, докато пръстите му не я отведоха на ръба на лудостта. Когато усети, че контролът започва да ѝ се изплъзва, той навлезе в нея с рязко плъзване, заравяйки се дълбоко в горещата ѝ ножница. Шанън извика,

вкопчвайки се в гърба му, за да се задържи да не падне прекалено скоро в бездната на екстаза.

Жадно и нетърпеливо той изстена дълбоко, навлизаше все по-навътре и по-навътре. Не остана нищо, светът на Шанън се разпадна в заслепяваща наслада. Чувайки меките ѝ стонове, Блейд усети как страстта му се разгаря още повече, докато експлодираше отново и отново в подканващата топлина на тялото ѝ.

Още два пъти тази нощ Блейд посегна към нея и Шанън реагира охотно, пламенността ѝ беше още по-силна, отколкото в първото им сношение. Всеки път, когато се любеше с Блейд, това беше нещо неповторимо, преживяване, каквото нямаше, той беше толкова добър в това, че тя съжеляваше всички жени на света, които никога нямаше да познаят неповторимото му любене. Слаба зора оцвети небето, когато двамата най-накрая заспаха прегърнати, заклевайки се никога повече да не се разделят.

Три инча пресен сняг покриваха земята, когато Блейд и Шанън се събудиха на следващата сутрин. Небето беше чисто, снегът беше престанал. Ужасно прегладнял, Блейд се облече бързо, подканвайки Шанън да побърза. Нямаше търпение да стигне в Чейен и да види сина си. Когато излезе от палатката, изригна една ругатня, която накара Шанън да изскочи навън при него.

Тя се огледа зашеметена.

— Господи, Блейд, какво означава това?

Очите ѝ обходиха нервно кръга от индианци, заградили лагера им. Скачащият бизон им отпрати извинителна усмивка и вдигна рамене.

Блейд тръгна бавно към мястото, където стоеше Червеният облак, възседнал коня си, с потъмняло от гняв лице. Заговори на сиукски, който Шанън се мъчеше да разбере.

— Вече нямаш причина да ме държиш, Червен облак. Губернаторът на Уайоминг спази обещанието си. В момента припасите ти са на път към резервата.

— Откъде знаеш, Суифт Блейд?

— Няма да очерня честта на дядо си, като те излъжа. Скачащият бизон и съпругата ми са се разминали с тях по пътя.

Проницателният поглед на Червения облак се плъзна по Шанън, а после спря на Скачащия бизон.

— Ти видя ли това с очите си?

— Суифт Блейд казва истината. Войници от форт Ларами яздят с кервана, за да пазят припасите от ренегатите.

Очевидно удовлетворен, вождът обърна отново поглед към Блейд.

— Съпругата ти не изглежда да чака дете.

— Имам син — похвали се Блейд, обвивайки ръка около раменете на Шанън, за да я притегли към себе си.

— Какво прави тя тук? Защо не е в жилището ви да чака да се върнеш?

Блейд се усмихна снизходително.

— Малката Жар птица е упорита жена. Прави каквото ѝ се харесва. Убедила Скачащия бизон да я придружи до резервата, за да се застъпи за живота ми.

Гъстите вежди на Червеният облак се вдигнаха, когато тъмните му очи изгледаха пронизително Шанън. Макар че изражението му остана неразгадаемо, на нея ѝ се стори, че долавя неохотно възхищение в очите му.

— Ако Малката Жар птица беше моя, щях да я набия заради това — заяви той високомерно.

— Може би ще го направя — съгласи се Блейд, лека усмивка дърпаше нагоре ъгълчетата на устата му.

Внезапно Червеният облак вдигна високо ръка, завъртя коня си и издаде вик, който отекна като гръм в тишината на заснежената прерия. После се отдалечи, последван от десетината си войни. Едва когато изчезнаха от полезрението им, Шанън си позволи да си поеме въздух.

— Къде отиват?

— Да пресрещнат доставката, струва ми се — каза Блейд. — Господ да ни е на помощ, ако се разминат.

За щастие Червеният облак намери кервана с припасите. На следващия ден Блейд и другарите му ги срещнаха и видяха, че вождът и неговите бойци са се присъединили към войниците. Блейд предположи, че Червеният облак не иска да рискува, а иска да бъде сигурен, че припасите ще стигнат до резервата, затова е останал заедно с войниците, за да подсили ескорта.

Грейди Фаръл беше копие на баща си, с изключение на очите, които бяха сини като на Шанън. Той загука радостно, когато Блейд го

залюля в прегръдките си, сякаш веднага разбрал, че това е създателят му.

— Хубаво момченце — възхити се Блейд, разрошвайки пухкавата косица, която покриваше главата му.

— Копие на баща си — отвърна Шанън с палава усмивка.

— Искам да му осигуря най-доброто от всичко, любов моя. Ще построим ранчо, с което децата ни ще се гордеят. Не искам да се срамуват от индианската си кръв, но не искам и да страдат заради нея. Трябваше да се омъжиш за мъж, когото хората уважават, а не за метис.

— Но аз обикнах теб — каза Шанън с тихо достойнство. — Исках точно теб. Освен това — прибави тя с намигване — нещата за нас се промениха.

Реши, че няма по-уместен момент да му съобщи за назначението си.

Блейд ѝ отправи кос поглед.

— Какво, по дяволите, си правила в мое отсъствие?

— О, Блейд, имам чудесни новини — изгука тя. Толкова много неща се случиха, че не знам откъде да започна. Най-напред, поправката за правата на жените беше приета през декември. Сега жените могат да гласуват и да заемат публични длъжности. Не е ли чудесно?

— Съгласен съм, любов моя, това е чудесно. Жените го заслужават.

— Готов ли си да чуеш наистина изключителни новини?

— Искаш да кажеш, по-добри от тези? — пошегува се той.

— Много по-добри — грейна тя. — Назначиха ме за мирови съдия. Скоро ще започна да изслушвам дела.

Блейд беше зашеметен. Знаеше, че Шанън си е спечелила уважение заради дейността в полза на движението на правото на жените да гласуват, но не беше очаквал такава голяма отплата. Гърдите му се издуха гордо, той прегърна бебето с едната си ръка и притегли Шанън с другата.

— Винаги съм знаел, че си изключителна. Радвам се, че и другите са те оценили. Но... честно казано, тревожа се — призна той. — Как ще приемат хората от града това назначение?

— Може да ти е трудно да го повярваш Блейд, но чувствата към теб се промениха, след като успя да убедиш Червения облак да се

върне в резервата. Дори Езра Самс се отби да се извини, както и другите, които говореха против теб.

— Извиненията няма да ни върнат добитъка или да възстановят къщата — каза Блейд.

Той още беше огорчен от загубата на къщата и препитанието си. Беше почти невъзможно да се възстановят загубите, предвид ограничените му финанси.

— Ще започнем отново — закле се Шанън. — Този път нищо няма да ни попречи.

— Едва имаме с какво да се прехранваме — призна Блейд с брутална откровеност.

— Ще имаме моята заплата — възрази Шанън — Пролетта почти настъпи. Можеш да наемеш хора и да започнеш пак да строиш. Ще стане скъпи, ще видиш.

Блейд не искаше да попарва надеждите на Шанън, но беше реалист. Знаеше, че ще трябва години наред да работи за чужди хора, преди да възстановят това, което бяха загубили. Предубеждението и необоснования страх на хората бяха направили живота им истински ад. Не беше лесно да забравят или да простят. Не разкри мислите си пред Шанън, която мечтаеше за Спокойната долина и чертаеше големи планове за бъдещето им.

Февруари беше мрачен месец, зимният студ още не си беше отишъл. За изненада на Блейд, думите на Шанън, че хората от града са ги приели, излязоха верни. Когато излезеше на улицата, всички срещнати се надпреварваха, да го поздравяват. По-рано го отбягваха и се страхуваха от него, а сега се натискаха да му стиснат ръката и да изразят благодарността си, че убеди Червения облак да се върне в резервата.

Към средата на месеца, Шанън се настани в канцеларията си и почти всеки ден изслушваше граждански дела. Намираше тази работа извънредно стимулираща и интересна, въпреки че я държеше далеч от малкия Грейди, твърде много часове от деня. Слава богу, че я имаше Мег Райън, която още беше при нея и се грижеше за детето.

Към края на март, Блейд беше принуден да вземе едно решение, от което ужасно се страхуваше. Хълмовете и долините се покриваха с

млада трева, потоците се препълниха от пролетното пълноводие. Той знаеше, че Шанън очаква да започне да строи наново къщата им, но внимателният оглед на спестяванията им показва, че просто няма пари за това. Би могъл да построи къщата с помощта на Скачащия бизон, но за какво? Нарочно отлагаше решението чак до април, надявайки се на чудо.

Блейд беше напълно неподготвен, когато чудото, за което се беше молил, дойде неочаквано.

Беше събота и Шанън нямаше дела. Двамата с Блейд закусваха, без да бързат, обсъждайки възхитителните пакости на шестмесечния си син. Блейд изглеждаше разсеян, думите му бяха сковани и далечни. Елизабет Дейвис го беше осведомила вчера, че синът и снаха ѝ се връщат от чужбина и ще имат нужда от къщата си. Още не го беше казал на Шанън.

Той изведнъж я погледна и изрече:

— Шанън, дълго отлагах един разговор. Време е да решим...

Точно тогава силен шум пред вратата прекъсна думите му.

— Суифт Блейд, отвори, аз съм, Скачащият бизон!

Блейд и Шанън размениха обезпокоени погледи, после Блейд скочи на крака и се спусна към вратата.

— Нещо е станало!

Шанън го следваше плътно.

Скачащият бизон идваше рядко в града и двамата разбраха, че трябва да се е случило нещо сериозно, за да го доведе тук. Блейд отвори и изражението на приятеля му накара сърцето му да падне в петите.

— Какво има, Скачащ бизон? Нещо с Пролетна трева ли?

— Не, приятелю — отвърна индианецът, говорейки бързо на сиукски. — Случи се странно нещо в Спокойната долина. Нещо, на което ще ти е трудно да повярваш.

— Влез и кажи какво те тревожи.

— Няма време. Трябва да дойдете в Спокойната долина... веднага, трябва да видите сами.

— Какво да видим?

— Добитък, приятелю. Всичкият добитък, който беше откраднат преди месеци, се появи тайнствено. Сега кравите пасат богатата трева, която расте в долината.

— Какво има, Блейд? Говорите твърде бързо и не разбирам. Пролетна трева добре ли е?

Блейд бързо обясни. Устата на Шанън се отвори тревожно.

— Какво означава това?

— Не знам, но възнамерявам да разбера. Отивам в Спокойната долина.

— Идвам с теб — настоя тя, без да му остави възможност да протестира. — Само ми дай няколко минути да облека детето.

Блейд спря фургона на хребета зад изгорялата къща. Дъхът спираше при вида на земята, която така уместно беше наречъл Спокойната долина. Шанън си пое остро въздух, не можеше да повярва на това, което виждаха очите ѝ. По зелените склонове се разхождаше и пасеше добитък, точно както беше описал Скачащият бизон — поне сто глави.

— Господи — прошепна благоговейно Блейд.

— Нали е точно както ти казах? — обади се Скачащият бизон, махвайки широко с ръка.

— Чие клеймо носят? — запита Блейд, все още неубеден. — По това ще разберем на кого принадлежат.

— Твоето клеймо — отвърна Скачащият бизон. — Видях го със собствените си очи.

— Моят добитък — изрече тихо Блейд, обръщайки се към Шанън. Очите му се разшириха в почуда и неверие. — Нашият добитък, Малка Жар птица... знаеш ли какво означава това?

Шанън кимна, прекалено зашеметена, за да проговори. Наистина знаеше какво означава това. Означаваше, че тяхната мечта да построят наново ранчото и да го направят такова, че децата им да се гордеят с него, вече не беше отвъд хоризонта, а на една ръка разстояние. Тяхното бъдеще в територията, която първа в цялата държава беше дала на жените свободата, която заслужаваха, внезапно стана светло.

Шанън беше горда, че е гражданка на великата територия Уайоминг. Никъде другаде по света нямаше да бъде свободна да гласува и да взема решения, по принцип оставяни в ръцете на мъжете. Страната беше дива и неопитомена, точно като Блейд, но тя я харесваше такава. Уайоминг беше нейната съдба.

— Да слезем ли долу? — запита Блейд най-накрая. — Искам да погледна отблизо тези крави.

— О, да — съгласи се с готовност Шанън. — Пролетна трева ще иска да види Грейди.

Шанън беше изненадана и доволна да научи, че Пролетна трева чака дете. Двете жени седнаха да си побъбрят, докато Блейд и Скачащият бизон се отдалечиха, за да нагледат добитъка.

— След като построим къщата, ще построим и за вас със Скачащия бизон — обеща Шанън. — Ще ви трябва нещо по-трайно от типично за семейството ви. А Блейд със сигурност няма да се справи без помощта на съпруга ти. Хубаво ще е да има още една жена тук, да си правим компания. Децата ни ще растат заедно.

Пролетна трева се усмихна срамежливо.

— Това ще ми хареса, стига да мога да убедя Скачащия бизон да живее сред дървени стени. Моят народ вече не е свободен да броди, където си поиска. Не искам децата ми да растат, познавайки само страх и глад.

— Няма, Блейд ще...

Думите ѝ внезапно замряха, когато погледна над рамото на Пролетна трева и страхът потъмни очите ѝ.

— Какво има, Малка Жар птица?

— Фургони. Много фургони. И хора. Господи! Блейд! Къде е Блейд?

Шанън скочи на крака, облекчена да види, че Блейд вече е забелязал натрапниците и препуска стремглаво към тях. Скачащият бизон едва го настигаше. Тя зачака той да спре пред нея, преди да запита:

— Какво искат? Изглежда, сякаш целият град е дошъл в Спокойната долина.

— Не знам, любов моя, но няма да рискувам — отвърна Блейд, проверявайки оръжията си. — Заведи Пролетна трева и детето вътре в типито. Не се показвайте, докато не ви кажа.

— Сигурно не мислиш...

— Не знам какво да мисля — изрече мрачно Блейд. — Просто направи каквото ти казвам.

Шанън прегърна Грейди, когато двете с Пролетна трева се сгушиха вътре в типито. Двете си припомниха много ясно какво се

беше случило последния път, когато неканени посетители бяха дошли в Спокойната долина. Съдейки по оглушителното трополене на фургоните, Шанън сметна, че правилно беше казала, че сякаш целият град се е изсипал в Спокойната долина. Какъв шанс биха имали Блейд и Скачащият бизон срещу толкова хора, запита се тя унило.

— Имаш ли оръжие? — обърна се тя към Пролетна трева с внезапна решимост.

— Скачащият бизон държи тук една пушка, да ми е под ръка.

— Дай ми я.

Пролетна трева веднага ѝ подаде оръжието.

— Какво ще правиш?

— Взemi детето, аз ще помагам на Блейд.

Пролетна трева се намръщи неодобрително, но това не можа да разубеди Шанън, която бутна детето в ръцете на младата индианка, взе пушката и се измъкна навън. Беше поразена да види двадесет фургона и повече хора, отколкото би могла да преброи, да спират пред Блейд и Скачащия бизон. Има присъствието на духа да забележи, че не само мъже, а и жени и деца слизат от фургоните. Позна много хора, включително Езра Самс, който беше причината за повечето им несгоди. Тъкмо Самс се приближи към тях и Шанън пристъпи към Блейд в открито предизвикателство. Като я видя до себе си, той се намръщи.

— Какво, по дяволите, правиш тук? Казах ти да седиш при Пролетна трева.

— Искam да помогна — възрази тя упорито.

— Идваме с мир, госпожо Страйкър.

Самс беше достатъчно близо, за да чуе думите ѝ.

— Защо сте дошли? — запита заинтригувано Блейд.

Макар че гласът му беше тих, в него се чувстваше тиха заплаха.

— Ние с хората тук... ъ-ъ... — размърда се смутено Самс, — е, по дяволите, искаме да се извиним за неприятностите, дето ви ги причинихме.

— Вие ли върнахте добитъка ми? — запита Блейд, започвайки да разбира.

— Човек прави каквото трябва да направи — измърмори Самс.

— Искаме да знаете, че сме ви много благодарни за това, дето го направихте за територията. Искаме да ви се отблагодарим.

Мрачният поглед на Блейд се отдели от Самс и пробяга над тълпата мъже, жени и деца. Озадачена бръчка се появи на челото му. Още не разбираше какво правят тук всички тези хора.

— Как? — поиска да разбере Шанън.

— Ще възстановим къщата ви, госпожо Страйкър — каза Самс, стискайки шапката си в ръце.

— Точно така — поде друг, отделяйки се от тълпата. — Донесохме греди, гвоздеи, всичко необходимо да се построи къща като онази, дето изгоря. И жените ни донесоха достатъчно храна. Ще идваме толкова дни, колкото трябва, за да свършим работата.

— Аз... не разбирам — ахна Шанън. Всичко беше като в чуден сън.

Всички ценности, които беше научила край майка си, цялата ѝ вяра в добротата на човечеството, никога не се беше показвала по-ясно или по-драматично, отколкото днес. Двамата с Блейд вече нямаше нужда да посягат отвъд хоризонта, за да осъществят мечтите си. Всичко, което искаха от живота, беше точно тук, в Спокойната долина.

Блейд я прегърна здраво, докато мъжете разтоварваха фургоните, а жените се грижеха за храната.

— Ако това е сън, не искам да се будя — каза той с натезжал от емоции глас. — Само като си помисля, че почти смятах да напуснем Уайоминг и да се заселим другаде, където да живеем на спокойствие.

— Не е сън, Блейд — подсмръкна, почти разплакана, Шанън. — Знаех си, че един ден хората ще те оценят както трябва.

— Те оценяват теб — каза Блейд.

— Не, любов моя, ти спечели уважението им. Може да си наполовина сиукс, но никога не съм познавала по-честен човек. Гордея се с това, което си, и с човека, който си. Обичам те, Блейд Страйкър. Бих искала семейството ми да можеше да се запознае с теб.

— Много ти липсват, нали?

— Ще излъжа, ако отрека.

— Ще отидем някой ден при тях, обещавам. Не каза ли, че и майка ти, и брат ти са се оженили?

— Да, много се радвам за тях. Мама се омъжила за Дейвид Фостър, водача на кервана, а Тъкър се оженил за Маги. Разбрах, че доста е трябвало да тича подире ѝ, но всичко е завършило добре. Ако

се съди от последното писмо на Тък, той няма търпение да се запознае с теб.

— Ще се запознаем някой ден — обеща Блейд. — Да се присъединим ли към строителите? Новата ни къща няма да бъде построена толкова скоро, колкото ми се иска. Нямам търпение да се любя с теб в собствения ни дом. Тъкмо навреме. Елизабет Дейвис ме осведоми вчера, че синът ѝ се връща от чужбина със съпругата си и ще има нужда от къщата си. Ако Грейди не се сдобие в скоро време с брат или сестра, ще стане едно разглезено малко момченце — каза, намигвайки, Блейд.

— Малко вероятно е Грейди да остане единствено дете — отвърна Шанън с дяволит поглед. — Добре работиш в това отношение, Блейд Страйкър.

Блейд се разсмя гръмко, хвана я за ръката и двамата тръгнаха да посрещнат дръзкия нов утрешен ден.

ЕПИЛОГ

Юли 1870 г.

Топлината на юлския ден беше плътна и угнетяваща, изсушаващ вятър духаше из долината на горещи тласъци, и накара Блейд да излезе рано сутринта. Ситни капчици вода се стичаха по бляскавата му черна коса, защото току-що беше взел банята си в потока.

— Другата седмица ще откараме добитъка в Чейен да го продадем на армията — каза той, след като приветства Шанън с прегръдка. Освен Скачащия бизон беше наел повторно двамата работници Слим и Майло. За щастие, те нямаха търпение да се върнат на работа. — Малкото спи ли?

— Да, спи — отвърна Шанън, пристъпвайки в прегръдката на Блейд.

На хората от града им бяха необходими две седмици, за да построят къщата точно такава голяма и здрава, каквато беше построил Блейд. Някои бяха работили всеки ден, макар да се сменяха. Обикновено ги придружаваха съпругите им, които носеха храна и превръщаха всяко хранене в пикник. Когато къщата беше завършена, останаха достатъчно греди, за да се построи и здрава колиба за Скачащия бизон и Пролетна трева. Парите, които Шанън беше спестила от заплатата си като мирови съдия, бяха използвани предимно за купуване на нови мебели, които да заменят изгорелите.

Шанън беше продължила да работи като мирови съдия още известно време, но когато се бяха преместили в Спокойната долина, беше подала оставка, обосновавайки се с потребността си да бъде при семейството си. Беше благодарна за оказаната ѝ чест и се радваше на ролята си за оформянето на бъдещето на жените в политиката на Уайоминг. Но семейството ѝ идваше на първо място. Блейд беше оставил решението на нейната преценка, но изглеждаше доволен от избора ѝ, макар че гордостта му от постиженията ѝ беше неизмерима.

— Гладен ли си? — запита Шанън.

— Прегладнял... но не за храна.

Той я целуна жадно и ръцете му забродиха свободно по пищните ѝ извивки.

— Посред бял ден — укори го тя с престорен ужас.

Харесваше ѝ как ухае кожата му след банята, начинът, по който мократа му коса се къдреше на тила, усещането за възлестите мускули под върховете на пръстите ѝ.

— Да се любя с теб е удоволствие по всяко време на деня или нощта — каза той, ухилвайки се дяволито, когато я подбутна към спалнята. — И стига синът ни да окаже съдействие...

— Блейд, чакай, чувам нещо — спря на място Шанън, когато ясното скърцане на колела на фургон достигна до ушите ѝ.

— Чакаш ли някого?

— Не, а ти?

— Не мисля.

Блейд я хвана за ръката и двамата излязоха през предната врата на верандата, за да дочакат посетителите, които приближаваха в запрегнат с кон фургон.

— Питам се кой ли може да е? — изрече замислено Шанън.

— Може би Елизабет... — Думите и секнаха, когато един мъж скочи от фургона, а после се обърна, за да помогне на жената и детето, които го придружаваха. — Господи!

Шанън пребледня, после разцъфна в широка усмивка.

— Тък! Това е брат ми Тъкър!

Хукна към новодошлите и се хвърли в прегръдките на брат си.

Блейд остана на място, не искаше нарушава интимния момент на срещата между брата и сестрата. Освен това, доста се съмняваше какво посрещане ще получи от Тъкър Бранигън.

— Не мога да повярвам, че наистина сте тук — възкликна щастливо Шанън, премествайки поглед от брат си към красивата стройна жена, която стоеше до него. — Това трябва да е Маги. Виждам, че сте точно един за друг. Толкова се радвам, че сте довели сина си.

Беше така възбудена, че не можеше да престане да говори. Топлите кафяви очи на Тъкър се присвиха развеселено.

— Не си се променила, Шанън — все така енергична, както виждам. Ако поспреш да бърбориш, ще те запозная със съпругата си.

— Той прегърна жената и я привлече към себе си. — Това е Маги, а това момченце е синът ни Кевин. Маги, запознай се със сестра ми Шанън.

Маги Бранигън пристъпи напред с топла, приятелска усмивка и прегърна приветливо Шанън. Шанън я хареса незабавно — от къдравата медноцветна коса до живите сиви очи. Би заложила и последния си долар, че своенравната ѝ снаха доста е поизмъчила Тъкър, докато му се даде. Лесно се виждаше защо Тък я е обикнал. И точно толкова ясно беше, че и тя го обича. Шанън беше доволна, че брат ѝ не се е оженил за онази лекомислена Чармейн Пинкъм.

— Ти си всичко, което ми описваше Тъкър — изрече Маги с възхищение. — Радвам се, че най-накрая се запознахме. Получихме писмото ти, в което съобщаваш за раждането на сина си, и просто трябваше да дойдем.

— Да, Грейди Фаръл е чудесно момче — изрече гордо Шанън.

— Щастлива ли си, Шанън? — запита Тъкър, ставайки сериозен. — Мама много се тревожеше, особено след като научихме, че си се омъжила за... за някой с индианска кръв.

— Ти си последният човек на света, за когото бих очаквала, че ще има предрасъдъци — смъмри го Шанън. — Чакай да се запознаеш с Блейд, преди да правиш прибързани заключения. Ние с Блейд сме извънредно щастливи. Не можех да си пожелаая по-добър съпруг. Ела сега — каза тя, хващайки го за ръка. — Време е двамата да се запознаете.

Тъкър погледна към Блейд, който не бе помръднал от мястото си, откакто Шанън се беше отделила от него. Изражението му беше неразгадаемо, чертите на лицето му бяха безмълвно свидетелство за индианското му наследство. Но като познаваше Шанън, Тъкър беше напълно сигурен, че тя не би се омъжила за някого, ако не е на нивото на високите ѝ изисквания.

Блейд се вгледа в Тъкър Бранигън с необичайна нервност. Ами ако братът на Шанън не го хареса, запита се той мрачно. Ако сиукската му кръв накара семейството ѝ да не го уважава? Не че щеше да има някакво значение, каза си той. Шанън беше неговата съпруга и никой не можеше да промени това. Изражението му остана гордо и отчуждено, когато Шанън ги запозна. Двамата мъже бяха предпазливи

и донякъде сдържани, преди да си извадят по-трайни впечатления един за друг.

— Влезте вътре — покани ги Шанън. — Обзалагам се, че сте изтощени от пътуването и... гладни.

Не можеше да сдържи нервното си бърбрене, отчаяно искаше Блейд и Тък да се харесат взаимно.

— Разкажи ми за мама — подкани го Шанън, когато седнаха в удобната приемна, където беше поне десет градуса по-хладно, отколкото навън. — И за малките.

Когато Тъкър свърши разказа си, очите ѝ се замъглиха.

— Много ми липсват — въздъхна тя замислено. После се замисли как ще прозвучи в ушите на Блейд и добави — Наистина съм щастлива тук с Блейд. Уайоминг сега е моят дом, не бих искал да бъда другаде, освен тук и да отглеждаме с Блейд нашия син.

— Къде е племенникът ми?

— Спи, но вече му е време да се събуди. Нямам търпение Кевин и Грейди да се запознаят.

И Шанън стана, за да излезе от стаята.

— Чакай, Шанън, ще дойда с теб — предложи Маги, хващайки Кевин за ръка.

Беше достатъчно проникателна, за да разбере, че ако двамата мъже не се открият един пред друг, напрежението помежду им ще нараства. Тя побърза след Шанън, възнамерявайки да я задържи далече от приемната колкото може повече, за да даде на Тъкър и Блейд време да се опознаят.

— Впечатлен съм от вашето ранчо — изрече Тъкър, когато тишината стана непоносимо дълга. — Изглежда добро място за отглеждане на добитък.

Блейд позволи на една усмивка да освети тъмното му лице.

— Точно това помислих първия път, когато видях Спокойната долина.

След тази кратка размяна напрежението стана нетърпимо, сякаш никой от двамата не знаеше какво да каже. Внезапно Блейд изрече:

— Обичам я.

— Какво?

— Шанън. Тя и синът ни за мен са по-важни от въздуха, който дишам. Те са моят живот. Без тях съм нищо.

Устата на Тъкър се отвори. Блейд Страйкър не изглеждаше човек, склонен да изрича цветисти фрази. Изглеждаше корав, жилав и опасен. Но очевидно Шанън беше опитомила животното у него. Той се усмихна потайно. Онази Шанън, която познаваше, имаше нужда самата тя да бъде опитомена. Винаги беше се проявявала като вироглава кавгаджийка, но сега беше образец на всеотдайна съпруга и майка. Дватамата с Блейд изглеждаха свършената двойка, макар Тъкър да не се съмняваше, че когато се спречат, експлозията ще се чува на мили наоколо.

— Трябва да призная, че се разтревожих, когато Шанън ми писа, че остава в Уайоминг и се омъжва за...

— ... метис — довърши безмилостно Блейд.

— Човек с индианска кръв — поправи го Тъкър. — Не го изтъквам като твой недостатък, не и ако си дори половината от това, което Шанън казва, че си. Чухме доста неща за теб в Чейен, Блейд. И за Шанън. Не можеш да си представиш колко се гордея със сестричката си. Но не съжалявам, че дойдох в Уайоминг. Трябваше сам да се уверя, че Шанън е доволна от живота си.

— А ако не беше?

— Щях да я отведа с Грейди в Боаз, където има семейство, което я обича — изрече Тъкър без никакво колебание. — Но сега виждам, че няма да е необходимо. Много добре познавам сестра си. Шанън е щастлива с теб, Блейд, доволна е от живота си. Няма да ви се бъркам.

— Щеше доста да се поизпоттиш, ако се беше опитал да ми отнемеш Малката Жар птица и нашия син — каза Блейд със строго лице.

— Малката Жар птица?

— Индианско име, което дадох на Шанън много отдавна. Но не ме разбирай неправилно, уважавам любовта, която тя изпитва към семейството си. Не бих променил това за нищо на света.

— Значи се разбираме прекрасно — усмихна се Тъкър, — защото и аз не бих се намесил в живота ви, ако вие двамата с Шанън се обичате и сте щастливи заедно.

Тъкър протегна ръка. Блейд се поколеба само за миг, преди да я стисне. Така ги завариха Шанън и Маги, когато се върнаха в стаята.

— Радвам се, че вие с Тъкър се разбирате така добре — каза покъсно Шанън, въздъхвайки доволно, когато се сгуши до Блейд в

широкото им легло. — Толкова се радвам, че дойдоха и че се запознах с Маги и Кевин, че не мисля, че ще мога да заспя.

— Не е ли странно как се променят ценностите, докато човек съзрява? — изрече тя замислено. — Някога мислех, че нищо не съществува извън „Двете върби“. Не можех да погледна към бъдещето, което ме очакваше с мъж, когото обичам. Независимо колко е изключително семейството ми за мен, не може да се сравни с теб или с любовта, която споделяме.

— Такава изключителна жена като теб трябва да идва от изключително семейство. Нямам търпение да се запозная с целия клан.

— Сериозно ли говореше, когато каза, че скоро ще ме заведеш в Боаз?

— Ако Тъкър и Маги изчакат да продадем добитъка следващата седмица, можем да тръгнем заедно. Искаш ли?

— О, Блейд, знаеш точно какво да кажеш, за да ме ощастливиш! — възкликна весело Шанън. — А ако знаеше и как да направиш така, че да ми се доспи — намекна тя свенливо.

Ухилвайки се до уши, Блейд се търкулна и я затисна под себе си.

— Знам точно как да направя така, че да ти се доспи.

По-късно, много по-късно, съгласи се Шанън от все сърце, докато въздъхваше в доволно изтощение, унасяйки се в сън.

Издание:

Кони Мейсън. Отвъд хоризонта

ИК „Ирис“, София, 2007

Редактор: Христина Владимирова

Коректор: Виолета Иванова

ISBN: 954-455-045-7

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.